O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE DISTRUGE

INSURGENT

VERONICA ROTH

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DIVERGENT*

VERONICA ROTH

INSURGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT
Bucureşti, 2012

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT
ISBN 978-606-8623-16-0

CUPRINS

Lui Nelson,
pentru care a meritat să risc totul

Asemenea unui animal sălbatic,
adevărul e prea puternic pentru a rămâne închis.
– Extras din proclamaţia facţiunii Candoare

CAPITOLUL UNU

Mă trezesc cu numele lui pe buze.

Will.

Înainte să deschid ochii, îl văd din nou prăbuşindu-se la pământ. Mort.

Din cauza mea.

Tobias îngenunchează în faţa mea, punându-şi o mână pe umărul meu stâng. Vagonul saltă pe şine, iar Marcus, Peter şi Caleb stau lângă uşă. Iau o gură mare de aer şi o reţin în plămâni, încercând să potolesc o parte din apăsarea care mi se adună în piept.

Acum o oră, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu părea real. Acum pare.

Expir, dar apăsarea persistă.

— Tris, haide, spune Tobias, ochii săi întunecaţi căutându-i pe-ai mei. Trebuie să sărim.

E prea întuneric să-mi pot da seama unde ne aflăm, dar, dacă suntem pe cale să coborâm, probabil că am ajuns aproape de îngrăditură. Tobias mă ajută să mă ridic în picioare şi mă conduce spre uşa deschisă a vagonului.

Ceilalţi sar unul câte unul: mai întâi Peter, apoi Marcus, şi pe urmă Caleb. Îl iau pe Tobias de mână. În timp ce aşteptăm în uşa vagonului, simt cum vântul se înteţeşte, şi e ca şi cum o mână m-ar împinge înapoi, spre un loc sigur.

Dar ne aruncăm în întuneric şi aterizăm în forţă pe pământ. Din cauza impactului, rana din umăr, produsă de glonţ, mă doare. Îmi muşc buza pentru a-mi înăbuşi un strigăt de durere, şi îmi caut fratele.

— Eşti bine? îl întreb când îl văd stând pe iarbă la câţiva metri depărtare, frecându-şi genunchiul.

Dă din cap aprobator. Îl aud scâncind, ca şi când ar încerca să-şi reţină lacrimile, şi trebuie să-mi întorc privirea. Am aterizat pe iarba de lângă îngrăditură, la câţiva metri distanţă de cărarea bătătorită pe care circulă camioanele

Prieteniei, care livrează mâncarea în oraş, şi de poarta care le permite să iasă — poartă care deocamdată e închisă, ţinându-ne blocaţi aici. Gardul se înalţă deasupra noastră, prea înalt şi prea flexibil pentru a ne putea căţăra, prea solid pentru a-l doborî.

— Aici se presupune că ar trebui să se afle nişte paznici Neînfricaţi, spune Marcus. Oare unde-or fi?

— Probabil că se aflau sub controlul simulării, spune Tobias, iar acum ei sunt... Tace preţ de o clipă. Cine ştie unde, făcând cine ştie ce.

Noi am oprit simularea — îmi aminteşte asta hard diskul din buzunarul de la spate —, dar nu am stat după aceea să vedem urmările. Ce s-a întâmplat cu prietenii noştri, camarazii noştri, liderii noştri, facţiunile noastre? Nu avem nicio modalitate de-a afla.

Tobias se apropie de o cutiuţă de metal care se află în dreapta porţii şi o deschide, scoţând la iveală o tastatură cu cifre.

— Să sperăm că Erudiţii nu s-au gândit să schimbe combinaţia, spune el în timp ce tastează o serie de numere.

Se opreşte după al optulea, iar poarta se deschide în faţa noastră.

— Cum de-ai ştiut? îl întreabă Caleb nedumerit.

Vocea îi e plină de emoţie, atât de plină, încât mă mir că nu se îneacă.

— Am lucrat în camera de control a Neînfricaţilor, monitorizând sistemul de securitate. Schimbăm codurile doar de două ori pe an, spune Tobias.

— Ce noroc, zice Caleb, privindu-l pe Tobias cu atenţie.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, spune Tobias. Am lucrat acolo deoarece voiam să mă asigur că puteam să ies.

Mă înfior. Felul în care vorbeşte despre evadare — e ca şi când el crede că suntem închişi. Nu m-am mai gândit la asta aşa, iar acum pare prostesc.

Umblăm într-un grup restrâns, Peter legănându-şi la piept braţul îmbibat de sânge — braţul în care l-am împuşcat eu — şi Marcus cu mâna pe umărul lui Peter,

ajutându-l să se ţină pe două picioare. Caleb îşi şterge obrajii la fiecare câteva secunde, şi ştiu că plânge, dar habar n-am cum să-l consolez, sau de ce nu plâng şi eu.

În schimb, preiau conducerea, Tobias merge tăcut lângă mine, şi, cu toate că nu mă atinge, mă calmează.

* * *

Punctele de lumină sunt primele semne că ne apropiem de sediul Prieteniei. Punctele se transformă în pătrate de lumină, iar apoi în ferestre strălucitoare. Un complex de clădiri din lemn şi sticlă.

Înainte să ajungem la acestea, trebuie să trecem printr-o livadă. Picioarele mi se afundă în pământ şi, deasupra mea, crengile se întrepătrund unele cu altele, formând un fel de tunel. Fructe de culoare închisă atârnă printre frunze, gata să cadă. Simt mirosul dulceag şi înţepător al merelor putrezite amestecat cu mirosul de pământ umed.

Când ne apropiem, Marcus îl lasă singur pe Peter şi iese înainte.

— Ştiu unde trebuie să mergem, spune el.

Trecem de prima clădire, ajungem la a doua de pe stânga. Toate construcţiile, cu excepţia serelor, sunt făcute din acelaşi lemn de culoare închisă, nevopsit, nerindeluit. Printr-o fereastră deschisă se aud hohote de râs. Contrastul dintre râsete şi liniştea mormântală din mine este iritant.

Marcus deschide una dintre uşi. Dacă nu ne-am fi aflat la sediul Prieteniei, aş fi fost şocată de lipsa de securitate. Ei adesea trec de linia dintre încredere şi prostie.

În această clădire, singurul sunet vine de la încălţămintea noastră care scârţâie. Nu-l mai aud pe Caleb plângând, dar chiar şi-aşa, şi înainte a fost destul de tăcut.

Marcus se opreşte în faţa unei încăperi deschise, unde Johanna Reyes, reprezentanta Prieteniei, stă pe un scaun şi priveşte pe fereastră. O recunosc, deoarece e greu să uiţi chipul Johannei, indiferent că ai văzut-o doar o dată sau de o mie de ori. O cicatrice se întinde într-o linie groasă de deasupra sprâncenei drepte până la buză, făcând-o să nu poată deschide un ochi şi să sâsâie când vorbeşte. Am

auzit-o vorbind doar o dată, dar n-am uitat. Dacă n-ar fi avut acea cicatrice, ar fi fost o femeie frumoasă.

— O, mulţumescu-Ţi, Doamne, spune ea când îl vede pe Marcus.

Se îndreaptă spre el cu braţele deschise. În loc să-l îmbrăţişeze, îi atinge doar umerii, de parcă şi-ar aminti de aversiunea celor din Abnegaţie faţă de contactul fizic obişnuit.

— Ceilalţi membri ai grupării tale au ajuns aici cu câteva ore în urmă, dar nu erau siguri dacă vei reuşi să supravieţuieşti, îi spune ea.

Se referă la grupul din Abnegaţie care era cu tata şi cu Marcus în ascunzătoare. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îngrijorez pentru ei.

Priveşte peste umărul lui Marcus, mai întâi la Tobias şi Caleb, apoi la mine, şi la sfârşit la Peter.

— O, Dumnezeule, spune ea, privind lung la tricoul plin de sânge al lui Peter. Am să chem un doctor. Pot să vă acord permisiunea de a rămâne peste noapte, dar mâine, comunitatea noastră va decide împreună. Şi… — se uită la mine şi la Tobias. — …nu cred că vor fi foarte entuziasmaţi să primească la sediu doi Neînfricaţi. Desigur, vă rog să vă predaţi toate armele pe care le deţineţi.

Deodată, mă întreb cum de ştie că sunt Neînfricată. Încă port o bluză gri. Bluza tatei.

În acel moment, mirosul lui, care e un amestec de săpun şi transpiraţie, se ridică şi îmi umple nasul şi mintea. Îmi strâng pumnii, atât de tare, încât unghiile îmi pătrund în piele. *Nu aici. Nu aici.*

Tobias îşi predă arma, dar când duc mâna la spate să-mi scot arma ascunsă, mă ia repede de mână, îndepărtându-mi-o de la spate. Apoi îşi împleteşte degetele cu ale mele, ca să acopere ceea ce tocmai a făcut.

Ştiu că e o idee bună să păstrăm una dintre arme. Dar m-aş fi simţit mai uşurată să o predau.

— Mă numesc Johanna Reyes, spune ea, întinzând mâna spre mine, iar apoi spre Tobias.

Un salut de-al Neînfricaţilor. Sunt impresionată de cât de multe ştie despre obiceiurile altor facţiuni. Până ce nu văd cu propriii mei ochi, uit mereu cât de atenţi sunt cei din Prietenie.

— El e T…, începe Marcus, dar Tobias îl întrerupe.

— Numele meu e Four, spune el. Ei sunt Tris, Caleb şi Peter.

Acum câteva zile, „Tobias” era un nume pe care numai eu, dintre Neînfricaţi, îl ştiam; era o parte din el pe care mi-a dăruit-o. Nemaifiind în sediul Neînfricaţilor, îmi amintesc de ce îl ţinea ascuns faţă de ceilalţi. E numele care îl leagă de Marcus.

— Bine aţi venit la sediul Prieteniei, spune Johanna. Mă fixează cu privirea, apoi zâmbeşte strâmb. Permiteţi-ne să avem grijă de voi.

* * *

Le permitem. O asistentă din Prietenie îmi dă o alifie — produsă de către Erudiţi pentru a grăbi vindecarea — cu care să mă ung pe umăr, iar apoi îl conduce pe Peter la pavilionul spitalului, pentru a i se îngriji braţul. Johanna ne însoţeşte la cantină, iar acolo vedem şiruri de mese de lemn, lungi cât ţine încăperea, şi pe câţiva membri din Abnegaţie, care erau în ascunzătoare împreună cu Caleb şi cu tata. Printre ei se află şi Susan, şi câţiva dintre foştii noştri vecini. Ne salută — în special pe Marcus — cu lacrimi greu înfrânate şi zâmbete înăbuşite.

Mă agăţ de braţul lui Tobias. Sunt copleşită de greutatea membrilor facţiunii părinţilor mei, de vieţile lor, de lacrimile lor.

Unul dintre ei îmi vâră sub nas o ceaşcă cu un lichid aburind şi spune:

— Bea asta! Te va ajuta să dormi, aşa cum i-a ajutat şi pe alţii. Fără vise.

Lichidul e roz-închis, de culoarea căpşunilor. Iau ceaşca şi o beau repede. Preţ de câteva secunde, căldura lichidului mă face să mă simt ca şi când aş fi din nou plină de ceva.

Şi în timp ce scurg ultimele picături din ceaşcă, simt cum încep să mă relaxez. Cineva mă conduce pe coridor, către o încăpere cu un pat. Asta-i tot.

CAPITOLUL DOI

Deschid ochii, îngrozită, ţinând strâns aşternuturile. Dar nu alerg pe străzile oraşului sau pe coridoarele sediului Neînfricaţilor. Mă aflu într-un pat în sediul Prieteniei, şi în aer pluteşte miros de rumeguş.

Îmi schimb poziţia, şi tresar când ceva mă împunge în spate. Duc mâna la spate, iar degetele mi se strâng pe patul armei.

Pentru o clipă, îl văd pe Will stând în faţa mea, cu pistoalele între noi — *mâna lui, l-aş fi putut împuşca în mână, de ce n-am făcut-o, de ce?* —, şi aproape că îi urlu numele.

Apoi dispare.

Cobor din pat şi ridic salteaua cu o mână, sprijinind-o cu un genunchi. Apoi pun pistolul acolo şi îl acopăr cu salteaua. Imediat ce nu îl mai văd şi nu îl mai simt lipit de pielea mea, capul mi-e mai limpede.

Acum că valul de adrenalină de ieri a dispărut şi lichidul care m-a făcut să dorm s-a evaporat, durerea profundă din umăr e intensă. Port aceleaşi haine pe care le-am purtat şi seara trecută. Sub perna mea văd iţindu-se colţul hard diskului, acolo unde l-am băgat înainte să adorm. Pe el se află datele simulării care i-a controlat pe Neînfricaţi, şi dovada a ceea ce au făcut Erudiţii. Simt că e prea important să-l ating, dar nu-l pot lăsa acolo, aşa că-l iau şi-l ascund între scrin şi perete. O parte din mine crede că ar fi o idee bună să-l distrug, dar ştiu că pe el se află singura dovadă a morţii părinţilor mei, aşa că mă hotărăsc să-l ţin ascuns.

Cineva bate la uşă. Mă aşez pe marginea patului şi încerc să-mi netezesc părul.

— Intră, spun.

Uşa se deschide şi Tobias intră pe jumătate, uşa împărţindu-i trupul în două. Poartă aceiaşi jeanşi ca şi ieri, dar în locul tricoului negru are acum unul roşu-închis,

probabil împrumutat de la vreunul dintre membrii Prieteniei. Pe el pare o culoare ciudată, prea vie, dar când îşi sprijină capul de cadrul uşii, observ că îi face albastrul din ochi să-i pară şi mai luminos.

— Membrii Prietenii se întrunesc în jumătate de oră, spune el. Ridică din sprâncene şi adaugă, pe un ton uşor melodramatic: *Pentru a ne decide soarta*.

Clatin din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că soarta mea va ajunge în mâinile unei adunături de membri din Prietenie.

— Nici eu. A, ţi-am adus ceva.

Scoate dopul unei sticluţe şi îmi întinde o pipetă plină cu un lichid transparent.

— Medicament împotriva durerilor. Câte o pipetă plină la fiecare şase ore.

— Mersi.

Înghit conţinutul pipetei. Medicamentul are gust de lămâie veche.

Îşi trece un deget printr-o gaică a pantalonilor, şi spune:

— Cum te mai simţi, Beatrice?

— Mi-ai spus cumva *Beatrice*?

— Am crezut de cuviinţă să încerc, spune zâmbind. N-a ieşit bine?

— Poate numai la ocazii speciale. În procesul de iniţiere, în Zilele Alegerii…

Mă opresc. Aveam de gând să mai înşirui nişte sărbători, dar problema e că numai Abnegaţia le ţine. Neînfricaţii îşi au sărbătorile lor, presupun, dar eu nu ştiu care-s alea. Şi, oricum, ideea de a sărbători acum orice lucru e atât de absurdă, încât nu mai continui.

— Bun, aşa voi face. Zâmbetul îi piere. Cum te mai simţi, Tris?

Nu e o întrebare ciudată, după toate prin câte am trecut, dar mă încordez când o rosteşte, îngrijorată că, într-un fel, ar putea să-mi citească gândurile. Încă nu i-am spus despre Will. Vreau, dar nu ştiu cum. Gândul de a rosti cuvintele cu voce tare e atât de puternic, încât aş putea străpunge parchetul.

— Eu… Scutur din cap de câteva ori. Nu ştiu, Four. Sunt trează. Sunt…

Încă scutur din cap. Mă mângâie pe obraz, ţinând un deget după urechea mea. Apoi îşi apleacă uşor capul şi mă sărută, trimiţând o durere caldă prin tot trupul meu. Îl cuprind cu mâinile de braţ, ţinându-l acolo cât de mult pot. Când mă atinge, sentimentul de pustietate din pieptul meu şi din stomac nu mai e atât de acut.

Nu trebuie să-i spun. Pot să încerc să uit — el mă poate ajuta să uit.

— Ştiu, spune el. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb.

Pentru o clipă, tot ce-mi trece prin cap e: *Cum e* posibil *să ştii?* Dar ceva în legătură cu expresia chipului său îmi aminteşte că ştie câte ceva despre pierderea unei persoane. Şi-a pierdut mama când era mic. Nu-mi amintesc cum a murit, ci doar că am asistat la înmormântarea ei.

Brusc mi-l amintesc stând în camera de zi, ţinând strâns perdelele, având cam nouă ani, purtând gri, ţinându-şi ochii închişi. Imaginea e trecătoare şi ar putea fi doar imaginaţia mea, nu o amintire.

Îmi dă drumul.

— Te las să te pregăteşti.

* * *

Baia femeilor e la două uşi distanţă faţă de camera mea. Podeaua e din gresie maro-închis, şi fiecare cabină de duş are pereţi de lemn şi o perdea din plastic, separându-le de culoarul din mijloc. Pe un afiş de pe peretele din spate scrie: NU UITAŢI: PENTRU A CONSERVA RESURSELE, DUŞURILE FUNCŢIONEAZĂ DOAR CINCI MINUTE.

Jetul de apă e rece, aşa că nu aş dori minute în plus nici dacă le-aş putea avea. Mă spăl repede cu mâna stângă, pe cealaltă lăsând-o să atârne fără vlagă, pe lângă corp. Medicamentul împotriva durerilor pe care mi l-a dat Tobias şi-a făcut repede efectul — durerea din umăr s-a transformat într-o uşoară pulsaţie.

Când ies de la duş, pe pat mă aşteaptă un morman de haine care conţine câteva veşminte galbene şi roşii, de-ale Prieteniei, şi câteva gri, de-ale Abnegaţiei, culori pe care rareori le văd purtate împreună. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că cineva din Abnegaţie a pus hainele aici. Numai lor le-ar trece aşa ceva prin minte.

Îmi trag o pereche de pantaloni din denim, de culoare roşu-închis — atât de lungi, încât a trebuit să-i răsucesc de trei ori —, şi o bluză gri de-a Abnegaţiei, care e prea mare pentru mine. Mânecile îmi ajung până-n vârfurile degetelor de la mână, astfel încât le răsucesc şi pe ele. Mă doare când mişc mâna dreaptă, aşa că mişcările pe care le fac sunt scurte şi lente.

Cineva bate la uşă.

— Beatrice?

Vocea blândă îi aparţine lui Susan.

Îi deschid uşa. Duce o tavă cu mâncare, pe care o pune pe pat. Îi cercetez faţa, căutând vreun semn care să-mi spună pe cine a pierdut — pe tatăl ei, pe vreun un lider de-al Abnegaţiei, care nu a supravieţuit atacului —, dar nu văd decât hotărârea calmă, caracteristică vechii mele facţiuni.

— Îmi pare rău că nu-ţi vin hainele, spune ea. Sunt sigură că-ţi putem găsi unele mai bune dacă cei din Prietenie ne vor permite să rămânem aici.

— Sunt bune, îi spun. Îţi mulţumesc.

— Am auzit c-ai fost împuşcată, spune ea. Vrei să te ajut cu părul? Sau cu încălţămintea?

Sunt pe cale să refuz, dar chiar am nevoie de ajutor.

— Da, mulţumesc.

Mă aşez pe un taburet în faţa oglinzii, iar ea stă în spatele meu, cu ochii aţintiţi asupra a ceea ce face în loc să se uite în oglindă. Nu şi-i ridică, nici măcar pentru o clipă, în timp ce trece pieptănul prin părul meu. Şi nu mă întreabă de umăr, cum am fost împuşcată, ce s-a întâmplat când am părăsit adăpostul Abnegaţiei pentru a opri simularea. Sunt sigură că dacă ar fi s-o tai până la măduva spinării, ea ar fi toată numai Abnegaţie.

— L-ai văzut pe Robert? o întreb.

Fratele ei, Robert, a ales Prietenia când eu am ales Neînfricarea, aşa că se află pe undeva prin acest sediu. Mă întreb dacă întâlnirea lor va semăna cât de cât cu cea dintre mine şi Caleb.

— Foarte puţin, seara trecută, îmi spune. L-am lăsat să jelească alături de facţiunea lui, aşa cum jelesc şi eu cu facţiunea mea. Totuşi, m-am bucurat că l-am revăzut.

Aud în tonul ei o finalitate care îmi spune că subiectul este închis.

— E o ruşine că asta s-a întâmplat aşa, spune Susan. Liderii noştri erau pe cale de-a face ceva minunat.

— Zău? Ce anume?

— Nu ştiu.

Susan se îmbujorează.

— Pur şi simplu ştiu că ceva se întâmpla. Nu voiam să fiu curioasă, dar observam anumite lucruri.

— Nu te-aş învinui dac-ai fi curioasă, îi spun, chiar dacă ai fi fost.

Dă din cap a încuviinţare şi continuă să mă pieptene. Mă întreb ce anume făceau liderii Abnegaţiei — inclusiv tata. Şi nu pot decât să fiu uimită de presupunerea lui Susan că orice făceau era minunat. Mi-aş dori să pot crede din nou asta despre oameni.

Dacă voi mai putea vreodată.

— Neînfricaţii îşi poartă părul lăsat liber, nu? mă întreabă ea.

— Uneori, îi spun. Ştii să împleteşti?

Aşa că degetele ei îndemânatice strâng şuviţe din părul meu într-o coadă care-mi ajunge până la mijlocul spatelui. Mă privesc lung în oglindă până ce termină. Îi mulţumesc când încheie, şi pleacă zâmbind uşor, închizând uşa în urma ei.

Eu continui să mă privesc îndelung, dar nu mă văd pe mine însămi. Încă îi simt degetele mângâindu-mă la ceafă, asemenea degetelor mamei mele, în ultima dimineaţă petrecută cu ea. Ochii mi se umezesc, mă legăn înainte şi înapoi pe taburet, încercând să-mi alung amintirea din

minte. Mă tem că dacă încep să plâng, nu mă voi mai opri până ce nu voi fi zbârcită ca o stafidă.

Pe scrin văd o trusă de cusut. În ea se află două bobine de aţă, roşie şi galbenă, şi o foarfecă.

Sunt calmă în timp ce-mi desfac coada împletită şi mi-o pieptăn din nou. Îmi fac cărare pe mijloc şi mă asigur că părul e drept şi neted. Apropii foarfeca la nivelul bărbiei.

Cum pot să arăt la fel, când ea nu mai e, şi totul e diferit? Nu pot.

Încerc să-l tai cât mai drept, folosindu-mi bărbia drept punct de reper. Partea mai complicată e la spate, unde nu văd prea bine, şi îmi dau toată silinţa să fac o treabă bună, de data asta prin pipăire. Şuviţe de păr blond cad pe podea într-un semicerc.

Părăsesc încăperea fără să-mi privesc din nou imaginea din oglindă.

* * *

Când Tobias şi Caleb vin mai târziu să mă ia, se uită la mine ca şi când n-aş mai fi persoana pe care o cunoşteau ieri.

— Te-ai tuns, îmi spune Caleb, ridicând din sprâncene.

Să evidenţiezi faptele în toiul şocului e ceva foarte Erudit. Părul îi stă ridicat în partea pe care a dormit, iar ochii îi sunt roşii.

— Da, spun. E... prea cald pentru a purta părul lung.

— Adevărat, spune el.

Mergem împreună pe hol. Podeaua din scânduri scârţâie sub greutatea noastră. Mi-e dor de sunetul paşilor care reverberau în sediul Neînfricaţilor; mi-e dor de aerul rece de sub pământ. Dar cel mai mult mi-e dor de temerile din ultimele săptămâni, neînsemnate în comparaţie cu temerile mele de-acum.

Ieşim din clădire. Aerul de-afară mă apasă precum o pernă menită să mă sufoce. Miroase a verde, asemenea miresmei pe care o emană o frunză ruptă în două.

— Ştie toată lumea că eşti fiul lui Marcus? întreabă Caleb. La cei din Abnegaţie mă refer.

— Din câte ştiu eu, nu, spune Tobias, privindu-l pe Caleb. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu ai menţiona acest lucru.

— N-am nevoie să-l menţionez. Toţi cei care au ochi pot să-şi dea şi singuri seama, spune Caleb, încruntându-se. Şi totuşi, câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Şi nu crezi că eşti prea mare pentru a fi cu surioara mea mai mică?

Tobias scoate un hohot de râs.

— Ea nu e *câtuşi de puţin mică* pentru tine.

— Terminaţi! Amândoi, spun eu.

Câţiva oameni îmbrăcaţi în galben merg în faţa noastră, către o clădire largă, joasă, făcută pe de-a-ntregul din sticlă. Lumina soarelui care se reflectă în panouri face ca ochii să mă usture. Îmi acopăr faţa cu mâna şi continui să merg.

Uşile clădirii sunt larg deschise. În jurul serei rotunde, plantele şi copacii cresc în vase mari cu apă, sau în bazine mici. Zecile de ventilatoare puse de jur-împrejurul încăperii nu fac decât să învârtă aerul cald, astfel că eu sunt deja transpirată. Dar uit repede de asta când mulţimea din faţa mea se răreşte şi văd restul încăperii.

În mijlocul ei creşte un copac uriaş. Crengile lui se întind prin toată sera, iar rădăcinile ies de sub pământ, formând o uriaşă reţea. În locurile dintre rădăcini nu văd pământ, ci apă, şi tije metalice care le fixează bine. N-ar trebui să fiu surprinsă — cei din Prietenie îşi petrec viaţa realizând astfel de lucruri care ţin de domeniul agriculturii, cu ajutorul tehnologiei Erudiţilor.

Pe un mănunchi de rădăcini stă Johanna Reyes, cu părul căzându-i peste jumătatea feţei cu cicatrice. Am învăţat la ora de Istoria Facţiunilor că Prietenia nu are un lider oficial — ei supun totul la vot, iar rezultatele sunt, de obicei, aproape unanime. Ei sunt precum părţile componente ale unei singure minţi, iar Johanna e purtătorul lor de cuvânt.

Membrii Prieteniei stau pe jos, mulţi dintre ei cu picioarele încrucişate, în grupuri mai mari sau mai mici, iar mie mi se pare că aduc cu nişte rădăcini de copac. Cei din Abnegaţie stau în rânduri strânse la câţiva metri în stânga mea. Scrutez mulţimea preţ de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce caut: pe părinţii mei.

Înghit cu putere şi încerc să uit. Tobias mă atinge uşor pe spate, conducându-mă spre marginea locului de întrunire, în spatele membrilor Abnegaţiei. Înainte să ne aşezăm, se apropie cu gura de urechea mea şi îmi spune:

— Îmi place cum îţi stă părul.

Îi ofer un zâmbet mic, şi mă sprijin de el când mă aşez, lipindu-mi braţul de al lui.

Johanna îşi ridică mâinile şi îşi pleacă uşor capul. Înainte să pot lua următoarea gură de aer, toate conversaţiile din încăpere încetează. Toţi membrii Prieteniei rămân tăcuţi, unii cu ochii închişi, alţii mimând cuvinte pe care nu le pot descifra, iar ceilalţi privind într-un anumit punct, aflat la mare depărtare.

Fiecare secundă care trece mă irită. Când Johanna îşi îndreaptă capul, eu sunt enervată rău.

— Astăzi avem de răspuns la o întrebare urgentă, spune ea, şi anume: ca oameni care caută pacea, cum ne vom descurca în aceste vremuri de conflict?

Fiecare membru al Prieteniei se întoarce spre persoana de lângă el, şi încep să vorbească.

— Cum reuşesc să rezolve ceva? întreb, în timp ce minutele de pălăvrăgeală continuă fără oprire.

— Lor nu le pasă de eficienţă, spune el. Lor le pasă de convenţie. Priveşte!

Două femei în rochii galbene, aflate la câţiva metri depărtare, se ridică şi se alătură unui trio de bărbaţi. Un tânăr îşi schimbă poziţia, astfel încât cercul său mic devine mai mare alături de grupul de lângă el. Prin toată încăperea, adunările mai mici cresc şi se extind, şi din ce în ce mai puţine voci se aud prin încăpere, până ce mai rămân doar trei sau patru. Nu aud decât frânturi din conversaţia lor: „Pace… Neînfricaţi… Erudiţi… adăpost… implicare…”

— Ce bizar, spun.

— Eu cred că e frumos, zice el.

Îl privesc lung.

— Ce e? Râde uşor. Ei au cu toţii un rol egal în guvernare; se simt la fel de responsabili. Şi asta îi face să le pese; îi face buni. Cred că acest lucru e frumos.

— Eu cred că e neconvingător, spun. Sigur, funcţionează pentru Prietenie. Dar ce se întâmplă când nu toată lumea vrea să zdrăngăne la banjo sau să crească plante? Ce se întâmplă când cineva face ceva îngrozitor şi acest lucru nu poate fi rezolvat printr-o discuţie?

Tobias ridică din umeri.

— Bănuiesc că vom afla.

În cele din urmă, câte o persoană din fiecare grup mai mare se ridică şi se apropie de Johanna, păşind cu grijă peste rădăcinile marelui arbore. Mă aştept să ni se adreseze şi nouă, dar, în loc de asta, formează un cerc alături de Johanna şi de ceilalţi purtători de cuvânt şi se sfătuiesc în şoaptă. Încep să am sentimentul că nu voi afla niciodată ce vorbesc.

— N-or să ne lase să discutăm cu ei, nu-i aşa? întreb.

— Mă îndoiesc, spune el.

Nu facem nici două parale.

Când termină de vorbit cu toţii, se aşază din nou, lăsând-o pe Johanna singură în mijlocul încăperii. Se întoarce spre noi şi îşi împreunează braţele la piept. Unde vom merge când ne vor spune să plecăm? Înapoi în oraş, unde nimic nu e în siguranţă?

— De mult timp, facţiunea noastră a avut o relaţie apropiată cu Erudiţii. Avem nevoie unii de ceilalţi pentru a supravieţui, şi întotdeauna am cooperat unii cu alţii, spune Johanna. Dar, de asemenea, în trecut am avut o relaţie puternică şi cu Abnegaţia, şi nu cred că e bine să retragem mâna prieteniei când a fost întinsă atât de mult timp.

Vocea îi e dulce ca mierea, şi se şi mişcă asemenea ei, încet şi cu grijă. Îmi şterg fruntea de sudoare cu dosul palmei.

— Suntem de părere că singurul fel de a păstra relaţia cu ambele facţiuni este să rămânem imparţiali şi neimplicaţi, continuă ea. Prezenţa voastră aici, deşi e bine-venită, complică lucrurile.

Şi acum urmează partea cea rea, gândesc.

— Am ajuns la concluzia că sediul facţiunii noastre va servi drept adăpost pentru membrii tuturor facţiunilor, spune ea, cu anumite condiţii. Prima e că aici nu sunt permise niciun fel de arme. A doua e că dacă se va isca vreun conflict serios, indiferent că e verbal sau fizic, toate părţile implicate vor fi rugate să plece. A treia e că respectivul conflict nu va putea fi discutat, chiar şi în privat, în cadrul hotarelor acestui sediu. Iar a patra e că toată lumea care stă aici trebuie să contribuie prin muncă la bunăstarea acestui mediu. De îndată ce vom putea, vom comunica aceste lucruri şi Erudiţiei, Candorii şi Neînfricării.

Privirea ei aterizează asupra mea şi a lui Tobias, şi rămâne acolo.

— Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi aici numai dacă puteţi respecta regulile, spune ea. Aceasta este decizia noastră.

Mă gândesc la pistolul pe care l-am ascuns sub saltea şi la tensiunea dintre mine şi Peter, şi la Tobias şi Marcus, şi îmi simt gura uscată. Nu prea mă pricep să evit conflictele.

— Nu vom putea sta prea mult, îi spun lui Tobias printre dinţi.

Cu o clipă în urmă, el încă zâmbea uşor. Acum, colţurile gurii i s-au lăsat şi zâmbetul i s-a transformat în încruntare.

— Nu, nu vom putea.

CAPITOLUL TREI

Seara mă întorc în camera mea şi îmi strecor mâna sub saltea, pentru a mă asigura că pistolul e încă acolo. Îmi trec degetele peste trăgaci, şi simt un nod în gât, ca şi când aş avea o reacţie alergică. Scot mâna şi îngenunchez la marginea patului, respirând profund de mai multe ori, până ce senzaţia cedează.

Ce-ai păţit? Clatin din cap. *Adună-te!*

Şi asta simt: de parcă trag şi răsucesc diferite părţi ale mele, ca pe un şiret de pantof. Mă simt sufocată, dar măcar am impresia de putere.

Cu coada ochiului văd ceva mişcându-se, şi privesc pe fereastra care dă înspre livada de meri. Johanna Reyes şi Marcus Eaton merg unul lângă altul, oprindu-se lângă grădina de ierburi, pentru a culege frunze de mentă de pe tulpini. Ies din camera mea înainte să mă pot gândi la motivul pentru care vreau să-i urmăresc.

Alerg prin clădire să nu-i pierd. Odată ce sunt afară, trebuie să fiu mai precautăă. Merg pe lângă capătul îndepărtat al serei şi, după ce îi văd pe Johanna şi Marcus dispărând pe după un şir de copaci, mă furişez spre următorul şir, sperând că ramurile mă vor ascunde dacă vreunul dintre ei doi ar privi înapoi.

— ...ce mă zăpăceşte e coordonarea atacului, spune Johanna. Oare e din cauză că Jeanine a reuşit în cele din urmă să-l planifice şi a acţionat, sau a fost mai degrabă un soi de întâmplare incitantă?

Îi văd chipul lui Marcus printr-un trunchi de copac bifurcat. Îşi face gura pungă, după care spune:

— Hmm!

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, spune Johanna, ridicând din sprânceana ei teafără. Nu-i aşa?

— Nu, probabil că nu.

Johanna îşi pune mâna pe braţul lui şi se întoarce spre el. Înlemnesc, de teamă că într-o clipită mă va prinde, dar se uită doar la Marcus. Mă ghemuiesc şi mă târăsc către unul dintre copaci, astfel încât trunchiul să mă ascundă. Scoarţa îmi produce mâncărimi, dar nu mă mişc.

— Dar tu *ştii*, spune ea. Tu ştii de ce a atacat atunci. Poate că nu mai fac parte din Candoare, dar pot să-mi dau seama când cineva mă minte.

— Curiozitatea îşi serveşte propriul interes, Johanna.

Dacă aş fi Johanna, la un asemenea comentariu i-aş trage o palmă binemeritată, însă ea spune pe un ton amabil:

— Membrii facţiunii mele depind de mine pentru a-i sfătui, şi dacă tu deţii informaţii vitale, e important să le aflu şi eu, să le pot împărtăşi şi lor. Marcus, sunt sigură că înţelegi asta.

— Există un motiv pentru care tu nu ştii tot ce ştiu eu. Cu multă vreme în urmă, celor din Abnegaţie le-au fost încredinţate nişte informaţii preţioase, spune Marcus. Jeanine ne-a atacat pentru a le fura. Şi dacă nu am grijă, le va distruge, aşa că asta-i tot ce-ţi pot spune.

— Dar sigur…

— Nu, i-o taie Marcus. Aceste informaţii sunt cu mult mai importante decât îţi poţi imagina. O mare parte dintre liderii acestui oraş şi-au riscat vieţile şi au şi murit chiar pentru a le proteja de Jeanine, iar eu nu le voi pune în pericol doar de dragul de a-ţi satisface curiozitatea egoistă.

Johanna tace vreme de câteva secunde. Acum e atât de întuneric, încât de-abia îmi mai văd mâinile. Aerul miroase a pământ şi a mere, iar eu încerc să nu-l inspir prea zgomotos.

— Îmi cer scuze, spune Johanna. Probabil că am făcut ceva pentru a te face să crezi că nu sunt demnă de încredere.

— Ultima dată când am încredinţat aceste informaţii unui reprezentant al facţiunii, toţi prietenii mei au fost omorâţi, îi răspunde el. Nu mai am încredere în nimeni.

Nu mă pot abţine — mă aplec în faţă, să pot vedea pe după trunchiul copacului. Atât Marcus, cât şi Johanna sunt

prea ocupaţi pentru a observa mişcarea. Sunt foarte aproape, dar nu se ating, şi nu l-am mai văzut niciodată pe Marcus atât de obosit sau pe Johanna atât de furioasă. Dar chipul i se îmblânzeşte când îl atinge din nou pe braţ pe Marcus, de data asta cu o uşoară mângâiere.

— Pentru a avea pace, trebuie să ai mai întâi încredere, spune Johanna. Aşa că sper că te vei răzgândi. Adu-ţi aminte că mereu am fost prietena ta, Marcus, chiar şi când nu aveai prea mulţi cu care să te poţi lăuda.

Se apleacă şi-l sărută pe obraz, apoi se îndreaptă spre capătul livezii. Marcus rămâne pe loc câteva secunde, aparent împietrit, şi apoi porneşte spre sediu.

Revelaţiile din ultima jumătate de oră îmi bâzâie în minte. Credeam că Jeanine a atacat Abnegaţia pentru a pune mâna pe putere, dar ea a atacat-o, de fapt, pentru a fura nişte informaţii — informaţii pe care numai ei le ştiau.

Bâzâitul se opreşte când îmi amintesc ceva ce a spus Marcus: „O mare parte dintre liderii acestui oraş şi-au riscat vieţile pentru a le proteja.” Oare tata a fost unul dintre acei lideri?

Trebuie să ştiu. Trebuie să aflu ce anume e atât de important încât membrii Abnegaţiei şi-ar da viaţa pentru asta — iar Erudiţii ar face moarte de om.

* * *

Mă opresc înainte să bat la uşa lui Tobias, şi ascult ce se petrece înăuntru.

— Nu, nu *aşa*, spune Tobias printre hohote de râs.

— Cum adică nu aşa? Te-am imitat perfect.

Cealaltă voce îi aparţine lui Caleb.

— Ba nu.

— Atunci, fă-o din nou!

Deschid uşa tocmai când Tobias, care stă pe jos cu un picior întins, aruncă un cuţit de unt spre peretele opus. Se opreşte, cu mânerul în afară, într-o bucată mare de brânză pe care au pus-o pe scrin. Caleb, care stă lângă el, priveşte neîncrezător, mai întâi la brânză, apoi la mine.

— Spune-mi că el nu e un fel de fenomen Neînfricat, zice Caleb. Poţi să faci şi tu asta?

Arată mai bine decât înainte — ochii nu-i mai sunt roşii, şi în ei sclipeşte acum curiozitatea, ca şi când ar fi din nou interesat de lume. Părul şaten îi e zbârlit, şi şi-a încheiat greşit cămaşa. Fratele meu e chipeş într-o manieră neîngrijită, ca şi când, în cea mai mare parte a timpului, habar n-are cum arată.

— Poate cu mâna dreaptă, îi spun. Dar da, *Four* e un fel de fenomen Neînfricat. Pot să întreb *de ce* aruncaţi cuţite în brânză?

Tobias mă priveşte atent când spun „Four”. Caleb nu ştie că Tobias îşi poartă excelenţa tot timpul în propria-i poreclă.

— Caleb a venit să discutăm ceva, explică Tobias, sprijinindu-şi capul de perete când se uită la mine. Iar aruncatul cuţitelor pur şi simplu a venit aşa, deodată.

— Aşa cum se întâmplă deseori, îi spun, zâmbind uşor.

Pare relaxat, cu capul dat pe spate, cu braţul sprijinit de genunchi. Ne uităm lung unul la celălalt preţ de mai multe secunde decât cere politeţea în societate. Caleb îşi drege vocea.

— În fine, ar trebui să mă întorc în camera mea, spune Caleb, privind de la Tobias la mine şi înapoi. Citesc o carte despre sistemele de filtrare a apei. Puştiul care mi-a dat-o s-a uitat la mine de parcă aş fi nebun fiindcă vreau s-o citesc. Presupun că e un manual de reparaţii, dar e fascinant.

Se opreşte.

— Scuze. Probabil că şi voi credeţi că sunt nebun.

— Deloc, spune Tobias, prefăcându-se sincer. Poate că şi *tu* ar trebui să citeşti manualul de reparaţii, Tris. Din câte am auzit, s-ar putea să-ţi placă.

— Pot să ţi-l împrumut, zice Caleb.

— Poate mai târziu, spun.

Când Caleb închide uşa în urma lui, îi arunc lui Tobias o privire urâtă.

— Mersi pentru asta, îi spun. Acum o să-mi împuieze capul cu filtrarea apei şi cum funcţionează. Deşi presupun c-aş prefera asta decât ceea ce vrea el să-mi povestească.

— Da? Ce anume? întreabă Tobias, ridicând din sprâncene. Acvaponie?

— Acva-ce?

— Este una dintre metodele de a obţine alimentele aici. Nu vrei să ştii.

— Ai dreptate, nu vreau, spun eu. Despre ce voia să discutaţi?

— Despre tine, spune el. Cred că a fost discuţia dintre iubit şi fratele mai mare al iubitei. „Să nu-ţi baţi joc de sora mea” şi tot tacâmul.

Se ridică.

— Ce i-ai spus?

Vine spre mine.

— I-am povestit cum ne-am împrietenit — şi aşa am ajuns la aruncatul cuţitelor, spune el, şi i-am spus că nu-mi bat joc de tine.

Mă cuprinde un val de căldură. Tobias mă apucă cu mâinile de şolduri şi mă lipeşte cu blândeţe de uşă. Buzele mele se întâlnesc cu ale lui.

Nici nu-mi mai amintesc pentru ce-am venit aici.

Şi nici nu-mi pasă.

Îmi petrec braţul sănătos în jurul lui, trăgându-l spre mine. Degetele mele găsesc tivul tricoului său şi alunecă pe sub el, răsfirându-se pe spatele lui. Pare atât de puternic!

Mă sărută din nou, de data asta mai insistent, strângându-mă de talie. Respiraţiile lui, respiraţiile mele, trupul lui, trupul meu, şi suntem atât de aproape, că nu mai există nicio diferenţă.

Se dă înapoi, doar câţiva centimetri. Aproape că nici nu-l las să ajungă atât de departe.

— Nu de asta ai venit aici, spune el.

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Cui îi pasă?

Îmi trec degetele prin părul lui, şi îi împing din nou gura spre a mea. El nu rezistă, dar după câteva secunde, murmură aproape de urechea mea:

— Tris...

— Bine, bine.

Închid ochii. Am venit aici pentru ceva important: să-i povestesc despre conversaţia la care am tras cu urechea.

Ne aşezăm unul lângă altul pe patul lui Tobias, şi o iau de la început. Îi povestesc cum i-am urmărit pe Marcus şi pe Johanna în livadă. Îi povestesc despre întrebările Johannei în legătură cu coordonarea atacului simulat, şi despre răspunsul lui Marcus, şi despre discuţia care l-a urmat. În timp ce vorbesc, îi urmăresc expresia. Nu pare şocat sau curios. În schimb, gura i se strâmbă şi apare mutra acră pe care o văd de fiecare dată când aude numele lui Marcus.

— Ei bine, ce crezi? îl întreb când termin.

— Cred, spune el cu grijă, că Marcus încearcă să pară mai important decât e.

Acesta nu era răspunsul la care mă aşteptam.

— Deci... ce? Crezi că vorbeşte doar prostii?

— Cred că probabil e vorba de nişte informaţii despre care Abnegaţia ştia că Jeanine voia să le afle, dar am impresia că importanţa lor e exagerată. Încearcă să-şi construiască ego-ul făcând-o pe Johanna să creadă că el are ceva ce ea vrea, dar el nu-i va da.

— Eu nu... Mă încrunt. Eu nu cred că ai dreptate. Nu părea să mintă.

— Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. E un mincinos de primă clasă.

Are dreptate — nu-l cunosc pe Marcus, şi în mod sigur nu la fel de bine ca el. Dar instinctul meu îmi spunea să am încredere în Marcus, iar eu, de obicei, am încredere în instinctele mele.

— Poate că ai dreptate, îi spun, dar n-ar trebui să aflăm ce se petrece? Doar ca să fim siguri?

— Cred că e mai important să ne vedem de problemele pe care le avem acum, răspunde Tobias. Să ne întoarcem în oraş. Să aflăm ce se petrece acolo. Să găsim o cale de a-i

doborî pe Eruditţi. Şi poate că atunci vom putea afla despre ce vorbea Marcus, după ce toate lucrurile se vor fi rezolvat. Bine?

Dau din cap a încuviinţare. Pare un plan bun — un plan inteligent. Dar nu-l cred — nu cred că e mai important să ne vedem de problemele actuale decât să aflăm adevărul. Când am aflat că eram Divergentă... când am aflat că Erudiţii voiau să atace Abnegaţia... acele revelaţii au schimbat totul. Adevărul îşi are propria-i cale de a schimba planurile unei persoane. Dar e dificil să-l convingi pe Tobias să facă ceva ce nu vrea, şi chiar mai dificil să-mi justific sentimentele când nu am nicio dovadă în afară de propria-mi intuiţie.

Aşa că îi spun că sunt de acord. Dar nu mă răzgândesc.

CAPITOLUL PATRU

— Deşi biotehnologia a fost inventată acum mult timp, n-a fost dintotdeauna atât de eficace, spune Caleb, luând o îmbucătură din coaja pâinii prăjite — mai întâi a mâncat miezul, la fel cum făcea când eram mici.

Ne aflăm în cantină, la masa cea mai apropiată de ferestre, iar el stă vizavi de mine. Pe marginea mesei, scobite în lemn, se află literele D şi T, unite de o inimă atât de mică, încât aproape că nu le-am văzut. În timp ce Caleb vorbeşte, îmi trec degetele peste scobituri.

— Dar, acum ceva timp, oamenii de ştiinţă Erudiţi au dezvoltat o soluţie minerală de mare efect. Pentru plante, aceasta era mai bună decât pământul, spune el. E o versiune timpurie a acelei alifii cu care te-au uns pe umăr — grăbeşte creşterea unor noi celule.

Vorbeşte cu entuziasm despre toate aceste noi informaţii. Nu toţi Erudiţii sunt însetaţi de putere şi lipsiţi de conştiinţă, precum liderul lor, Jeanine Matthews. Unii dintre ei sunt asemenea lui Caleb: fascinaţi de toate lucrurile, nemulţumiţi până ce nu află cum funcţionează.

Îmi sprijin bărbia de mână şi îi zâmbesc. În dimineaţa asta pare jovial. Mă bucur că a găsit ceva care să-i abată atenţia de la necazul lui.

— Deci asta înseamnă că Erudiţia şi Prietenia lucrează împreună? îl întreb.

— Mult mai îndeaproape decât Erudiţia sau oricare altă facţiune, spune el. Nu-ţi aduci aminte ce scrie în manualul de Istoria Facţiunilor? Le numea „facţiunile esenţiale” — fără ele, noi nu am putea supravieţui. Unele texte de-ale Erudiţilor le numesc „facţiunile care îmbogăţesc”. Iar una dintre misiunile Erudiţiei ca facţiune era să devină ambele — şi esenţială, dar şi să îmbogăţească.

Eu nu prea sunt de acord cu afirmaţia că societatea noastră are nevoie de Erudiţi pentru a funcţiona. Dar *sunt*

esenţiali — fără ei, agricultura ar fi ineficientă, tratamentele medicale ar fi insuficiente, iar dezvoltarea în tehnologie ar fi inexistentă.

Muşc dintr-un măr.

— N-ai de gând să-ţi mănânci pâinea? mă întreabă.

— Are un gust ciudat, îi spun. Ia-o, dacă vrei.

— Sunt uimit de cum trăiesc ei aici, spune el când îmi ia pâinea prăjită de pe farfurie. Se susţin singuri. Au propria lor sursă de energie, propriile lor pompe de apă, propriul lor sistem de filtrare a apei, propriile lor resurse alimentare… sunt complet independenţi.

— Independenţi, spun eu, şi neimplicaţi. Trebuie să fie frumos.

Din câte îmi dau seama, *e* frumos. Ferestrele mari de lângă masa noastră permit să intre atât de multă lumină solară, încât mă simt ca şi cum aş fi afară. Grupuri de membri ai Prieteniei se aşază la celelalte mese, hainele lor arătând strălucitoare în contrast cu pielea lor bronzată. Pe mine, galbenul pare fără luciu.

— Deci să înţeleg că Prietenia a fost una dintre facţiunile pentru care tu aveai aptitudini, spune el, râzând.

— Nu.

Grupul de membri ai Prieteniei care se află la câteva scaune mai încolo izbucneşte în râs. Nici măcar nu au aruncat o privire spre noi de când ne-am aşezat să mâncăm.

— Vorbeşte mai încet, da? Nu e ceva ce vreau să ştie toată lumea.

— Scuze, spune el, aplecându-se peste masă să putem vorbi mai în şoaptă.

— Deci, care au fost facţiunile?

Mă simt încordată, îmi îndrept spatele.

— De ce vrei să ştii?

— Tris, spune el. Sunt fratele tău. Poţi să-mi spui orice.

Nu clipeşte deloc din ochii săi verzi. A abandonat ochelarii nefolositori pe care îi purta ca membru al Erudiţilor în favoarea unei cămăşi gri de-a Abnegaţiei şi a tunsorii scurte specifice facţiunii. Arată exact cum arăta

acum câteva luni, când locuiam în aceeaşi casă, amândoi luând în considerare schimbarea facţiunilor, dar nefiind suficient de curajoşi pentru a mărturisi asta unul celuilalt. Faptul că n-am avut suficientă încredere în el a fost o greşeală pe care nu vreau să o mai repet.

— Abnegaţie, Neînfricare, spun, şi Erudiţie.

— *Trei* facţiuni? întreabă, ridicând din sprâncene.

— Da. De ce?

— Pur şi simplu par cam multe, spune el. Am avut cu toţii de ales un domeniu de cercetare la iniţierea în Erudiţie, iar al meu a fost simularea testului de aptitudini, aşa că ştiu multe despre felul în care e realizat. E foarte dificil ca o persoană să primească două rezultate — de fapt, programul nici nu permite asta. Dar să primeşti *trei*... Nici măcar nu sunt sigur dacă acest lucru e posibil.

— Ei bine, organizatorul a trebuit să modifice cursul testului, spun eu. L-a forţat să se schimbe în acea situaţie din autobuz ca să poată elimina Erudiţia — numai că Erudiţia nu a fost eliminată.

Caleb îşi sprijină bărbia în mână.

— O supraaglomerare a programului, spune el. Mă întreb cum de-a ştiut organizatorul testului tău să facă asta. Nu e ceva ce se învaţă.

Mă încrunt. Tori era artist de tatuaje şi voluntară la testele de aptitudini — cum de *ştia* despre modificarea programului? Dacă se pricepea la calculatoare, era doar un hobby, şi mă îndoiesc că un asemenea hobby i-ar permite cuiva să păcălească o simulare de-a Erudiţilor.

Apoi, îmi amintesc ceva ce a spus la una dintre conversaţiile avute: „Eu şi fratele meu ne-am transferat de la Erudiţi."

— Ea a făcut parte din Erudiţie, spun. S-a transferat. Poate că din cauza asta ştia.

— Poate, spune el, bătând cu degetele — de la stânga la dreapta — pe obraz.

Mâncarea a rămas, aproape uitată, între noi.

— Ce înseamnă asta pentru chimia creierului tău? Sau pentru anatomie?

— Nu ştiu, spun râzând. Tot ce ştiu e că în timpul simulărilor sunt mereu conştientă, şi uneori mă pot trezi din ele. Alteori, nici măcar nu funcţionează. Precum atacul simulat.

— Cum te trezeşti din ele? Ce anume faci?

— Păi…

Încerc să-mi amintesc. Pare că a trecut mult timp de când am mai trecut prin vreuna, cu toate că e vorba doar de câteva săptămâni.

— E greu de descris, deoarece simulările Neînfricaţilor trebuiau să se sfârşească odată ce ne calmam. Dar într-una de-a mea — cea în care Tobias şi-a dat seama ce eram — am făcut ceva imposibil. Am spart geamul de sticlă doar printr-o simplă atingere cu mâna.

Expresia lui Caleb devine distantă, de parcă e în căutarea vreunui lucru care se află la mare depărtare. Ştiu că nimic din ceea ce tocmai i-am descris nu i s-a întâmplat în testul de simulare. Aşa că poate se întreabă cum m-am simţit, sau cum e posibil. Mă îmbujorez — îmi analizează creierul ca şi cum ar analiza un calculator sau o maşinărie.

— Hei, îi spun. Revino-ţi!

— Scuze, spune el, privindu-mă din nou. E…

— Fascinant. Mda, ştiu. Când ceva te fascinează, mereu arăţi de parcă cineva a supt viaţa din tine.

Râde.

— Totuşi, putem vorbi despre altceva? îl întreb. Chiar dacă în jurul nostru nu se află trădători Erudiţi sau Neînfricaţi, tot mă simt ciudat să vorbesc despre asta într-un loc public.

— În regulă.

Înainte să poată continua, uşa cantinei se deschide şi un grup de membri ai Abnegaţiei păşeşte înăuntru. Poartă haine de-ale membrilor Prieteniei, ca şi mine, dar de asemenea, tot ca şi mine, e evident din care facţiune fac parte. Sunt tăcuţi, dar nu serioşi — le zâmbesc tuturor în timp ce merg, înclinând din cap, unii dintre ei oprindu-se pentru a face câte un schimb de glume.

Susan se aşază lângă Caleb, zâmbind. Părul îi e strâns la spate ca de-obicei, însă culoarea lui blondă străluceşte precum aurul. Ea şi Caleb stau unul lângă celălalt un pic cam prea apropiaţi faţă de ceilalţi oameni, cu toate că nu se ating. Înclină uşor capul ca să mă salute.

— Îmi cer scuze, spune ea, v-am întrerupt?

— Nu, spune Caleb. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Sunt pe cale să fug din sala de mese, preferând să nu particip la o conversaţie politicoasă în genul Abnegaţiei, când intră Tobias, părând supărat. Probabil că azi-dimineaţă a lucrat la bucătărie, conform acordului pe care l-am stabilit cu Prietenia. Mâine, eu trebuie să lucrez la spălătorie.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb când se aşază lângă mine.

— În entuziasmul lor cu privire la soluţionarea conflictelor, cei din Prietenie se pare c-au uitat că băgarea în seamă înseamnă şi *mai mult* conflict, spune Tobias. Dacă o să stăm aici mai mult, o să iau la bătaie pe cineva, şi n-o să fie frumos.

Caleb şi Susan ridică din sprâncene privind spre el. Câţiva membri ai Prieteniei de la masa alăturată se opresc din vorbit şi se uită lung.

— M-aţi auzit, le spune Tobias, iar ei se întorc.

— Te-am întrebat, spun eu, acoperindu-mi gura pentru a-mi ascunde zâmbetul, ce s-a întâmplat?

— Am să-ţi spun mai târziu.

Probabil că are legătură cu Marcus. Lui Tobias nu-i plac privirile dubioase pe care cei din Abnegaţie i le aruncă atunci când el vorbeşte despre cruzimea lui Marcus, iar Susan stă chiar în faţa lui. Îmi împreunez mâinile în poală.

Cei din Abnegaţie se aşază la masa noastră, dar nu chiar lângă noi — o distanţă politicoasă la două locuri depărtare, cu toate că mulţi dintre ei fac semn cu capul spre noi. Ei erau prietenii familiei mele, şi vecini, şi colegi de muncă, şi înainte prezenţa lor mă încuraja să fiu tăcută şi sfioasă. Acum, prezenţa lor mă face să vreau să vorbesc mai tare,

să mă îndepărtez pe cât de mult posibil de acea identitate veche şi de durerea care o însoţeşte.

Tobias se face stană de piatră când o mână cade pe umărul meu drept, trimiţându-mi unde de dureri în braţ. Îmi încleştez dinţii ca să nu gem.

— A fost împuşcată în umăr, spune Tobias fără să se uite la bărbatul din spatele meu.

— Îmi cer scuze. Marcus îşi ridică mâna şi o pune pe umărul meu stâng. Salutare.

— Ce *vrei*? îl întreb.

— Beatrice, spune Susan încet. Nu e nevoie să...

— Susan, te rog, zice Caleb repede.

Susan strânge din buze şi priveşte în altă parte. Eu mă uit încruntată la Marcus.

— Te-am întrebat ceva.

— Aş dori să discut ceva cu tine, spune Marcus.

Expresia îi e calmă, dar el e furios — îl dă de gol asprimea din voce.

— Eu şi ceilalţi membri ai Abnegaţiei am discutat şi am ajuns la concluzia că nu ar trebui să rămânem aici. Având în vedere caracterul inevitabil al conflictelor ulterioare din oraşul nostru, suntem de părere că ar fi egoist din partea noastră să stăm aici în vreme ce rămăşiţele facţiunii noastre se află în interiorul acelei îngrădituri. Am vrea să vă cerem să ne însoţiţi.

Nu mă aşteptam la asta. De ce vrea Marcus să ne întoarcem în oraş? Oare chiar e o decizie de-a Abnegaţiei, sau el intenţionează să facă ceva acolo — ceva ce are de-a face cu informaţiile pe care le-ar deţine Abnegaţia?

Îl privesc lung preţ de câteva secunde, iar apoi mă uit la Tobias. El s-a mai relaxat puţin, dar priveşte ţintă masa. Nu înţeleg de ce se comportă aşa în prezenţa tatălui său. Nimeni, nici măcar Jeanine, nu-l face pe Tobias să se înjosească.

— Tu ce zici? îl întreb.

— Cred că ar fi bine să plecăm poimâine, spune Tobias.

— OK. Mulţumesc, spune Marcus.

Se ridică şi se aşază la celălalt capăt la mesei, alături de membrii Abnegaţiei.

Mă apropii de Tobias, neştiind cum să-l consolez fără să înrăutăţesc lucrurile. Ridic mărul cu stânga, şi îl apuc de mână pe sub masă cu dreapta.

Dar nu-mi pot lua ochii de la Marcus. Vreau să ştiu mai multe despre ceea ce i-a spus Johannei. Şi, uneori, dacă vrei să afli adevărul, trebuie să-l soliciţi.

CAPITOLUL CINCI

După micul dejun, îi spun lui Tobias că mă duc să mă plimb, dar, în schimb, îl urmăresc pe Marcus. Mă aştept să se ducă spre dormitorul de oaspeţi, dar trece peste câmpul din spatele sălii de mese şi intră în clădirea cu sistemul de filtrare a apei. La baza scărilor mă opresc şi şovăi. Chiar vreau să fac asta?

Urc treptele şi intru pe uşa pe care Marcus tocmai a închis-o în urma lui.

Clădirea sistemului de filtrare e mică — o singură încăpere în care se află câteva maşinării uriaşe. Din câte îmi dau seama, unele dintre maşinării preiau apa murdară din sediu, unele o purifică, altele o testează, iar cele din ultimul grup pompează apă curată înapoi în sediu. Sistemele de ţevi se află toate sub pământ, cu excepţia uneia, care trece pe deasupra pământului pentru a trimite apă către instalaţia de energie din apropierea îngrăditurii. Instalaţia asigură energia întregului oraş, folosind o combinaţie de vânt, apă şi energie solară.

Marcus stă lângă maşinăriile care filtrează apa. Acolo, ţevile sunt transparente. Văd apă maronie ţâşnind printr-o ţeavă, dispărând în maşinărie şi ieşind curată. Privim amândoi cum se petrece purificarea, şi mă întreb dacă se gândeşte la ceea ce mă gândesc şi eu: că ar fi frumos dacă lumea ar funcţiona la fel, curăţind murdăria din vieţile noastre şi trimiţându-ne apoi curaţi în lume. Însă o anumită murdărie e menită să persiste.

Mă uit fix la ceafa lui. Trebuie să fac asta acum.

Acum.

— Alaltăieri, te-am auzit, îmi scapă mie.

Marcus îşi întoarce imediat capul.

— Beatrice, ce faci?

— Te-am urmărit până aici, spun, încrucişându-mi braţele la piept. Te-am auzit vorbind cu Johanna despre ceea ce a motivat-o pe Jeanine să atace Abnegaţia.

— Cine te-a învăţat că e în regulă să invadezi intimitatea unei alte persoane? Tu însăţi sau Neînfricaţii?

— Eu sunt curioasă din născare. Nu schimba subiectul!

Fruntea lui Marcus e brăzdată de riduri, în special între sprâncene, iar în jurul gurii are riduri de expresie. Arată ca un om care şi-a petrecut o mare parte din viaţă încruntându-se. În tinereţe probabil că fusese chipeş — şi probabil că încă este, în viziunea femeilor de-o vârstă cu el, precum Johanna —, dar când mă uit la el nu văd decât ochii negri ca smoala din peisajul fricii lui Tobias.

— Dacă m-ai auzit discutând cu Johanna, atunci ştii că nici măcar *ei* nu i-am spus asta. Deci ce te face să crezi că îţi voi împărtăşi aceste informaţii *ţie*?

La început, nu am un răspuns. Dar apoi mă hotărăsc.

— Tatăl meu, îi spun. Tatăl meu e mort.

E pentru prima dată când spun asta de când i-am povestit lui Tobias, în tren, că părinţii mei au murit pentru mine. Atunci, „murit” era doar o noţiune, separată de sentimente. Dar „mort”, amestecându-se cu zgomotele maşinăriilor din această încăpere, mă loveşte în piept precum un ciocan, iar monstrul durerii se trezeşte la viaţă, apucându-mă cu ghearele de ochi şi de gât.

Mă forţez să continui.

— Poate că nu a murit din pricina acelor informaţii la care te refereai tu, îi spun. Dar vreau să ştiu dacă a fost ceva pentru care şi-a riscat viaţa.

Buzele lui Marcus zvâcnesc nervos.

— Da, spune el. Şi-a riscat viaţa.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Clipesc, pentru a le împiedica să curgă.

— Ei bine, spun, aproape înecându-mă, atunci ce naiba a fost? Era ceva ce tu încercai să protejezi? Sau să furi? Sau ce?

— Era…

Marcus scutură din cap.

— N-am de gând să-ţi spun.

Înaintez spre el.

— Dar vrei acel lucru înapoi. Iar Jeanine îl are.

Marcus *e* un bun mincinos — sau, cel puţin, cineva care ştie cum să procedeze când vine vorba de ascuns secrete. Nu reacţionează în niciun fel. Mi-aş dori să văd precum Johanna, precum ceilalţi membri ai Candorii — mi-aş dori să-i pot citi expresiile. Ar putea fi aproape de a-mi spune adevărul. Dacă aş insista suficient de mult, poate că ar ceda.

— Te-aş putea ajuta, îi spun.

Marcus face o grimasă.

— Habar nu ai cât de ridicol sună chestia asta, spune, scuipându-mi cuvintele în faţă. Fato, poate că ai reuşit să opreşti atacul simulat, dar a fost noroc pur, nu îndemânare. Cred că aş muri din pricina şocului dacă tu ai reuşi, în următoarea perioadă, să faci vreun lucru folositor.

Acesta este acel Marcus pe care îl cunoaşte Tobias. Cel care ştie unde anume să lovească pentru a produce cel mai mare rău.

Tremur de furie.

— Tobias are dreptate în privinţa ta, îi spun. Nu eşti decât un gunoi arogant şi mincinos!

— Chiar a spus el aşa ceva? mă întreabă Marcus, ridicând din sprâncene.

— Nu, îi spun. Nu te pomeneşte suficient de des pentru a spune aşa ceva. Mi-am dat seama singură de asta.

Scrâşnesc din dinţi.

— Ştii, nu însemni aproape nimic pentru el. Şi, pe măsură ce timpul trece, nu vei mai însemna nimic.

Marcus nu-mi răspunde. Se întoarce spre purificatorul de apă. O clipă stau nemişcată, triumfătoare, ascultând sunetul apei combinat cu bătăile inimii. Apoi ies din clădire, şi de-abia când sunt pe la jumătatea câmpului îmi dau seama că nu eu am câştigat. Ci Marcus.

Oricare-ar fi adevărul, va trebui să-l aflu din altă parte, deoarece eu nu i-l voi mai cere lui.

* * *

În acea noapte, visez că sunt pe un câmp şi întâlnesc un stol de ciori adunate grămadă pe pământ. După ce le lovesc pe câteva, îmi dau seama că ele stau, de fapt, deasupra unui om, ciugulindu-i hainele, care sunt gri, de-ale Abnegaţiei. Îşi iau zborul fără vreun avertisment, şi văd că acel om e Will.

Apoi mă trezesc.

Îmi îngrop faţa în pernă şi, în loc de numele lui, dau drumul unui hohot de plâns care-mi zguduie trupul odată cu salteaua. Simt din nou monstrul durerii, zvârcolindu-se în spaţiul gol unde cândva aveam inima şi stomacul.

Icnesc, apăsându-mi ambele palme pe piept. Acum, creatura monstruoasă şi-a vârât ghearele în gâtul meu, împiedicându-mă să respir. Mă răsucesc şi-mi vâr capul între genunchi, respirând până ce sentimentul de sufocare mă părăseşte.

Cu toate că în cameră e cald, eu tremur. Mă dau jos din pat şi mă furişez pe hol, mergând spre camera lui Tobias. Picioarele mele goale aproape că strălucesc în întuneric. Uşa scârţâie când o deschid, suficient de tare încât să-l trezească. Se uită lung la mine preţ de o secundă.

— Haide, vino-ncoa', spune el, cam buimăcit.

Îşi schimbă poziţia în pat, făcându-mi loc şi mie. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la asta. Eu dorm într-un tricou lung pe care mi l-a împrumutat un membru al Prieteniei. Îmi acoperă doar fundul, şi nu mi-a trecut prin minte să-mi trag o pereche de pantaloni scurţi înainte să vin aici. Tobias îmi examinează picioarele goale, făcându-mă să roşesc. Mă întind, cu faţa spre el.

— Coşmaruri? mă întreabă.

Încuviinţez.

— Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap. Nu-i pot spune că am coşmaruri cu Will, altminteri va trebui să-i explic de ce. Ce-ar crede despre mine dacă ar afla ce-am făcut? Cum m-ar mai privi?

Continuă să-şi ţină mâna pe obrazul meu, mângâindu-mă alene cu degetul mare.

— Suntem bine, să ştii, spune el. Tu şi cu mine. OK?

Pieptul mă înţeapă, şi clatin din cap.

— Nimic altceva nu e bine, îmi şopteşte, gâdilându-mă pe obraz. Dar noi suntem.

— Tobias, îi zic.

Dar orice-aş fi avut de gând să-i spun se pierde în mintea mea, şi îmi lipsesc buzele de ale lui, deoarece ştiu că sărutându-l mă va face să uit de tot. El îmi răspunde la sărut. Mă mângâie pe obraz, apoi mâna îi coboară pe trupul meu, ajungând la talie, trecând peste şold, alunecând pe piciorul meu gol, făcându-mă să mă înfior. Mă lipesc mai tare de el şi-l cuprind cu piciorul. Capul îmi vâjâie de agitaţie, dar o mare parte din mine ştie cu exactitate ce face, deoarece totul pulsează în acelaşi ritm, dorindu-şi acelaşi lucru: să evadeze şi să devină parte din el. Continuă să mă sărute, iar mâna îi alunecă pe sub marginea tricoului, iar eu nu-l opresc, cu toate că ştiu că ar trebui. În schimb, îmi scapă un geamăt, iar obrajii mi se înroşesc imediat de ruşine. Ori nu m-a auzit, ori nu-i pasă, deoarece mă apasă pe spate cu mâna, trăgându-mă mai aproape. Degetele i se mişcă uşor pe spatele meu, trasând dungi pe şira spinării. Tricoul mi se ridică, dar nu-l trag în jos, nici măcar când simt aerul rece.

Mă sărută pe gât, şi îl apuc de umăr ca să mă îndrept, strângându-i tricoul în pumn. Mâna lui ajunge la ceafa mea şi mă cuprinde de gât. Tricoul meu e răsucit în jurul braţului său, iar sărutările noastre devin disperate. Ştiu că mâinile îmi tremură din pricina agitaţiei mele interioare, aşa că îl strâng mai puternic de umăr, pentru ca el să nu-şi dea seama. Apoi, degetele lui mângâie bandajul de pe umărul meu, şi sunt străpunsă de o săgeată de durere. Nu m-a durut prea mult, dar m-a adus înapoi la realitate. Nu pot fi cu el în *acel* fel, dacă unul dintre motivele pentru care îl vreau e să-mi alung durerile sufleteşti.

Mă dau înapoi şi îmi trag cu grijă tricoul, astfel că sunt din nou acoperită. Preţ de o secundă, stăm pur şi simplu întinşi, respirând greu. Nu vreau să plâng — nu e momentul să plâng, nu, trebuie să se oprească —, dar nu-mi pot alunga lacrimile din ochi, indiferent de câte ori clipesc.

— Scuze, îi spun.

— Nu-ţi cere scuze, spune el, aproape cu severitate.

Îmi şterge lacrimile de pe obraji. Ştiu că am un trup ca de pasăre, sunt mică şi îngustă ca şi când aş putea să-mi iau zborul, am şolduri mici, delicate. Dar când el mă atinge şi pare că nu-şi poate lua mâna, nu-mi doresc să fi fost altfel.

— Nu vreau să fiu aşa o găgăuţă, spun, cu vocea spartă. Pur şi simplu mă simt atât de…

Scutur din cap.

— Nu-i corect, spune el. Nu contează dacă părinţii tăi sunt într-un loc mai bun — nu sunt aici cu tine, şi asta nu-i *corect*, Tris. N-ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să ţi se întâmple ţie. Şi toţi cei care-ţi spun că e OK sunt nişte mincinoşi.

Sunt străbătută din nou de un hohot de plâns, iar el mă cuprinde cu braţele atât de puternic, încât mi-e greu să respir, dar nu contează. Plânsetele mele demne fac loc urâţeniei depline — gurii mele deschise şi feţei mele contorsionate şi sunetelor ca de animal muribund care-mi ies din gât. Dacă această stare continuă, mă voi frânge, şi poate că asta ar fi mai bine, poate că ar fi mai bine să mă spulber şi să nu mai îndur nimic.

El tace un timp, până ce mă liniştesc din nou.

— Dormi, îmi spune. Dacă o să fii din nou cuprinsă de coşmaruri, am să mă lupt cu ele.

— Cu ce?

— Cu mâinile goale, desigur.

Îmi petrec mâinile în jurul taliei lui şi inspir adânc, cu faţa lipită de umărul lui. Miroase a sudoare şi a aer curat şi a mentă, de la alifia pe care o foloseşte uneori pentru a-şi relaxa muşchii dureroşi. Miroase şi a siguranţă, ca plimbările din livadă în lumina soarelui şi micul dejun tăcut din sala de mese. Şi în momentele în care alunec în somn, aproape că uit de oraşul năpădit de război şi de toate conflictele care vor năvăli peste noi curând, dacă nu dăm noi peste ele mai întâi. În momentele de dinaintea alunecării în somn, îl aud şoptind:

— Te iubesc, Tris.

Şi poate că i-aş răspunde şi eu, dar sunt prea departe.

CAPITOLUL ŞASE

Dimineaţă sunt trezită de bâzâitul unui aparat electric de ras. Tobias stă în faţa oglinzii, cu capul într-o parte, pentru a-şi vedea maxilarul.

Îmi cuprind genunchii cu braţele, acoperită cu cearşaful, şi îl privesc.

— Bună dimineaţa, spune. Cum ai dormit?

— Bine.

Mă ridic şi, în timp ce-şi înclină din nou capul ca să se bărbierească, îmi petrec braţele în jurul lui, şi-mi lipesc fruntea de spatele lui, acolo unde tatuajul Neînfricaţilor i se vede de sub tricou.

Îşi lasă aparatul de ras jos şi îşi pune mâinile peste ale mele. Niciunul dintre noi nu rupe tăcerea. Îl aud respirând, şi îmi mângâie degetele alene, uitând ce are de făcut.

— Ar trebui să mă duc să mă pregătesc, spun după o vreme.

Nu prea vreau să plec, dar ar trebui să lucrez în spălătorie, şi nu vreau să spună cei din Prietenie că nu-mi respect partea din aranjamentul pe care ni l-au oferit.

— Am să-ţi aduc ceva de îmbrăcat, spune el.

Câteva minute mai târziu merg pe hol în picioarele goale, purtând tricoul în care am dormit şi o pereche de pantaloni scurţi pe care Tobias i-a împrumutat de la nişte membri ai Prieteniei. Când ajung înapoi în cameră, am surpriza să constat că lângă patul meu stă Peter.

Instinctul mă face să mă îndrept şi să scrutez încăperea în căutarea unui obiect solid.

— Ieşi! îi spun pe cât de ferm pot.

Dar mi-e greu să-mi controlez vocea să nu tremure. Nu pot să nu-mi amintesc privirea din ochii lui când m-a ţinut de gât deasupra parapetului sau când m-a izbit de perete la sediul Neînfricaţilor.

Se întoarce să mă privească. În ultima vreme, când se uită la mine, în ochi nu i se mai vede răutatea obişnuită —

în schimb, pare doar obosit, gârbovit, iar braţul rănit îi atârnă prins de o eşarfă. Dar nu sunt uşor de păcălit.

— Ce cauţi în camera mea?

Se apropie de mine.

— De ce îl urmăreşti pe Marcus? Te-am văzut ieri, după micul dejun.

Ne privim lung.

— Asta nu-i treaba ta. Ieşi afară!

— Sunt aici pentru că nu ştiu de ce trebuie să ai *tu* grijă de hard disk, spune el. Nu că tu ai fi extrem de stabilă zilele astea.

— *Eu sunt* instabilă? îl întreb râzând. Venind din partea ta, e cel puţin amuzant.

Peter strânge din buze şi nu spune nimic.

Îmi mijesc ochii.

— În orice caz, de ce eşti atât de interesat de hard disk?

— Nu sunt prost, spune. Ştiu că pe el se află mult mai multe decât datele simulării.

— Nu, nu eşti prost, nu-i aşa? zic eu. Crezi că dacă îl vei duce Erudiţilor, ei or să-ţi ierte nechibzuinţa şi te vor primi înapoi cu braţele deschise?

— Nu vreau să mă întorc la ei, spune el, înaintând din nou. Dacă aş fi vrut asta, nu te-aş fi ajutat la sediul Neînfricaţilor.

Îl împung în piept cu degetul arătător, înfigându-mi adânc unghia.

— M-ai ajutat deoarece nu voiai să te împuşc din nou.

— Poate că nu sunt un trădător care-i iubeşte pe cei din Abnegaţie, continuă el, prinzându-mă de deget, dar nu permit nimănui să mă controleze, cu atât mai mult cu cât vorbim despre Erudiţi.

Îmi smulg mâna, răsucindu-mă astfel încât el să nu mă poată ţine. Mâinile îmi sunt transpirate.

— Nu m-aştept să înţelegi. Îmi şterg mâinile de marginea tricoului în timp ce mă apropii de scrin. Sunt sigură că dacă facţiunea atacată ar fi fost Candoarea şi nu Abnegaţia, ai fi permis fără să obiectezi ca familia ta să fie împuşcată între ochi. Dar eu nu sunt aşa.

— Ai grijă ce spui despre familia mea, Băţoaso!

Merge în acelaşi timp cu mine, spre scrin, dar eu mă întorc precautǎ, şi acum mă aflu între el şi sertare. Nu vreau să dezvălui ascunzătoarea hard diskului scoţându-l în timp ce el e aici, dar nici nu vreau să îi las cale liberă spre el.

Îşi aţinteşte ochii spre scrinul din spatele meu, spre stânga, acolo unde e ascuns hard diskul. Mă încrunt, dar apoi observ ceva ce n-am mai văzut înainte: o proeminenţă paralelipipedică într-unul din buzunarele lui.

— Dă-mi-l, îi spun. Acum!

— Nu!

— Dă-mi-l, altminteri îţi jur că te omor în somn!

El rânjeşte.

— Cât mi-aş dori să te poţi vedea cât de ridicolă eşti când ameninţi pe cineva! Eşti precum o fetiţă care îmi spune c-o să mă strângă de gât cu coarda.

Pornesc spre el, dar se dă înapoi, ieşind cu spatele pe hol.

— Nu-mi spune tu mie „fetiţă”!

— Îţi spun cum vreau.

Mă pregătesc să acţionez, aţintindu-mi pumnul acolo unde ştiu că-l doare cel mai tare: la rana din mâna în care l-am împuşcat. Îmi parează lovitura, dar în loc să încerc din nou, îl apuc de braţ pe cât de tare pot şi i-l răsucesc într-o parte. Peter urlă din toţi rărunchii, şi în timp ce e distras de durere, îl lovesc cu putere într-un genunchi, şi el cade la pământ. Oamenii dau năvală pe hol, purtând haine gri şi negre şi galbene şi roşii. Peter vine spre mine pe jumătate ghemuit, şi mă loveşte în stomac. Mă aplec în faţă, dar durerea nu mă opreşte –strecor printre dinţi ceva între un mârâit şi un ţipăt, şi mă arunc spre el, cu cotul stâng ridicat la nivelul gurii, astfel încât să-l pot lovi în faţă.

Unul dintre membrii Prieteniei mă apucă de braţe şi, pe jumătate ridicându-mă, pe jumătate trăgându-mă, mă îndepărtează de Peter. Rana din umăr îmi zvâcneşte, dar de-abia o simt în comparaţie cu adrenalina care-mi pulsează prin vene. Mă întind spre el şi încerc să ignor

privirile uimite ale celor din Prietenie şi Abnegaţie — şi a lui Tobias — care se află în jurul meu, şi a femeii care îngenunchează lângă Peter, şoptindu-i cuvinte pe un ton liniştitor. Încerc să ignor gemetele lui de durere şi vina care mă înjunghie în stomac. Îl urăsc. Nu-mi pasă. Îl urăsc.

— Tris, calmează-te! îmi spune Tobias.

— El are hard diskul! zbier eu. Mi l-a furat! E la el!

Tobias se îndreaptă spre Peter, ignorând-o pe femeia aplecată de lângă el, şi îşi apasă piciorul pe pieptul lui pentru a-l împiedica să se mişte. Apoi îşi bagă mâna în buzunarul acestuia şi scoate hard diskul.

Tobias îi spune şoptit:

— Nu vom sta aici pentru totdeauna, şi nu a fost deloc inteligent din partea ta.

Apoi se întoarce spre mine şi adaugă:

— Nici din partea n-a fost. Vrei să ne dea afară?

Mă încrunt. Bărbatul din Prietenie care mă ţine începe să mă tragă pe hol. Încerc să scap din strânsoarea lui.

— Ce crezi că faci? Dă-mi drumul!

— Ai încălcat regulile acordului de pace, spune el pe un ton blând. Trebuie să urmăm protocolul.

— Du-te! spune Tobias. Trebuie să te calmezi.

Îi examinez pe cei din mulţimea adunată. Nimeni nu îl contrazice pe Tobias. Mă privesc cu toţii lung. Aşa că le permit celor doi bărbaţi din Prietenie să mă escorteze pe hol.

— Vezi pe unde mergi, spune unul dintre ei. Scândurile din podea sunt inegale aici.

Capul îmi bubuie — semn că mă calmez. Bărbatul din Prietenie, care începe să încărunţească, deschide o uşă pe stânga. Pe plăcuţa de pe ea scrie: CAMERA DE CONFLICTE.

— Mă băgaţi într-o cameră de liniştire[1] sau ceva de genul ăsta? îi întreb, încruntată.

Asta e ceva ce-ar face cei din Prietenie: mă bagă într-o asemenea încăpere, iar apoi mă învaţă cum să mă calmez

---

[1] În limba engleză în original, *time - out*, încăpere folosită în şcolile americane pentru elevii pedepsiţi (n. tr.).

prin respiraţii de purificare interioară şi cum să gândesc pozitiv.

Încăperea e atât de luminoasă, încât trebuie să-mi mijesc ochii ca să pot vedea. Peretele opus are ferestre mari care dau înspre livadă. În pofida acestui lucru, încăperea pare mică, probabil din cauză că tavanul, asemenea pereţilor şi podelei, e acoperit cu plăci de lemn.

— Te rog, aşază-te! spune bărbatul mai în vârstă, arătând cu un gest spre taburetul din mijlocul încăperii.

La fel ca toată mobila din sediu, e făcut din lemn neşlefuit şi pare solid, de parcă încă ar fi ataşat de pământ. Nu mă aşez.

— Lupta s-a încheiat, spun eu. N-am să mai fac asta. Nu aici.

— Trebuie să urmăm protocolul, spune bărbatul mai tânăr. Te rog, aşază-te, şi vom discuta despre ceea ce s-a întâmplat, iar apoi te vom lăsa să pleci.

Vocile lor sunt blânde. Nu şoptite, aşa cum vorbesc cei din Abnegaţie, de parcă ar intra în biserică şi nu doresc să-i deranjeze pe ceilalţi. Blând, mângâietor, pe un ton scăzut — mă întreb dacă asta e ceva ce-i învaţă pe novici aici. Cum să vorbească, cum să se mişte, cum să zâmbească, sau cum să încurajeze pacea.

Nu vreau să mă aşez, dar o fac, stând pe marginea taburetului să mă pot ridica repede, în caz că va fi necesar. Bărbatul mai tânăr stă în faţa mea. Nişte balamale scârţâie undeva în spatele meu. Mă uit peste umăr — bărbatul mai în vârstă îşi face de lucru cu ceva de pe o tejghea.

— Ce faci?

— Ceai, spune el.

— Nu prea cred că ceaiul este soluţia acestei probleme.

— Atunci, spune-ne tu! zice bărbatul mai tânăr, făcându-mă să mă întorc spre el. Îmi zâmbeşte. Care crezi că ar fi soluţia?

— Să-l daţi afară pe Peter din sediu!

— Mie mi se pare, zice bărbatul pe un ton blând, că tu ai fost cea care l-a atacat — şi tot tu l-ai împuşcat în braţ.

— Habar nu aveţi ce a făcut ca să merite asta.

Obrajii mi se înroşesc din nou şi inima îmi bate puternic.

— A încercat să mă omoare. Şi altcineva... a înjunghiat pe altcineva în ochi... cu un cuţit de *unt*. E foarte răutăcios. Aveam tot *dreptul* să...

Simt o durere ascuţită în gât. Imaginea bărbatului din faţa mea e acoperită de puncte negre, care îmi întunecă vederea.

— Îmi pare rău, dragă, spune el. Pur şi simplu urmăm protocolul.

Bărbatul mai în vârstă are o seringă în mână. În ea încă au rămas câteva picături din soluţia pe care mi-a injectat-o. Lichidul e verde-deschis, precum iarba. Clipesc repede, iar punctele negre dispar, dar lumea încă se învârte în faţa mea, ca şi când m-aş legăna înainte şi înapoi într-un scaun-balansoar.

— Cum te simţi? mă întreabă bărbatul mai tânăr.

— Mă simt...

Furioasă, eram pe cale să spun. Furioasă pe Peter, furioasă pe Prietenie. *Dar asta nu e adevărat, nu-i aşa?* Zâmbesc.

— Mă simt bine. Mă simt de parcă... aş pluti. Sau m-aş legăna. *Tu* cum te simţi?

— Ameţeala e un efect secundar al serului. Ar fi mai bine să te odihneşti după-amiaza asta. Iar eu mă simt bine. Îţi mulţumesc de întrebare, spune el. Dacă vrei, acum poţi să pleci.

— Poţi să-mi spui unde-l pot găsi pe Tobias? întreb.

Când îmi imaginez chipul lui, sunt năpădită de afecţiune pentru el, şi tot ce-mi doresc este să-l sărut.

— Pe Four, vreau să zic. E frumuşel, nu-i aşa? Nu prea ştiu de ce mă place atât de mult. Eu nu sunt prea drăguţă, nu-i aşa?

— În cea mai mare parte a timpului, nu, spune bărbatul. Dar cred că, dacă ai încerca, ai putea fi.

— Îţi mulţumesc, îi spun. Foarte frumos din partea ta.

— Cred că îl găseşti în livadă, spune el. Am văzut că s-a dus afară după luptă.

Râd uşor.

— Lupta. Ce chestie prostească…

Şi să dai cu pumnul în trupul altcuiva chiar pare o chestie prostească. Asemenea unei mângâieri, dar prea puternice. O mângâiere e mult mai plăcută. Poate că ar fi trebuit în schimb să-l mângâi pe mână pe Peter. Ne-am fi simţit mai bine amândoi. Încheieturile nu m-ar mai durea atât de tare acum.

Mă ridic şi înaintez spre uşă. Trebuie să mă sprijin de perete pentru echilibru, dar e solid, aşa că nu-mi pasă. Mă împleticesc pe hol, chicotind din pricina incapacităţii mele de a-mi menţine echilibrul. Sunt din nou neîndemânatică, la fel ca atunci când eram mai mică. Mama obişnuia să zâmbească şi să-mi spună: „Ai grijă unde calci, Beatrice. Nu vreau să te răneşti.”

Ies afară, iar verdele copacilor pare mai verde, atât de puternic, încât aproape că-l pot gusta. Poate că-l *pot* gusta, şi e precum iarba pe care m-am hotărât s-o mestec când eram mică, doar ca să văd ce gust are. Aproape că alunec pe scări din cauza ameţelii şi izbucnesc în hohote de râs când iarba îmi gâdilă picioarele goale. Pornesc spre livadă.

— Four! îl strig.

De ce strig un număr? A, da, e numele lui. Strig din nou:

— Four! Unde eşti?

— Tris? se aude o voce printre copacii din dreapta mea.

E aproape ca şi când copacul mi-ar vorbi. Chicotesc, dar desigur că e doar Tobias, care se apleacă pe sub o creangă.

Alerg spre el, iar pământul se înclină într-o parte, aşa încât aproape cad din picioare. Mâna lui mă atinge pe talie, ca să mă ţină. Atingerea îmi trimite unde de şoc prin corp, şi tot interiorul îmi arde, ca şi când degetele lui i-ar fi dat foc. Mă apropii de el, lipindu-mi trupul de al lui, şi ridic capul să-l sărut.

— Ce ţi-au…, începe el, dar îl opresc cu buzele.

Îmi răspunde la sărut, dar prea repede, aşa că oftez adânc.

— Sărutul ăsta a fost patetic, îi spun. Bine, nu, n-a fost, dar…

Mă ridic pe vârfuri să-l sărut din nou, dar îşi lipeşte degetele de buzele mele şi mă opreşte.

— Tris! spune el. Ce ţi-au făcut? Te porţi ca o nebună.

— Ce urât să spui asta! îi zic. Pur şi simplu m-au adus într-o stare mai bună, asta-i tot. Iar acum chiar vreau să te sărut, aşa că dacă ai putea să te *relaxezi*...

— N-am de gând să te sărut. Am de gând să aflu ce se petrece, spune el.

Fac bot preţ de o secundă, dar apoi rânjesc când pun lucrurile cap la cap.

— *De asta* mă placi! exclam eu. Deoarece nici tu nu eşti foarte drăguţ! Acum are noimă.

— Haide, spune el. Mergem s-o vedem pe Johanna.

— Şi eu te plac.

— Asta e foarte încurajator, îmi spune el monoton. *Haide!* Of, Dumnezeule! O să te duc în braţe.

Mă ridică în braţe, punându-şi o mână sub genunchii mei şi una în jurul gâtului. Îl apuc de gât şi-i lipesc un sărut pe obraz. Apoi descopăr că aerul pare mai interesant când lovesc cu picioarele, aşa că încep să le mişc în sus şi-n jos, în timp ce el mă cară în clădirea în care lucrează Johanna.

Când ajungem la ea, o găsim stând în spatele unui birou, cu un teanc de hârtii în faţă, mestecând radiera unui creion. Se uită la noi şi îşi deschide gura uşor. O şuviţă de păr închis la culoare îi acoperă partea stângă a feţei.

— N-ar trebui să-ţi acoperi cicatricea, îi spun. Arăţi mai drăguţă cu părul strâns la spate.

Tobias mă pune jos un pic cam prea violent. Impactul face ca umărul să mă doară puţin, dar îmi place sunetul pe care îl fac picioarele mele când lovesc podeaua. Râd, dar nici Johanna şi nici Tobias nu se amuză alături de mine. Ciudat.

— Ce i-aţi făcut? spune Tobias enervat. În numele lui Dumnezeu, ce i-aţi făcut?

— Eu...

Johanna se încruntă când se uită la mine.

— Probabil că i-au dat prea mult. Ea e prea mică; presupun că nu i-au luat în considerare înălţimea şi greutatea.

— Probabil că i-au dat prea mult din *ce*? întreabă el.

— Ai o voce plăcută, îi spun.

— Tris, spune el, taci, te rog!

— Serul de pace, spune Johanna. În doze mici, are un efect calmant şi îmbunătăţeşte starea de spirit. Singurul efect secundar e o uşoară ameţeală. Îl administrăm membrilor comunităţii noastre care au probleme cu menţinerea liniştii.

Tobias pufneşte.

— Nu sunt prost. *Toţi* membrii comunităţii voastre au probleme cu menţinerea liniştii, deoarece sunt cu toţii oameni. Probabil că bagi acest ser în rezerva de apă.

Johanna tace câteva secunde. Îşi încrucişează braţele la piept.

— Ştii prea bine că nu e cazul, altminteri, acest conflict nu ar fi existat, spune ea. Dar orice stabilim să facem aici, facem împreună, ca o facţiune. Dacă aş putea da acest ser tuturor oamenilor din oraş, aş face-o. Dacă aş fi făcut asta, în mod sigur nu v-aţi fi aflat în situaţia în care sunteţi acum.

— O, da, în mod sigur, zice el. Cea mai bună soluţie pentru problemele noastre este să drogăm întreaga populaţie. Minunat plan.

— Sarcasmul nu e bun, Four, spune ea pe un ton blând. Acum, mie chiar îmi pare rău pentru greşeala de a i se fi dat prea mult lui Tris, chiar îmi pare. Dar ea a încălcat regulile acordului nostru, şi, în consecinţă, mă tem că nu veţi mai putea sta prea mult aici. Conflictul dintre ea şi acel băiat — Peter — nu e ceva ce să putem da uitării.

— Nu-ţi face griji, răspunde Tobias. Intenţionăm să plecăm pe cât de repede putem.

— Bun, spune ea zâmbind uşor. Pacea dintre Prietenie şi Neînfricare poate exista când păstrăm distanţă unii faţă de ceilalţi.

— Asta explică multe.

— Pardon? spune ea. Ce insinuezi?

— Explică, zice el, scrâşnind din dinţi, de ce, sub o prefăcută *neutralitate* — ca şi când acest lucru ar fi posibil! —, ne-ai lăsat să murim în mâinile Eruditţilor.

Johanna oftează uşor şi se uită pe fereastră. Dincolo de ea, se află o grădină mică în care creşte viţă-de-vie, iar cârceii se strecoară pe la marginile ferestrei, de parcă ar încerca să intre şi să ia parte la conversaţie.

— Prietenia nu ar face aşa ceva, spun eu. E un lucru *rău*.

— Noi nu ne implicăm de dragul păcii..., începe Johanna.

— Pacea...

Tobias aproape că scuipă cuvântul.

— Da, sunt sigur că va fi multă pace când vom muri, sau când ne vom înjosi şi ne vom supune ameninţării cu controlul minţii, sau când vom fi blocaţi într-o simulare fără sfârşit.

Johanna se schimonoseşte, şi o imit, ca să văd cum te simţi când ai o asemenea mutră. Nu mă simt prea bine. Ca să fiu sinceră, nici nu ştiu de ce a făcut-o.

— Decizia nu a fost luată de mine. Dacă ar fi fost, probabil că acum am fi purtat o cu totul altă discuţie, rosteşte ea pe un ton lent.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu ei?

— Ceea ce vreau să spun e că nu am de gând să îmi dezaprob facţiunea în mod public, dar aş putea, în inima mea.

— Eu şi Tris vom pleca peste două zile, spune Tobias. Sper ca facţiunea ta să nu-şi schimbe părerea din a face acest sediu un adăpost pentru ceilalţi.

— Deciziile noastre nu sunt anulate cu uşurinţă. Cu Peter cum rămâne?

— O să ai de-a face cu el separat, spune Tobias. Deoarece nu va veni cu noi.

Tobias mă ia de mână, şi, cu toate că pielea lui nu e netedă sau catifelată, mă simt minunat când şi-o lipeşte de a mea. Îi ofer Johannei un zâmbet prin care îmi cer scuze, dar expresia îi rămâne neschimbată.

— Four, spune ea. Dacă tu şi prietenii tăi aţi dori să rămâneţi... neatinşi de serul nostru, vă sugerez să evitaţi pâinea.

Tobias îi mulţumeşte peste umăr în timp ce ieşim pe hol împreună, eu pur şi simplu ţopăind la fiecare pas pe care îl fac.

CAPITOLUL ŞAPTE

Efectul serului dispare cinci ore mai târziu, când soarele dă să apună. Tobias m-a închis în camera mea pentru restul zilei, verificându-mă din oră în oră. De data asta, când intră, eu stau pe pat, privind încruntată spre perete.

— Slavă Domnului! spune el, lipindu-şi fruntea de uşă. Începusem să cred că nu va mai dispărea niciodată şi că va trebui să te las aici să… miroşi flori sau să faci orice voiai în timp ce erai drogată cu chestia aia.

— O să-i omor, zic. O să-i *omor*.

— Nu te stresa. Oricum plecăm curând, spune el, închizând uşa în urma lui.

Scoate hard diskul din buzunarul de la spate.

— Mă gândeam să-l ascundem după scrin.

— Acolo era şi înainte.

— Da, şi de aceea Peter n-o să-l caute acolo din nou.

Tobias trage cu o mână scrinul de lângă perete, şi cu cealaltă vâră hard diskul după el.

— De ce nu m-am putut lupta cu serul? întreb. Dacă creierul meu este suficient de ciudat cât să reziste la un ser de simulare, de ce n-ar face-o şi la ăsta?

— Chiar nu ştiu, zău, spune el.

Se aruncă pe pat, lângă mine, mişcând salteaua.

— Poate că pentru a te lupta cu un ser trebuie să-ţi şi *doreşti* asta.

— Păi, evident că *îmi doream*, spun, frustrată, dar deloc convinsă.

Oare chiar mi-am dorit? Sau era frumos să uit de furie, de durere, de tot, timp de câteva ore?

— Uneori, spune el, cuprinzându-mă cu braţele pe după umeri, oamenii pur şi simplu vor să fie fericiţi, chiar dacă acea fericire nu e reală.

Are dreptate. Chiar şi-acum, această pace dintre noi se datorează faptului că nu vorbim despre anumite lucruri — despre Will, despre părinţii mei, despre faptul că aproape

că-l împuşcasem în cap, sau despre Marcus. Dar nu îndrăznesc să o tulbur cu adevărul, deoarece sunt prea ocupată să mă agăţ de ea pentru a mă susţine.

— S-ar putea să ai dreptate, îi spun eu.

— *Cedezi?* mă întreabă el, prefăcându-se că rămâne cu gura căscată de uimire. Se pare că, la urma urmei, serul ăla a făcut ceva lucruri bune…

Îl înghiontesc cât de tare pot.

— Retrage-ţi cuvintele! Retrage-ţi cuvintele *acum*!

— Bine, bine! acceptă el, ridicându-şi mâinile. Numai că… Nici eu nu sunt prea drăguţ, să ştii. De asta te plac pe tine…

— Afară! zbier, arătând spre uşă.

Râzând ca pentru sine, Tobias mă sărută pe obraz şi iese din cameră.

* * *

Seara, sunt prea ruşinată de ceea ce s-a întâmplat pentru a merge la cină, aşa că-mi petrec timpul pe crengile unui măr din capătul îndepărtat al livezii, culegând mere coapte. Mă caţăr cât de sus îndrăznesc pentru a le lua, muşchii arzându-mă de durere. Am descoperit că, dacă stau nemişcată, supărările găsesc o cale de a ajunge la mine, aşa că-mi găsesc ceva de făcut.

Mă şterg pe frunte cu marginea tricoului, stând pe creangă, când aud sunetul. La început e vag, alăturându-se bâzâitului greierilor. Stau nemişcată să ascult, şi după ceva timp, îmi dau seama: sunt maşini.

Prietenia deţine vreo douăsprezece camioane pe care le foloseşte pentru a transporta diverse lucruri, dar fac asta numai la sfârşit de săptămână. Sunt străbătută de un fior. Dacă nu sunt cei din Prietenie, atunci, probabil că sunt Erudiţii. Dar trebuie să mă asigur.

Apuc creanga de deasupra mea cu ambele mâini, dar mă ridic doar cu ajutorul mâinii stângi.

Sunt surprinsă că încă pot face asta. Stau aplecată, rămurelele şi frunzele încâlcindu-se în părul meu. Câteva

mere cad la pământ atunci când îmi schimb centrul greutăţii. Merii nu sunt foarte înalţi; s-ar putea să nu văd suficient de departe.

Folosesc crengile din apropiere pe post de trepte, ajutându-mă de mâini pentru a mă susţine, răsucindu-mă şi sprijinindu-mă de labirintul copacului. Îmi amintesc când am urcat pe roata de la chei, muşchii îmi tremurau şi mâinile îmi zvâcneau. Acum sunt rănită, dar mai puternică, iar căţăratul pare mai uşor.

Crengile devin din ce în ce mai subţiri, mai slabe. Îmi umezesc buzele şi mă uit spre următoarea. Trebuie să mă caţăr cât de sus pot, dar creanga pe care o ochesc e prea scurtă şi pare flexibilă. Îmi pun piciorul pe ea, verificându-i forţa. Se îndoaie, dar ţine. Dau să mă urc pe ea, să-mi pun şi celălalt picior, şi creanga se rupe.

Icnesc când alunec pe spate, apucând trunchiul copacului în ultima secundă. Aici trebuie să fie suficient de sus. Mă ridic pe vârfuri şi îmi mijesc ochii în direcţia zgomotelor.

La început nu văd nimic altceva decât o întindere de pământ arabil, o fâşie de pământ pustiu, îngrăditura, şi câmpurile, şi primele clădiri care se află dincolo de ele. Dar câteva pete mişcătoare se apropie de poartă — argintii, când lumina cade pe ele. Maşini cu capote negre — panouri solare, ceea ce înseamnă un singur lucru. Erudiţi.

Sâsâi printre dinţii încleştaţi. Nu stau pe gânduri; pun un picior jos, apoi pe celălalt, atât de repede, încât scoarţa se cojeşte de pe crengi şi cade la pământ. Imediat ce picioarele mele ating pământul, o iau la fugă.

Număr şirurile de copaci în timp ce trec pe lângă ele. *Şapte, opt*. Crengile atârnă din ce în ce mai jos, şi trec exact pe sub ele. *Nouă, zece*. Îmi ţin braţul la piept în timp ce sprintez mai repede, rana din umăr zvâcnindu-mi la fiecare pas. *Unsprezece, doisprezece*.

Când ajung la cel de-al treisprezecelea şir, fac la dreapta, pe una dintre cărări. Copacii din al treisprezecelea şir sunt foarte apropiaţi între ei. Crengile lor se împletesc creând un labirint de frunze şi rămurele şi mere.

Plămânii mă usturǎ din cauza lipsei de oxigen, dar sunt aproape de marginea livezii. Sudoarea îmi curge pe frunte. Ajung la sala de mese şi deschid uşile cu putere, trecând printr-un grup de bărbaţi din Prietenie, şi iată-l; Tobias stă într-o extremitate a cantinei, împreună cu Peter, Caleb şi Susan. De-abia îi văd printre punctele care-mi înceţoşează privirea, dar Tobias mă atinge pe umăr.

— Erudiţi, e tot ce reuşesc să rostesc.

— Vin aici? întreabă el.

Încuviinţez din cap.

— Avem timp să fugim?

Nu sunt sigură în legătură cu asta.

Membrii Abnegaţiei deja sunt cu ochii pe noi. Se adună în jurul nostru.

— De ce trebuie să fugim? întreabă Susan. Prietenia a întemeiat acest loc ca adăpost. Nu sunt permise conflictele.

— Cred că membrii Prieteniei vor avea ceva probleme să-i oblige pe Erudiţi să respecte condiţiile, spune Marcus. Cum opreşti un conflict fără să-l creezi?

Susan scutură din cap.

— Nu putem pleca, spune Peter. Nu avem timp. Ne vor vedea.

— Tris are un pistol, spune Tobias. Putem încerca să plecăm, luptându-ne cu ei.

Porneşte spre dormitor.

— Aşteaptă! îi spun. Am o idee.

Scrutez mulţimea de membri ai Abnegaţiei.

— Deghizări. Erudiţii nu ştiu sigur dacă noi încă ne aflăm aici. Ne putem preface că suntem din Prietenie.

— Atunci, cei care nu sunt îmbrăcaţi cu haine de-ale Prieteniei să se ducă în dormitoare, spune Marcus. Ceilalţi, lăsaţi-vă părul liber; încercaţi să le imitaţi comportamentul!

Cei care sunt îmbrăcaţi în gri părăsesc în grup sala de mese şi traversează curtea spre dormitorul oaspeţilor. Odată ajunşi înăuntru, alerg spre dormitorul meu, mă aşez pe genunchi şi coate, şi bag mâna sub saltea, căutând pistolul.

Pipăi câteva secunde înainte să-l găsesc, şi când o fac, simt un nod în gât, şi nu pot înghiţi. Nu vreau să ating arma. Nu vreau s-o ating din nou.

Haide, Tris. Îmi vâr pistolul în betelia pantalonilor de culoare roşie. Am noroc că sunt foarte largi. Observ pe noptieră fiolele cu alifia de vindecare şi medicamentul împotriva durerilor şi le bag în buzunar, în caz că vom reuşi să fugim.

Apoi scot hard diskul de după scrin.

Dacă Eruditţii ne vor prinde — ceea ce e destul de probabil — ne vor percheziţiona, şi nu vreau să le ofer pe tavă pur şi simplu atacul simulat. Dar acest hard disk conţine, de asemenea, imaginile atacului surprinse de camerele de supraveghere. Mărturiile pierderilor noastre. Ale morţii părinţilor mei. Singura amintire despre ei pe care o mai am. Şi, fiindcă cei din Abnegaţie nu-şi fac poze, este singura modalitate prin care îmi pot aduce aminte cum arătau.

Ani la rând, de-acum încolo, când amintirile mele vor începe să pălească, cum îmi voi mai putea aminti de ei? Feţele lor se vor schimba în mintea mea. Nu-i voi mai revedea.

Nu fi proastă! Nu e important.

Strâng hard diskul atât de tare, încât mâinile mă dor.

Atunci, de ce pare *atât de important?*

— Nu fi proastă! rostesc cu voce tare.

Scrâşnesc din dinţi şi iau veioza de pe noptieră. Scot ştecărul din priză, arunc abajurul pe pat şi mă ghemuiesc deasupra hard diskului. Clipind să-mi alung lacrimile din ochi, îl izbesc cu fundul veiozei, făcându-i o gaură.

Izbesc din nou cu veioza, şi din nou, şi din nou, până ce hard diskul crapă, iar bucăţile se împrăştie pe podea. Apoi trag cu piciorul în ele, trimiţându-le sub scrin, pun veioza înapoi şi ies pe hol, ştergându-mă la ochi cu dosul palmei.

Câteva minute mai târziu, o mică adunare de bărbaţi şi femei — inclusiv Peter —, îmbrăcaţi în veşminte gri stau pe hol, cotrobăiesc prin mormane de haine.

— Tris! spune Caleb. Încă porţi culoarea gri.

Apuc tricoul tatei şi şovăi.

— A fost al tatei, spun.

Dacă mă schimb, va trebui să-l las în urmă. Îmi muşc buza, astfel că durerea mă împiedică să plâng. Trebuie să scap de el. E doar un tricou. Asta-i tot.

— Am să-l pun pe sub al meu, spune Caleb. N-o să-l vadă niciodată.

Dau din cap şi pun mâna pe un tricou roşu din grămada de haine. E suficient de larg ca să-mi ascundă proeminenţa pistolului. Intru într-o încăpere din apropiere ca să mă schimb, şi, când ies înapoi pe hol, îi înmânez tricoul gri lui Caleb. Uşa din spate e deschisă, şi prin ea îl văd pe Tobias aruncând haine de-ale Abnegaţiei în coşul de gunoi.

— Crezi că Prietenia va minţi pentru noi? îl întreb, rezemându-mă de cadrul uşii.

— Pentru a preveni un conflict? Tobias dă din cap. Bineînţeles.

Poartă o cămaşă roşie cu guler şi o pereche de jeanşi zdrenţuiţi la genunchi. Această combinaţie pare ridicolă pe el.

— Mişto cămaşă, îi spun.

Strâmbă din nas spre mine.

— Este singurul obiect vestimentar care îmi acoperă tatuajul de pe gât, bine?

Zâmbesc agitată. Am uitat de tatuajele mele, dar tricoul le ascunde suficient de bine. Maşinile Erudiţilor ajung la sediu. Sunt cinci, toate argintii, cu capote negre. Motoarele lor par să toarcă în timp ce roţile saltă peste pământul cu denivelări. Intru în clădire, lăsând uşa deschisă în urma mea, iar Tobias îşi face de lucru cu încuietoarea tomberonului.

Maşinile se opresc, iar portierele se deschid, dezvăluind vederii pe puţin cinci bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în albastrul Erudiţilor.

Şi cam cincisprezece în negrul Neînfricaţilor.

Când Neînfricaţii se apropie, observ fâşii de material albastru legat în jurul braţelor lor, care nu pot să însemne

decât loialitatea faţă de Erudiţi. Facţiunea care le-a înrobit minţile.

Tobias mă ia de mână şi mă conduce în dormitor.

— Nu credeam că membrii facţiunii noastre ar putea fi atât de proşti, zice el. Ai arma, da?

— Da, îi răspund. Dar nu-ţi garantez că o să pot trage bine cu mâna stângă.

— Ar trebui să exersezi, spune el.

Mereu face pe instructorul.

— Aşa o să fac, îi promit. Scutur puţin din cap când adaug: Dacă vom supravieţui.

Mâinile lui mă mângâie pe braţele dezgolite.

— Pur şi simplu mergi puţin săltat, spune el, sărutându-mă pe frunte, şi prefă-te că ţi-e frică de armele lor... — un alt sărut între sprâncene — ... şi comportă-te ca şi când ai fi persoana timidă care n-ai putea fi niciodată... — un sărut pe obraz — ...şi vei fi bine.

— În regulă, îi spun.

Mâinile îmi tremură când îl apuc de gulerul cămăşii. Îi trag capul spre mine şi îmi apropii gura de a lui. Un clopot sună o dată, de două ori, de trei ori. E o chemare în sala de mese, unde membrii Prieteniei se adună pentru ocazii mai puţin formale decât întrunirile la care am luat parte noi. Ne alăturăm adunării de Abnegaţie-transformată-în-Prietenie.

Îi scot lui Susan clamele din păr — coafura ei e prea serioasă pentru Prietenie. Îmi oferă un zâmbet mic, recunoscător, în timp ce părul i se revarsă pe umeri — prima dată când o văd astfel. Îi îndulceşte liniile maxilarului pătrăţos.

Se presupune că trebuie să fiu mai curajoasă decât cei din Abnegaţie, dar ei nu par la fel de îngrijoraţi ca mine. Îşi zâmbesc între ei şi merg în tăcere — în prea multă tăcere. Îmi croiesc calea printre ei şi o bat pe umăr pe una dintre femeile mai în vârstă.

— Spuneţi-le copiilor să se joace de-a prinselea, îi zic.

— De-a prinselea? mă întreabă ea.

— Sunt prea cuminţi şi... Băţoşi, îi spun, tresărind când rostesc porecla mea din Neînfricare. Copiii din Prietenie

sunt de obicei gălăgioşi. Aşa că procedaţi cum vă spun, bine?

Femeia îl atinge pe umăr pe unul dintre copiii din Abnegaţie şi îi şopteşte ceva la ureche, iar câteva secunde mai târziu, micul grup de copii aleargă pe culoar, ascunzându-se printre picioarele membrilor din Prietenie şi strigând:

— Te-am atins! E rândul *tău* acum!

— Ba nu, mi-ai atins doar mâneca!

Caleb se prinde care-i treaba şi o împunge pe Susan în coaste, iar ea râde în hohote. Încerc să mă relaxez, prefăcându-mi pasul într-unul săltăreţ, aşa cum mi-a sugerat Tobias, lăsându-mi braţele să se legene atunci când dau colţul. E uimitor cum faptul de a te preface că eşti dintr-o altă facţiune schimbă lucrurile — chiar şi felul de a merge. De aceea probabil că e atât de ciudat c-aş putea face parte din trei.

În timp ce traversăm curtea spre sala de mese, îi prindem din urmă pe cei din Prietenie şi ne amestecăm printre ei. Stau cu ochii pe Tobias, pentru că nu-mi doresc să mă îndepărtez prea mult de el. Cei din Prietenie nu pun întrebări, ci pur şi simplu ne permit să ne dizolvăm în facţiunea lor.

O pereche de trădători Neînfricaţi stau lângă uşa sălii de mese, cu armele în mână, iar eu îngheţ. Mi se pare, deodată, că sunt neînarmată şi merg cu turma într-o clădire străjuită de Erudiţi şi Neînfricaţi, şi, dacă mă vor descoperi, nu o să am unde să fug. Şi mă vor împuşca imediat.

Mă gândesc s-o întind. Dar unde să mă duc ca să nu mă poată prinde? Încerc să respir normal. Aproape că trec de ei — *nu te uita, nu te uita!* Mai sunt câţiva paşi — *întoarce-ţi privirea, întoarce-ţi privirea!*

Susan mă ia de braţ.

— Îţi spun o glumă, zice ea, care ţi se va părea foarte amuzantă.

Îmi acopăr gura cu mâna şi scot un chicotit care sună piţigăiat şi ciudat, dar judecând după zâmbetul pe care ea mi-l aruncă, a fost credibil. Ne ţinem una de cealaltă aşa

cum fac fetele din Prietenie, aruncând priviri Neînfricaţilor şi apoi chicotind din nou. Sunt uimită că reuşesc s-o fac, ţinând cont de sentimentul de nelinişte din interiorul meu.

— Îţi mulţumesc, murmur eu când ajungem înăuntru.

— Pentru puţin, îmi răspunde ea.

Tobias stă vizavi de mine la una dintre mesele lungi, iar Susan se aşază lângă mine. Ceilalţi membri ai Abnegaţiei se împrăştie prin toată sala, iar Caleb şi Peter stau la câteva locuri depărtare de mine.

Bat cu degetele pe genunchi în timp ce aşteptăm să se întâmple ceva. Pur şi simplu stăm acolo vreme îndelungată, iar eu mă prefac că o ascult pe fata din Prietenie, din stânga mea, care îmi povesteşte ceva. Îi arunc priviri dese lui Tobias, iar el se uită la mine, ca şi când am jongla cu frica între noi.

În cele din urmă, Johanna intră alături de o femeie Erudită. Cămaşa de un albastru-deschis pare să strălucească pe pielea ei cafenie. Scrutează încăperea în timp ce vorbeşte cu Johanna. Îmi ţin respiraţia când ajunge cu privirea asupra mea — iar apoi îi dau drumul când trece peste mine fără să ezite. Nu m-a recunoscut.

Cel puţin, nu încă.

Cineva bate în masă, iar în sală se face linişte. Asta-i. Acum e momentul când ne va preda ori ba.

— Prietenii noştri Erudiţi şi Neînfricaţi caută nişte persoane, începe Johanna. Câţiva membri din Abnegaţie, trei membri din Neînfricare, şi un fost novice din Erudiţie.

Zâmbeşte.

— În interesul cooperării, le-am spus că oamenii pe care-i caută au fost, de fapt, aici, dar de-atunci s-au mutat. Solicită permisiunea de a verifica cele spuse de mine, ceea ce înseamnă că trebuie să votăm. Se opune cineva căutării?

Tonul vocii ei sugerează că, dacă cineva are ceva de obiectat, ar face mai bine să-şi ţină gură închisă. Nu ştiu dacă cei din Prietenie s-au prins de asta, dar nimeni nu spune nimic. Johanna dă din cap spre femeia Erudită.

— Trei dintre voi staţi aici, spune femeia către paznicii Neînfricaţi adunaţi la intrare. Ceilalţi, căutaţi în toate clădirile şi aduceţi-mi la cunoştinţă dacă găsiţi ceva. Mergeţi!

Ar putea găsi destule lucruri. Bucăţile hard diskului. Hainele pe care am uitat să le arunc. O dubioasă lipsă de fleacuri şi decoraţiuni în camerele noastre. Simt cum tot corpul îmi pulsează când cei trei soldaţi Neînfricaţi care au rămas aici încep să înainteze printre şirurile de mese.

Mi se ridică părul de la ceafă când unul dintre ei trece pe lângă mine, cu paşi puternici şi zgomotoşi. Pentru a nu ştiu câta oară, mă simt fericită că sunt mică şi slabă. Nu atrag atenţia nimănui.

Dar Tobias o face. Îşi poartă mândria în postura corpului, în felul în care ochii lui revendică toate lucrurile pe care le văd. Asta nu e o trăsătură a Prieteniei. Nu poate aparţine decât Neînfricaţilor.

Femeia Neînfricată care înaintează spre el nu-l scapă din priviri. Ochii i se îngustează când se apropie, iar apoi se opreşte chiar în spatele lui.

Mi-aş fi dorit ca gulerul cămăşii lui să fi fost mai înalt. Mi-aş fi dorit să nu fi avut atât de multe tatuaje. Mi-aş fi dorit…

— Părul tău e cam scurt pentru un membru al Prieteniei, spune ea.

…să nu-şi fi tăiat părul precum cei din Abnegaţie.

— E cald afară, spune el.

Scuza probabil că ar fi funcţionat dacă ar fi ştiut cum s-o prezinte, dar o rosteşte înţepat.

Femeia îşi întinde mâna şi, cu degetul arătător, trage de gulerul cămăşii pentru a-i vedea tatuajul.

Iar Tobias reacţionează.

O apucă pe femeie de încheietură, trăgând-o în faţă, astfel că-şi pierde echilibrul. Se loveşte cu capul de marginea mesei şi cade. În încăpere se aude un foc de armă, cineva ţipă, şi toată lumea se ascunde pe sub mese, sau se ghemuieşte lângă bănci.

Toată lumea, cu excepţia mea. Eu stau unde eram şi înainte ca focul de armă să se fi auzit, ţinându-mă de

marginea mesei cu mâna. Ştiu că mă aflu aici, dar nu mai văd cantina. Văd aleea pe unde am fugit după ce mama a murit. Mă holbez la arma din mâinile mele, la pielea netedă dintre sprâncenele lui Will.

Un zgomot mic îmi gâlgâie în gât. Ar fi fost un ţipăt dacă dinţii mei n-ar fi fost încleştaţi. Amintirea dispare, dar eu tot nu mă pot mişca.

Tobias o apucă pe femeia Neînfricată de ceafă şi o ridică în picioare. În mână ţine arma ei. O foloseşte pe femeie drept scut în timp ce trage peste umărul ei drept spre soldatul Neînfricat.

— Tris! strigă el. Puţin ajutor?

Îmi ridic tricoul suficient cât să ajung la patul armei, iar degetele mele ating metalul. E atât de rece, încât buricele degetelor mă dor; dar nu se poate; aici e foarte cald. Un bărbat Neînfricat de la capătul culoarului îşi îndreaptă propriul revolver spre mine. Punctul negru de la capătul ţevii armei se apropie de mine şi nu mai aud nimic altceva decât bătăile inimii mele.

Caleb înaintează spre mine şi-mi ia arma. O ţine în ambele mâini şi trage în genunchiul bărbatului Neînfricat care se află la câţiva metri de el.

Bărbatul ţipă şi se prăbuşeşte, ţinându-se de picior, ceea ce îi oferă lui Tobias posibilitatea de a-l împuşca în cap. Durerea lui e de scurtă durată.

Tremur toată şi nu mă pot linişti. Tobias încă o ţine pe femeia Neînfricată de gât, dar, de data asta, pistolul e îndreptat spre femeia Erudită.

— Încă un cuvânt, spune Tobias, şi te împuşc!

Gura femeii e deschisă, dar ea nu vorbeşte.

— Cine e cu noi, ar fi mai bine să înceapă să fugă, spune Tobias, vocea lui răsunând în toată încăperea.

Toţi cei din Abnegaţie se ridică deodată de sub mese sau de lângă bănci şi se îndreaptă spre uşă. Caleb mă trage de lângă bancă. Pornesc spre uşă.

Apoi văd ceva. O mişcare rapidă. Femeia Erudită ridică o armă mică şi o îndreaptă spre un bărbat în galben din faţa mea. Instinctul, şi nu prezenţa de spirit, mă face să plonjez.

Mâinile mele se izbesc de trupul bărbatului, şi în loc să mă nimerească pe mine sau pe el, glonţul loveşte peretele.

— Pune arma jos! îi porunceşte Tobias, îndreptând pistolul lui spre femeia Erudită. Eu ţintesc *foarte* bine, şi fac rămăşag că tu nu.

Clipesc de câteva ori să-mi alung ceaţa din ochi. Peter mă priveşte uimit. Tocmai i-am salvat viaţa. Nu-mi mulţumeşte, iar eu nu spun nimic.

Femeia Erudită aruncă arma. Eu şi Peter pornim împreună spre uşă. Tobias ne urmează, mergând cu spatele, pentru a putea să-şi ţină arma îndreptată spre femeia Erudită. Imediat ce trece peste prag, izbeşte uşa dintre ei doi. Şi fugim cu toţii.

O luăm la goană pe cărarea din mijlocul livezii, un grup care nici măcar nu respiră. Aerul nopţii e greu ca o pătură şi miroase a ploaie. În urma noastră se aud strigăte. Se trântesc portiere. Alerg mai repede decât aş putea, ca şi când nu inspir aer, ci adrenalină. Torsul motoarelor mă urmăreşte printre copaci. Tobias mă ia de mână.

Alergăm în şir indian printr-un lan de porumb. Cam pe-atunci ne ajung şi maşinile din urmă. Farurile se strecoară printre tulpinile înalte, luminând, ici şi acolo, câte o frunză sau câte un ştiulete.

— Împrăştiaţi-vă! strigă cineva, şi după glas pare Marcus.

Ne despărţim şi ne împrăştiem prin lan asemenea apei vărsate. Îl apuc pe Caleb de braţ. O aud pe Susan icnind în spatele lui Caleb.

Ne facem loc printre tulpini. Frunzele aspre mă taie pe obraji şi pe mâini. În timp ce alergăm, îmi ţin privirea fixată pe spatele lui Tobias. Aud o bufnitură şi un ţipăt. Peste tot în jurul meu se aud ţipete, la stânga, la dreapta. Focuri de armă. Cei din Abnegaţie mor din nou, aşa cum făceau când eu mă prefăceam a fi sub simulare. Şi acum nu fac decât să fug.

În cele din urmă, ajungem la îngrăditură. Tobias aleargă de-a lungul acesteia, împingând-o până ce găseşte o gaură. Ţine ridicate verigile de lanţ pentru ca eu, Caleb şi Susan să putem trece dincolo. Înainte să o luăm din nou la goană,

mă opresc şi mă uit înapoi spre lanul de porumb pe care tocmai l-am părăsit. Văd farurile luminând în depărtare. Dar nu mai aud nimic.

— Unde sunt ceilalţi? şopteşte Susan.

— Au murit, îi răspund eu.

Susan suspină. Tobias mă trage spre el, şi începem să alergăm înainte. Faţa mă arde de la tăieturile frunzelor, dar ochii îmi sunt uscaţi. Moartea celor din Abnegaţie e o altă greutate pe care nu sunt în stare să o percep încă.

Ne ţinem departe de drumul de ţară pe care au mers Erudiţii şi Neînfricaţii pentru a ajunge la sediul Prieteniei, mergând pe şinele de tren care duc spre oraş. Nu mai avem unde să ne ascundem, niciun copac sau clădire care să ne adăpostească, dar nu mai contează. Erudiţii oricum nu pot trece prin gard, şi le va lua ceva timp până să ajungă la poartă.

— Trebuie să… mă opresc…, spune Susan de undeva din întunericul din spatele meu.

Ne oprim. Susan se prăbuşeşte la pământ, plângând, iar Caleb îngenunchează lângă ea. Eu şi Tobias privim spre oraş, care e încă luminat, deoarece nu e nici măcar miezul nopţii. Vreau să simt ceva. Frică, furie, mâhnire. Dar nu simt nimic. Tot ce simt e nevoia de a continua să merg. Tobias se întoarce spre mine.

— Ce a fost asta, Tris? întreabă el.

— Ce anume? spun eu, şi mi-e ruşine de cât de slabă mi-a ieşit vocea.

Nu ştiu dacă vorbeşte despre Peter sau despre ce s-a întâmplat înainte sau despre orice altceva.

— Ai înlemnit! Cineva era pe cale să te omoare şi tu pur şi simplu ai *stat* nemişcată!

Acum urlă de-a binelea.

— Credeam că mă pot baza pe tine ca măcar propria-ţi viaţă să ţi-o salvezi!

— Hei! strigă Caleb. Las-o mai moale, bine?

— Nu, spune Tobias, privindu-mă lung. Nu trebuie să fie lăsată moale.

Vocea i se îmblânzeşte.

— Ce s-a întâmplat?

El încă mă crede puternică. Suficient de puternică încât să n-am nevoie de mila lui. Obişnuiam să cred că are dreptate, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Îmi dreg vocea.

— M-am panicat, îi spun. Nu se va mai întâmpla.

El ridică din sprânceană.

— Chiar nu se va mai întâmpla, spun din nou, de data asta mai tare.

— Bine.

Nu pare convins.

— Trebuie să mergem într-un loc sigur. Or să se regrupeze şi vor începe să ne caute.

— Crezi că le pasă atât de mult de noi? îl întreb.

— De noi, da, spune el. Probabil că noi suntem singurii pe care îi căutau, pe lângă Marcus, care probabil a murit.

Nu ştiu cum mă aşteptam s-o spună — cu uşurare, poate, deoarece Marcus, tatăl său şi pacostea vieţii lui, a murit în cele din urmă. Sau cu durere şi tristeţe, deoarece tatăl lui ar fi putut fi omorât, şi uneori, jelirea nu prea are sens. Dar o spune ca şi când ar fi un simplu fapt, ca şi când ar fi ora sau direcţia în care ne îndreptăm.

— Tobias…, încep eu, dar apoi îmi dau seama că nu ştiu ce urmează după.

— E timpul să mergem, spune Tobias peste umăr.

Caleb o ridică pe Susan în picioare. Ea se mişcă doar cu ajutorul braţului său ţinut pe spatele ei, împingând-o înainte.

Până în acel moment, nu mi-am dat seama că iniţierea Neînfricaţilor m-a învăţat o lecţie importantă: cum să nu mă dau bătută.

CAPITOLUL OPT

Ne hotărâm să urmăm şinele de tren care duc spre oraş, întrucât niciunul dintre noi nu e bun la orientare. Păşesc de pe o traversă pe alta, Tobias se leagănă pe şină, şontâcăind din când în când, iar Caleb şi Susan merg târşâindu-şi picioarele în urma noastră. Tresar la fiecare zgomot neidentificat, încordându-mă până ce îmi dau seama că e doar vântul sau scârţâitul pantofilor lui Tobias pe şină. Mi-aş dori să putem alerga în continuare, dar e o minune că în aceste momente mai pot să-mi mişc picioarele.

Apoi aud un zgomot dinspre şine.

Mă aplec şi-mi lipesc palmele de şină, închizând ochii pentru a mă concentra asupra senzaţiei produse de metal sub mâinile mele. Vibraţia seamănă cu un oftat care-mi străbate trupul. Privesc lung printre genunchii lui Susan de-a lungul şinelor, dar nu văd lumina trenului, însă acest lucru nu înseamnă nimic. Trenul ar putea să se deplaseze fără semnale sonore şi fără faruri pentru a-şi anunţa sorirea. Zăresc strălucirea unui vagon mic, acum departe, dar care se apropie rapid.

— Vine, spun.

E un efort să mă ridic în picioare când tot ce-mi doresc este să stau jos, dar o fac, ştergându-mi mâinile de jeanşi.

— Cred că ar trebui să ne urcăm.

— Chiar dacă e condus de către Erudiţi? întreabă Caleb.

— Dacă Erudiţii ar conduce trenul, ar fi trebuit să-l fi luat spre sediul Prieteniei pentru a ne căuta, zice Tobias. Cred că merită riscul. Vom putea să ne ascundem în oraş. Aici îi aşteptăm pur şi simplu să ne găsească.

Ne aşezăm lângă şine. Caleb o instruieşte pe Susan cum să se urce într-un tren în mişcare, în felul în care numai un fost Erudit o poate face. Urmăresc cu privirea cum se apropie primul vagon; ascult huruitul ritmic al vagonului peste traverse, şoapta roţilor de metal pe fierul şinei. Când primul vagon mă depăşeşte, o iau la goană. Ignor durerea

din picioare. Caleb o ajută pe Susan să se urce într-un vagon, apoi sare şi el. Inspir adânc şi mă arunc spre dreapta, lovindu-mă de podeaua vagonului, cu picioarele legănându-se deasupra marginii. Caleb mă apucă de braţul stâng şi mă trage înăuntru. Tobias se foloseşte de mâner pentru a se urca după mine.

Privesc în sus şi nu mai respir.

Din întuneric strălucesc mai multe perechi de ochi. Siluete întunecate stau aşezate în vagon, mult mai numeroase decât noi. Cei fără facţiune.

* * *

Vântul şuieră în vagon. Sunt cu toţii în picioare şi înarmaţi, cu excepţia lui Susan şi a mea, care nu avem nicio armă. Un bărbat fără facţiune, cu un petic pe ochi, ţine o armă îndreptată spre Tobias. Mă întreb cum a făcut rost de ea.

Lângă el, o femeie mai în vârstă, fără facţiune, ţine un cuţit — de genul celor pe care le foloseam pentru a tăia pâinea. În spatele lui, altcineva are o scândură mare din lemn, cu un cui ieşit în afară.

— N-am mai văzut până acum pe cineva din Prietenie înarmat, spune femeia.

Bărbatul cu arma îmi pare cunoscut. Poartă haine jerpelite de diferite culori — un tricou negru cu o jachetă a Abnegaţiei peste, jeanşi cusuţi cu aţă roşie, ghete cafenii. Hainele tuturor facţiunilor sunt prezente în grupul din faţa mea: pantaloni negri ca ai celor din Candoare, purtaţi cu cămăşi negre de-ale Neînfricaţilor, rochii galbene cu pulovere peste. Majoritatea articolelor de îmbrăcăminte sunt rupte sau murdare în vreun fel, însă altele sunt curate. Îmi închipui că sunt recent furate.

— Dar nu sunt din Prietenie, spune bărbatul cu puşca. Sunt Neînfricaţi.

Apoi îl recunosc: el este Edward, un novice care a părăsit Neînfricarea după ce Peter l-a atacat cu un cuţit de unt. De aceea poartă un petic peste ochi.

Mi-l amintesc încercând să nu-şi mai mişte capul în timp ce zăcea urlând pe podea, şi curăţând sângele lăsat în urmă.

— Bună, Edward, îi spun.

Îşi înclină capul către mine, dar nu-şi lasă arma în jos.

— Tris!

— Orice sunteţi, zice femeia, va trebui să coborâţi din tren dacă vreţi să rămâneţi în viaţă.

— Vă rog, zice Susan, cu buzele tremurând.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Am alergat… şi restul sunt morţi, iar eu nu… Începe să suspine din nou. Nu cred că pot să continui, eu…

Brusc, simt nevoia să mă dau cu capul de perete. Suspinele celorlalţi mă fac să nu mă simt în largul meu. Poate că e un sentiment egoist.

— Fugim de Erudiţi, zice Caleb. Dacă vom coborî, le va fi mai uşor să ne găsească. Aşa că v-am fi recunoscători dacă ne-aţi lăsa să mergem cu voi în oraş.

— Zău? Edward îşi înclină capul într-o parte. Ce-aţi făcut voi vreodată pentru noi?

— Te-am ajutat când nimeni altcineva n-a făcut-o, îi spun eu. Îţi aminteşti?

— Tu, poate. Dar ceilalţi? întreabă Edward. Nu mare lucru.

Tobias face un pas înainte, astfel încât arma lui Edward e aproape lipită de gâtul lui.

— Numele meu este Tobias Eaton, zice el. Nu cred că vrei să mă împingi jos din tren.

Efectul numelui asupra oamenilor din vagon este imediat şi uimitor: îşi lasă jos armele. Schimbă priviri pline de înţeles.

— Eaton? Zău? întreabă Edward, cu sprâncenele ridicate. Trebuie să recunosc că nu mi-am imaginat niciodată una ca asta.

Îşi drege vocea.

— Bine, puteţi rămâne. Dar când ajungem în oraş, va trebui să veniţi cu noi.

Apoi zâmbeşte vag.

— Ştim pe cineva care te caută, Tobias Eaton.

* * *

Tobias şi cu mine stăm aşezaţi pe marginea vagonului, cu picioarele atârnate.

— Ştii cine este?

Tobias încuviinţează.

— Cine e, atunci?

— E dificil să-ţi explic, zice el. Am multe să-ţi spun.

Mă sprijin de el.

— Da, spun. Şi eu la fel.

* * *

Nu ştiu cât timp trece până când ei ne spun să coborâm. Dar când o fac, ne aflăm în partea de oraş unde trăiesc cei fără facţiune, la aproximativ un kilometru şi jumătate de locul unde am crescut. Recunosc toate clădirile pe lângă care trecem, pentru că am mers pe jos de fiecare dată când pierdeam autobuzul de la şcoală către casă. Cea cu cărămizi sparte. Cea cu un stâlp stradal de iluminat sprijinit de ea.

Stăm în cadrul uşii vagonului, toţi patru aliniaţi. Susan scânceşte.

— Dacă ne rănim? întreabă ea.

O apuc de mână.

— Vom sări împreună. Tu şi cu mine. Am făcut-o de zeci de ori, şi nu m-am rănit niciodată.

Ea dă din cap a încuviinţare şi mă strânge atât de tare de degete, încât mă dor.

— La trei. Unu, zic eu. Doi. *Trei!*

Sar, şi o trag şi pe ea. Sar în picioare, şi mai fac câţiva paşi, dar Susan cade pe trotuar şi se rostogoleşte pe-o parte. În afară de un genunchi julit, totuşi pare să fie în regulă. Ceilalţi sar fără dificultate — chiar şi Caleb, care, din câte ştiu eu, a mai sărit numai o singură dată din tren.

Nu sunt foarte sigură cine dintre cei fără facţiune l-ar putea cunoaşte pe Tobias. Ar putea fi Drew sau Molly, care au eşuat la iniţierea Neînfricaţilor — dar ei nici măcar nu-i ştiu numele real, şi, în plus, probabil că Edward i-ar fi omorât până acum, judecând după cât de hotărât era să ne împuşte. Trebuie să fie cineva din Abnegaţie sau de la şcoală.

Susan pare să se fi calmat. Merge de una singură, lângă Caleb, are obrajii uscaţi şi nu mai plânge.

Tobias merge lângă mine, atingându-mă uşor pe umăr.

— A trecut ceva timp de când am verificat umărul ăsta, zice el. Cum e?

— Bine. Din fericire, am adus medicamentul împotriva durerilor, spun eu. Sunt bucuroasă să vorbesc despre ceva neimportant — mă rog, pe cât de neimportantă poate fi o rană. Nu cred că se vindecă prea bine. Mă tot folosesc de braţ sau aterizez pe el.

— Când toate astea se vor fi terminat, vom avea destul timp pentru vindecare.

— Da.

Sau nu va mai avea importanţă dacă mă vindec, adaug în gând, *căci voi fi moartă*.

— Poftim, spune el, scoţând un cuţitaş dintr-un buzunar de la spate şi dându-mi-l. În caz de nevoie.

Îl pun în buzunarul meu. Acum mă simt şi mai agitată.

Cei fără facţiune ne conduc pe stradă, apoi la stânga, pe o alee soioasă, care pute a gunoi. În faţa noastră se împrăştie şobolani, chiţăind de groază, şi le văd doar cozile, strecurându-se printre mormanele de gunoi, tomberoane goale şi cutii umede de carton. Respir pe gură pentru a nu vomita.

Edward se opreşte lângă una dintre clădirile de cărămidă ce stau să se prăbuşească şi deschide o uşă de oţel prin împingere. Clipesc, aşteptându-mă cumva ca toată clădirea să cadă la pământ dacă se izbeşte prea tare. Mizeria de pe geamuri este atât de groasă, încât nu lasă deloc lumina să pătrundă. Îl urmăm pe Edward într-o cameră mucegăită. În lumina pâlpâitoare a unui felinar văd... oameni.

Oameni stând lângă paturi improvizate. Oameni deschizând conserve de mâncare. Oameni sorbind apă din sticle. Şi copii, strecurându-se printre grupurile de adulţi, care nu poartă o anume culoare de îmbrăcăminte — copii fără facţiune.

Ne aflăm într-un depozit de-al celor fără facţiune, iar cei fără facţiune, care se presupune că sunt împrăştiaţi, izolaţi şi nu într-o comunitate... sunt împreună înăuntru. Sunt împreună, ca o *facţiune*.

Nu ştiu la ce m-aş fi aşteptat din partea lor, dar sunt surprinsă de cât de normali par. Nu se bat unii cu alţii, şi nici nu se evită unii pe ceilalţi. Unii dintre ei spun glume, iar alţii vorbesc între ei încetişor. Cu toate acestea, treptat, cu toţii par să-şi dea seama că n-ar trebui să ne aflăm acolo.

— Veniţi, zice Edward, făcându-ne semn din deget să venim spre el. Ea e aici, în spate.

Ne întâmpină priviri uimite şi liniştea deplină în timp ce-l urmăm pe Edward mai departe în clădirea care se presupune a fi abandonată. În cele din urmă, nu-mi mai pot reţine întrebările.

— Ce se întâmplă aici? De ce sunteţi cu toţii împreună aşa?

— Voi aţi crezut că ei — că noi — suntem împrăştiaţi, zice Edward peste umăr. Ei bine, pentru o vreme au fost. Prea flămânzi pentru a face mare lucru, cu excepţia căutării hranei. Dar apoi, Băţoşii au început să le dea de mâncare, haine, unelte, de toate. Au devenit mai puternici, şi au aşteptat. Aşa erau când i-am găsit, iar ei m-au primit cu braţele deschise.

Intrăm într-un coridor întunecat. Mă simt ca acasă, în întunericul şi în liniştea care seamănă cu cele din tunelele din sediile Neînfricaţilor. Oricum, Tobias răsuceşte pe deget un fir ieşit din tricoul lui, înainte şi înapoi, iar şi iar. Ştie cu cine ne întâlnim, dar eu încă n-am habar. Cum se face că ştiu atât de puţine lucruri despre băiatul care zice că mă iubeşte — băiatul al cărui nume adevărat e suficient de puternic pentru ca noi să rămânem în viaţă într-un vagon plin cu duşmani?

Edward se opreşte în faţa unei uşi de metal, şi bate cu pumnul în ea.

— Stai, ai spus că ei aşteptau? întreabă Caleb. Şi ce anume *aşteptau* ei, mai exact?

— Ca lumea să se prăbuşească, zice Edward. Şi acum s-a prăbuşit.

Uşa se deschide şi în cadrul ei stă o femeie care pare severă şi care suferă de ambliopie la un ochi.

Ne scrutează pe toţi patru cu ochiul ei sănătos.

— Vagabonzi? întreabă ea.

— Nu tocmai, Therese.

Arată cu degetul mare peste umăr, spre Tobias.

— Ăsta e Tobias Eaton.

Therese priveşte lung la Tobias, timp de câteva secunde, apoi încuviinţează.

— Cu siguranţă e. Aşteaptă!

Închide din nou uşa. Tobias înghite în sec, mărul lui Adam fiindu-i vizibil.

— Ştii pe cine o să aducă, nu-i aşa? zice Caleb spre Tobias.

— Caleb, zice Tobias. Te rog, taci!

Spre surprinderea mea, fratele meu îşi suprimă curiozitatea de Erudit.

Uşa se redeschide, iar Therese se dă un pas înapoi pentru a ne lăsa să intrăm. Pătrundem într-o încăpere în care se află un cazan vechi, cu maşinăria care se iveşte atât de brusc din întuneric, încât mă lovesc la genunchi şi la coate. Therese ne conduce prin labirintul de metal către extremitatea încăperii, unde, deasupra unei mese atârnă mai multe becuri.

La masă stă o femeie între două vârste. Are părul negru cârlionţat şi tenul măsliniu. Trăsăturile acesteia sunt ferme şi atât de ascuţite, încât aproape că o fac să pară lipsită de frumuseţe. Tobias mă strânge de mână. În acel moment, îmi dau seama că el şi femeia au acelaşi nas — acvilin, puţin prea mare pe chipul ei, dar de mărimea potrivită pe al lui. De asemenea, au acelaşi maxilar puternic, bărbie proeminentă, buză superioară subţire şi urechi clăpăuge.

Numai ochii îi sunt diferiţi — în loc să fie albaştri, sunt atât de întunecaţi, că par negri.

— Evelyn, spune el, cu o voce uşor tremurată.

Evelyn era numele soţiei lui Marcus şi al mamei lui Tobias. Slăbesc strânsoarea mâinii lui Tobias. Cu numai câteva zile în urmă, îmi aminteam înmormântarea ei. *Înmormântarea* ei. Iar acum ea se află în faţa mea, cu ochii mai reci decât ai oricărei femei din Abnegaţie pe care am văzut-o vreodată.

— Bună.

Înconjoară masa şi-l studiază.

— Pari mai mare.

— Da, păi trecerea timpului are acest efect asupra unei persoane.

El deja ştia că ea era în viaţă. De când aflase oare?

Femeia zâmbeşte.

— Deci, în cele din urmă ai venit…

— Nu din motivul pe care-l crezi tu, o întrerupe el. Am fugit de la Erudiţi, şi singura şansă de scăpare pe care am avut-o m-a obligat să le spun numele meu lacheilor tăi prost înarmaţi.

Cumva, probabil că l-a enervat. Dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc că, dacă aş fi descoperit că mama mea trăia după ce o crezusem moartă atâta timp, nu i-aş fi vorbit niciodată în felul în care îi vorbeşte Tobias mamei lui acum, indiferent de ce-o fi făcut ea.

Adevărul din acel gând mă îndurerează. Mi-l reprim şi, în loc de asta, mă concentrez asupra a ceea ce se află în faţa mea. Pe masa din spatele lui Evelyn se află o hartă mare cu marcaje peste tot. Evident, o hartă a oraşului, dar nu sunt sigură ce înseamnă acele marcaje. Pe peretele din spatele ei există o tablă cu o diagramă pe ea. Nu pot descifra informaţiile de acolo; sunt scrise în stenograme pe care nu le cunosc.

— Înţeleg.

Lui Evelyn nu-i piere zâmbetul, dar e lipsit de nuanţa iniţială de amuzament.

— Atunci, prezintă-mă prietenilor tăi refugiaţi!

Ochii ei se îndreaptă spre mâinile noastre împreunate. Tobias îşi desprinde degetele. Arată spre mine mai întâi.

— Ea e Tris Prior. Fratele ei, Caleb. Şi prietena lor, Susan Black.

— Prior, spune ea. Cunosc mulţi Prior, dar niciunul dintre ei nu se numeşte Tris. În schimb, Beatrice…

— Ei bine, spun eu, cunosc destui Eaton în viaţă, dar niciunul dintre ei nu se numeşte Evelyn.

— Evelyn Johnson este numele pe care-l prefer. În mod special într-un grup din Abnegaţie.

— Tris este numele pe care *eu* îl prefer, îi răspund. Şi nu suntem din Abnegaţie. Oricum, nu toţi.

Evelyn îi aruncă o privire lui Tobias.

— Interesanţi prieteni ţi-ai făcut.

— Acolo e recensământul populaţiei? întreabă Caleb în spatele meu.

Înaintează cu gura deschisă.

— Şi… ce? Adăposturi pentru cei fără facţiune?

Arată spre prima linie de pe diagramă, unde scrie *7………. Grn Hse*.

— Vreau să spun, locurile astea de pe hartă sunt adăposturi ca acesta, nu-i aşa?

— Cam multe întrebări, zice Evelyn, ridicând o sprânceană.

Recunosc expresia. Îi aparţine lui Tobias — de asemenea şi faptul că întrebările îi displac.

— Din motive de securitate, n-am să răspund la niciuna dintre ele. Oricum, e ora cinei.

Arată spre uşă. Susan şi Caleb pornesc într-acolo, urmaţi de mine, iar Tobias şi mama lui sunt ultimii. Ne croim din nou drum prin labirintul maşinăriei.

— Nu sunt proastă, spune ea pe un ton scăzut. Ştiu că nu vrei să ai de-a face cu mine… Cu toate că încă nu pricep de ce…

Tobias pufneşte.

— Dar, zice ea, îmi voi reînnoi invitaţia. Ne-ar fi de folos ajutorul tău aici, şi eu ştiu că gândeşti la fel în legătură cu sistemul facţiunilor…

— Evelyn, zice Tobias. Am ales Neînfricarea.

— Alegerile pot fi repetate.

— Ce te face să crezi că sunt interesat să-mi petrec timpul *în preajma* ta? o întreabă el.

Îl aud oprindu-se, şi încetinesc şi eu pasul, să aud ce îi răspunde ea.

— Deoarece sunt mama ta, spune ea, şi aproape că vocea i se frânge în cuvinte, vulnerabilă într-un mod care nu o caracterizează. Deoarece eşti fiul meu.

— Tu chiar nu pricepi, zice el. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce mi-ai făcut. Pare că nu respiră. Nu vreau să mă alătur micii tale bande de cei fără facţiune. Vreau să ies de-aici pe cât de repede posibil.

— *Mica* mea bandă de cei fără facţiune e de două ori mai numeroasă decât Neînfricarea, zice Evelyn. Ai face bine s-o iei în serios. Acţiunile ei pot hotărî viitorul acestui oraş.

Zicând acestea, ne depăşeşte pe amândoi. Cuvintele ei reverberează în mintea mea: „De două ori mai numeroasă decât Neînfricarea.” Când oare au devenit atât de numeroşi?

Tobias mă priveşte încruntat.

— De când ştiai? îl întreb.

— De circa un an.

Se reazemă de perete şi închide ochii.

— Mi-a trimis un mesaj codificat în Neînfricare, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea la depou. Am făcut-o, deoarece eram curios, şi surpriză! Era în viaţă. N-a fost o reîntâlnire fericită, după cum probabil îţi dai seama.

— De ce a părăsit Abnegaţia?

— A avut o aventură. Clatină din cap. Şi nici nu e de mirare, de vreme ce tatăl meu... Clatină din nou din cap. Ei bine, se spune că Marcus n-a fost mai drăguţ cu ea decât a fost cu mine.

— E... de asta eşti supărat pe ea? Fiindcă i-a fost necredincioasă lui?

— Nu, spune el prea ferm, deschizând ochii. Nu, nu de asta sunt supărat.

Merg spre el ca şi când m-aş apropia de un animal sălbatic, fiecare pas precaut pe podeaua de ciment.

— Atunci, de ce?

— A trebuit să-l părăsească pe tata, pricep asta, zice el. Dar de ce nu i-a trecut prin cap să mă ia cu ea?

Strâng din buze.

— Ah! Te-a lăsat cu *el*.

L-a lăsat cu cel mai rău coşmar al său. Nu-i de mirare că o urăşte.

— Mda.

Loveşte podeaua cu piciorul.

— Aşa a făcut.

Degetele mele le găsesc pe ale lui, bâjbâind, şi apoi se înlănţuie.. Ştiu că deocamdată ajunge cu întrebările, aşa că las tăcerea să se instaleze între noi, până când se decide el s-o rupă.

— Mi se pare, zice el, că e mai bine să-ţi fie prieteni şi nu duşmani cei fără facţiune.

— Poate. Dar care o fi costul prieteniei? întreb eu.

El scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar s-ar putea să n-avem altă alternativă.

CAPITOLUL NOUĂ

Unul dintre cei fără facţiune face focul, astfel încât se ne putem încălzi mâncarea. Cei care vor să mănânce se aşază într-un cerc în jurul vasului mare din metal în care e focul, îşi încălzesc mai întâi conservele, dau apoi mai departe linguri şi furculiţe, apoi îşi dau din mână în mână conservele, astfel încât toţi să poată gusta din toate. Încerc să nu mă gândesc câte boli se pot astfel răspândi în timp ce îmi cufund lingura într-o conservă cu supă.

Edward se aşază jos lângă mine şi-mi ia conserva de supă din mâini.

— Deci voi aţi fost toţi în Abnegaţie, ha?

Îşi îndeasă în gură mai mulţi tăieţei şi o bucată de morcov, şi apoi îi dă cutia femeii din stânga lui.

— Am fost, spun eu. Dar, evident, Tobias şi cu mine ne-am transferat, şi…

Brusc, îmi trece prin minte că n-ar trebui să spun nimănui că fratele meu s-a alăturat Erudiţiei.

— Caleb şi Susan fac încă parte din Abnegaţie.

— Iar el e fratele tău. Caleb, zice el. Ţi-ai lăsat familia baltă ca să devii Neînfricată?

— Vorbeşti de parcă ai fi din Candoare, spun eu iritată. Ce-ar fi să-ţi păstrezi raţionamentele pentru tine?

Therese se apleacă în faţă.

— De fapt, el a fost mai întâi Erudit. Nu din Candoare.

— Mda, ştiu, spun. Eu…

Ea mă întrerupe.

— Şi eu la fel. Totuşi, a trebuit să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am fost destul de deşteaptă.

Ridică din umeri şi ia o conservă de fasole de la Edward, şi-şi bagă lingura în ea.

— N-am avut un scor suficient de bun la testul de inteligenţă din timpul iniţierii. Aşa că mi-au zis: „Ai să-ţi

petreci toată viaţa curăţând laboratoarele de cercetări, altminteri pleci.” Şi am aplecat.

Priveşte în jos şi-şi linge lingura, lăsând-o curată. Iau fasolea de la ea şi i-o dau lui Tobias, care priveşte lung spre foc.

— Sunt mulţi dintre voi din Erudiţie? întreb.

Therese clatină din cap.

— De fapt, cei mai mulţi sunt din Neînfricare.

Arată cu o mişcare a capului spre Edward, care se încruntă.

— Apoi Erudiţia, apoi Candoarea, apoi o mână de membri ai Prieteniei. Totuşi, nimeni nu pică la testul de iniţiere în Abnegaţie, aşa încât sunt foarte puţini din ăştia, cu excepţia unui grup care a supravieţuit atacului simulat şi care a venit să se refugieze la noi.

— Cred că n-ar trebuit să fiu surprinsă în legătură cu Neînfricarea, spun eu.

— Păi, da. Aveţi una dintre cele mai proaste iniţieri, şi aici intervine toată tărăşenia aia cu oamenii în vârstă.

— Tărăşenia cu oamenii în vârstă? întreb eu.

Îi arunc o privire lui Tobias. Acum el ascultă, şi aproape că pare din nou normal, cu o privire gânditoare şi întunecată în lumina focului.

— Odată ce Neînfricaţii ating un anume nivel de deteriorare fizică, zice el, sunt rugaţi să plece. Într-un fel sau altul.

— Care-i celălalt fel?

Inima îmi bate nebuneşte, de parcă ar şti deja răspunsul căruia nu-i pot face faţă fără sprijin.

— Hai să zicem, spune Tobias, că pentru unii moartea e preferabilă lipsei de facţiune.

— Oamenii ăia sunt nişte idioţi, zice Edward. Mai degrabă aş fi fără facţiune decât Neînfricat.

— În cazul ăsta, cât de norocos ai fost c-ai ajuns unde-ai ajuns! comentează Tobias pe un ton rece.

— Norocos? pufneşte Edward. Sunt aşa de norocos, cu un singur ochi şi toate alea!

— Mi se pare că-mi amintesc c-am auzit zvonuri legate de faptul că tu ai provocat acel atac, zice Tobias.

— Ce tot spui acolo? întreb eu. El câştiga, asta-i tot, iar Peter era invidios, aşa încât el pur şi simplu...

Văd rânjetul de pe chipul lui Edward şi mă opresc. Poate că nu ştiu chiar tot despre ce s-a întâmplat în timpul iniţierii.

— A fost o întâmplare incitantă, zice Edward. În care Peter n-a ieşit învingător. Dar cu siguranţă că n-a justificat un cuţit de unt înfipt în ochi.

— Să nu ne certăm, spune Tobias. Dacă te face să te simţi mai bine, el a fost împuşcat în braţ de la o distanţă de treizeci de centimetri în timpul atacului simulat.

Şi se pare că-l face pe Edward să se simtă mai bine, căci rânjetul i se lăţeşte.

— Cine a făcut asta? întreabă el. Tu?

Tobias clatină din cap.

— Tris a făcut-o.

— Bravo! zice Edward.

Dau din cap a încuviinţare, dar mă simt puţin îngreţoşată să fiu felicitată pentru asta.

Ei bine, nu chiar *atât* de îngreţoşată. La urma urmelor, e vorba de Peter.

Privesc fix la flăcările care cuprind bucăţile de lemn, care le alimentează. Ele se mişcă şi-şi schimbă forma, asemenea gândurilor mele. Îmi amintesc prima dată când mi-am dat seama că n-am văzut niciodată un Neînfricat mai în vârstă. Şi când mi-am dat seama că tata era prea bătrân să se caţere pe cărările din Carieră. Acum înţeleg mai multe despre asta decât mi-ar face plăcere.

— Ştii cam cum decurg lucrurile acum? îl întreabă Tobias pe Edward. Toţi Neînfricaţii le ţin partea Erudiţilor? Cei din Candoare au făcut ceva?

— Neînfricarea e ruptă-n două, zice Edward, vorbind cu gura în plină. Jumătate la sediul Erudiţiei, jumătate la sediul Candorii. Ce-a mai rămas din Abnegaţie ni s-a alăturat nouă. Nu s-a întâmplat mare lucru încă. Cu excepţia a ceea ce vi s-a întâmplat vouă, cred.

Tobias dă din cap a încuviinţare. Mă simt puţin uşurată să ştiu că jumătate din Neînfricaţi cel puţin nu sunt trădători.

Mănânc lingură după lingură, până când stomacul mi-e plin. Apoi, Tobias ne aduce saltele de dormit şi pături, iar eu găsesc un colţ liber unde să ne întindem. Când se apleacă să-şi dezlege şireturile, văd simbolul Prieteniei la ceafă, ramurile copacului curbându-se pe spinare. Când se îndreaptă, păşesc peste pături şi-l iau în braţe, mângâindu-i tatuajele cu degetele. Tobias închide ochii. Sper că focul care scade treptat ne ascunde în timp ce-mi trec mâna pe spatele lui, atingându-i fiecare tatuaj, fără să-l văd. Îmi imaginez ochiul Erudiţiei care priveşte fix, balanţa dezechilibrată a Candorii, mâinile împreunate ale Abnegaţiei şi flăcările Neînfricării. Cu cealaltă mână găsesc peticul cu flăcări tatuat pe trupul lui. Îi simt respiraţia precipitată lângă obraz.

— Aş vrea să fim singuri, spune el.

— Aproape mereu îmi doresc asta, zic eu.

* * *

Adorm, legănată de zgomotul conversaţiei îndepărtate. În zilele acestea, mi-e mai uşor să adorm când e zgomot în jurul meu. Mă pot concentra asupra zgomotului în locul gândurilor care, dacă ar fi linişte, mi s-ar isca în minte. Zgomotul şi activitatea sunt refugiul pentru suferinţă şi vinovăţie.

Mă trezesc când focul e numai o flăcăruie şi doar câţiva dintre cei fără facţiune sunt încă în picioare. Îmi ia câteva secunde să înţeleg de ce m-am trezit: am auzit la câţiva metri de mine vocile lui Evelyn şi Tobias. Rămân nemişcată şi sper că nu vor descoperi că sunt trează.

— Dacă vrei să te ajut, va trebui să-mi spui ce se întâmplă aici, zice el. Cu toate că încă nu ştiu de ce ai nevoie de mine.

Văd umbra lui Evelyn pe perete, pâlpâind odată cu focul. Ea e slabă şi puternică, exact ca Tobias. În timp ce vorbeşte, îşi trece degetele prin păr.

— Ce anume ai vrea să ştii, mai exact?

— Spune-mi despre diagramă. Şi despre hartă.

— Prietenul tău a apreciat corect gândind că harta şi diagrama reprezintă toate adăposturile, zice ea. S-a înşelat în legătură cu recensământul populaţiei... cumva. Cifrele nu-i înregistrează pe toţi cei fără facţiune — numai pe unii. Şi pariez că poţi ghici care sunt aceia.

— N-am chef să ghicesc.

Ea oftează.

— Divergenţii. Înregistrăm Divergenţii.

— Cum de ştiţi cine sunt?

— Înainte de atacul simulat, o parte din efortul de ajutorare al Abnegaţiei a implicat testarea celor fără facţiune în căutare de anumite anomalii genetice, zice ea. Uneori, acea testare a însemnat readministrarea testului de aptitudini. Alteori, a fost mai complicat decât atât. Dar ei ne-au explicat că bănuiau că s-ar putea să avem mai mulţi Divergenţi decât oricare alt grup din oraş.

— Nu înţeleg. De ce...

— De ce printre oamenii fără facţiune există mulţi Divergenţi?

Din vocea ei răzbate un zâmbet atotcunoscător.

— În mod evident, cei care nu se pot limita la un anumit fel de a gândi cel mai probabil trebuie să părăsească facţiunea sau pică iniţierea, nu-i aşa?

— Nu asta voiam să întreb, spune el. Vreau să ştiu de ce *îţi* pasă câţi Divergenţi există?

— Erudiţii caută forţă de muncă. Au găsit-o temporar în Neînfricare. Acum vor căuta şi mai multă, şi noi reprezentăm locul cel mai evident, numai dacă nu cumva îşi închipuie că avem mai mulţi Divergenţi decât oricare alt grup. În caz că n-o fac, vreau să ştiu câţi oameni avem care sunt rezistenţi la simulări.

— Corect, spune el, dar de ce Abnegaţia era atât de preocupată să-i găsească pe Divergenţi? Nu ca s-o ajute pe Jeanine, nu-i aşa?

— Sigur că nu, răspunde ea. Dar mă tem că nu ştiu. Cei din Abnegaţie nu prea aveau chef să ofere informaţii numai

pentru a ne satisface curiozitatea. Ne-au spus numai cât au considerat ei că trebuie să ştim.

— Ciudat, murmură el.

— Poate că ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău despre asta, zice ea. El a fost cel care mi-a spus despre tine.

— Despre mine, spune Tobias. Ce-i cu mine?

— Ei bănuiau că tu eşti Divergent, zice ea. El te-a urmărit mereu. Ţi-a observat comportamentul. A fost foarte atent la tine. De asta… de asta m-am gândit că ai fi în siguranţă cu el. Mai în siguranţă decât cu mine.

Tobias nu mai zice nimic.

— Abia acum înţeleg că probabil am greşit.

El tot nu spune nimic.

— Mi-aş dori…, începe ea.

— Să nu îndrăzneşti să încerci să-ţi ceri scuze, spune el, cu o voce tremurată. Nu e ceva ce poţi alina cu nişte cuvinte şi cu câteva îmbrăţişări sau ceva de genul ăsta.

— Bine, zice ea. Bine. N-o s-o fac.

— În ce scop se unesc cei fără facţiune? întreabă el. Ce intenţionezi să faci?

— Vrem să uzurpăm Erudiţia, spune ea. Odată ce scăpăm de ei, nimic nu ne mai poate opri să controlăm noi înşine guvernul.

— Deci cu asta vrei să te ajut eu? Să înlăturăm un guvern corupt şi să instalăm un fel de tiranie a celor fără facţiune?

Pufneşte.

— Nicio şansă.

— Nu vrem să fim tirani, zice ea. Vrem să fondăm o nouă societate. Una fără facţiuni.

Mi se usucă gura. Fără facţiuni? O lume în care nimeni nu ştie cine e şi unde se potriveşte? Nici măcar nu pot concepe aşa ceva. Nu-mi pot imagina decât haos şi izolare.

Tobias lasă să-i scape un hohot de râs.

— Bine. Şi cum ai de gând să uzurpi Erudiţia?

— Uneori, o schimbare drastică necesită măsuri drastice.

Umbra lui Evelyn ridică un umăr.

— Îmi închipui că va implica un nivel înalt de distrugere.

Tremur la auzul cuvântului „distrugere”. Undeva, în cele mai întunecate părţi ale mele, tânjesc după distrugere, atâta timp cât Erudiţia va fi distrusă. Dar cuvântul poartă un nou înţeles pentru mine, acum că am văzut cum poate să arate: trupuri îmbrăcate în cenuşiu prăbuşite pe trotuare şi străzi, lideri ai Abnegaţiei împuşcaţi pe peluzele din faţa caselor lor, lângă cutiile poştale. Îmi lipesc faţa de salteaua pe care dorm, atât de tare încât mă doare fruntea, numai pentru a elimina de tot, de tot, *de tot* amintirea.

— Cât despre motivul pentru care ne eşti de trebuinţă, zice Evelyn, pentru a face asta vom avea nevoie de ajutorul Neînfricaţilor. Ei au armele şi experienţa de luptă. Tu ai putea construi puntea dintre noi şi ei.

— Crezi cumva că eu sunt important pentru Neînfricare? Fiindcă nu sunt. Sunt doar cineva care nu se teme de prea multe.

— Ceea ce sugerez, zice ea, e ca tu să *devii* important.

Se ridică, umbra întinzându-se de la tavan la podea.

— Sunt convinsă că, dacă vei vrea, vei găsi o cale. Gândeşte-te la asta.

Îşi prinde părul cârlionţat într-un coc.

— Uşa îţi este întotdeauna deschisă.

Câteva minute mai târziu, el se culcă din nou lângă mine. Nu vreau să recunosc că am tras cu urechea, dar vreau să-i spun că n-am încredere în Evelyn sau în cei fără facţiune sau în oricine care vorbeşte atât de indiferent despre distrugerea unei facţiuni întregi.

Înainte să-mi adun curajul să-i vorbesc, respiraţia îi devine regulată, şi adoarme.

CAPITOLUL ZECE

Îmi trec mâna peste ceafă pentru a-mi ridica părul care s-a lipit acolo. Mă doare tot corpul, mai ales picioarele, care mă usturǎ din cauza acidului lactic chiar şi când nu mă mişc. Şi nu miros prea bine. Trebuie să fac duş.

Parcurg holul şi intru în baie. Nu sunt singura persoană care se gândeşte să se spele — un grup de femei stă în faţa chiuvetelor, jumătate dintre ele dezbrăcate, cealaltă jumătate nepăsătoare. În colţ găsesc o chiuvetă liberă şi-mi vâr capul sub robinet, lăsând apa rece să-mi curgă peste urechi.

— Bună, zice Susan.

Întorc capul într-o parte. Apa îmi curge în jos pe obraji şi-mi intră-n nas. Are două prosoape în mână: unul alb, celălalt cenuşiu, ambele destrămate pe margini.

— Bună, îi răspund.

— Am o idee, zice ea.

Se întoarce cu spatele la mine şi întinde un prosop, împiedicându-mă să văd restul băii. Oftez uşurată. Intimitate. Sau pe cât posibil. Mă dezbrac repede şi înşfac săpunul de lângă chiuvetă.

— Cum te mai simţi? mă întreabă ea.

— Bine.

Ştiu că mă întreabă numai pentru că regulile facţiunii prevăd acest lucru. Aş vrea să-mi vorbească pur şi simplu liber şi natural.

— Dar tu, Susan, cum te mai simţi?

— Mai bine. Therese mi-a spus că există un grup numeros de refugiaţi din Abnegaţie într-unul dintre adăposturile celor fără facţiune, spune Susan în timp ce-mi săpunesc părul.

— Da? întreb.

Îmi vâr din nou capul sub robinet, de data asta masându-mă cu mâna stângă, pentru a clăti săpunul.

— Ai de gând să te duci?

— Da, răspunde Susan. Numai dacă nu cumva ai nevoie de ajutorul meu.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, dar cred că facţiunea ta are mai multă nevoie de tine, îi spun, închizând robinetul.

Mi-aş dori să nu fiu nevoită să mă îmbrac. Este prea cald pentru pantalonii din denim. Dar înşfac celălalt prosop de pe podea şi mă şterg repede.

Îmi trag pe mine tricoul roşu pe care îl purtam înainte. Nu vreau să pun iar pe mine ceva atât de murdar, dar n-am de-ales.

— Bănuiesc că unele dintre femeile fără facţiune au nişte haine în plus, spune Susan.

— Probabil că ai dreptate. Bine, acum e rândul tău.

Stau în picioare ţinând prosopul în timp ce Susan se spală. După o vreme, braţele încep să mă doară, dar ea n-a băgat în seamă durerea când a fost vorba de mine, aşa că voi proceda şi eu la fel pentru ea. Când îşi spală părul, apa mă stropeşte peste glezne.

— Nu m-am gândit niciodată că vom ajunge împreună, vreodată, într-o asemenea împrejurare, spun eu după o vreme.

— Îmbăindu-ne la o chiuvetă dintr-o clădire abandonată, fugind de Erudiţi.

— Credeam că vom locui una lângă cealaltă, zice Susan. Că vom merge la evenimente sociale împreună. Că odraslele noastre vor merge împreună spre staţia de autobuz.

Auzind acestea, îmi muşc buza. Desigur, este vina mea că asta n-a constituit nicicând o posibilitate, căci am ales o altă facţiune.

— Iartă-mă, n-am vrut să aduc vorba despre asta, spune ea. Regret doar că n-am fost mai atentă. Dacă aş fi fost, poate că mi-aş fi dat seama prin ce treci. Am acţionat în mod egoist.

Râd uşor.

— Susan, nu e nimic în neregulă cu felul în care ai acţionat.

— Am terminat, spune ea. Poţi să-mi dai prosopul?

Închid ochii şi mă întorc, astfel încât ea să poată lua prosopul din mâinile mele. Când intră Therese în baie, netezindu-şi părul într-o cosiţă, Susan o întreabă de nişte haine care nu-i trebuie.

Când ieşim din baie, eu sunt îmbrăcată cu jeanşi şi o cămaşă neagră, care este atât de largă în partea de sus, încât îmi alunecă de pe umeri, iar Susan poartă jeanşi cu câteva numere mai mari, cu o cămaşă cu guler de-a celor din Candoare. Şi-o încheie până la gât. Cei din Abnegaţie sunt modeşti până la punctul de a fi lipsiţi de confort.

Când intru din nou în încăperea mare, câţiva dintre cei fără facţiune ies, având în mâini găleţi de vopsea şi pensule. Îi urmăresc cu privirea până ce uşa se închide în urma lor.

— Intenţionează să scrie un mesaj către celelalte adăposturi, spune Evelyn, aflată în spatele meu. Pe unul dintre panourile de afişaj. Coduri alcătuite din informaţii personale — culoarea preferată a lui cutare şi a lui cutărică, animalul de companie pe care l-a avut în copilărie un altul.

Abia după ce mă răsucesc pe călcâie înţeleg de ce a ales să-mi povestească despre codurile celor fără facţiune. Zăresc o privire familiară în ochii ei — seamănă cu cea a lui Jeanine, când i-a spus lui Tobias că ea inventase un ser care putea să-l controleze: aroganţa.

— Isteţ, spun eu. E ideea ta?

— De fapt, a fost.

Ridică din umeri, dar nu mă păcăleşte. Poate fi oricum, dar nu şi nonşalantă.

— Înainte de-a face parte din Abnegaţie, am fost Erudită.

— Aha, spun eu. În cazul ăsta îmi imaginez că n-ai putut să ţii pasul cu viaţa academică, nu?

Nu muşcă momeala.

— Ceva de genul ăsta, da. Se opreşte. Îmi închipui că tatăl tău a plecat din acelaşi motiv.

Aproape că mă răsucesc pe călcâie pentru a pune capăt conversaţiei, dar cuvintele ei creează un soi de apăsare în mintea mea, de parcă mi-ar stoarce creierul în mâini. Privesc fix.

— Nu ştiai? Se încruntă. Îmi pare rău. Am uitat că membrii facţiunilor discută rareori despre fostele lor facţiuni.

— Poftim? întreb eu, cu o voce spartă.

— Tatăl tău s-a născut în Erudiţie, spune ea. Părinţii lui erau prieteni cu părinţii lui Jeanine Matthews, înainte ca aceştia să moară. Copii fiind, tatăl tău şi cu Jeanine obişnuiau să se joace împreună. Eu îi priveam cum făceau schimb de cărţi la şcoală.

Mi-l imaginez pe tata, adult, stând lângă Jeanine, adultă, la masa de prânz, în fosta mea cantină, cu o carte între ei. Ideea este atât de caraghioasă, încât pe jumătate pufnesc, pe jumătate râd. Nu se poate să fie adevărat.

Exceptând.

Exceptând: că el n-a vorbit niciodată despre familia sau copilăria lui.

Exceptând: că el n-avea comportamentul tăcut al cuiva care a crescut în Abnegaţie.

Exceptând: ura lui faţă de Erudiţi era atât de vehementă, încât trebuie să fi fost *personală*.

— Iartă-mă, Beatrice, zice Evelyn. N-am intenţionat să deschid răni pe cale să se vindece.

Mă încrunt.

— Ba da. Asta ai făcut.

— Ce vrei să spui…

— Ascultă-mă cu atenţie, îi spun eu, coborând tonul vocii.

Mă uit peste umăr să văd dacă-l zăresc pe Tobias, pentru a mă asigura că nu ne ascultă. Nu-i văd decât pe Caleb şi pe Susan, aşezaţi pe pământ într-un colţ, trecându-şi o conservă de unt de arahide de la unul la celălalt. Nici urmă de Tobias.

— Nu sunt proastă, îi spun eu. Înţeleg că încerci să te foloseşti de el. Şi am de gând să-i spun şi lui, dacă nu cumva el şi-a dat deja seama.

— Draga mea fată, spune ea. Eu sunt familia lui. Eu sunt pentru totdeauna. Tu eşti doar temporar.

— Mda, spun. Mama lui l-a abandonat, iar tatăl lui l-a bătut. Cum ar putea să *nu* fie credincios rudelor de sânge cu o familie ca asta?

Mă îndepărtez, cu mâinile tremurând, şi mă aşez pe podea, lângă Caleb. Susan e acum în cealaltă parte a încăperii, şi ajută o persoană fără facţiune să cureţe pe acolo. Îmi pasează borcanul cu unt de arahide. Îmi amintesc şirurile de plante de arahide din serele Prieteniei. Ei cultivă arahide căci sunt bogate în proteine şi grăsimi, ceea ce este important, mai ales pentru cei fără facţiune. Scot cu degetele nişte unt de arahide şi-l mănânc.

Oare ar trebui să-i spun ceea ce tocmai mi-a zis Evelyn? Nu vreau să-l fac să se gândească la faptul că Erudiţia curge prin venele lui. Nu vreau să-i ofer niciun motiv pentru a se întoarce la ei.

Deocamdată mă hotărăsc să ţin totul numai pentru mine.

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, spune Caleb.

Încuviinţez dând din cap, încă chinuindu-mă cu untul de arahide lipit de cerul gurii.

— Susan vrea să meargă să-i vadă pe cei din Abnegaţie, spune el. Şi eu la fel. De asemenea, vreau să mă asigur că ea e bine. Dar nu vreau să te părăsesc.

— E în regulă, îi spun.

— Ce-ar fi să vii cu noi? mă întreabă el. Cei din Abnegaţie te-ar primi cu braţele deschise. Sunt sigur de asta.

Şi eu sunt sigură. Abnegaţia nu poartă ranchiună. Dar şi-aşa sunt mâhnită, şi dacă mă întorc la fosta facţiune a părinţilor mei, mâhnirea o să mă copleşească cu totul.

Clatin din cap.

— Trebuie să mă duc la sediul Candorii şi să aflu ce se întâmplă, spun eu. Faptul că nu ştiu mă face s-o iau razna. Mă forţez să zâmbesc. Dar tu ar trebui să te duci. Susan are nevoie de tine. Pare să fie mai bine, dar încă are nevoie de tine.

— În regulă, încuviinţează Caleb. Ei bine, în cazul ăsta o să-ncerc să mă alătur vouă cât de curând. Totuşi ai grijă!

— N-am eu întotdeauna grijă?

— Nu, cred că ceea ce defineşte starea ta firească e „nesăbuinţa”.

Caleb mă strânge uşor de umărul teafăr. Mai mănânc un deget de unt de arahide. Câteva minute mai târziu, Tobias iese din baia bărbaţilor, cămaşa lui roşie fiind înlocuită cu un tricou negru, cu părul ud strălucind. Privirile noastre se întâlnesc şi ştiu că e timpul să plecăm.

* * *

Sediul Candorii este suficient de mare încât să cuprindă o lume întreagă. Sau cel puţin aşa mi se pare mie.

E o clădire masivă din ciment, care dă spre ceea ce a fost cândva un râu. Pe firmă scrie MERC IS MART — cândva scria MERCHANDISE MART, dar cei mai mulţi oameni îi zic Merciless Mart[2], pentru că cei din Candoare sunt nemiloşi, dar cinstiţi. Se pare c-au primit cu braţele deschise porecla.

Nu ştiu la ce să mă aştept, deoarece n-am fost niciodată înăuntru. Eu şi Tobias ne oprim în faţa uşilor şi ne uităm unul la altul.

— Să mergem, zice el.

Nu văd nimic dincolo de imaginea mea reflectată în uşile de sticlă. Arăt murdară şi obosită. Pentru prima dată, îmi trece prin minte că noi nu trebuie să facem nimic. Ne-am putea ascunde la cei fără facţiune şi să-i lăsăm pe ceilalţi să facă ordine în harababura asta. Am putea fi anonimi, în siguranţă, împreună.

El încă nu mi-a spus despre discuţia pe care a purtat-o cu mama lui noaptea trecută, şi nici nu cred că are de gând s-o facă. Pare atât de hotărât să ajungă la sediul Candorii, încât mă întreb dacă plănuieşte ceva fără mine.

Nu ştiu de ce trec dincolo de uşă. Poate pentru că am hotărât că, dacă tot am ajuns până aici, am putea la fel de bine să vedem ce se întâmplă. Dar bănuiesc că e mai mult decât ce ştiu eu că e adevărat şi ce nu e. Eu sunt Divergentă, deci nu sunt anonimă, şi nu există aşa ceva ca

---

[2] Joc de cuvinte; *merchandise* — marfă, *merciless* — nemilos (n. tr.).

„în siguranţă”, şi am alte lucruri în minte decât să mă joc de-a menajul cu Tobias. Şi, aparent, şi el la fel.

Holul este larg şi bine luminat, cu podea din marmură neagră care se întinde până la cabina unui lift. Un cerc de plăci de marmură albă aflat în centrul încăperii alcătuieşte simbolul Candorii: o balanţă dezechilibrată, menită să simbolizeze greutatea adevărului faţă de minciuni. Încăperea zumzăie de Neînfricaţi înarmaţi.

O femeie-soldat Neînfricat, cu un braţ prins într-o eşarfă, se apropie de noi, ţinând arma pregătită, cu ţeava îndreptată spre Tobias.

— Identificaţi-vă, zice ea.

E tânără, dar nu suficient de tânără încât să-l cunoască pe Tobias.

Ceilalţi se adună în spatele ei. Câţiva ne privesc cu suspiciune, restul cu mare curiozitate, dar ceea ce mi se pare mult mai ciudat este lumina pe care o văd în ochii unora. Recunoaştere. S-ar putea să-l ştie pe Tobias, dar cum ar putea să mă recunoască pe mine?

— Four, zice el. Apoi dă din cap înspre mine. Iar ea e Tris. Ambii Neînfricaţi.

Femeia-soldat Neînfricat face ochii mari, dar nu-şi coboară arma.

— Mă ajută cineva? întreabă ea.

Câţiva dintre Neînfricaţi fac un pas înainte, dar o fac precaut, ca şi când am fi periculoşi.

— E vreo problemă? întreabă Tobias.

— Sunteţi înarmaţi? întreabă ea.

— Desigur că sunt înarmat, răspunde el. Sunt Neînfricat, nu-i aşa?

— Rămâneţi în picioare, cu mâinile la ceafă.

O spune pe un ton aspru, ca şi când s-ar aştepta ca noi să refuzăm. Îi aruncă o privire lui Tobias. De ce se poartă cu toţii de parcă am fi pe punctul de a-i ataca?

— Am intrat pe uşa din faţă, rostesc eu rar şi apăsat. Crezi c-am fi făcut asta dacă ne-am fi aflat aici pentru a vă face rău?

Tobias nu se uită la mine. El pur şi simplu îşi lipeşte buricele degetelor de ceafă. După o clipă, fac şi eu la fel. În jurul nostru se îngrămădesc soldaţii Neînfricaţi. Unul dintre ei îl pipăie pe Tobias de-a lungul picioarelor, în timp ce un altul îi ia arma pe care o avea la betelia pantalonilor. Un altul, un băiat cu o faţă rotundă, cu obraji roz, mă priveşte de parcă şi-ar cere scuze.

— Am un cuţit în buzunarul de la spate, îi spun eu. Pune-ţi mâinile pe mine, şi-ai să regreţi asta!

El mormăie un soi de scuză. Degetele lui apucă mânerul cuţitului, cu grijă, pentru a nu mă atinge.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Tobias.

Prima femeie-soldat schimbă priviri cu ceilalţi.

— Îmi cer scuze, spune ea. Dar am fost instruiţi să vă arestăm când sosiţi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ne înconjoară, dar nu ne încătuşează, şi ne conduc către cabina liftului. Indiferent de câte ori întreb de ce suntem arestaţi, nimeni nu spune nimic şi nici măcar nu priveşte în direcţia mea. În cele din urmă, renunţ şi rămân tăcută, asemenea lui Tobias.

Mergem la al treilea etaj, unde ne duc într-o încăpere mică, cu podeaua albă. Nu există niciun fel de mobilă, cu excepţia unei bănci aflate de-a lungul peretelui din capătul încăperii. Se presupune că toate facţiunile au încăperi în care îi reţin pe cei care le produc neplăceri, dar n-am fost niciodată până acum în vreuna.

Uşa se închide în urma noastră, şi este încuiată, iar noi suntem din nou singuri.

Tobias se aşază pe bancă, încruntat. Eu mărşăluiesc prin faţa lui. Dacă ar fi avut habar de ce ne aflăm aici, mi-ar fi spus, aşa că nu-l întreb. Fac cinci paşi înainte şi cinci paşi înapoi, cinci paşi înainte şi cinci paşi înapoi, în acelaşi ritm, sperând că mă va ajuta să-mi dau seama ce se întâmplă.

Dacă Eruditţii nu au preluat Candoarea — şi Edward ne-a spus că n-au făcut-o —, de ce ne-ar aresta? Ce le-am fi putut face?

Dacă Eruditţii *nu* i-au preluat, singura infracţiune adevărată care ar mai putea rămâne e să le iei partea. Am făcut ceva care ar fi putut fi interpretat că aş fi de partea Eruditţilor? Îmi muşc atât de tare buza, încât tresar. Da, am făcut. L-am împuşcat pe Will. Am tras şi în alţi Neînfricaţi. Se aflau sub simulare, dar poate că cei din Candoare nu ştiau asta sau nu consideră că e un motiv suficient de bun.

— Vrei, te rog, să te linişteşti? întreabă Tobias. Îmi transmiţi o stare de agitaţie.

— Aşa mă calmez eu.

El se apleacă înainte, punându-şi coatele pe genunchi, şi priveşte fix spre un punct aflat între tenişii lui.

— Rana de pe buza ta cere să o faci în alt fel.

Mă aşez lângă el şi, cu braţul stâng, îmi cuprind genunchii la piept, pe cel drept lăsându-l să-mi atârne în lateral. Tobias tace multă vreme, iar eu îmi strâng genunchii din ce în ce mai tare. Mi se pare că, cu cât devin mai mică, cu atât sunt mai în siguranţă.

— Uneori, spune el, mă îngrijorează faptul că n-ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, îi spun eu. Sigur că am. Ce te face să crezi altceva?

— Mi se pare că e ceva ce nu-mi spui. Eu îţi spun *ţie* tot felul de lucruri.

Clatină din cap.

— Nu i-aş fi spus nimănui altcuiva. Totuşi, ceva se întâmplă cu tine, şi încă nu mi-ai spus.

— S-au întâmplat multe. Şi tu ştii asta, îi spun eu. Şi, oricum, cum rămâne cu tine? Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.

Îmi atinge obrazul, apoi părul. Îmi ignoră întrebarea, la fel cum i-am ignorat-o şi eu.

— Dacă e în legătură cu părinţii tăi, îmi zice el blând, spune-mi, şi-am să te cred.

Dat fiind locul în care ne aflăm, ochii lui ar trebui să fie neliniştiţi. Dar sunt calmi şi întunecaţi. Ei mă transportă în locuri cunoscute. Locuri sigure, unde mărturisirea că l-am împuşcat pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei ar fi uşoară, unde nu m-aş teme de felul în care Tobias m-ar privi când ar afla ce-am făcut.

Îmi pun mâna peste a lui.

— Asta-i tot, spun eu moale.

— Bine, spune el.

Îşi lipeşte gura de a mea. Sentimentul de vinovăţie face ca stomacul să mi se strângă. Uşa se deschide. Înăuntru se strecoară câţiva oameni — doi din Candoare, înarmaţi, un bărbat din Candoare mai în vârstă, cu tenul închis la culoare, o femeie Neînfricată pe care n-o recunosc. Şi apoi: Jack Kang, reprezentantul Candorii.

După majoritatea standardelor facţiunii, el este un conducător tânăr — de numai treizeci şi nouă de ani. Dar

după standardele Neînfricării, asta nu înseamnă nimic. Eric a devenit lider al Neînfricării la şaptesprezece ani. Dar probabil că acesta este unul dintre motivele pentru care celelalte facţiuni nu iau în serios părerile sau deciziile noastre.

Şi Jack este chipeş, cu părul negru tuns scurt şi cu ochii calzi şi oblici, ca ai lui Tori, şi cu pomeţii proeminenţi. În pofida faptului că arată bine, nu este recunoscut ca fiind fermecător, probabil fiindcă face parte din Candoare, iar ei consideră farmecul ca fiind înşelător. Sunt convinsă că el ne va spune ce se întâmplă, fără să-şi piardă vremea cu glume. Asta e ceva.

— Mi s-a spus că păreaţi nedumeriţi în legătură cu motivul arestării voastre, începe el.

Vocea lui este profundă, dar ciudat de egală, de parcă n-ar putea stârni un ecou nici măcar în fundul unei peşteri pustii.

— Pentru mine asta înseamnă fie că sunteţi acuzaţi pe nedrept, fie că vă pricepeţi să vă prefaceţi. Singurul…

— De ce suntem acuzaţi? îl întrerup eu.

— *El* este acuzat de crime împotriva umanităţii. *Tu* eşti acuzată de complicitate.

— Crime împotriva umanităţii?

În cele din urmă, Tobias pare mânios. Îi aruncă lui Jack o privire dezgustată.

— Poftim?

— Am văzut înregistrările video ale atacului. Tu *conduceai* atacul simulat, spune Jack.

— Cum ai putut să vezi înregistrările? Am luat hard diskul, zice Tobias.

— Tu ai luat o copie a hard diskului. Toate imaginile pe care le-a înregistrat sediul Neînfricării pe durata atacului au fost trimise şi altor calculatoare din oraş, spune Jack. Te-am văzut pe tine conducând simularea, iar pe *ea* încasând o bătaie soră cu moartea înainte să cedeze. Apoi v-aţi oprit, aţi avut o împăcare între amorezi, cumva bruscă, şi aţi furat hard diskul împreună. Un posibil motiv se datorează

faptului că simularea se terminase şi nu voiaţi ca noi să punem mâna pe hard disk.

Aproape că izbucnesc în râs. Marele meu act de eroism, singurul lucru important pe care l-am făcut vreodată, iar ei cred că lucram pentru Erudiţie când l-am înfăptuit.

— Simularea nu se terminase, îi spun eu. Noi am *oprit-o*, tu...

Jack ridică o mână.

— Nu mă interesează ce aveţi de spus acum. Adevărul va ieşi la iveală când veţi fi amândoi interogaţi sub influenţa serului adevărului.

Christina mi-a spus cândva despre serul adevărului. Ea zicea că cea mai dificilă parte a iniţierii în Candoare implica administrarea serului adevărului unui novice şi adresarea de întrebări personale în faţa tuturor celor din facţiune. Nu e necesar să caut în minte cele mai întunecate şi profunde secrete pentru a şti că serul adevărului este ultimul lucru pe care l-aş vrea în trupul meu.

— Serul adevărului? Clatin din cap. Nu. În niciun caz.

— E ceva ce trebuie să ascunzi? întreabă Jack, ridicând din sprâncene.

Vreau să-i spun că oricine posedă un dram de demnitate vrea să păstreze anumite lucruri pentru sine. Dar nu vreau să-i trezesc bănuielile. Aşa că scutur din nou din cap.

— În regulă, atunci.

Se uită la ceas.

— E prânzul acum. Interogatoriul va avea loc la şapte. Nu vă bateţi capul să vă pregătiţi pentru asta. Nu puteţi tăinui informaţiile în timp ce vă aflaţi sub influenţa serului adevărului.

Se răsuceşte pe călcâie şi iese din încăpere.

— Ce om plăcut! zice Tobias.

* * *

După-amiază, un grup de Neînfricaţi înarmaţi mă însoţeşte la baie. Nu mă grăbesc, lăsându-mi mâinile să se înroşească sub jetul de apă fierbinte şi privindu-mi propria

imagine reflectată în oglindă. Când făceam parte din Abnegaţie şi nu mi-era permis să mă privesc în oglindă, obişnuiam să cred că în înfăţişarea unei persoane se puteau schimba multe lucruri în trei luni. Dar, de data aceasta, a durat doar câteva zile pentru ca eu să mă schimb.

Par mai în vârstă. Poate că e părul tuns scurt sau poate că e doar ceea ce port, care pare a fi o mască. Oricum ar fi, întotdeauna am considerat că aş fi fericită atunci când aş înceta să mai arăt ca un copil. Însă tot ce simt e un nod în gât. Nu mai sunt fiica pe care o ştiau părinţii mei. Nu mă vor recunoaşte niciodată aşa cum sunt acum.

Mă întorc cu spatele la oglindă, şi, cu dosul mâinilor, deschid uşa dinspre hol.

Când Neînfricaţii mă lasă în camera de detenţie, mai rămân puţin în dreptul uşii. Tobias arată la fel ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată — tricou negru, păr scurt, expresie fermă. Vederea lui obişnuia să mă umple de o exaltare emoţionantă. Îmi amintesc cum l-am luat de mână când ieşeam din camera de antrenament, numai pentru câteva secunde, şi când ne-am aşezat împreună pe stâncile de lângă prăpastie, şi simt un fior de nostalgie pentru felul în care stăteau cândva lucrurile.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

Îmi oferă un sandviş de pe farfuria de lângă el. Îl iau şi mă aşez, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm, şi asta este ceea ce şi facem. Mâncăm până terminăm tot. Stăm aşezaţi până când nu ne mai simţim bine. Apoi ne întindem unul lângă celălalt pe podea, cu umerii lipiţi, privind la acelaşi petic de tavan alb.

— Ce te temi să spui? mă întreabă el.

— Orice. Totul. Nu vreau să dezvălui nimic.

El încuviinţează cu o mişcare a capului. Închid ochii şi mă prefac că dorm. În încăpere nu există niciun ceas, aşa că nu pot număra minutele până la interogatoriu. Tot aşa de bine timpul ar putea să nu existe în acest loc. Numai că îi simt

apăsarea pe măsură ce ora şapte se apropie în mod inevitabil, împingându-mă spre plăcile de gresie din podea.

Poate că timpul nu s-ar simţi atât de apăsător dacă n-aş avea acest sentiment de vinovăţie — vina de a şti adevărul şi de a-l ascunde undeva unde nu poate fi văzut de nimeni, nici măcar de Tobias. Poate că n-ar trebui să mă tem atât de mult să spun ceva, căci onestitatea mă va face să mă simt mai uşoară.

În cele din urmă, probabil că am adormit, căci mă trezesc brusc la zgomotul făcut de uşa care se deschide. Câţiva Neînfricaţi intră, în timp ce noi ne ridicăm în picioare, iar unul dintre ei îmi rosteşte numele. Christina îşi face loc printre ceilalţi şi mă îmbrăţişează. Degetele ei îmi ating rana de pe umăr, aşa că ţip.

— Am fost împuşcată, îi spun. În umăr. Au!

— O, Dumnezeule! Îmi dă drumul. Iartă-mă, Tris!

Nu mai arată precum Christina pe care mi-o amintesc. Are părul mai scurt, ca al unui băiat, iar pielea îi este cenuşie, în loc de acel cafeniu cald. Îmi zâmbeşte, dar zâmbetul nu i se regăseşte şi în ochi, care încă îi trădează oboseala. Încerc să-i zâmbesc şi eu, dar sunt prea emoţionată. Christina o să fie prezentă la interogatoriul meu. O să audă ce i-am făcut lui Will. Nu mă va ierta niciodată. Asta dacă nu cumva mă pot lupta cu serul, să-mi reprim adevărul — dacă aş putea.

Dar chiar îmi doresc asta? Să-l zăvorăsc în mine pentru totdeauna?

— Eşti bine? Am auzit că eşti aici, aşa că am cerut ca eu să te-nsoţesc, spune ea în timp ce părăsim camera de detenţie. Ştiu că n-ai făcut-o tu. Tu nu eşti o trădătoare.

— Sunt bine, îi spun. Şi îţi mulţumesc. Tu ce mai faci?

— Oh, eu…

Vocea i se frânge şi îşi muşcă buza.

— Nu ţi-a spus nimeni… Adică, poate nu e momentul, dar…

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ăăă… Will a murit în timpul atacului, spune ea.

Îmi aruncă o privire îngrijorată, şi plină de aşteptări. Aşteptând ce?

Oh! Se presupune că n-ar trebui să ştiu că Will e mort. M-aş putea preface că sunt emoţionată, dar probabil că n-aş face-o prea convingător. E mai bine să recunosc că ştiam deja. Dar nu ştiu cum să-i explic fără să-i spun tot.

Brusc, mi se face greaţă. Oare chiar calculez care-i modul cel mai bun în care să-mi dezamăgesc prietena?

— Ştiu, îi spun. L-am văzut pe monitoare când mă aflam în camera de control. Christina, îmi pare rău.

— Ah, spune ea, dând din cap a încuviinţare. Ei bine, eu… mă bucur că ştiai deja. Chiar nu voiam să-ţi dau vestea pe hol.

Un hohot de râs scurt. O licărire de zâmbet. Niciunul dintre ele aşa cum erau cândva.

Intrăm într-un lift. Simt că Tobias mă priveşte — el ştie că nu l-am văzut pe Will pe monitoare, iar el nu ştia că Will e mort. Privesc drept înainte şi mă prefac că ochii lui nu mă pun pe jar.

— Nu-ţi face griji în legătură cu serul adevărului, zice ea. E uşor. De-abia îţi dai seama ce se întâmplă când te afli sub efectul lui. Doar când îţi revii, îţi dai seama de ceea ce ai spus. Am trecut şi eu prin asta când eram mică. E ceva obişnuit în Candoare.

Ceilalţi Neînfricaţi din lift se privesc reciproc. În împrejurări fireşti, probabil că cineva ar mustra-o pentru că discuta despre fosta ei facţiune, dar acestea nu sunt împrejurări normale. Nicicând în viaţa ei Christina nu şi-a însoţit cea mai bună prietenă, acum suspectă de trădare, spre un interogatoriu public.

— Toţi ceilalţi sunt bine? întreb eu. Uriah, Lynn, Marlene?

— Toţi sunt aici, spune ea. Cu excepţia lui Zeke, fratele lui Uriah, care e cu ceilalţi Neînfricaţi.

— Poftim?

Zeke, cel care mi-a fixat corzile, e trădător?

Liftul se opreşte la ultimul nivel, iar ceilalţi ies.

— Ştiu, spune ea. Nimeni nu a bănuit asta.

Mă apucă de braţ şi mă trage spre uşă. Parcurgem un coridor placat cu marmură neagră — trebuie să fie uşor să te rătăceşti în sediul Candorii, de vreme ce toate locurile arată la fel. Mai parcurgem un hol şi trecem printr-un şir de uşi duble.

Din afară, Merciless Mart e un bloc compact, cu o parte îngustă şi ridicată în mijloc. Din interior, porţiunea ridicată e o încăpere concavă, pe trei niveluri, cu spaţii goale în pereţi în loc de ferestre. Deasupra mea văd cerul fără stele întunecându-se. Aici, podeaua din marmură e albă, cu simbolul Candorii pe negru în centrul încăperii, iar pereţii sunt luminaţi cu şiruri de becuri galbene slabe, astfel încât întreaga încăpere străluceşte. Toate vocile reverberează.

Majoritatea membrilor Candorii şi cei care au mai rămas din Neînfricare sunt deja adunaţi acolo. Unii dintre ei stau aşezaţi pe băncile aflate de jur-împrejurul încăperii, dispuse ca într-un amfiteatru, dar nu există suficient spaţiu pentru toată lumea, aşa încât restul oamenilor sunt îngrămădiţi în jurul simbolului Candorii. În mijlocul simbolului, între braţele neechilibrate ale balanţei, există două scaune goale.

Tobias mă prinde de mână. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

Gărzile noastre Neînfricate ne conduc spre centrul încăperii, unde în cel mai bun caz suntem salutaţi cu murmure, şi în cel mai rău cu huiduieli. Îl zăresc pe Jack Kang în primul rând de bănci. Un bărbat în vârstă, cu ten de culoare închisă, păşeşte în faţă, ţinând o cutie neagră în mâini.

— Numele meu este Niles, spune el. Eu voi fi anchetatorul vostru. Tu… Arată spre Tobias. Tu vei fi primul. Aşadar, te rog să ai amabilitatea să faci un pas în faţă…

Tobias mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul, iar eu rămân în picioare cu Christina, la marginea simbolului Candorii. Aerul din încăpere e cald şi umed — aer de vară, aer de apus —, dar mie îmi este frig.

Niles deschide cutia neagră. Aceasta conţine două ace, unul pentru Tobias şi unul pentru mine. De asemenea, el

scoate din buzunar un tampon cu antiseptic şi i-l oferă lui Tobias. În Neînfricare noi nu ne-am bătut capul cu asemenea lucruri.

— Locul în care se face injecţia e pe gât, zice Niles.

În timp ce Tobias îşi aplică antisepticul pe piele, nu aud decât vântul. Niles înaintează şi înfige acul în gâtul lui Tobias, împingând lichidul tulbure, albăstrui în venele lui. Ultima dată când am văzut pe cineva injectându-i ceva lui Tobias, aceasta a fost Jeanine, introducându-l într-o nouă simulare, una care era eficientă chiar şi asupra Divergenţilor — sau, cel puţin, aşa credea ea. Atunci am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

Mă cutremur.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Îţi voi pune o serie de întrebări simple, astfel încât să te poţi obişnui cu serul în timp ce acesta-şi face efectul pe deplin, zice Niles. Aşadar. Cum te cheamă?

Tobias stă jos, cu umerii căzuţi şi cu capul lăsat, ca şi cum corpul lui e prea greu pentru el. Se încruntă şi se chirceşte în scaun, şi printre dinţii încleştaţi spune:

— Four.

Poate că nu e posibil să minţi sub efectul serului, ci doar să alegi care versiune a adevărului s-o spui: Four este numele lui, dar nu e numele lui adevărat.

— Asta e o poreclă, spune Niles. Care e numele tău adevărat?

— Tobias, răspunde el.

Christina mă înghionteşte.

— Ştiai?

Încuviinţez.

— Care sunt numele părinţilor tăi, Tobias?

Tobias deschide gura pentru a răspunde, apoi îşi încleştează maxilarul ca şi când ar vrea să împiedice cuvintele să iasă.

— Ce relevanţă are? întreabă Tobias.

Membrii Candorii din jurul meu murmură unii către ceilalţi, câţiva dintre ei încruntându-se. Ridic din sprânceană spre Christina.

— Este extrem de dificil să nu răspunzi imediat la întrebări în timp ce te afli sub efectul serului adevărului, spune ea. Asta înseamnă că el are o voinţă teribil de puternică. Şi ceva de ascuns.

— Poate că înainte n-a fost relevant, Tobias, zice Niles, dar este acum, pentru că te-ai opus să răspunzi la întrebare. Numele părinţilor tăi, te rog.

Tobias închide ochii.

— Evelyn şi Marcus Eaton.

Numele de familie constituie doar un mijloc adiţional de identificare, folositor numai pentru a preveni confuziile în registrele oficiale. Când ne căsătorim, unul dintre soţi trebuie să ia numele de familie al celuilalt, sau ambii trebuie să ia unul nou. Şi totuşi, în vreme ce putem lua numele noastre din familie în facţiune, rareori le menţionăm.

Dar toată lumea recunoaşte numele de familie al lui Marcus. Îmi dau seama după rumoarea care se stârneşte în încăpere după ce Tobias vorbeşte. Toţi cei din Candoare ştiu că Marcus este cel mai influent membru al guvernului, iar unii dintre ei probabil că au citit articolul pe care l-a publicat Jeanine despre cruzimea lui faţă de propriul său fiu. A fost unul dintre puţinele lucruri pe care le-a spus ea şi care s-au dovedit a fi adevărate. Iar acum, cu toţii ştiu că Tobias e fiul lui.

Tobias Eaton este un nume puternic.

Niles aşteaptă să se facă linişte, apoi continuă:

— Deci te-ai transferat dintr-o altă facţiune, nu-i aşa?

— Da.

— Te-ai transferat din Abnegaţie în Neînfricare?

— *Da*, o trânteşte Tobias. Nu e evident?

Îmi muşc buza. Ar trebui să se calmeze; pune prea mult patos. Cu cât este mai şovăitor în a răspunde la o întrebare, cu atât mai hotărât este Niles să-i audă răspunsul.

— Unul dintre scopurile acestui interogatoriu este de a stabili care-ţi sunt loialităţile, îi spune Niles. Deci, trebuie să te-ntreb: de ce te-ai transferat?

Tobias îi aruncă o căutătură urâtă lui Niles, dar nu spune nimic. Secundele se scurg într-o linişte deplină. Cu cât mai mult încearcă să se opună efectelor serului, cu atât mai greu pare să fie pentru el: obrajii i se înroşesc, şi respiră din ce în ce mai repede şi mai dificil. Mă doare în piept pentru el. Amănuntele legate de copilăria lui ar trebui să rămână în el, dacă acolo vrea el să le ţină. Cei din Candoare sunt cruzi pentru că-l forţează, pentru că-i răpesc libertatea.

— E oribil, îi spun enervată Christinei. Greşit.

— Poftim? întreabă ea. E o întrebare simplă.

Clatin din cap.

— Tu nu-nţelegi.

Christina îmi zâmbeşte uşor.

— Tu chiar ţii la el.

Sunt prea ocupată să-l urmăresc cu privirea pe Tobias pentru a-i răspunde.

Niles spune:

— Te voi întreba din nou. Este important ca noi să-nţelegem dimensiunea loialităţii tale faţă de facţiunea aleasă. Deci, Tobias, de ce te-ai transferat la Neînfricaţi?

— Pentru a mă proteja, răspunde Tobias. M-am transferat pentru a mă proteja.

— De ce anume să te protejezi?

— De tatăl meu.

Toate discuţiile din încăpere se opresc, iar liniştea care se lasă este mai rea decât erau murmurele. Mă aştept ca Niles să continue să facă verificări, dar n-o face.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, îi spune Niles.

Cei din Candoare repetă propoziţia în şoaptă. În jurul meu nu se aude decât „Îţi mulţumesc pentru sinceritate” pe intensităţi şi tonuri diferite, iar furia mea începe să se dizolve. Cuvintele şoptite par să-i ureze bun venit lui Tobias, să îmbrăţişeze şi apoi să renunţe la cel mai întunecat secret al lui.

Poate nu cruzimea îi motivează, ci dorinţa de a înţelege. Dar asta nu mă face pe mine să mă tem mai puţin de efectul serului.

— Îi eşti loial facţiunii în care te afli, Tobias? întreabă Niles.

— Sunt loial oricui nu sprijină atacul asupra Abnegaţiei, răspunde el.

— Apropo, zice Niles. Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra a ceea ce s-a întâmplat în acea zi. Ce-ţi aminteşti, aflat fiind sub simulare?

— La început, nu m-am aflat sub simulare, spune Tobias. N-a funcţionat.

Niles râde uşor.

— Ce vrei să spui, cu n-a *funcţionat*?

— Una dintre caracteristicile definitorii ale Divergenţilor este aceea că mintea lor rezistă simulărilor, spune Tobias. Iar eu sunt Divergent. Deci nu, n-a funcţionat.

Şi mai multe murmure. Christina mă înghionteşte cu cotul.

— Şi tu eşti? mă întreabă ea aproape de ureche, astfel încât să poată sta liniştită. De aceea erai trează?

Mă uit la ea. Mi-am petrecut ultimele luni temându-mă de cuvântul „Divergent”, îngrozită că cineva ar putea descoperi ce sunt eu, dar nu voi mai fi capabilă să ascund acest lucru. Încuviinţez. Ochii îi sunt gata să-i iasă din orbite. Mi-e greu să-i identific expresia. E şoc? Teamă?

Veneraţie?

— Ştii ce înseamnă? o întreb.

— Am auzit despre asta când eram mică, răspunde ea într-o şoaptă plină de reverenţă.

Categoric veneraţie.

— Ca şi când ar fi fost o poveste fantastică, spune ea. „Printre noi există oameni cu puteri speciale!” Uite-aşa!

— Ei bine, nu e o fantezie, şi nici nu-i mare scofală, îi spun eu. E precum simularea peisajului fricii — erai conştientă în timp ce te aflai acolo şi puteai s-o manipulezi. Numai că, pentru mine, aşa e în fiecare simulare.

— Dar, Tris, zice ea, punându-şi mâna pe cotul meu. Asta e *imposibil*!

În mijlocul încăperii, Niles îşi ţine mâinile ridicate, încercând să liniştească mulţimea, însă sunt prea multe şoapte — unele ostile, altele îngrozite, câteva pline de veneraţie, ca ale Christinei. În cele din urmă, Niles se ridică şi strigă:

— Dacă nu tăceţi, va trebui să plecaţi!

În sfârşit se liniştesc cu toţii. Niles se aşază.

— Acum, spune el. Când spui „rezistă simulărilor”, la ce te referi?

— De obicei înseamnă că suntem conştienţi în timpul simulărilor, zice Tobias.

Aparent, lui îi este mai uşor sub efectul serului când răspunde la întrebări faptice în locul celor emoţionale.

Acum nu mai pare să se afle sub efectul serului, cu toate că postura sa gârbovită şi ochii lui care se mişcă întruna indică contrariul.

— Dar atacul simulat a fost diferit, folosind un tip diferit de ser al simulării, unul cu transmiţători cu rază mare de acţiune. În mod evident, aceşti transmiţători nu au funcţionat deloc asupra Divergenţilor, căci în acea dimineaţă m-am trezit fiind eu însumi.

— Spui că *la început* nu te-ai aflat sub simulare. Poţi să-mi explici ce-ai vrut să spui cu asta?

— Am vrut să spun că eu am fost descoperit şi adus la Jeanine, iar ea mi-a injectat o variantă a serului simulării care era creată în mod special pentru Divergenţi. Am fost conştient în timpul *acelei* simulări, dar n-a fost de mare folos.

— Înregistrările video de la sediul Neînfricaţilor te arată *conducând* simularea, spune Niles pe un ton aspru. Cum explici asta, mai exact?

— Când o simulare este în plină desfăşurare, ochii tăi continuă să vadă şi să proceseze lumea reală, dar creierul tău nu mai înţelege. Totuşi, la un anumit nivel, creierul tău încă ştie ce vezi tu şi unde te afli. Noutatea acestei simulări era că înregistra răspunsurile mele emoţionale faţă de stimulii externi, spune Tobias, închizând ochii pentru câteva secunde, şi a răspuns alterând înfăţişarea acelor stimuli. Simularea i-a transformat pe duşmanii mei în prieteni, pe prietenii mei în duşmani. Am crezut că închideam simularea. În realitate, primeam instrucţiuni despre cum să continui să o conduc.

Christina dă din cap la toate cuvintele lui. Mă simt mai calmă când văd că cea mai mare parte a mulţimii face la fel. Îmi dau seama că ăsta este beneficiul adus de serul adevărului. În felul acesta, mărturia lui Tobias este de necontestat.

— Am văzut înregistrarea a ceea ce ţi s-a întâmplat în camera de control în ultimă instanţă, zice Niles, dar este derutant. Te rog să ne descrii.

— Cineva a intrat în cameră, şi am crezut că era un soldat Neînfricat, care încerca să mă oprească să distrug simularea. M-am luptat cu ea şi...

Tobias se încruntă, zbătându-se.

— ...apoi, ea s-a oprit şi eu am devenit confuz. Chiar dacaş fi fost treaz, aş fi fost confuz. De ce să se fi predat ea? De ce nu m-a omorât pur şi simplu?

Ochii lui scrutează mulţimea până când îmi văd chipul. Îmi simt bătăile inimii în gât, în obraji.

— Tot nu înţeleg, spune el blând, cum de-a ştiut ea că va funcţiona?

Le simt în buricele degetelor mele.

— Cred că sentimentele mele contradictorii au dat peste cap simularea, spune el. Şi apoi i-am auzit vocea. Cumva, asta mi-a dat puterea să lupt cu simularea.

Ochii mă ustură. Am încercat să nu mă gândesc la acel moment, când am crezut că l-am pierdut şi că în curând aveam să fiu moartă, când tot ce-mi doream era să-i simt pulsul. Acum încerc să nu mă gândesc la asta; clipesc pentru a-mi alunga lacrimile din ochi.

— În cele din urmă, am recunoscut-o, zice el. Am revenit în camera de control şi am oprit simularea.

— Care este numele acestei persoane?

— Tris, zice el. Vreau să spun, Beatrice Prior.

— O cunoşteai înainte ca asta să se întâmple?

— Da.

— Cum de o cunoşteai?

— I-am fost instructor, zice el. Acum suntem împreună.

— Am o ultimă întrebare, spune Niles. Cei din Candoare, înainte să fie acceptaţi în comunitatea noastră, trebuie să se expună complet. Date fiind circumstanţele în care ne aflăm, îţi solicităm acelaşi lucru. Deci, Tobias Eaton: care-ţi sunt cele mai profunde regrete?

Îl privesc din cap până-n picioare, de la tenişii uzaţi şi degetele lungi, până la sprâncenele drepte.

— Regret...

Tobias îşi înclină capul şi oftează.

— Regret alegerea făcută.

— Care alegere?

— Neînfricarea, spune el. Am fost născut pentru Abnegaţie. Plănuiam să părăsesc Neînfricarea şi să devin fără facţiune. Dar apoi am întâlnit-o pe *ea* şi... am simţit că poate aş putea face ceva mai mult cu privire la hotărârea mea.

Pe ea.

Pentru un moment, e ca şi când privesc o persoană diferită, aflată în pielea lui Tobias, una a cărei viaţă nu e atât de simplă pe cât am crezut. A vrut să părăsească Neînfricarea, dar a rămas pentru mine. Niciodată nu mi-a spus asta.

— Alegerea Neînfricării pentru a scăpa de tatăl meu a fost un act de laşitate, spune el. Regret acea laşitate. Înseamnă că nu sunt demn de facţiunea mea. Mereu voi regreta.

Mă aştept ca Neînfricaţii să scoată sunete de indignare, poate să se repeadă înspre scaun şi să-l bată măr. Ei sunt capabili de lucruri mult mai îngrozitoare decât ăsta. Dar n-o fac. Rămân într-o tăcere mormântală, cu chipurile împietrite, privind lung la tânărul care nu i-a trădat, dar care niciodată nu a simţit cu adevărat că le aparţine.

Pentru o clipă tăcem cu toţii. Nu ştiu cine începe şoapta. Pare să se nască din nimic. Să vină de la nimeni. Dar cineva şopteşte: „Îţi mulţumesc pentru sinceritate”, şi toţi din încăpere o repetă.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, şoptesc ei.

Eu nu mă alătur.

Eu sunt singurul motiv care l-a ţinut în facţiunea pe care a vrut s-o părăsească. Nu sunt demnă de asta. Poate că merită să ştie.

* * *

Niles stă în picioare în mijlocul încăperii, cu un ac în mână. Luminile de deasupra lui îl fac să strălucească. În jurul meu, cei din Neînfricare şi din Candoare mă aşteaptă să înaintez şi să-mi vărs întreaga viaţă în faţa lor.

Îmi vine acelaşi gând: *poate că pot lupta cu serul*. Dar nu ştiu dacă ar trebui să încerc. Ar putea fi mai bine pentru oamenii pe care-i iubesc dacă aş spune adevărul.

Merg dreaptă spre mijlocul încăperii, în timp ce Tobias pleacă. Când trecem unul pe lângă celălalt, mă ia de mână şi-mi strânge degetele. Apoi el s-a dus, şi nu sunt decât eu şi Niles şi acul. Îmi şterg partea laterală a gâtului cu antisepticul, dar când el întinde mâna în care se află acul, mă trag înapoi.

— Aş prefera s-o fac eu însămi, îi spun, întinzând mâna.

N-am să mai las pe nimeni altcineva să-mi facă nicio injecţie, nu după ce l-am lăsat pe Eric să-mi injecteze serul atacului simulat, după testul meu final. Nu pot schimba conţinutul seringii dacă-mi fac singură injecţia, dar, cel puţin, în felul acesta eu sunt instrumentul propriei mele distrugeri.

— Ştii cum? întreabă el, ridicând dintr-o sprânceană stufoasă.

— Da.

Niles îmi dă seringa. O poziţionez deasupra venei de la gât, introduc acul şi apăs pistonul. De-abia simt înţepătura. Sunt prea încărcată cu adrenalină.

Cineva vine cu un coş de gunoi, iar eu arunc acul în el. Imediat după, simt efectele serului. Face să-mi simt sângele din vene asemenea plumbului. Aproape că mă prăbuşesc în drumul meu spre scaun — Niles trebuie să mă apuce de braţ şi să mă conducă spre acesta. Câteva secunde mai târziu, creierul meu se linişteşte. *La ce mă gândeam?* Nu pare să conteze. Nimic nu contează, cu excepţia scaunului de sub mine şi a bărbatului care stă aşezat vizavi.

— Cum te cheamă? întreabă el.

În secunda în care întreabă, răspunsul îmi ţâşneşte imediat de pe buze.

— Beatrice Prior.

— Dar te recomanzi Tris?

— Da.

— Care sunt numele părinţilor tăi, Tris?

— Andrew şi Natalie Prior.

— Şi tu eşti transferată dintr-o altă facţiune, nu-i aşa?

— Da, spun, dar un gând nou şopteşte în străfundul minţii mele. *Şi tu?*

Şi tu se referă la altcineva, iar în acest caz, altcineva este Tobias. Mă încrunt pe măsură ce încerc să mi-l amintesc pe Tobias, dar e dificil să mă forţez să obţin imaginea lui în minte. Totuşi, nu chiar atât de dificil încât să nu pot s-o fac. Îl văd, şi apoi îl zăresc ca într-o străfulgerare, stând pe acelaşi scaun pe care stau şi eu.

— Vii din Abnegaţie şi ai ales Neînfricarea?

— Da, spun iarăşi, şi, de data aceasta, cuvântul sună clar.

N-aş putea preciza de ce.

— De ce te-ai transferat?

Această întrebare e mai complicată, dar ştiu, totuşi, răspunsul. Pe vârful limbii îmi stă *N-am fost destul de bună pentru Abnegaţie*, dar o altă frază o înlocuieşte: *Am vrut să fiu liberă*. Ambele sunt adevărate. Vreau să le rostesc pe amândouă. Strâng braţele scaunului în timp ce încerc să-mi amintesc unde mă aflu, ce fac. Văd oameni în jurul meu, dar nu ştiu de ce se află aici.

Mă încordez, în felul în care obişnuiam să mă încordez când aproape că puteam să-mi amintesc răspunsul la o întrebare dintr-un test, dar nu reuşeam s-o localizez în minte. Obişnuiam să închid ochii şi să-mi amintesc pagina din manual pe care se afla răspunsul. Mă zbat pentru câteva secunde, dar nu pot s-o fac; nu pot să-mi amintesc.

— N-am fost destul de bună pentru Abnegaţie, spun, şi am vrut să fiu liberă. Aşa că am ales Neînfricarea.

— De ce n-ai fost destul de bună?

— Deoarece eram egoistă, îi spun.

— *Erai* egoistă? Nu mai eşti?

— Sigur că sunt. Mama mea spunea că toată lumea este egoistă, spun eu, dar am devenit mai puţin egoistă în Neînfricare. Am descoperit că existau oameni pentru care aş lupta. Pentru care chiar aş muri.

Răspunsul mă surprinde — dar de ce? Îmi strâng buzele laolaltă pentru o clipă. Pentru că este adevărat. Dacă spun asta aici, probabil că este adevărat.

Acel gând îmi oferă veriga lipsă din lanţul gândurilor pe care încercam să o găsesc. Mă aflu aici pentru un test cu detectorul de minciuni. Tot ce spun este adevărat. Simt cum o broboană de sudoare mi se prelinge pe gât.

Test cu detectorul de minciuni. Serul adevărului. Trebuie să ţin minte. E prea uşor să te rătăceşti în sinceritate.

— Tris, vrei te rog să ne spui ce s-a întâmplat în ziua atacului?

— M-am trezit, spun, şi cu toţii erau sub simulare. Aşa că m-am prefăcut şi eu până când l-am găsit pe Tobias.

— Ce s-a întâmplat după ce tu şi Tobias aţi fost separaţi?

— Jeanine a încercat să pună pe cineva să mă omoare, dar m-a salvat mama. Cândva, ea a fost Neînfricată, aşa că ştia cum să folosească o armă.

Îmi simt corpul şi mai greu acum, dar nu-mi mai este frig. Simt că se stârneşte ceva în pieptul meu, ceva mai rău decât tristeţea, decât regretul.

Ştiu ce urmează. Mama a murit, şi apoi eu l-am omorât pe Will; l-am împuşcat; l-am ucis.

— Ea le-a distras atenţia soldaţilor Neînfricaţi, astfel încât să pot să fug, iar ei au omorât-o, spun eu.

Câţiva dintre ei au alergat după mine, şi eu i-am omorât. Dar în mulţimea din jurul meu există Neînfricaţi, Neînfricaţi, am omorât câţiva Neînfricaţi, n-ar trebui să vorbesc despre asta aici.

— Am continuat să fug, spun eu. Şi…

Şi Will a fugit după mine. Şi eu l-am omorât. Nu, nu! Simt sudoarea adunându-mi-se la rădăcina părului.

— Şi i-am găsit pe tata şi pe fratele meu, spun eu, cu vocea încordată. Am alcătuit un plan de distrugere a simulării.

Muchia mânerelor scaunului îmi intră în palme. Ascund o parte a adevărului. Cu siguranţă asta trece drept înşelătorie.

M-am luptat cu serul. Şi, în acel scurt moment, am câştigat.

Ar trebui să mă simt triumfătoare. În schimb, simt cum greutatea a ceea ce am făcut mă striveşte din nou.

— Ne-am infiltrat în sediul Neînfricaţilor, iar eu şi cu tata ne-am dus în camera de control. El s-a luptat cu soldaţii Neînfricaţi cu preţul vieţii sale, spun eu. Am reuşit să ajung în camera de control, şi acolo era Tobias.

— Tobias a spus că te-ai luptat cu el, iar apoi te-ai oprit. De ce-ai făcut asta?

— Deoarece mi-am dat seama că unul dintre noi va trebui să-l omoare pe celălalt, spun eu, şi n-am vrut să-l omor.

— Ai renunţat?

— Nu! o trântesc. Clatin din cap. Nu, nu chiar. Mi-am amintit ceva ce făcusem în peisajul fricii din iniţierea în Neînfricare… într-o simulare, o femeie îmi ceruse să-mi omor familia, iar în loc de asta, eu am lăsat-o să mă împuşte pe mine. Atunci a funcţionat. Am crezut…

Mă ciupesc de nas. Începe să mă doară capul şi îmi pierd controlul, iar gândurile mele se transformă în cuvinte.

— Eram atât de agitată, dar nu mă puteam gândi decât că era ceva legat de asta, că era o putere în ea, şi că nu-l puteam omorî, aşa că trebuia să încerc.

Clipesc pentru a-mi opri lacrimile.

— Deci n-ai fost niciodată sub simulare?

— Nu.

Îmi apăs podul palmelor pe ochi, alungându-mi lacrimile, astfel încât acestea să nu-mi curgă pe obraji, acolo unde ar putea fi văzute de toată lumea.

— Nu, spun din nou. Nu, sunt Divergentă.

— Doar pentru a clarifica, zice Niles. Spui că aproape i-ai omorât pe Erudiţi… şi apoi ai luptat pentru a-ţi croi drum în sediul Neînfricaţilor… şi ai distrus simularea?

— Da, îi răspund.

— Cred că vorbesc în numele tuturor, zice el, când spun că ţi-ai câştigat titlul de Neînfricată.

Din partea stângă a încăperii răsună strigăte, şi văd ca într-o ceaţă pumnii ridicaţi în aerul întunecat. Facţiunea mea, strigându-mă.

Dar nu, se înşală, nu sunt curajoasă, nu sunt curajoasă, l-am împuşcat pe Will şi nu pot recunoaşte asta, nici măcar nu pot s-o recunosc…

— Beatrice Prior, spune Niles, care-ţi sunt cele mai profunde regrete?

Ce regret? Nu regret că am ales Neînfricarea sau că am părăsit Abnegaţia. Nici măcar nu regret că i-am împuşcat pe paznicii de la uşa camerei de control, deoarece era foarte important să trec de ei.

— Regret…

Îmi desprind privirea de pe chipul lui Niles şi, trecând prin încăpere, mă opresc asupra lui Tobias. Chipul îi este lipsit de orice expresie, gura sa o linie fermă, privirea goală. Mâinile, încrucişate la piept, strâng atât de tare braţele, încât încheieturile i s-au albit. Christina stă lângă el. Am un nod în gât şi nu pot respira.

Trebuie să le spun. Trebuie să le spun adevărul.

— Will, spun eu.

Pare un icnet, ca şi când ar fi fost scos de-a dreptul din stomac. Acum nu mai e cale de întoarcere.

— L-am împuşcat pe Will, spun, în timp ce se afla sub simulare. L-am ucis. El voia să mă omoare, dar l-am omorât eu. Prietenul meu.

Will, cu a lui cută între sprâncene, cu ochii lui verzi ca ţelina şi cu abilitatea de a spune pe de rost proclamaţia Neînfricării. Simt durerea din stomac atât de intensă, încât aproape că gem. Mă doare să mi-l amintesc. Mă doare tot corpul.

Şi mai e ceva, ceva şi mai rău, de care nu mi-am dat seama până acum. Eram dispusă să mor mai degrabă decât să-l omor pe Tobias, dar gândul nu mi-a trecut prin minte când a fost vorba de Will. Am hotărât într-o fracţiune de secundă să-l ucid.

Mă simt pustiită. Nu mi-am dat seama că mi-am purtat secretele ca pe o armură până când au dispărut, iar acum mă văd cu toţii aşa cum sunt în realitate.

— Îţi mulţumim pentru sinceritate, repetă ei.

Dar Christina şi Tobias nu spun nimic.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mă ridic de pe scaun. Nu mă simt la fel de ameţită ca în urmă cu o clipă; efectul serului deja dispare. Mulţimea se dă la o parte, iar eu caut o uşă. De obicei, nu fug de lucruri, dar acum aş fugi.

Cu toţii dau să iasă din încăpere, cu excepţia Christinei. Ea stă în picioare acolo unde am lăsat-o, cu pumnii strânşi, care sunt pe punctul de-a se desface. Privirea ei o întâlneşte pe a mea şi totuşi nu. Ochii ei înoată în lacrimi, dar nu plânge.

— Christina, spun, dar singurele cuvinte la care mă pot gândi — *îmi pare rău* — sună mai mult ca o insultă decât ca o scuză.

Îţi pare rău când loveşti pe cineva cu cotul, când întrerupi pe cineva. Pentru mine e mai mult decât o părere de rău.

— Avea o armă, explic eu. Era pe punctul de-a trage în mine. Se afla sub simulare.

— Tu l-ai omorât, spune ea.

Cuvintele ei par mai importante decât par de obicei, de parcă ar fi devenit mai grele în gura ei înainte să le rostească. Timp de câteva secunde, mă priveşte de parcă nu m-ar recunoaşte, apoi se răsuceşte pe călcâie.

O fată mai scundă, cu tenul de aceeaşi culoare şi de aceeaşi înălţime, o ia de mână — sora mai mică a Christinei. Am văzut-o în Ziua pentru Vizite, acum o mie de ani. Serul adevărului face ca imaginea lor să-mi joace în faţa ochilor, sau poate că sunt lacrimile care mi se adună în ochi.

— Eşti bine? mă întreabă Uriah, ieşind din mulţime pentru a mă prinde de umăr.

Nu l-am mai văzut de dinaintea atacului simulat, dar nu găsesc energie pentru a-l saluta.

— Mda.

— Hei! Mă strânge de umăr. Ai făcut ce trebuia să faci, bine? Ca să ne salvezi, să nu devenim sclavii Erudiţiei. În cele din urmă, va înţelege şi ea. Când durerea o să dispară.

Nici să dau din cap nu găsesc putere. Uriah îmi zâmbeşte şi se îndepărtează. Câţiva Neînfricaţi trec pe lângă mine şi murmură cuvinte care seamănă cu recunoştinţa, sau cu complimentele, sau cu alinarea. Alţii mă evită cu grijă, mă privesc cu ochi mijiţi, suspicioşi. Trupurile înveşmântate în negru se estompează în faţa mea. Sunt pustiită. Sunt golită întru totul.

Tobias stă lângă mine. Mă îmbărbătez în aşteptarea reacţiei lui.

— Ne-au dat armele înapoi, spune el, întinzându-mi cuţitul.

Îl pun la loc în buzunarul de la spate, fără să-l privesc în ochi.

— Putem vorbi mâine despre asta, spune el liniştit.

Când vine vorba de Tobias, liniştea e periculoasă.

— Bine.

Mă ia de umeri. Cu o mână îl prind de mijloc şi îl lipesc de mine. Îl ţin strâns în timp ce mergem împreună spre lifturi.

* * *

Undeva, la capătul unui hol, găseşte două paturi de campanie pentru noi. Fără să vorbim, ne întindem cu capetele la câţiva centimetri distanţă.

Când sunt sigură că doarme, mă strecor de sub pături şi parcurg holul, trecând de vreo zece Neînfricaţi care dorm. Găsesc uşa care duce la scări.

Pe măsură ce urc treaptă după treaptă, iar muşchii încep să mă doară şi plămânii luptă pentru aer, simt primele momente de uşurare de care n-am mai avut parte timp de multe zile.

Poate că sunt bună la alergatul pe teren plat, dar urcatul pe scări e o altă chestiune. Îmi masez dosul genunchilor pentru a potoli un spasm în timp ce urc cel de-al doisprezecelea etaj, şi încerc să respir normal. Rânjesc la

durerea cruntă din picioare, din piept. Folosind durere pentru a uşura durere. Nu prea are sens.

Când ajung la cel de-al optsprezecelea etaj, îmi simt picioarele de parcă s-ar fi lichefiat. Merg împleticit spre încăperea în care am fost interogată. Acum e pustie, dar băncile din amfiteatru încă sunt acolo, după cum este şi scaunul pe care am stat. Luna străluceşte după un văl de nori. Îmi sprijin mâinile de spătarul scaunului. Scaunul este simplu: din lemn, puţin crăpat. Cât de ciudat este că un fapt atât de simplu a putut să fie esenţial în hotărârea mea de a ruina una dintre cele mai importante relaţii şi de a vătăma o alta.

E suficient de rău că l-am omorât pe Will, că n-am gândit repede pentru a veni cu o altă soluţie. Acum trebuie să trăiesc cu judecata tuturor, şi, de asemenea, cu a mea, şi cu faptul că nimic — nici măcar eu — nu va mai fi din nou la fel.

Candoarea ridică osanale adevărului, dar ei nu spun niciodată cât de multă costă.

Muchia scaunului se imprimă în palmele mele. O strângeam mai tare decât am crezut. Privesc lung la acesta timp de o secundă, apoi îl ridic, îl legăn cu picioarele în sus, îl pun apoi pe umărul meu sănătos. Scrutez cu privirea, căutând o scară metalică sau un şir de trepte care să mă ajute să urc. Tot ce văd sunt băncile din amfiteatru, care se ridică deasupra nivelului podelei.

Merg spre banca cea mai înaltă şi ridic scaunul deasupra capului. Aproape că atinge pervazul unuia dintre spaţiile pentru ferestre. Sar, împingând scaunul înainte, şi acesta alunecă pe pervaz. Mă doare umărul — n-ar fi trebuit să-mi folosesc braţul —, dar acum am alte lucruri în minte.

Sar, mă apuc de pervaz, şi mă trag în sus, cu braţele tremurând. Îmi balansez piciorul în sus, şi-mi trag restul trupului pe pervaz. Când sunt sus, stau acolo timp de o secundă, trăgând aer adânc în piept şi apoi eliberându-l.

Stau în picioare pe pervaz, sub arcada a ceea ce a fost cândva o fereastră, şi privesc în gol spre oraş. Râul mort şerpuieşte în jurul clădirii şi dispare. Podul, cu vopseaua sa

roşie care se cojeşte, se întinde peste noroi. Vizavi există clădiri, majoritatea goale. E greu de crezut că au existat cândva destui oameni în oraş care să le umple.

Pentru o secundă, îmi îngădui să-mi reamintesc interogatoriul. Lipsa de expresie a lui Tobias; supărarea lui de după, suprimată de dragul sănătăţii mele mintale. Privirea pustiită a Christinei. Şoaptele „Îţi mulţumim pentru sinceritate”. Uşor de spus când ceea ce am făcut nu îi afectează pe ei.

Înşfac scaunul şi-l arunc peste pervaz. Îmi scapă un ţipăt slab. Acesta se transformă într-un urlet, şi apoi stau în picioare pe pervazul clădirii Merciless Mart, urlând în timp ce scaunul zboară spre pământ, urlând până ce mă usturā gâtul. Apoi, scaunul atinge pământul, spulberându-se asemenea unui schelet fragil. Mă aşez pe pervaz, mă reazem de pe partea cu ramă a ferestrei, şi închid ochii.

Apoi mă gândesc la Al.

Mă întreb cât de mult a stat Al pe margine înainte să se arunce în prăpastia Neînfricaţilor.

Probabil că a stat acolo mult timp, alcătuind o listă a tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le făcuse — unul dintre ele fiind faptul că aproape mă omorâse —, şi altă listă cu toate lucrurile bune, eroice, curajoase, pe care nu le făcuse, iar apoi a hotărât că era obosit. Obosit, nu doar să trăiască, ci să existe. Obosit să fie Al.

Deschid ochii şi privesc lung la fragmentele de scaun pe care de-abia le văd pe trotuarul de dedesubt. Pentru prima dată am senzaţia că-l înţeleg pe Al. Am obosit să fiu Tris. Am făcut lucruri rele. Nu pot să le iau înapoi, iar ele reprezintă o parte din ceea ce sunt eu. În cea mai mare parte a timpului, ele par să fie singurul lucru care mă defineşte.

Mă aplec înainte, în gol, ţinându-mă cu o mână de rama ferestrei. Încă vreo câţiva centimetri şi greutatea mea mă va trage spre pământ. Nu voi mai putea să mă opresc.

Dar nu pot s-o fac. Părinţii mei şi-au pierdut vieţile din iubire pentru mine. Să mi-o pierd pe-a mea fără niciun motiv bun ar fi un mod îngrozitor de a le recompensa

sacrificiul, indiferent de ceea ce am făcut. „Data viitoare, lasă vinovăţia să te înveţe cum să te comporţi”, ar spune tata. „Te iubesc. Indiferent de ceea ce s-ar întâmpla”, mi-ar spune mama.

O parte din mine ar dori să pot să mi-i şterg din minte, ca să nu mai fiu nevoită niciodată să-i jelesc. Dar cealaltă parte din mine se teme de ceea ce aş putea fi fără ei.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, cobor din nou în camera de interogatoriu.

* * *

Dimineaţă mă întorc în pat, iar Tobias e deja treaz. Se întoarce şi merge spre lifturi, iar eu îl urmez, deoarece ştiu ce vrea. Stăm în lift, unul lângă celălalt. În urechi aud ceva sunând.

Liftul coboară spre al doilea etaj, iar eu încep să tremur — mai întâi mâinile, apoi braţele şi pieptul, până ce mici fiori îmi străbat întregul trup şi nu am cum să-i opresc. Stăm între lifturi, chiar deasupra altui simbol al Candorii, balanţa neechilibrată. Simbolul este de asemenea desenat şi pe mijlocul spatelui său. Mult timp nu mă priveşte, stă cu braţele încrucişate şi cu capul plecat, până când eu nu mai pot să suport, până când simt că îmi vine să ţip. Aş spune ceva, dar nu ştiu ce să spun. Nu pot să mă scuz, căci n-am făcut nimic altceva decât să spun adevărul, şi nu pot să transform adevărul într-o minciună. Nu pot să prezint scuze.

— Nu mi-ai spus, zice el. De ce nu?

— Fiindcă eu n-am...

Scutur din cap.

— N-am ştiut cum.

Se încruntă.

— E destul de *uşor*, Tris.

— A, da, spun, încuviinţând. E *atât* de uşor. Nu trebuie decât să vin la tine şi să-ţi spun: „Apropo, l-am împuşcat pe Will, şi acum, sentimentul de vinovăţie mă sfâşie în bucăţi, dar ce-avem la micul dejun?” Bine? *Bine?*

Brusc, este mult prea mult, mult prea mult să mă pot abţine. Ochii mi se umplu de lacrimi, şi strig:

— Ce-ar fi să încerci *tu* să-l omori pe unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi şi pe urmă să faci faţă consecinţelor?

Îmi acopăr faţa cu mâinile. Nu vreau să mă vadă suspinând din nou.

Mă atinge pe umeri.

— Tris, spune el, de data asta blând. Îmi pare rău. N-ar trebui să mă prefac că înţeleg. Am vrut doar…

Se agită o clipă.

— Mi-aş dori ca tu să ai suficient de multă încredere în mine pentru a-mi putea mărturisi astfel de lucruri.

Dar eu am încredere în tine, aş vrea să-i spun. Dar nu este adevărat — n-am avut încredere că o să mă mai iubească după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut. Nu cred că ar face cineva asta, dar nu e problema lui, ci a mea.

— Vreau să spun, zice el, că a trebuit să aflu de la *Caleb* că aproape te-ai înecat într-un bazin cu apă. Nu ţi se pare puţin ciudat?

Tocmai când eram pe punctul să-mi cer scuze.

Îmi şterg obrajii enervată şi-l privesc lung.

— Alte lucruri par ciudate, îi spun, încercând să-mi fac vocea mai blândă. Cum ar fi să descoperi că mama prietenului tău, despre care se presupune că e moartă, e de fapt în viaţă. Sau să auzi din întâmplare despre planurile lui de a se alia cu cei fără facţiune, dar despre care el nu-ţi spune niciodată. Mie astea mi se pare un pic ciudate.

Îşi ia mâinile de pe umerii mei.

— Nu te preface că asta e numai problema mea, îi spun. Dacă eu nu am încredere în tine, nici tu nu ai încredere în mine.

— Am crezut că, în cele din urmă, vom ajunge şi la lucrurile alea, spune el. Chiar trebuie să-ţi zic totul imediat?

Mă simt atât de frustrată, încât preţ de câteva secunde nici măcar nu pot vorbi. Simt cum mi se aprind obrajii.

— Dumnezeule, *Four*! i-o trântesc. Tu nu vrei să trebuiască să-mi spui totul imediat, dar eu trebuie *să-ţi spun* totul imediat? Nu vezi cât e de stupidă chestia asta?

— În primul rând, nu folosi acest nume ca pe o armă împotriva mea, arătând cu degetul spre mine! În al doilea rând, nu făceam planuri pentru a mă alia cu cei fără facţiune, ci pur şi simplu mă gândeam la asta. Dacă aş fi luat o hotărâre, ţi-aş fi spus şi ţie ceva. Şi în al treilea rând, ar fi fost cu totul altceva dacă tu chiar ai fi intenţionat să-mi spui despre Will la un moment dat, dar este evident că n-aveai de gând.

— Ba *ţi-am spus* despre Will! zic eu. N-a fost serul adevărului, ci eu am fost. *Eu* am spus-o pentru că am ales s-o fac.

— Ce tot spui acolo?

— Eram conştientă. Sub efectul serului. Aş fi putut minţi; aş fi putut să nu-ţi spun. Dar n-am făcut-o, căci am considerat că meritai să cunoşti adevărul.

— Ce modalitate de a mi-o spune! zice el, încruntându-se. În faţa a peste o sută de oameni! Cât de intim!

— A, deci nu ajunge că ţi-am spus, trebuia să fie şi în locul potrivit? întreb eu, ridicând din sprâncene. Data viitoare să fac nişte ceai şi să mă asigur că şi lumina e potrivită, nu?

Tobias lasă să-i scape un sunet de frustrare şi se întoarce cu spatele la mine, făcând câţiva paşi. Când revine, are pete roşii în obraji. Nu-mi pot aminti să-l fi văzut vreodată schimbându-şi culoarea feţei.

— Uneori, zice el pe un ton liniştit, nu e uşor să fiu cu tine, Tris.

Priveşte în altă parte.

Vreau să-i spun că ştiu că nu e uşor, dar n-aş fi reuşit să trec de ultima săptămână fără el, însă îl privesc pur şi simplu lung, cu inima bătându-mi în timpane.

Nu pot să-i spun că am nevoie de el. Nu se poate să am nevoie de el, punct — sau mai degrabă, nu putem avea nevoie unul de celălalt, căci cine ştie cât de mult vom rezista amândoi în acest război?

— Îmi pare rău, spun, toată supărarea mea dispărându-mi. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce ai de spus? întreabă, încruntat.

— Ce altceva mai vrei să-ţi spun?

El doar clatină din cap.

— Nimic, Tris. Nimic.

Îl privesc cum se îndepărtează. Am senzaţia că în mine s-a căscat o prăpastie, care se extinde atât de rapid, încât mă va sfâşia.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Ei bine, ce naiba faci aici? întreabă cineva.

Stau pe o saltea într-unul dintre holuri. Am venit aici să fac ceva, dar mi-am pierdut şirul gândurilor când am sosit, aşa că pur şi simplu m-am aşezat jos. Privesc în sus. Lynn — pe care am văzut-o prima oară atunci când m-a călcat pe picioare în liftul din clădirea Hancock — stă deasupra mea, cu sprâncenele ridicate. Părul îi creşte — încă e scurt, dar nu i se mai vede pielea capului.

— Stau, îi răspund. De ce?

— Eşti o caraghioasă, asta eşti, spune oftând. Adună-ţi lucrurile! Eşti Neînfricată, şi e timpul să te comporţi ca atare. Din cauza ta vom avea o reputaţie proastă printre membrii Candorii.

— Şi cum anume se întâmplă asta?

— Purtându-te de parcă nu ne cunoşti.

— Pur şi simplu îi fac Christinei o favoare.

— Christina! Lynn pufneşte. Suferă din dragoste. Oamenii mai mor. Aşa se întâmplă la război. Cândva o să-şi dea şi singură seama.

— Mda, oamenii mai mor, dar nu mor întotdeauna omorâţi de prietena ta cea mai bună.

— Mă rog. Lynn oftează nerăbdătoare. Vino!

N-am niciun motiv să o refuz. Mă ridic şi o urmez printr-un şir de coridoare. Merge în pas vioi şi e dificil să ţii ritmul cu ea.

— Unde-i iubitul tău înfricoşător? întreabă ea.

Fac gura pungă, de parcă aş fi gustat ceva acru.

— Nu e înfricoşător.

— Sigur că nu e, spune ea, rânjind.

— Nu ştiu unde e.

Ea ridică din umeri.

— Ei bine, poţi să-i ocupi şi lui unul dintre paturile etajate. Încercăm să-i uităm pe acei copii ticăloşi Neînfricaţi-Eruditi. Să ne-adunăm din nou.

Râd.

— Ticăloşi Neînfricaţi-Erudiţi, ha?

Deschide o uşă şi ne găsim într-o încăpere largă, deschisă, care-mi aminteşte de holul de intrare dintr-o clădire. În mod firesc, podeaua e neagră, cu un simbol imens alb în centrul încăperii, dar cea mai mare parte a acesteia este acoperită de paturi etajate. Pretutindeni sunt bărbaţi, femei şi copii Neînfricaţi, dar nu se vede nici măcar un membru al Candorii.

Lynn mă conduce spre partea stângă a încăperii, între două şiruri de paturi. Se uită la băiatul care stă pe unul dintre paturile de jos — e cu câţiva ani mai mic decât noi şi încearcă să-şi deznoade şireturile.

— Hec, spune ea, va trebui să-ţi găseşti alt pat.

— Poftim? Nici gând! spune el, fără să-şi ridice privirea. Nu mă mut *iar* numai fiindcă tu vrei să stai la taclale în toiul nopţii cu una dintre tâmpitele tale de prietene.

— Ea nu mi-este prietenă, i-o trânteşte Lynn.

Eu aproape că izbucnesc în râs. Are dreptate — primul lucru pe care l-a făcut când m-a întâlnit a fost să mă calce pe picioare.

— Hec, ea e Tris. Tris, acesta este frăţiorul meu, Hector.

La auzul numelui meu, ridică brusc capul şi mă priveşte lung, cu gura căscată.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun eu.

— Tu eşti *Divergentă*, spune el. Mama zice să mă ţin departe de tine, fiindcă ai putea fi periculoasă.

— Mda. Ea e o Divergentă mare şi înspăimântătoare şi va face să-ţi explodeze capul doar cu puterea gândurilor, îi zice Lynn, împungându-l între ochi cu degetul arătător. Să nu-mi spui că tu chiar *crezi* toate copilăriile alea despre Divergenţi.

El se înroşeşte la faţă şi îşi înşfacă cele câteva lucruri din grămada de lângă pat. Mă simt prost că din cauza mea e nevoit să se mute, până când îl văd aruncându-şi lucrurile pe un pat aflat în apropiere. N-a trebuit să se ducă prea departe.

— Aş fi putut face şi eu asta, îi spun. Adică să fi dormit acolo.

— Da, ştiu. Lynn zâmbeşte. A meritat-o! L-a făcut pe Zeke trădător în faţa lui Uriah. Nu că n-ar fi adevărat, dar ăsta nu-i un motiv să fii ticălos în legătură cu asta. Cei din Candoare au o influenţă nefastă asupra lui, aşa cred. Are senzaţia că poate spune orice doreşte. Hei, Mar!

Marlene se iţeşte de pe unul dintre paturi şi-mi zâmbeşte larg.

— Hei, Tris! zice Marlene. Bine ai venit! Lynn, ce se-ntâmplă?

— Poţi să le rogi pe fetele mai mici să-ţi dea fiecare câte un articol vestimentar? întreabă Lynn. Totuşi, să nu fie toate cămăşi. Jeanşi, lenjerie de corp, poate şi-o pereche de pantofi?

— Sigur, zice Marlene.

Îmi pun cuţitul pe patul de alături.

— La ce „copilării” te refereai? o întreb.

— *Divergenţii*. Oameni cu puteri mentale speciale? Nu zău!

Ridică din umeri.

— Ştiu că tu crezi în asta, dar eu nu cred.

— Atunci cum îţi explici că eu am rămas trează în timpul simulărilor? o întreb. Sau le-am rezistat pe deplin?

— Consider că liderii aleg oamenii la întâmplare şi schimbă simulările în funcţie de ei.

— De ce-ar face asta?

Ea dă din mână.

— Distracţie. Eşti atât de preocupată să-ţi faci griji în legătură cu Divergenţii — asemenea mamei mele —, încât uiţi să te îngrijorezi în legătură cu ceea ce fac liderii. E doar un alt fel de control al minţii.

Ochii ei îi cercetează pe ai mei, iar ea loveşte podeaua de marmură cu vârful pantofului. Mă întreb dacă îşi aminteşte de ultima dată când mintea i-a fost controlată în timpul atacului simulat. Am fost atât de concentrată asupra a ceea ce i se întâmpla Abnegaţiei, încât aproape c-am uitat ce li s-a întâmplat Neînfricaţilor. Sute de Neînfricaţi s-

au trezit pentru a descoperi semnul negru al crimei imprimat asupra lor, şi nici măcar n-au fost ei cei care l-au ales.

Decid să nu mă cert cu ea. Dacă ea vrea să creadă într-o conspiraţie guvernamentală, nu cred că o pot împiedica să facă asta. Va trebui să se convingă singură.

— Aduc haine, anunţă Marlene, păşind în faţa patului nostru.

Ţine un teanc de haine, care-i ajunge până la piept, pe care mi le oferă cu o privire mândră.

— Lynn, chiar şi pe sora ta am făcut-o să se simtă vinovată cerându-i o rochie. A adus trei.

— Ai o soră? o întreb pe Lynn.

— Da, îmi răspunde ea. Are optsprezece ani. A fost în clasa de novici a lui Four.

— Cum o cheamă?

— Shauna, răspunde ea.

Se uită la Marlene.

— I-am *spus* că niciuna dintre noi nu va avea nevoie prea curând de o rochie. Dar, ca de obicei, nu m-a ascultat.

Mi-o amintesc pe Shauna. A fost una dintre cei care m-au prins după linia de zbor.

— Cred c-ar fi mai uşor să lupţi îmbrăcată în rochie, zice Marlene, lovindu-şi bărbia cu degetele. Ţi-ai putea mişca picioarele mai uşor. Şi cui crezi c-o să-i pese dacă lumea o să-ţi vadă chiloţii, atâta timp cât o să-i baţi de-o să le sune apa-n cap?

Lynn tace, de parcă ar recunoaşte în asta o sclipire de inteligenţă, dar nu vrea să admită.

— Ce-i chestia asta cu văzutul chiloţilor? întreabă Uriah, coborând dintr-un pat. Orice-ar fi, mă bag şi eu.

Marlene îi dă un pumn în braţ.

— Unii dintre noi merg diseară la clădirea Hancock, zice Uriah. Ar trebui să veniţi cu toţii. Plecăm la zece.

— Linia de zbor? întreabă Lynn.

— Nu. Supraveghere. Am auzit că Eruditii ţin luminile aprinse toată noaptea, ceea ce va face să fie mai uşor să privim pe ferestrele lor. Să vedem ce fac.

— Eu merg, spun.

— Şi eu, zice Lynn.

— Poftim? A. Şi eu, spune Marlene, zâmbindu-i lui Uriah. Intenţionez să fac rost de mâncare. Vrei să vii?

— Sigur, zice el.

În timp ce ies, Marlene face cu mâna. Obişnuia să meargă cu un pas săltat, de parcă ţopăia. Acum, paşii ei sunt mai domoli — mai eleganţi, poate, dar lipsiţi de bucuria copilărească pe care o asociam cu ea. Mă întreb ce-a făcut când a fost sub simulare.

Lynn strânge din buze.

— Ce e? o întreb.

— Nimic, o trânteşte ea, dând din cap. În ultima vreme, au tot ieşit împreună, singuri.

— El are nevoie de toţi prietenii pe care-i poate avea, aşa se pare, îi spun. Din pricina lui Zeke şi toate alea.

— Mda. Ce coşmar a fost! Într-o zi era aici, iar în următoarea…

Oftează.

— Nu contează cât de mult timp pregăteşti pe cineva pentru a fi curajos. Nu ştii niciodată dacă sunt sau nu până când nu se întâmplă ceva cu adevărat.

Privirea ei mi-o susţine pe a mea. N-am remarcat niciodată până acum ce culoare ciudată de ochi are, cafeniu-aurii. Şi acum, că părul i-a crescut cumva şi nu mai observi că e cheală, îi remarc şi nasul delicat, buzele pline — e izbitor de frumoasă fără niciun efort. Sunt geloasă pe ea pentru o clipă, apoi mă gândesc că probabil ei îi displace chestia asta, şi că de aceea şi-a ras părul de pe cap.

— *Tu* eşti curajoasă, îmi spune ea. N-ai nevoie să ţi-o spun eu, căci deja ştii. Dar vreau să afli că ştiu şi eu.

Mă complimentează, dar încă am senzaţia că m-a lovit cu ceva.

Apoi adaugă:

— Să n-o dai în bară!

* * *

Câteva ore mai târziu, după ce am luat prânzul şi am tras un pui de somn, mă aşez pe marginea patului pentru a-mi schimba bandajul de la umăr. Îmi scot tricoul, lăsându-mi maioul — în jur există o grămadă de Neînfricaţi, care se adună între paturi, râzând la glumele celorlalţi. Numai ce am terminat de aplicat alifia, când aud un hohot de râs strident. Uriah se repede pe culoarul dintre paturi, ţinând-o pe Marlene pe umeri. Roşie la faţă, ea îmi face cu mâna în timp ce trece.

Lynn, care stă pe patul de alături, pufneşte:

— Nu ştiu cum de mai poate să *flirteze*, ţinând cont de ce se-ntâmplă.

— Dar ce-ar trebui să facă? Să meargă târşâindu-şi picioarele, încruntându-se tot timpul? o întreb eu, apăsându-mi bandajul de pe umăr cu mâna. Poate c-ai putea învăţa ceva de la el.

— Cine vorbeşte! zice ea. Tu eşti cea care boceşte mereu. Ar trebui să-ncepem să-ţi spunem Beatrice Prior, Regina Tragediei.

Mă ridic şi îi trag un pumn în braţ, cam tare pentru o glumă, cam prea moale pentru o lovitură serioasă.

— Gura!

Fără să se uite la mine, mă trânteşte pe pat.

— Nu primesc ordine de la Băţoşi!

Observ un zâmbet vag pe buzele ei şi îmi reprim şi eu un zâmbet.

— Gata de plecare? mă întreabă Lynn.

— Unde mergeţi? ne întreabă Tobias, strecurându-se între patul lui şi al meu, pentru a sta pe culoar cu noi.

Îmi simt gâtul uscat. N-am vorbit toată ziua cu el, şi nu prea ştiu la ce să mă aştept. Va fi ciudat, sau ne vom întoarce la normalitate?

— La ultimul etaj al clădirii Hancock, pentru a-i spiona pe Erudiţi, răspunde Lynn. Vrei să vii?

Tobias îmi aruncă o privire lungă.

— Nu, am câte ceva de făcut. Dar să aveţi grijă!

Încuviinţez. Ştiu de ce nu vrea să vină — Tobias încearcă să evite pe cât posibil înălţimile. Mă atinge pe braţ,

reţinându-mă pentru o clipă. Eu mă încordez — nu m-a mai atins de dinainte de cearta noastră —, iar el îmi dă drumul.

— Ne vedem mai târziu, murmură el. Să nu faci nicio prostie, ai grijă!

— Mulţumesc pentru votul de încredere, îi spun, încruntată.

— Nu asta am vrut să spun, zice el. Ceea ce vreau să spun e să nu laşi pe nimeni altcineva să facă ceva prostesc. Ei te vor asculta.

Se apleacă spre mine, ca şi când ar vrea să mă sărute, dar apoi se răzgândeşte şi se trage înapoi, muşcându-şi buza. E un lucru mărunt, dar încă am senzaţia unei respingeri. Îi evit privirea, şi fug după Lynn.

Lynn şi cu mine parcurgem holul spre cabina liftului. Câţiva dintre Neînfricaţi au început să marcheze pereţii cu pătrate colorate. Sediul Candorii e ca un labirint pentru ei, şi îşi doresc să-l înveţe de-a fir a păr. Eu ştiu doar cum să ajung la cele mai importante locuri: zona de dormit, cantina, holul de la intrare, camera de interogatoriu.

— De ce-au părăsit cu toţii sediul Neînfricaţilor? întreb eu. Nu acolo se află trădătorii, nu-i aşa?

— Nu, ei se află la sediul Erudiţilor. Am plecat întrucât sediul Neînfricaţilor deţine cele mai sofisticate camere de supraveghere din orice zonă din oraş, spune Lynn. Ştiam că Erudiţii pot probabil să acceseze toate înregistrările şi că ar dura o veşnicie pentru a descoperi toate camerele, aşa încât am considerat că cel mai bine era să plecăm.

— Înţelept.

— Avem momentele noastre.

Lynn îşi propteşte degetul în butonul pentru primul etaj. Privesc lung la reflexiile noastre de pe suprafaţa uşilor. Ea e mai înaltă decât mine cu câţiva centimetri, şi cu toate că pantalonii şi cămaşa ei largă încearcă să ascundă asta, îmi pot da seama că trupul ei are rotunjimile potrivite.

— Ce e? întreabă ea, încruntându-se la mine.

— De ce ţi-ai ras părul?

— Iniţierea, zice ea. Iubesc Neînfricarea, dar băieţii Neînfricaţi nu le văd pe fetele Neînfricate ca pe o

ameninţare în timpul iniţierii. Mi s-a făcut greaţă de asta. Aşa că m-am gândit că dacă n-am să mai arăt aşa de mult ca o fată, poate că nu mă vor mai privi în felul ăla.

— Cred că ai fi putut folosi în avantajul tău faptul că erai subestimată.

— Da, şi? Să mă prefac că leşin de fiecare dată când apărea ceva înspăimântător la orizont?

Lynn îşi dă ochii peste cap.

— Crezi cumva că n-am pic de demnitate sau ceva de genul ăsta?

— Consider că una dintre greşelile pe care le fac Neînfricaţii este că refuză să fie şmecheri, îi spun eu. Nu trebuie mereu să le-o trânteşti verde-n faţă oamenilor despre cât de puternic eşti.

— Poate că de-acum încolo ar trebui să te-mbraci în albastru, îmi spune ea, dacă ai de gând să te porţi asemenea Erudiţilor. În plus, şi tu faci la fel, mai puţin rasul părului de pe cap.

Ies din lift înainte să spun ceva ce-aş putea regreta. Lynn iartă repede, dar, de asemenea, se aprinde imediat, la fel ca mulţi dintre Neînfricaţi. Asemenea mie, exceptând partea cu „iartă repede". Ca de obicei, câţiva Neînfricaţi purtând arme mari patrulează în faţa uşilor, în căutare de intruşi. Chiar în faţa lor se află un mic grup de tineri Neînfricaţi, incluzându-i pe Uriah, Marlene, sora lui Lynn, Shauna, şi Lauren, care i-a instruit pe novicii născuţi Neînfricaţi, aşa cum Four i-a instruit pe transferaţii din facţiuni în timpul iniţierii. În timp ce mişcă din cap, urechea îi străluceşte — e în întregime acoperită de piercinguri.

Lynn se opreşte brusc, iar eu o calc pe călcâi şi mă aleg cu o înjurătură.

— Ce fermecătoare eşti! zice Shauna, zâmbindu-i lui Lynn.

Ele nu prea seamănă, cu excepţia culorii părului, care este un castaniu mediu, dar părul Shaunei e lung până la bărbie, ca al meu.

— Da, ăsta-i scopul meu. Să fiu fermecătoare, îi răspunde Lynn.

Shauna îşi trece un braţ peste umerii lui Lynn. E ciudat să o vezi pe Lynn împreună cu o soră — să o vezi pe Lynn având o legătură cu oricine altcineva. Shauna îmi aruncă o privire şi zâmbetul îi piere. Pare prudentă.

— Salut, îi spun, deoarece nu-mi vine altceva în minte.

— Bună, îmi spune ea.

— O, Doamne, şi pe tine te-a corupt mama, nu-i aşa?

Lynn îşi acoperă faţa cu o mână.

— Shauna…

— Lynn! Taci odată din gură! spune Shauna, cu ochii încă aţintiţi asupra mea.

Pare încordată, ca şi când crede c-aş putea s-o atac în orice clipă. Cu puterile mele mentale speciale.

— Oh! zice Uriah, salvându-mă. Tris, o cunoşti pe Lauren?

— Da, zice Lauren, înainte ca eu să pot răspunde.

Are vocea ascuţită şi limpede, ca şi când l-ar certa, numai că pare să fie modul ei firesc de a se exprima.

— A trecut prin peisajul fricii mele pe durata iniţierii novicilor. Deci, probabil că mă cunoaşte mai bine decât ar trebui.

— Pe bune? Credeam că transferaţii aveau să treacă prin peisajul lui Four, spune Uriah.

— De parcă el ar fi lăsat pe cineva să facă asta, zice ea, pufnind.

În mine, ceva se încălzeşte şi se înmoaie. Pe *mine* m-a lăsat să trec prin el.

Văd o licărire de albastru peste umărul lui Lauren, şi mă uit în jurul ei, pentru a vedea mai bine.

Apoi, armele pornesc.

Uşile din sticlă explodează în cioburi. Pe trotuar se află câţiva soldaţi Neînfricaţi cu banderole albastre pe braţ, ducând arme pe care nu le-am mai văzut niciodată, arme cu fascicule de lumină albastră care ies din ţevi.

— Trădători! ţipă cineva.

Neînfricaţii trag cu puştile, aproape la unison. Eu nu am una să trag, aşa că mă las la pământ în spatele zidului de Neînfricaţi loiali aflaţi în faţa mea, zdrobind sub tălpile

pantofilor cioburi de sticlă şi scoţându-mi cuţitul din buzunarul de la spate.

În jurul meu, toţi oamenii se aruncă la pământ. Colegii din facţiunea mea. Prietenii mei cei mai apropiaţi. Cu toţii prăbuşindu-se — probabil morţi, sau pe moarte — în timp ce zgomotul armelor îmi sparge timpanele.

Apoi încremenesc. Una dintre razele albastre e fixată asupra pieptului meu. Mă arunc în lateral, pentru a ieşi din raza de acţiune, dar nu mă mişc destul de repede.

Se aude un foc de armă. Mă prăbuşesc.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Durerea vie se transformă într-una mocnită. Îmi strecor mâna sub jachetă şi pipăi rana.

Nu sângerez. Dar forţa împuşcăturii m-a doborât, prin urmare probabil că am fost lovită cu ceva. Îmi trec degetele peste umăr şi simt o protuberanţă dură acolo unde pielea era netedă.

Aud o pocnitură pe podea, lângă faţa mea, şi un cilindru de metal, cam de mărimea palmei mele, se opreşte din rostogolire lângă capul meu. Înainte să mă pot mişca, de la ambele capete iese un fum alb. Tuşesc şi-l arunc departe de mine, în capătul celălalt al holului. Totuşi, nu e singurul cilindru — acestea există pretutindeni, umplând încăperea cu fum care nici nu usturã, nici nu înţeapă. De fapt, înainte să se evaporeze complet, îmi obturează vederea timp de câteva secunde.

Care a fost scopul?

Pe podea, peste tot în jurul meu, zac soldaţi Neînfricaţi, cu ochii închişi. Mă încrunt privindu-l pe Uriah din cap până-n picioare — nu pare să sângereze. Nu văd nicio rană în preajma organelor lui vitale, ceea ce înseamnă că nu e mort. Deci, ce l-o fi lăsat lat? Privesc peste umărul meu stâng, unde a căzut Lynn, într-o poziţie ciudată, pe jumătate ghemuită. Şi ea e inconştientă. Trădătorii Neînfricaţi pătrund în hol, ţinând puştile în sus. Hotărăsc să fac ceea ce fac întotdeauna când nu ştiu precis ce se întâmplă. Mă comport ca toată lumea. Las jos capul şi închid ochii. Inima îmi bate nebuneşte când paşii Neînfricaţilor vin din ce în ce mai aproape, scârţâind pe podeaua din marmură. Îmi muşc limba pentru a nu ţipa de durere când unul dintre ei mă calcă pe mână.

— N-am înţeles de ce n-am putut să-i împuşcăm pe toţi în cap, zice unul dintre ei. Dacă nu e nicio armată, am câştigat.

— Ei hai, Bob, nu putem să-i omorâm *pe toţi*, rosteşte o voce rece.

Mi se face pielea de găină. Aş recunoaşte această voce oriunde. Îi aparţine lui Eric, liderul Neînfricaţilor.

— Niciun om înseamnă niciunul rămas pentru a crea condiţii prielnice, continuă Eric. Şi, oricum, nu-i treaba ta să pui întrebări.

Ridică tonul.

— Jumătate în lifturi, jumătate pe scări, la stânga şi la dreapta! Executarea!

În stânga mea, la câţiva metri, e o armă. Dacă aş deschide ochii, aş putea să o înşfac şi l-aş împuşca înainte să-şi dea seama ce l-a lovit. Dar n-am garanţia că voi putea să o ating fără să mă panichez din nou.

Aştept până când nu se mai aude niciun pas, şi abia apoi deschid ochii. Toţi din hol par să fie inconştienţi. Cu orice ne-or fi gazat, trebuie să fie ceva ce induce simularea, altminteri n-aş fi singura trează. N-are nicio logică — nu urmează regulile simulării pe care le cunosc, dar n-am timp să-mi duc gândul până la capăt.

Apuc cuţitul şi mă ridic, încercând să ignor durerea din umăr. Alerg spre unul dintre trădătorii Neînfricaţi morţi aflat lângă uşă. E o femeie de vârstă mijlocie; în părul ei negru se văd fire albe. Încerc să nu mă uit la rana de glonţ din capul ei, dar lumina slabă străluceşte pe ceea ce pare a fi os, şi simt că mă sufoc.

Gândeşte. Nu-mi pasă cine a fost, sau care era numele ei, sau câţi ani avea. Îmi pasă doar de banderola albastră pe care o poartă. Trebuie să mă concentrez asupra acesteia. Încerc să o desprind cu degetul, dar nu pot. Pare să fie lipită de jacheta ei neagră. Va trebui s-o iau şi pe asta. Desfac fermoarul jachetei mele şi o arunc peste faţa ei, astfel încât să nu fiu nevoită să o privesc. Apoi deschei fermoarul jachetei ei şi i-o scot, mai întâi de pe braţul stâng, apoi de pe cel drept, scrâşnind din dinţi în timp ce o trag de sub corpul ei greu.

— Tris! mă strigă cineva.

Mă întorc, cu jacheta într-o mână şi cu cuţitul în cealaltă. Las cuţitul deoparte — Neînfricaţii care ne-au invadat n-aveau cuţite, şi nu vreau să par suspectă.

Uriah e în picioare în spatele meu.

— Divergent? îl întreb.

Nu-i timp pentru a fi şocată.

— Da, răspunde el.

— Ia o jachetă! îi spun.

Se ghemuieşte lângă unul dintre trădătorii Neînfricaţi, unul tânăr, care nu e nici măcar suficient de mare pentru a fi membru al Neînfricării. Tresar la vederea chipului cuprins de paloarea morţii. Cineva atât de tânăr n-ar trebui să moară; n-ar fi trebuit, mai întâi de toate, să se afle aici.

Mă înroşesc la faţă de furie şi trag pe mine jacheta femeii. Uriah îşi pune şi el jacheta, strângând din buze.

— *Ei* sunt singurii care au murit, spune el încet. Nu ţi se pare ceva ciudat?

— Ei trebuie să fi ştiut că se va trage asupra lor, şi totuşi au venit, spun. Întrebările mai târziu. Trebuie să ajungem acolo sus.

— Acolo sus? De ce? întreabă el. Ar trebui să ieşim de-aici.

— Vrei să fugi înainte să afli ce se-ntâmplă? Mă încrunt la el. Înainte ca Neînfricaţii de sus să ştie ce i-a lovit?

— Dacă cineva ne recunoaşte?

Ridic din umeri.

— Trebuie doar să sperăm că nu ne vor recunoaşte.

O iau la fugă spre scări, iar el mă urmează. De îndată ce piciorul meu atinge prima treaptă, mă întreb ce naiba am de gând să fac. Probabil că mai există şi alţi Divergenţi în această clădire, dar oare ei ştiu ce sunt? Vor şti ei să se ascundă? Şi ce aştept să câştig din faptul că mă amestec într-o armată de trădători Neînfricaţi?

Undeva în adâncul meu ştiu răspunsul: sunt nesăbuită. Probabil că nu voi câştiga nimic. Probabil că voi muri.

Încă şi mai tulburător: chiar nu-mi pasă.

— Îşi vor croi drum în sus, spun eu printre respiraţiile sacadate. Deci ar trebui... să te duci la etajul al treilea. Să le spui... să părăsească clădirea. În linişte.

— În cazul ăsta, *tu* unde te duci?

— La etajul al doilea, îi răspund.

Mă proptesc cu umărul de uşa celui de-al doilea nivel. Ştiu ce să fac la etajul al doilea. Să-i caut pe Divergenţi.

* * *

Mergând pe hol, păşind peste oameni inconştienţi îmbrăcaţi în negru şi alb, mă gândesc la versurile unui cântec al copiilor din Candoare pe care obişnuiau să-l cânte când credeau că nimeni nu-i aude:

Neînfricarea e cea mai crudă dintre cele cinci,
Se sfâşie unii pe alţii în bucăţi...

Niciodată nu mi s-a părut mai adevărat ca acum, privindu-i pe trădătorii Neînfricaţi care induc o simulare a somnului ce nu e foarte diferită de cea care i-a obligat să-i ucidă pe membrii Abnegaţiei cu mai puţin de o lună în urmă.

Noi suntem singura facţiune care se putea împărţi astfel. Prietenia n-ar permite o schismă; nimeni din Abnegaţie n-ar fi atât de egoist; cei din Candoare s-ar certa până când ar ajunge la un consens; nici măcar Erudiţii n-ar face niciodată ceva atât de ilogic. Suntem cu adevărat cea mai crudă facţiune.

Păşesc peste un braţ al unei femei cu gura larg deschisă, şi fredonez în şoaptă începutul următoarelor versuri:

Erudiţia e cea mai rece dintre cele cinci,
Cunoaşterea e un lucru costisitor...

Mă întreb când şi-a dat seama Jeanine că Erudiţii şi Neînfricaţii ar alcătui o combinaţie mortală. Cruzimea şi

logica rece, se pare, pot realiza aproape orice, inclusiv să inducă somnul asupra unei facţiuni şi jumătate.

Scrutez chipuri şi trupuri în timp ce merg, în căutare de respiraţii neregulate, de pleoape care clipesc, de orice care să sugereze că oamenii care zac pe pământ doar se prefac a fi inconştienţi. Până acum, toate respiraţiile sunt egale şi toate pleoapele liniştite. Poate că nimeni din candoare nu e Divergent.

— Eric! aud pe cineva strigând de pe hol.

Îmi ţin respiraţia în timp ce el vine chiar spre mine. Încerc să nu mă mişc. Dacă mă mişc, se va uita la mine şi mă va recunoaşte, ştiu bine asta. Privesc în jos şi mă încordez atât de tare, încât tremur. *Nu te uita la mine nu te uita la mine nu te uita la mine...*

Eric trece de mine şi o ia pe holul din stânga mea. Ar trebui să-mi continui căutarea cât mai repede posibil, dar curiozitatea mă împinge înainte, spre orice a necesitat prezenţa lui Eric. După strigăt, părea să fie ceva urgent.

Când îmi ridic privirea, văd un soldat Neînfricat stând în picioare lângă o femeie îngenuncheată. E îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă neagră şi ţine mâinile la ceafă. Zâmbetul lui Eric trădează lăcomia chiar şi din profil.

— Divergentă, spune el. Bravo! Adu-o la cabina liftului. Vom hotărî pe care să-i omorâm şi pe care să-i aducem înapoi mai târziu.

Soldatul Neînfricat apucă femeia de părul legat în coadă şi porneşte spre cabina liftului, târând-o după el. Aceasta ţipă, apoi se ridică în picioare clătinându-se, după care se încovoaie. Încerc să scap de nodul din gât, dar am senzaţia că am înghiţit un pachet de vată.

Eric îşi continuă drumul pe hol, îndepărtându-se de mine, iar eu încerc să nu mă holbez în timp ce femeia din Candoare trece împleticindu-se pe lângă mine, soldatul încă ţinând-o de păr. Dar acum ştiu cum funcţionează groaza: îi permit să mă controleze timp de câteva secunde, apoi mă forţez să reacţionez.

Unu... doi... trei...

Pornesc înainte, având un nou scop. Îmi ia prea mult timp să verific fiecare persoană în parte pentru a vedea dacă e trează. Pe următoarea persoană inconştientă peste care dau o calc cu putere pe degetul mic. Niciun răspuns, nici măcar o grimasă. Păşesc mai departe şi găsesc degetul următoarei persoane, şi-l calc tot apăsat. Nici aici n-am parte de vreo reacţie.

De pe un hol îndepărtat, aud pe altcineva strigând:

— Am prins unul!

Încep să mă agit. Ţopăi peste bărbaţi şi femei căzute, peste copii şi adolescenţi şi peste persoane mai în vârstă, călcându-i pe degete, pe burtă sau pe glezne, căutând semne de durere. După o vreme, de-abia le mai zăresc chipurile, dar n-am primit niciun răspuns. Mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Divergenţii, dar nu numai eu stau la „pândă”.

Şi apoi se întâmplă. Calc pe degetul mic al unei fete din Candoare, iar ea face o grimasă. Una mică — o încercare impresionantă de a-şi ascunde durerea, dar suficient cât să-mi atragă atenţia.

Privesc peste umăr să văd dacă e cineva lângă mine, dar au plecat cu toţii. Verific casa scărilor cea mai apropiată — se găseşte una la vreo trei metri depărtare pe un hol aflat în dreapta mea. Mă ghemuiesc lângă capul fetei.

— Hei, puştoaico, spun pe cât de încet pot. E în regulă. Nu sunt una dintre ei.

Deschide ochii, foarte puţin.

— Există nişte scări la trei metri distanţă, îi spun. Am să-ţi spun când nu se uită nimeni, şi atunci va trebui s-o iei la goană, înţelegi?

Încuviinţează dând din cap.

Mă ridic şi mă întorc încet. Un trădător Neînfricat, aflat în stânga mea, priveşte în altă parte, lovind cu piciorul un Neînfricat care şchiopătează. Doi trădători Neînfricaţi aflaţi în spatele meu râd de ceva. Un altul vine cu un aer dezorientat spre mine, îşi înalţă capul şi porneşte din nou pe hol, îndepărtându-se.

— Acum, îi spun.

Fata se ridică şi sprintează spre uşa care dă spre scări. O urmăresc cu privirea până când uşa se închide în urma ei şi îmi văd reflexia într-una dintre ferestre. Dar în holul plin de oameni care dorm nu sunt singura în picioare, aşa cum crezusem. Eric se află chiar lângă mine.

* * *

Mă uit la reflexia lui, iar el îmi întoarce privirea. Aş putea s-o iau la sănătoasa. Dacă mă mişc suficient de repede, s-ar putea ca el să n-aibă prezenţa de spirit să mă înşface. Dar ştiu, chiar în timp ce-mi trece prin gând, că nu voi putea alerga mai repede decât el. Şi nu voi putea să-l împuşc, căci nu mi-am adus o armă.

Mă răsucesc pe călcâie, ridicând cotul în timp ce fac asta, şi ţintesc spre faţa lui Eric. Îi ating bărbia, dar nu suficient de tare pentru a-i face rău. El mă apucă de braţul stâng cu o mână şi cu cealaltă îmi lipeşte de frunte ţeava unei arme, zâmbindu-mi.

— Nu înţeleg, zice el, cum ai putut să fii atât de proastă să vii aici neînarmată.

— Ei bine, sunt destul de deşteaptă să fac asta, îi spun eu.

Îl calc cu putere pe piciorul în care, cu mai puţin de o lună în urmă, i-am tras un glonţ. El urlă, faţa i se contorsionează, şi mă loveşte cu patul armei în maxilar. Strâng din dinţi pentru a înăbuşi un geamăt. Pe gât îmi curge sânge — mi-a julit pielea.

În tot acest timp, nu-mi dă drumul la braţ. Dar faptul că nu m-a împuşcat în cap îmi spune ceva: nu îi este permis să mă împuşte încă.

— Am fost surprinsă să descopăr că încă eşti în viaţă, zice el. Ţinând cont că eu sunt cel care i-a spus lui Jeanine să construiască acel bazin cu apă pentru tine.

Încerc să hotărăsc ce pot să fac să fie suficient de dureros ca el să-mi dea drumul. Tocmai când m-am decis asupra unei lovituri puternice între picioare, el se strecoară în spatele meu şi mă apucă de ambele braţe, lipindu-se de

mine, astfel încât de-abia îmi pot mişca picioarele. Îşi înfige unghiile în pielea mea, iar eu scrâşnesc din dinţi, atât de durere, cât şi din cauza sentimentului de greaţă pe care-l am când îşi lipeşte pieptul de spatele meu.

— Ea s-a gândit că ar fi fascinant să studieze una dintre reacţiile Divergenţilor în varianta unei versiuni adevărate a simulării, spune el, şi se împinge în mine, astfel încât sunt nevoită să înaintez.

Respiraţia lui mă gâdilă la ceafă.

— Şi am fost de acord. Vezi tu, ingenuitatea — una dintre calităţile pe care Erudiţia le preţuieşte cel mai mult — necesită creativitate.

Îşi răsuceşte mâinile, astfel încât bătăturile îmi zgârie braţele. În timp ce merg, îmi schimb uşor poziţia corpului spre stânga, încercând să-mi fixez un picior între picioarele lui. Remarc cu o plăcere nebună că el şchiopătează.

— Uneori, creativitatea pare ilogică, de prisos… numai dacă nu e realizată într-un scop nobil. În acest caz fiind vorba despre acumularea de cunoştinţe.

Mă opresc suficient cât să-mi ridic călcâiul, şi-l lovesc puternic între picioare. Din gâtlej îi iese un sunet piţigăiat, care se opreşte înainte să fi început cu adevărat, şi, pentru o clipă, lasă mâinile în jos. În acel moment îmi răsucesc corpul pe cât de tare pot, şi mă eliberez. Nu ştiu unde am să fug, dar trebuie să fug, trebuie să…

Mă apucă de cot, smucindu-mă înapoi, şi apasă cu degetul în rana de pe umăr, răsucind până când văd negru în faţa ochilor şi ţip din toţi rărunchii.

— *Cred* că mi-am amintit din înregistrarea cu tine în bazinul cu apă că ai fost împuşcată în umăr, zice el. Se pare că am avut dreptate.

Genunchii îmi cedează, şi mă înşfacă de guler, aproape neglijent, târându-mă spre cabina liftului. Materialul mă strânge de gât, mă sufocă, şi mă împleticesc în urma lui. Trupul îmi pulsează din pricina durerii sfâşietoare.

Când ajungem la cabina liftului, mă împinge să îngenunchez lângă femeia din Candoare pe care am văzut-

o mai devreme. Ea şi alţi patru stau între cele două şiruri de lifturi, ţinuţi pe loc de Neînfricaţi înarmaţi.

— Vreau o armă pe ea permanent, zice Eric. Nu doar aţintită asupra ei. *Pe* ea!

Un bărbat Neînfricat împinge ţeava unei arme în ceafa mea. Aceasta formează un cerc rece pe piele. Ridic ochii spre Eric. E roşu la faţă, cu ochii înlăcrimaţi.

— Ce se-ntâmplă, Eric? întreb, ridicând din sprâncene. Te temi de o fetiţă?

— Nu sunt prost, zice el, trecându-şi mâinile prin păr. Purtarea aceea ca de fetiţă se prea poate să fi avut efect asupra mea anterior. Dar acum n-o să mai funcţioneze. Eşti cel mai bun câine de atac pe care l-au avut vreodată. Se apleacă şi mai tare asupra mea. Şi ăsta-i motivul pentru care sunt convins că vei fi anihilată destul de curând.

Se deschide uşa unui lift, iar un soldat Neînfricat îl împinge pe Uriah — ale cărui buze sunt murdare de sânge — spre şirul scurt de Divergenţi. Uriah îmi aruncă o privire, dar nu pot citi expresia de pe chipul său pentru a-mi da seama dacă a reuşit sau a eşuat. Dacă-i aici, probabil că a eşuat. Acum îi vor găsi pe toţi Divergenţii din clădire, şi cei mai mulţi dintre noi vor muri.

Probabil c-ar trebui să mă tem. Dar în mine izbucneşte un râs isteric, deoarece tocmai mi-am amintit ceva:

Poate că nu pot ţine o armă. Dar am un cuţit în buzunarul de la spate.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Duc mâna la spate, centimetru cu centimetru, astfel încât soldatul care îşi ţine arma lipită de ceafa mea să nu observe. Uşile liftului se deschid din nou, aducând şi mai mulţi Divergenţi, însoţiţi de şi mai mulţi Neînfricaţi. Femeia din Candoare din dreapta mea scânceşte. I s-au lipit pe buze nişte şuviţe de păr, umede din pricina salivei sau a lacrimilor, nu-mi pot da seama.

Mâna mea atinge marginea buzunarului de la spate. Nu mişc mâna, dar degetele îmi tremură de nerăbdare. Va trebui să aştept momentul potrivit, când Eric e aproape.

Mă concentrez asupra respiraţiei, imaginându-mi cum aerul îmi umple fiecare părticică a plămânilor în timp ce inspir, apoi amintindu-mi în timp ce expir cum tot sângele meu oxigenat şi neoxigenat călătoreşte spre şi dinspre aceeaşi inimă.

E mai uşor să mă gândesc la biologie decât la şirul de Divergenţi aşezaţi între lifturi. Un băiat din Candoare, care n-are mai mult de unsprezece ani, stă în stânga mea. E mai curajos decât femeia din dreapta mea — priveşte lung, fără teamă, la soldatul Neînfricat din faţa lui.

Inspir, expir. Sângele este împins spre extremităţi — inima e un muşchi puternic, cel mai puternic muşchi din corp când vine vorba despre longevitate. Sosesc şi mai mulţi Neînfricaţi, raportând raiduri efectuate la anumite etaje din Merciless Mart, încununate de succes. Sute de oameni inconştienţi pe podea, împuşcaţi cu altceva decât gloanţe, iar eu n-am nici cea mai vagă idee de ce. Dar mă gândesc la inimă. Nu mă mai gândesc la a mea, ci la a lui Eric, şi la cât de gol va suna pieptul lui când inima va înceta să îi mai bată. În pofida faptului că-l urăsc atât de mult, nu vreau să-l omor, cel puţin nu cu un cuţit, să fiu atât de aproape să văd cum viaţa îl părăseşte. Dar mai am o singură şansă să fac ceva util, şi dacă vreau să lovesc

Erudiţia exact acolo unde o doare, va trebui să o las fără unul dintre lideri.

Remarc că niciunul n-a adus-o la lifturi pe fata din Candoare pe care am avertizat-o, ceea ce înseamnă că ea probabil a scăpat. Bun.

Eric îşi împreunează mâinile la spate şi începe să mărşăluiască înainte şi înapoi în faţa Divergenţilor.

— Ordinele mele sunt să fie duşi înapoi la sediul Erudiţiei, pentru testare, numai doi dintre voi, zice Eric. Ceilalţi veţi fi executaţi. Există mai multe modalităţi de a stabili care dintre voi ne vor fi cel mai puţin utili.

Paşii lui încetinesc când se apropie de mine. Îmi încordez degetele pe punctul de a înşfăca mânerul cuţitului, dar el nu se apropie suficient. Continuă să meargă şi se opreşte în faţa băiatului din stânga mea.

— Creierul îşi încheie dezvoltarea la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, zice Eric. Prin urmare, Divergenţa ta nu este pe deplin dezvoltată.

Ridică arma şi trage.

Scot un ţipăt strangulat, în timp ce băiatul se prăbuşeşte la podea, şi închid ochii strâns. Toţi muşchii din corp se încordează îndemnându-mă spre el, dar mă abţin. *Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă!* Nu mă pot gândi la băiat. *Aşteaptă!* Mă forţez să deschid ochii şi clipesc pentru a înlătura lacrimile din ei. Ţipătul meu a avut un rezultat: acum, Eric stă în faţa mea, zâmbind. I-am atras atenţia.

— Şi tu eşti cam tânără, zice el. Nu prea ţi-ai încheiat dezvoltarea.

Păşeşte spre mine. Buricele degetelor mele se apropie cu un centimetru de mânerul cuţitului.

— Majoritatea Divergenţilor primesc două rezultate la testul de aptitudini. Unii, numai unul. Nimeni n-a primit niciodată trei, nu din pricina aptitudinilor, ci pur şi simplu deoarece, pentru a primi rezultatul, trebuie să refuzi să alegi ceva, zice el, venind şi mai aproape.

Îmi las capul pe spate pentru a privi la el, la tot metalul care-i străluceşte pe faţă, la ochii lui goi.

— Superiorii mei bănuiesc că tu ai primit două, Tris, zice el. Nu sunt de părere că ai fi atât de complexă, ci că eşti doar un amestec echilibrat de Abnegaţie şi Neînfricare — altruistă până la limita idioţeniei. Sau curajul e până la limita idioţeniei?

Adun degetele în jurul mânerului cuţitului şi strâng. El se apleacă şi mai tare.

— Numai între mine şi tine… *Eu* cred că tu ai fi putut avea trei, deoarece eşti genul de persoană încăpăţânată care ar refuza să facă o alegere simplă numai fiindcă i s-a spus astfel, zice el. Ai vrea să mă luminezi?

Mă las brusc în faţă, scoţând mâna din buzunar. Închid ochii în timp ce îl străpung cu lama de sus în jos. Nu vreau să-i văd sângele.

Simt cuţitul intrând, şi apoi îl scot. Tot corpul îmi pulsează în ritmul inimii. Ceafa îmi este lipicioasă din cauza transpiraţiei. Deschid ochii, în timp ce Eric se prăbuşeşte la pământ, şi apoi… haos.

Trădătorii Neînfricaţi nu au în mâini arme letale, ci numai pe cele cu care au tras ce anume or fi tras ei în noi mai înainte, astfel încât se scotocesc cu toţii în căutarea armelor adevărate. În timp ce fac asta, Uriah se aruncă asupra unuia dintre ei şi îl pocneşte cu pumnul în maxilar. Viaţa părăseşte ochii soldatului, şi acesta se prăbuşeşte. Uriah îi ia arma soldatului şi începe să tragă spre Neînfricaţii aflaţi cel mai aproape de noi.

Eu întind mâna după arma lui Eric, atât de panicată încât de-abia mai văd, iar când privesc în sus, pot să jur că numărul Neînfricaţilor din încăpere s-a dublat. Zgomotele de focuri de armă îmi umplu urechile, şi mă arunc la pământ, în timp ce cu toţii o iau la goană. Degetele mele ating ţeava armei şi mă cutremur. Mâinile îmi sunt prea slabe pentru a o ţine.

Un braţ greu mă cuprinde pe după umeri şi mă împinge spre zid. Mă usturǎ umărul drept şi văd simbolul Neînfricării tatuat pe ceafă. Tobias se întoarce, se ghemuieşte în jurul meu, pentru a mă feri de focurile de armă, şi trage.

— Spune-mi dacă e cineva în spatele meu! îmi cere el.

Privesc peste umărul lui, apucându-l de cămaşă cu pumnii strânşi.

Chiar există mai mulţi Neînfricaţi în încăpere, Neînfricaţi fără banderole albastre — Neînfricaţi loiali. Facţiunea mea. Facţiunea mea a venit să ne salveze. Cum de sunt treji?

Trădătorii Neînfricaţi ies în fugă din cabina liftului. Nu erau pregătiţi de un atac, nu din toate părţile. Unii dintre ei ripostează, dar cei mai mulţi fug spre scări. Tobias trage, iar şi iar, până când rămâne fără gloanţe şi, în schimb, trăgaciul scoate un clinchet sec. Văzul îmi este prea înceţoşat din pricina lacrimilor şi mâinile prea nefolositoare pentru a trage cu o armă. Ţip printre dinţii încleştaţi, frustrată. Nu pot să ajut. Sunt inutilă.

Pe podea, Eric geme. Deocamdată, încă în viaţă.

Focurile de armă se opresc treptat. Am mâna umedă. O licărire de roşu îmi spune că e plină de sânge — sângele lui Eric. Mă şterg de pantaloni şi încerc să clipesc pentru a-mi alunga lacrimile. Urechile îmi ţiuie.

— Tris! îmi zice Tobias. Poţi să laşi jos cuţitul acum.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Tobias îmi spune povestea următoare:

Când Erudiţii au ajuns la scările din hol, unul dintre ei, o femeie, n-a urcat la al doilea etaj. În schimb, a alergat până la ultimul nivel al clădirii. De acolo, ea a evacuat un grup de Neînfricaţi loiali — inclusiv pe Tobias — prin ieşirea de incendiu pe care trădătorii Neînfricaţi nu o sigilaseră. Acei Neînfricaţi loiali s-au adunat în hol şi s-au împărţit în patru grupuri care au năvălit simultan pe scările laterale, înconjurându-i pe trădătorii Neînfricaţi, care se adunaseră în jurul cabinelor de lift.

Trădătorii Neînfricaţi nu erau pregătiţi pentru asemenea rezistenţă. Ei credeau că toată lumea era inconştientă, cu excepţia Divergenţilor, aşa că au fugit.

Femeia Erudită era Cara. Sora mai mare a lui Will.

* * *

Oftând, mă dezbrac de jachetă şi îmi examinez umărul. Un disc metalic, cam de mărimea unghiei de la degetul meu mic, este lipit de piele. Acesta este înconjurat de o reţea de şuviţe albastre, de parcă cineva mi-ar fi injectat cerneală albastră în capilare, la nivelul superficial al pielii. Încruntându-mă, încerc să desprind discul de metal şi simt o durere ascuţită.

Scrâşnind din dinţi, trec lama cuţitului pe sub disc şi îl forţez. Ţip printre dinţi în timp ce durerea mă străbate, făcându-mă, pentru o clipă, să văd negru în faţa ochilor. Dar continui să împing, cât de tare pot, până ce discul se ridică de pe piele, suficient cât să-l pot prinde cu degetele. De partea inferioară a discului este prins un ac.

Icnesc, apuc discul cu buricele degetelor, şi trag pentru ultima dată. Acum, acul iese. E de lungimea degetului meu mic, şi e plin de sânge. Ignor sângele care îmi şiroieşte pe braţ şi ridic discul şi acul spre lumina de deasupra

chiuvetei. Judecând după cerneala albastră din braţul meu şi din ac, probabil că ne-au injectat ceva. Dar ce anume? Otravă? Un explozibil?

Scutur din cap. Dacă ar fi vrut să ne omoare, cei mai mulţi dintre noi am fi fost deja inconştienţi, aşa că ar fi putut pur şi simplu să ne împuşte pe toţi. Orice ne-or fi injectat, n-a fost destinat să ne omoare. Cineva bate la uşă. Nu înţeleg de ce — la urma urmelor, sunt într-o toaletă publică.

— Tris, eşti aici? întreabă vocea înăbuşită a lui Uriah.

— Da, îi răspund.

Uriah arată mai bine decât arăta cu o oră în urmă — şi-a spălat sângele de pe buze, şi culoarea i-a revenit în obraji. Brusc, îmi sare în ochi cât de chipeş este — toate trăsăturile îi sunt proporţionate, ochii negri şi plini de viaţă, tenul de culoarea bronzului. Şi probabil că mereu a fost la fel de arătos. Numai băieţii care au fost frumuşei de mici au acea aroganţă în zâmbetul lor.

Nu ca Tobias, care e aproape timid când zâmbeşte, de parcă ar fi surprins că în primul rând te-ai deranjat să-l priveşti.

Mă doare gâtul. Pun acul şi discul pe marginea chiuvetei.

Uriah priveşte de la mine la acul din mâna mea şi apoi la dâra de sânge care-mi curge de pe umăr până la încheietura mâinii.

— Scârbos, zice el.

— N-am băgat de seamă, îi spun eu.

Las acul jos şi înşfac un prosop de hârtie, ştergându-mi sângele de pe braţ.

— Ceilalţi ce fac?

— Marlene face glume, ca de-obicei. Zâmbetul lui Uriah se lăţeşte, adăugându-i gropiţe în obraji. Lynn protestează mormăind. Stai, tu ţi-ai smuls aia din braţ?

Arată spre ac.

— Doamne, Tris! Tu n-ai terminaţii nervoase sau chestii din astea?

— Cred că am nevoie de un pansament.

— Crezi? Uriah clatină din cap. Şi ţi-ar trebui şi nişte gheaţă pentru faţă. Deci, acum se trezesc cu toţii. E un adevărat balamuc acolo.

Îmi ating maxilarul. E inflamat acolo unde m-a lovit Eric cu patul armei — va trebui să mă ung cu alifie, pentru a nu se învineţi.

— Eric a murit?

Nu ştiu dacă răspunsul la care sper e da sau nu.

— Nu. Unii din Candoare au decis să-i administreze un tratament medical.

Uriah se încruntă, privind chiuveta.

— Ceva legat de tratamentul corect al prizonierilor. Kang îl interoghează în particular chiar în acest moment. Nu ne vrea acolo, să nu tulburăm liniştea sau ceva de genul ăsta.

Pufnesc.

— Mda. Oricum, nimeni n-are parte de ea, zice el, aşezându-se pe marginea chiuvetei, lângă mine.

— De ce s-au năpustit aici şi-au tras asupra noastră cu chestiile alea şi apoi ne-au lăsat laţi pe toţi? De ce nu ne-au omorât pur şi simplu?

— Habar n-am, îi spun. Singurul scop pe care-l văd eu este că asta i-a ajutat să-şi dea seama care sunt Divergenţi şi care nu sunt. Dar nu poate fi singurul motiv pentru care au făcut-o.

— Eu nu pricep de ce s-au luat de noi. Vreau să spun, înţeleg când încercau să aibă sub control minţile unei armate, dar acum? Pare lipsit de noimă.

Mă încrunt apăsând şerveţelul de hârtie pe umăr, pentru a opri hemoragia. Are dreptate. Jeanine are deja o armată. Aşa că de ce i-ar omorî acum pe Divergenţi?

— Jeanine nu vrea să-i omoare pe toţi, spun eu încet. Ştie că ar fi lipsit de logică. Fără toate facţiunile, societatea nu funcţionează, deoarece fiecare facţiune îşi pregăteşte membrii pentru anumite meserii. Ea doreşte să deţină *controlul*.

Îmi privesc imaginea reflectată. Am maxilarul inflamat şi pe braţe încă se văd urmele lăsate de unghiile lui Eric. Dezgustător.

— Probabil că ea plănuieşte o altă simulare, spun eu. Acelaşi lucru ca înainte, dar de data asta vrea să se asigure că toată lumea va fi sub influenţa acesteia, sau morţi.

— Dar simularea durează doar o anumită perioadă de timp, spune el. N-are niciun sens, numai dacă nu cumva încerci să realizezi ceva anume.

— Întocmai. Oftez. Nu ştiu, nu pricep. Ridic acul. Nici pentru ce e chestia asta nu pricep. Dacă ar fi asemănătoare celorlalte injecţii care induc simulările, ar fi fost destinat spre a fi folosit doar o singură dată. Deci, de ce au tras cu chestiile astea în noi numai pentru a ne lăsa inconştienţi? N-are nicio noimă.

— Nu ştiu, Tris, dar în clipa prezentă va trebui să facem faţă unei clădiri pline de oameni panicaţi. Hai să facem rost de un pansament pentru tine!

Se opreşte şi apoi spune:

— Poţi să-mi faci o favoare?

— Ce anume?

— Nu spune nimănui că sunt Divergent.

Îşi muşc buza.

— Shauna e prietena mea, şi nu vreau ca deodată să înceapă să-i fie frică de mine.

— Desigur, îi spun, forţându-mă să zâmbesc. N-o să spun nimănui.

* * *

Nu dorm toată noaptea, înlăturând acele din braţele oamenilor. După câteva ore, nu mai sunt blândă. Trag cât de tare pot.

Am aflat că băiatul din Candoare pe care Eric l-a împuşcat în cap se numea Bobby, şi că starea lui Eric este stabilă, şi că dintre sutele de oameni din Merciless Mart, numai optzeci nu au ace înfipte în carne, dintre care şaptezeci sunt Neînfricaţi, una fiind Christina. Toată noaptea îmi frământ creierii în legătură cu acele şi serurile şi simulările, încercând să pătrund în mintea duşmanilor mei.

Dimineaţă, nu mai am ace de scos, şi mă duc la cantină, frecându-mă la ochi.

Jack Kang a anunţat că vom avea o întrunire la prânz, aşa că poate voi reuşi să dorm după ce mănânc ceva.

Cu toate acestea, când intru în cantină, îl văd pe Caleb.

Caleb aleargă spre mine şi mă strânge grijuliu în braţe. Oftez uşurată. Credeam că am ajuns în punctul în care nu mai am nevoie de fratele meu, dar cred că un asemenea punct nici măcar nu există. Mă relaxez lipită de el o clipă, apoi îl zăresc pe Tobias, care ne priveşte peste umărul lui Caleb.

— Eşti bine? întreabă Caleb, trăgându-se înapoi. Maxilarul tău…

— Nu-i nimic, îi răspund. E doar inflamat.

— Am auzit că au adunat un grup de Divergenţi şi că au început să-i împuşte. Slavă Domnului că nu te-au găsit!

— De fapt, m-au găsit, dar n-au omorât decât unul, îi spun eu.

Mă ciupesc de nas pentru a elibera ceva din apăsarea din capul meu.

— Dar eu sunt bine. Când ai ajuns aici?

— Cu circa zece minute în urmă. Am venit cu Marcus, zice el. Fiind singurul nostru lider politic legal, a simţit că e de datoria lui să fie aici — n-am auzit despre atac până acum o oră. Unul dintre cei fără facţiune i-a văzut pe Neînfricaţi năpustindu-se în clădire, şi a durat ceva până când veştile au început să circule printre cei fără facţiune.

— Marcus *trăieşte*? întreb eu.

De fapt, nu l-am văzut murind atunci când am fugit de la sediul Prieteniei, dar am presupus că murise — nu sunt sigură ce simt în legătură cu asta. Dezamăgire, poate, deoarece îl urăsc pentru felul în care s-a purtat cu Tobias? Sau uşurare, datorită faptului că ultimul lider din Abnegaţie e încă în viaţă? Oare e posibil să le simt pe amândouă?

— El şi cu Peter au fugit şi s-au întors în oraş, zice Caleb.

Nu sunt câtuşi de puţin uşurată să aflu că Peter încă e în viaţă.

— Atunci, unde e Peter?

— El e acolo unde te-ai aştepta să fie, îmi răspunde Caleb.

— La Erudiţi, spun. Clatin din cap. Ce…

Nici măcar nu-mi trece prin cap un cuvânt suficient de dur pentru a-l descrie. Se pare că trebuie să-mi îmbogăţesc vocabularul.

Pentru o clipă, Caleb face o strâmbătură, apoi dă din cap încuviinţând, şi mă atinge pe umăr.

— Ţi-e foame? Vrei să-ţi aduc ceva?

— Da, te rog, îi spun. Mă întorc imediat, bine? Trebuie să vorbesc cu Tobias.

— E în regulă.

Caleb mă strânge de braţ şi se îndepărtează, probabil pentru a se aşeza la coada din cantină, lungă de un kilometru. Timp de câteva secunde, Tobias şi cu mine stăm la câţiva metri distanţă unul de celălalt.

Se apropie de mine încetişor.

— Eşti bine? mă întreabă.

— S-ar putea să vomit dacă va trebui să mai răspund la această întrebare, îi spun eu. N-am niciun glonţ în cap, nu-i aşa? Ca atare, sunt bine.

— Ai maxilarul atât de umflat, încât arăţi de parcă ai avea un cocoloş de mâncare în gură, şi tocmai l-ai înjunghiat pe Eric, spune el, încruntându-se. N-am voie să te-ntreb dacă eşti bine?

Oftez. Ar trebui să-i spun despre Marcus, dar nu vreau să o fac aici, cu atâţia oameni prin preajmă.

— Da, sunt bine.

Îşi mişcă braţele de parcă s-ar fi gândit să mă atingă, dar apoi s-a răzgândit. Apoi îşi reconsideră poziţia şi îşi trece un braţ pe după talia mea, trăgându-mă spre el.

Deodată, mă gândesc că poate am să las să preia altcineva toate riscurile, că poate am să încep să mă port egoist, astfel încât să pot să stau lângă Tobias fără să-l rănesc. Nu vreau decât să-mi îngrop faţa la pieptul lui şi să uit că mai există şi altceva pe lume.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult să vin la tine, şopteşte el cu faţa îngropată în părul meu.

Oftez şi îl mângâi pe spate cu buricele degetelor. Aş putea sta aici până când aş leşina din pricina epuizării, dar n-ar trebui s-o fac, nu pot s-o fac. Mă retrag şi spun:

— Trebuie să vorbesc cu tine. Putem merge undeva unde e mai linişte?

Încuviinţează, şi ieşim din cantină. Unul dintre Neînfricaţi strigă în timp ce trecem pe lângă el:

— O, priviţi! E *Tobias Eaton*!

Aproape că uitasem de interogatoriu şi de numele pe care acesta l-a dezvăluit tuturor Neînfricaţilor.

Un altul strigă:

— Eaton, l-am văzut pe tăticul tău aici mai devreme! Ai de gând să te-ascunzi?

Tobias se îndreaptă de spate şi se îmbăţoşează de parcă cineva i-ar fi lipit o armă de piept în loc să-l fi batjocorit.

— Da, laşule, ai de gând să te ascunzi?

În jurul nostru, câţiva oameni râd. Îl iau pe Tobias de mână şi-l conduc spre lifturi, înainte ca el să poată reacţiona. Arăta de parcă era pe punctul de a pocni pe careva. Sau şi mai rău.

— Tocmai voiam să-ţi spun — a venit cu Caleb, îi zic. El şi cu Peter au fugit de la sediul Prieteniei…

— Dar ce mai aşteptai, în cazul ăsta? întreabă el, dar nu pe un ton aspru.

Vocea lui pare mai degrabă desprinsă de el, de parcă ar pluti între noi.

— Nu e genul de ştiri pe care-l furnizezi într-o cantină, îi spun eu.

— Destul de corect, zice el.

Aşteptăm liftul în linişte. Tobias îşi muşcă buza şi priveşte în gol. Continuă să facă asta până la etajul al optsprezecelea, care e pustiu. Acolo, tăcerea mă învăluie asemenea îmbrăţişărilor lui Caleb, calmându-mă. Mă aşez pe una dintre băncile din camera de interogatoriu, iar Tobias trage scaunul lui Niles pentru a se aşeza în faţa mea.

— Nu erau două scaune? întreabă el, privind încruntat spre scaunul rămas.

— Mda, spun eu. Eu, ăăă… l-am aruncat pe fereastră.

— Ciudat, zice el. Se aşază. Deci, despre ce voiai să vorbim? Sau era doar despre Marcus?

— Nu, nu despre asta era — eşti… bine? îl întreb precautǎ.

— N-am un glonţ în cap, nu-i aşa? spune el, privindu-şi fix mâinile. Deci sunt bine. Aş vrea să vorbim despre altceva.

— Eu vreau să vorbim despre simulări, îi spun. Dar, mai întâi, altceva — mama ta credea că următoarea mişcare a lui Jeanine îi viza pe cei fără facţiune. În mod evident, ea s-a înşelat — şi nu ştiu de ce. Nu e vorba că membrii Candorii sunt gata de luptă sau ceva asemănător…

— Păi, ia gândeşte-te, zice el. Cercetează pe toate feţele, asemenea Erudiţilor.

Îi arunc o privire urâtă.

— Ce e? întreabă el. Dacă nu poţi, noi ceilalţi nu mai avem nicio speranţă.

— Bine, îi spun. Ăăă… trebuie să fie din cauză că cei din Neînfricare şi cei din Candoare ar fi cele mai logice ţinte. Pentru că… cei fără facţiune se află în mai multe locuri, în timp ce noi ne aflăm cu toţii în acelaşi loc.

— Întocmai, zice el. De asemenea, când Jeanine a atacat Abnegaţia, ea a făcut rost de toate datele Abnegaţiei. Mama mi-a spus că Abnegaţia ţinuse evidenţa tuturor populaţiilor Divergente fără facţiune, ceea ce înseamnă că, după atac, Jeanine trebuie să fi aflat că proporţia de Divergenţi în rândul celor fără facţiune e mai mare decât în Candoare. Asta îi transformă într-o ţintă ilogică.

— În regulă. Atunci, mai spune-mi despre ser, îi cer eu. Are câteva părţi componente, nu?

— Două, zice el, dând din cap. Transmiţătorul şi lichidul care induce simularea. Transmiţătorul comunică informaţiile de la calculator spre creier şi viceversa, iar lichidul alterează creierul pentru a-l trece în starea de simulare.

Încuviinţez.

— Iar transmiţătorul funcţionează doar pentru o singură simulare, nu-i aşa? Ce se întâmplă cu el după asta?

— Se dizolvă, zice el. Din câte ştiu, Erudiţii n-au putut să inventeze un transmiţător care să ţină mai mult decât durata unei simulări, deşi atacul simulat a durat cu mult mai mult decât oricare altă simulare pe care am văzut-o până atunci.

Cuvintele „din câte ştiu” mi se întipăresc în minte. Jeanine şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii ei de adult creând şi îmbunătăţind serurile. Dacă în continuare îi vânează pe Divergenţi, probabil că încă este obsedată de crearea unor variante şi mai avansate ale tehnologiei.

— Tris, ce-i cu asta? mă întreabă el.

— Încă n-ai văzut asta? îl întreb, arătând spre pansamentul care-mi acoperă umărul.

— Nu de-aproape, spune el. Eu şi Uriah am cărat toată dimineaţa Erudiţi răniţi la etajul patru.

Desprind marginea pansamentului, dezvăluind locul înţepăturii — care, slavă Domnului, nu mai sângerează — şi zona cu cerneală albastră, care nu pare să dispară. Apoi vâr mâna în buzunar şi scot acul care mi-a fost înfipt în braţ.

— Când au atacat, nu încercau să ne omoare. Trăgeau în noi cu astea, îi spun.

Îmi atinge cu mâna pielea colorată din jurul înţepăturii. N-am observat până acum, întrucât se întâmpla chiar în faţa ochilor mei, dar acum Tobias arată altfel decât era în timpul iniţierii. Şi-a lăsat barba să-i crească puţin, iar părul îi este mai lung decât l-am văzut vreodată — suficient de des pentru a-mi arăta că e castaniu şi nu negru.

Ia acul de la mine şi bate cu degetul în discul de metal de la capătul acestuia.

— Probabil că ăsta e gol. Se prea poate să fi conţinut acea substanţa albastră din braţul tău. Ce s-a întâmplat după ce ai fost împuşcată?

— Au aruncat cilindrii aceia cu gaz şi toată lumea a leşinat. Adică toată lumea, cu excepţia lui Uriah, a mea, şi a celorlalţi Divergenţi.

Tobias nu pare surprins. Îmi mijesc ochii.

— Ştiai că Uriah e Divergent?

Ridică din umeri.

— Desigur. Am condus şi simulările lui.

— Şi mie nu mi-ai spus niciodată?

— Informaţii secrete, spune el. Informaţii periculoase.

Simt un fior de mânie — câte lucruri mai are de gând să-mi ascundă? — şi încerc să mi-l înăbuş. Sigur că n-a putut să-mi spună că Uriah e Divergent. Pur şi simplu îi respecta intimitatea. Are sens.

Îmi dreg vocea.

— Ştii, ne-ai salvat vieţile, îi spun. Eric încerca să ne împuşte.

— Credeam că am depăşit faza în care numărăm de câte ori ne-am salvat vieţile unul altuia.

Mă priveşte preţ de câteva secunde nesfârşite.

— Oricum, spun, pentru a rupe tăcerea. Când ne-am dat seama că toată lumea dormea, Uriah a alergat în sus pe scări pentru a-i avertiza pe oamenii care se aflau acolo, iar eu m-am dus la etajul al doilea pentru a-mi face o părere despre ce se întâmplă acolo. Eric îi adunase pe toţi Divergenţii lângă lifturi şi încerca să stabilească pe care dintre noi urma să îi ia cu el. A spus că avea voie să ia doi. Nu ştiu de ce nu voia să ia mai mulţi.

— Ciudat, zice el.

— Ai vreo idee?

— Aş zice că vi s-a injectat un transmiţător, spune el, şi gazul era o variantă sub formă de aerosoli a lichidului care alterează creierul. Dar de ce...

Între sprâncene îi apare o cută.

— Ah! A încercat să le inducă somnul tuturor pentru a vedea care sunt Divergenţii.

— Crezi că e singurul motiv pentru care ne-a împuşcat pentru a ne fixa transmiţătorii?

Clatină din cap şi nu-şi ia ochii de la mine. Albastrul acestora este atât de întunecat şi de familiar, încât simt că m-ar putea cuprinde cu totul. Pentru o clipă, mi-aş dori să se întâmple aşa, astfel încât să pot scăpa de acest loc şi de tot ceea ce s-a petrecut.

— Cred că tu deja ţi-ai dat seama, spune el, dar ai vrut ca eu să te contrazic. Iar eu n-am de gând s-o fac.

— Au inventat un transmiţător de durată, spun eu.

El încuviinţează.

— Deci acum suntem conectaţi pentru simulări multiple, adaug eu. Poate pentru cât de multe vrea Jeanine.

Încuviinţează din nou.

Următoarea respiraţie mă cutremură.

— Tobias, e de rău.

* * *

Pe holul de dincolo de camera de interogatoriu, el se opreşte şi se sprijină de perete.

— Deci l-ai atacat pe Eric, zice el. Asta a fost în timpul invaziei sau când eraţi lângă lifturi?

— Lângă lifturi, îi răspund.

— Nu înţeleg un lucru, zice el. Erai jos. Ai fi putut pur şi simplu să fugi. Dar, în loc de asta, te-ai hotărât să plonjezi de una singură într-o mulţime de Neînfricaţi înarmaţi. Şi sunt gata să pariez că n-aveai nicio armă la tine.

Strâng din buze.

— Adevărat? mă întreabă el.

— Ce te face să crezi că n-aveam nicio armă? mă încrunt eu.

— N-ai mai putut să atingi nicio armă de când cu atacul, spune el. Înţeleg de ce, cu toată tărăşenia cu Will, dar...

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Nu?

Ridică din sprâncene.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Mda. Dar ar fi cazul să încetezi, spune el, îndepărtându-se de perete pentru a veni în faţa mea.

Holurile de la sediul Candorii sunt largi, suficient cât să păstrez între noi atâta spaţiu cât îmi doresc.

— Ar fi trebuit să rămâi cu cei din Prietenie. Ar fi trebuit să te ţii departe de toate astea.

— Ba nu, n-ar fi trebuit, îi spun eu. Crezi că ştii ce e mai bine pentru mine? Habar n-ai. Cu cei din Prietenie simţeam

că înnebunesc. Aici mă simt în sfârşit… cu mintea teafără din nou.

— Ceea ce e ciudat, dacă luăm în calcul faptul că te comporţi ca o psihopată, zice el. Nici vorbă de eroism în situaţia în care te-ai aflat ieri. E mai mult decât prostie — e sinucidere curată. Nu-ţi pasă câtuşi de puţin de propria-ţi viaţă?

— Sigur că-mi pasă! i-o spun pe un ton plin de reproş. Încercam să fac ceva folositor!

Pentru câteva secunde, se holbează pur şi simplu la mine.

— Eşti mai mult decât Neînfricată, spune el cu o voce gravă. Dar dacă vrei să fii aidoma lor, să te arunci în situaţii caraghioase fără niciun motiv şi să te răzbuni pe duşmanii tăi fără să-ţi pese de ceea ce este etic, dă-i înainte! Am crezut că eşti mai mult decât atât, dar poate că m-am înşelat.

Îmi strâng pumnii şi îmi încleştez maxilarul.

— N-ar trebui să-i insulţi pe Neînfricaţi, îi spun eu. Ei te-au primit când n-aveai unde să te duci. Ţi-au încredinţat o slujbă bună. Datorită lor ai prietenii pe care-i ai.

Mă sprijin de perete, cu ochii în pământ. Plăcile de gresie din Merciless Mart sunt întotdeauna în alb şi negru, iar aici au un model ca al tablei de şah. Dacă privesc în gol, văd exact lucrul în care Candoarea nu crede — cenuşiul. Poate că nici Tobias şi nici eu nu credem în el. Nu tocmai.

Povara e prea grea, mai mult decât pot eu duce, sunt aproape să mă prăbuşesc prin podea.

— Tris!

Continui să privesc în gol.

— *Tris!*

Într-un sfârşit, mă uit la el.

— Nu vreau să te pierd.

Rămânem aşa preţ de câteva minute. Nu dau glas gândurilor mele, adică să recunosc că el s-ar putea să aibă dreptate. Există o parte din mine care doreşte să se piardă, care se zbate să li se alăture părinţilor mei şi lui Will, astfel

încât să nu mă mai doară lipsa lor. O parte din mine care vrea să vadă ce va să vină.

* * *

— Deci tu eşti fratele ei? întreabă Lynn. Bănuiesc că ştim cine a primit genele bune.

Râd văzând expresia de pe chipul lui Caleb, gura strânsă pungă şi ochii larg deschişi.

— Când trebuie să te-ntorci? îl întreb, înghiontindu-l cu cotul.

Muşc din sandvişul pe care mi l-a adus Caleb după ce a stat la coadă. Prezenţa lui aici mă face să fiu agitată, amestecând rămăşiţele triste ale vieţii mele de familie cu rămăşiţele triste ale vieţii mele de Neînfricată. Ce părere are el despre prietenii mei, despre facţiunea mea? Ce părere va avea facţiunea mea despre el?

— Curând, zice el. Nu vreau ca cineva să se îngrijoreze.

— Nu mi-am dat seama că Susan şi-a schimbat numele în „Cineva”, spun eu, ridicând din sprânceană.

— Ha-ha! zice el, făcând o mutră spre mine.

Înţepăturile între fraţi ar trebui să fie ceva obişnuit, dar pentru noi nu sunt. Abnegaţia n-a încurajat nimic din ceea ce ar putea face pe cineva să se simtă incomod, incluzând şi înţepăturile.

Simt cât de precauţi suntem unul cu celălalt, acum că am descoperit un mod diferit de a ne corela în lumina noilor noastre facţiuni şi a morţii părinţilor noştri. De fiecare dată când mă uit la el, îmi dau seama că el e singurul membru din familie care mi-a mai rămas, şi mă simt disperată, disperată să-l păstrez în preajma mea, disperată să acopăr prăpastia dintre noi.

— Susan a dezertat şi ea din Erudiţie? întreabă Lynn, înţepând o păstaie cu furculiţa.

Uriah şi Tobias se află încă la coadă, aşteptând în urma a vreo douăzeci de persoane din Candoare, care sunt prea ocupate să se încaiere pentru a-şi lua mâncarea.

— Nu, ea ne-a fost vecină când eram copii. Ea face parte din Abnegaţie, spun eu.

— Şi tu eşti combinat cu ea? îl întreabă ea pe Caleb. Nu crezi că e o mişcare prostească? Vreau să spun, când toate astea se vor fi terminat, veţi fi în facţiuni diferite, veţi trăi în locuri complet diferite...

— Lynn! zice Marlene, atingând-o pe umeri. N-ai vrea să taci din gură?

În partea cealaltă a încăperii, ceva albastru îmi atrage atenţia. Cara tocmai a intrat. Îmi las sandvişul jos, pofta de mâncare îmi dispare, şi o privesc cu capul plecat. Ea se duce în colţul cel mai îndepărtat al cantinei, unde stau la câteva mese refugiaţii Erudiţi. Cei mai mulţi dintre ei au renunţat la hainele lor albastre în favoarea unora în alb şi negru, dar în continuare poartă ochelari. În loc de asta, încerc să mă concentrez asupra lui Caleb — dar şi el îi priveşte pe Erudiţi.

— Nu mă pot întoarce la Erudiţi, după cum nici *ei* nu pot, zice Caleb. Când totul se va fi terminat, nu voi mai avea nicio facţiune.

Pentru prima dată remarc cât de trist pare când vorbeşte despre Erudiţi. Nu mi-am dat seama cât de dificilă trebuie să fi fost pentru el decizia de a-i părăsi.

— Ai putea să te duci să stai lângă ei, îi spun, dând din cap spre refugiaţii Erudiţi.

— Nu-i cunosc. Ridică din umeri. N-am fost acolo decât o lună, îţi aminteşti?

Încruntându-se, Uriah îşi lasă jos tava.

— Am auzit fără să vreau pe cineva de la coadă vorbind despre interogatoriul lui Eric. Aparent, el nu ştia aproape *nimic* despre planul lui Jeanine.

— Poftim? Lynn îşi trânteşte furculiţa pe masă. Dar cum e posibil aşa ceva?

Uriah ridică din umeri şi se aşază.

— Asta nu mă surprinde, zice Caleb.

Cu toţii îl privesc lung.

— Ce e? întreabă el, făcându-se roşu în obraji. Ar fi o prostie să-ţi încredinţezi întregul plan unei singure

persoane. E infinit mai inteligent să oferi frânturi din el fiecărei persoane care lucrează cu tine. Astfel, dacă cineva te trădează, pierderea nu e prea mare.

— A! zice Uriah.

Lynn îşi ridică furculiţa şi continuă să mănânce.

— Am auzit că cei din Candoare au făcut îngheţată, zice Marlene, întorcându-şi capul pentru a privi coada. Ştii tu, ceva de genul „e naşpa c-am fost atacaţi, dar cel puţin avem deserturi”.

— Deja mă simt mai bine, zice Lynn pe un ton sec.

— Probabil că n-o să fie la fel de bună ca prăjiturile celor din Neînfricare, zice Marlene bosumflată.

Oftează, şi o şuviţă din părul castaniu-cenuşiu îi intră în ochi.

— Aveam prăjituri bune, îi spun lui Caleb.

— Aveam băuturi acidulate, spune el.

— Ah, dar aţi avut un pervaz care să dea spre râul de dedesubt? întreabă Marlene, mişcând din sprâncene. Sau o încăpere unde să vă întâlniţi cu toate coşmarurile voastre deodată?

— Nu, răspunde Caleb, şi, ca să fiu cinstit, nici n-am nevoie.

— *Fri-co-su-le*, cântă Marlene.

— *Toate* coşmarurile? întreabă Caleb, ochii săi luminându-se. Cum funcţionează asta? Adică toate coşmarurile produse de calculator sau de creierul tău?

— O, Doamne! Lynn îşi lasă capul în palme. Na că începe!

Marlene se lansează într-o descriere a simulărilor, iar eu permit vocii ei, şi vocii lui Caleb, să mă învăluie în timp ce-mi termin sandvişul. Apoi, în ciuda zăngănitului de furculiţe şi al zumzăitului a sute de conversaţii din jurul meu, îmi las capul pe masă şi adorm.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Linişte, vă rog!

Jack Kang îşi ridică mâinile, iar mulţimea tace. Ăsta e un adevărat talent.

Mă aflu în mijlocul Neînfricaţilor care au ajuns mai târziu, când nu mai era niciun loc liber. Zăresc o rază de lumină — fulgeră. Nu e cel mai potrivit moment pentru a ţine întruniri într-o încăpere cu goluri în pereţi în loc de ferestre, dar este cea mai mare încăpere pe care o au.

— Ştiu că mulţi dintre voi sunt nedumeriţi şi zguduiţi de ceea ce s-a-ntâmplat ieri, zice Jack. Am auzit multe raportări din diferite perspective, şi am înţeles ce e limpede şi ce necesită investigaţii ulterioare.

Îmi dau părul umed pe după urechi. M-am trezit cu zece minute înainte de ora la care se presupunea că va începe întrunirea şi am alergat la duşuri. Cu toate că încă sunt epuizată, acum mă simt mai vioaie.

— După părerea mea, ceea ce necesită investigaţii ulterioare sunt Divergenţii, zice Jack.

Pare obosit — are cearcăne la ochi, iar părul îi e ciufulit, de parcă ar fi tras de el toată noaptea. În ciuda căldurii înăbuşitoare din încăpere, poartă o cămaşă cu mâneci lungi, cu manşetele încheiate — probabil că dimineaţă, când s-a îmbrăcat, atenţia i-a fost distrasă de altceva.

— Cei care sunteţi Divergenţi, vă rog să faceţi un pas în faţă, astfel încât să auzim şi varianta voastră.

Privesc pieziş la Uriah. Asta pare a fi periculos. Se presupune că ar trebui să ascund Divergenţa mea. Să o recunosc se presupune că înseamnă moarte. Dar n-are rost să mă mai ascund acum — ei deja ştiu de mine.

Tobias e primul care se mişcă. Porneşte din mulţime, la început răsucindu-şi corpul pentru a-şi face loc printre oameni, apoi, când ei se dau înapoi pentru a-i face loc, înaintează cu spatele drept spre Jack Kang.

Mă mişc şi eu, murmurând spre oamenii din faţa mea:

— Scuzaţi-mă!

Ei se trag înapoi, de parcă i-aş fi ameninţat că-i împroşc cu otravă. Mai fac şi alţii un pas înainte, îmbrăcaţi în albul şi negrul Candorii, dar nu mulţi. Una dintre ei este fata din Candoare pe care eu am ajutat-o.

În ciuda notorietăţii pe care o are acum Tobias printre Neînfricaţi, şi cu noul meu nume de Fata Care L-a Înjunghiat pe Eric, nu noi constituim adevăratul centru al atenţiei tuturor. Ci Marcus.

— Tu, Marcus? întreabă Jack, când Marcus ajunge în mijlocul încăperii şi stă pe treapta cea mai de jos.

— Da, răspunde Marcus. Înţeleg că eşti îngrijorat — că sunteţi cu toţii îngrijoraţi. Până acum o săptămână n-aţi auzit despre Divergenţi, iar acum, tot ce ştiţi este că ei sunt imuni la ceva la care voi nu sunteţi, iar ăsta e un lucru înspăimântător. Dar pot să vă asigur că, în ceea ce ne priveşte, nu e nimic de care să vă temeţi.

În timp ce vorbeşte, îşi înclină capul şi-şi ridică sprâncenele în semn de compasiune, şi înţeleg pe loc de ce îl plac unii oameni. Te face să ai impresia că, orice i-ai încredinţa, el va avea mare grijă.

— Mie mi se pare limpede, zice Jack, că am fost atacaţi pentru ca Erudiţii să poată să-i descopere pe Divergenţi. Ştii de ce s-a întâmplat asta?

— Nu, nu ştiu, zice Marcus. Poate că intenţia lor a fost doar să ne identifice. Par a fi informaţii folositoare pe care să le deţii în caz că intenţionează să-şi folosească simulările din nou.

— *Nu* asta a fost intenţia lor.

Cuvintele mi-au ieşit de pe buze înainte să mă decid să le rostesc. Vocea mea este subţire, fără rezonanţă, în comparaţie cu cea a lui Marcus sau a lui Jack, dar e prea târziu să mă opresc.

— Au vrut să ne omoare. Au continuat să ne omoare încă înainte ca toate astea să se fi întâmplat.

Jack se încruntă. Aud sute de zgomote firave — picături de ploaie care cad pe acoperiş. Încăperea se întunecă, ca şi

când ar fi fost cuprinsă de tristeţea cuvintelor de-abia rostite de mine.

— Draga mea, asta pare a fi o teorie a conspiraţiei, zice Jack. Ce motiv ar avea Erudiţii să vă omoare?

Mama spunea că oamenii se tem de Divergenţi deoarece nu-i pot controla. Poate că e adevărat, dar teama de ceva ce nu poate fi controlat nu constituie un motiv suficient de bine întemeiat pentru Jack Kang, motiv care să îi explice de ce Erudiţii ne doresc moartea. Inima îmi bate nebuneşte când îmi dau seama că nu-i pot răspunde lui Jack Kang.

— Eu…, încep.

Tobias mă întrerupe.

— Evident că nu ştim, zice el, dar au murit cel puţin vreo doisprezece Neînfricaţi în ultimii şase ani, şi există o legătură între acei oameni şi rezultatele neobişnuite la testele de aptitudini sau la simulările iniţierii.

Fulgeră din nou, şi încăperea se luminează. Jack clatină din cap.

— Oricât de interesant ar fi, legătura nu constituie o probă.

— Un lider Neînfricat a împuşcat un copil din Candoare în *cap*, i-o trântesc eu. N-ai primit un raport despre *asta*? Pare a fi „demn de investigat”?

— De fapt, am primit, zice el. Şi să împuşti cu sânge rece un copil e o crimă îngrozitoare, care nu poate să rămână nepedepsită. Din fericire, făptuitorul se află în custodia noastră şi vom putea să-l judecăm. *În orice caz*, trebuie să ţinem minte că soldaţii Neînfricaţi n-au dat nicio dovadă c-ar fi vrut să facă rău celor mai mulţi dintre noi, sau că aveau de gând să ne ucidă în timp ce zăceam inconştienţi.

În jurul meu se aud murmure iritate.

— Invazia lor paşnică îmi sugerează că ar putea fi posibil să negociem un tratat de pace cu Erudiţia şi cu trădătorii Neînfricaţi, continuă el. Aşadar, voi aranja cât mai curând posibil o întâlnire cu Jeanine Matthews, pentru a discuta despre această posibilitate.

— Invazia lor n-a fost *paşnică*, zic eu.

De unde mă aflu, văd zâmbetul de pe chipul lui Tobias. Inspir adânc, şi o iau de la capăt.

— Numai fiindcă nu v-au împuşcat pe toţi în cap nu înseamnă că intenţiile lor erau oarecum onorabile. De ce crezi că au venit aici? Doar ca să vă fugărească pe holuri, să vă lase laţi şi să plece?

— Bănuiesc că au venit aici după cei ca voi, zice Jack. Şi în timp ce sunt îngrijorat pentru siguranţa voastră, nu consider că putem să-i atacăm numai pentru că au vrut să omoare o parte din populaţia noastră.

— Să vă omoare nu e cel mai rău lucru pe care vor să vi-l facă, spun eu. Ci să vă controleze.

Jack zâmbeşte amuzat. *Amuzat*.

— A, da? Şi cum vor reuşi să facă asta?

— Au tras în voi cu nişte ace, zice Tobias. Ace încărcate cu transmiţători de simulare. Simulările vă controlează. Iată cum.

— Ştim cum funcţionează simulările, zice Jack. Transmiţătorul nu este un implant permanent. Dacă ar intenţiona să ne controleze, ar fi făcut-o imediat.

— Dar…, încep eu.

El mă întrerupe.

— Beatrice, ştiu că în ultima vreme ai fost îngrozitor de stresată, zice el liniştit, şi că ai făcut un mare serviciu facţiunii noastre şi Abnegaţiei. Dar consider că experienţa ta traumatică probabil ţi-a compromis abilitatea de a fi pe deplin obiectivă. Nu pot lansa un atac bazându-mă pe speculaţiile unei fetiţe.

Rămân mască, incapabilă să cred că el poate fi atât de prost. Faţa îmi arde. Mi-a zis *fetiţă*. O fetiţă care e stresată până la a deveni paranoică. Eu nu sunt aşa, dar acum, aşa cred cei din Candoare că sunt.

— *Tu* nu iei hotărâri pentru noi, Kang, spune Tobias.

În jurul meu, Neînfricaţii îşi strigă acordul. Altcineva strigă:

— Tu nu eşti liderul facţiunii noastre!

Jack aşteaptă ca strigătele lor să se potolească, şi apoi spune:

— Asta e adevărat. Dacă vreţi, sunteţi liberi să luaţi cu asalt sediul Erudiţiei. Dar veţi face asta fără sprijinul nostru, şi daţi-mi voie să vă reamintesc că sunteţi depăşiţi numeric şi nepregătiţi.

Are dreptate. Nu-i putem ataca pe Erudiţi şi pe trădătorii Neînfricaţi fără sprijinul membrilor Candorii. S-ar transforma într-o baie de sânge dacă am încerca. Jack Kang deţine toată puterea. Şi acum ştim cu toţii asta.

— Aşa m-am gândit şi eu, spune el pe un ton infatuat. Prea bine. O voi contacta pe Jeanine Matthews, să vedem dacă putem negocia pacea. Aveţi obiecţiuni?

Nu putem ataca fără Candoare, mă gândesc eu, *nu şi dacă îi avem pe cei fără facţiune.*

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

După-amiază mă alătur unui grup de membri ai Candorii şi ai Neînfricării care curăţă cioburile din hol. Mă concentrez asupra mişcărilor măturii, ţinându-mi privirea aţintită la praful care se adună între cioburi. Muşchii mei îşi amintesc mişcarea înainte ca eu să o fac, dar când privesc în jos, în locul marmurei negre văd gresii simple, albe, şi marginea de jos a unui perete gri-deschis; văd şuviţe de păr blond pe care le-a tăiat mama, şi oglinda ascunsă în spatele panoului glisant.

Simt că mă lasă picioarele, şi mă sprijin de coada măturii.

Cineva îmi pune o mână pe umăr şi mă întorc.

Dar nu este decât o fată din Candoare — o copilă. Mă priveşte cu ochii larg deschişi.

— Eşti bine? mă întreabă ea, cu o voce subţire şi puţin neclară.

— Sunt bine, îi spun, prea brutal. Mă grăbesc să mă corectez. Doar obosită. Mulţumesc.

— Cred că minţi, spune ea.

Observ un pansament ieşind de sub mâneca ei, care probabil îi acoperă împunsătura de ac. Gândul că această fetiţă se află sub simulare mă îngreţoşează. Nici măcar nu o pot privi. Mă răsucesc pe călcâie.

Şi-i văd: afară, un trădător Neînfricat, sprijinind o femeie căreia îi curge sânge din picior. Văd şuviţele argintii din părul femeii şi vârful nasului acvilin al bărbatului, iar mai jos de umeri văd banderola albastră a trădătorilor Neînfricaţi, şi-i recunosc pe amândoi. Tori şi Zeke.

Tori încearcă să meargă, dar îşi târăşte un picior. O pată umedă, de culoare închisă, îi acoperă aproape toată coapsa.

Cei din Candoare se opresc din măturat şi îi privesc lung. Paznicii Neînfricaţi care se află în faţa lifturilor se grăbesc spre intrare, cu armele ridicate. Tovarăşii mei măturători se dau înapoi pentru a le face loc, dar eu rămân unde mă aflu,

cuprinsă de un val de căldură în timp ce Zeke şi Tori se apropie.

— Sunt măcar înarmaţi? întreabă cineva.

Tori şi Zeke ajung în locul unde fuseseră uşile, iar el ridică o mână când vede şirul de Neînfricaţi înarmaţi. Cealaltă mână o are petrecută în jurul taliei lui Tori.

— Are nevoie de îngrijiri medicale, zice Zeke. Imediat.

— Şi de ce i-am oferi îngrijiri medicale unui trădător? întreabă pe deasupra ţevii puştii un bărbat Neînfricat cu păr blond şi cu două piercinguri în buză.

Un petic de albastru îi marchează braţul.

Tori mormăie, iar eu mă strecor printre doi Neînfricaţi pentru a ajunge la ea. Îşi pune mâna plină de sânge într-a mea. Zeke o lasă la pământ, mormăind.

— Tris! zice ea, ameţită.

— Fato, mai bine treci înapoi! zice Neînfricatul blond.

— Ba nu, spun eu. Lasă-ţi arma jos!

— V-am zis că Divergenţii sunt nebuni, mormăie unul dintre Neînfricaţii înarmaţi spre femeia de lângă el.

— Nu-mi pasă dacă o luaţi pe sus şi o legaţi de un pat pentru a o împiedica să se ducă la o petrecere cu focuri de armă, spune Zeke, încruntându-se. Numai n-o lăsaţi să sângereze de moarte în holul sediului Candorii!

Într-un final, câţiva Neînfricaţi înaintează şi o ridică pe Tori.

— Unde ar trebui… s-o ducem? întreabă unul dintre ei.

— Găsiţi-o pe Helena, zice Zeke. Sora Neînfricaţilor.

Bărbaţii încuviinţează şi o duc spre lifturi. Eu şi Zeke ne încrucişăm privirile.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Trădătorii Neînfricaţi au descoperit că strângeam informaţii de la ei, zice el. Tori a încercat să fugă, dar au împuşcat-o în timp ce alerga. Am ajutat-o să ajungă aici.

— Drăguţă poveste, zice Neînfricatul blond. N-ai vrea s-o repeţi sub serul adevărului?

Zeke ridică din umeri.

— OK.

Întinde în faţă mâinile unite la încheieturi într-un mod teatral.

— Săltaţi-mă, dacă sunteţi aşa de disperaţi s-o faceţi.

Apoi priveşte la ceva peste umărul meu şi dă să pornească. Mă întorc pentru a-l vedea pe Uriah alergând dinspre cabina liftului. El zâmbeşte.

— Am auzit că ai fi un trădător mizerabil, zice Uriah.

— Mda, cum zici tu, răspunde Zeke.

Se ciocnesc într-o îmbrăţişare care mi se pare aproape dureroasă, plesnindu-şi reciproc spinările şi râzând, cu pumnii strânşi între ei.

* * *

— Nu pot să cred că nu ne-ai zis, spune Lynn, scuturând din cap.

Stă vizavi de mine la masă, cu braţele încrucişate şi cu un picior ridicat.

— Ei, nu vă impacientaţi, zice Zeke. Nici măcar Shaunei şi nici lui Uriah nu trebuia să le spun. Pentru că nu poţi fi spion dacă le spui tuturor că asta eşti.

Stăm într-o încăpere din sediul Candorii care se numeşte Locul Adunării, aşa cum s-au obişnuit Neînfricaţii să-i spună ironic, ori de câte ori au posibilitatea. E largă şi deschisă, cu materiale textile în alb şi negru drapate pe fiecare perete, şi cu un cerc de podiumuri aflat în mijlocul încăperii. Podiumurile sunt înconjurate de mese mari, rotunde. Lynn mi-a spus că ei găzduiesc aici dezbateri lunare, pentru distracţie, şi, de asemenea, o dată pe săptămână, aici au loc slujbe religioase. Dar şi când nu sunt programate niciun fel de evenimente, încăperea e de obicei plină.

În urmă cu o oră, la etajul al optsprezecelea, ca urmare a unui interogatoriu scurt, Zeke a fost achitat de către cei din Candoare. N-a fost la fel de sumbru ca interogatoriul meu sau al lui Tobias, pe de-o parte pentru că nu exista nicio înregistrare video suspectă care să-l implice pe Zeke, şi pe de altă parte pentru că Zeke e amuzant când se află sub efectul serului adevărului. Mai ales partea a doua. În orice

caz, am venit la Locul Adunării pentru a sărbători ceea ce Uriah a numit „Hei, tu nu eşti un trădător mizerabil!”.

— Da, dar noi te-am tot insultat încă din timpul atacului simulat, zice Lynn. Şi acum mă simt ca o ticăloasă.

Zeke o cuprinde cu braţul pe Shauna.

— Lynn, tu *eşti* o ticăloasă. Face parte din farmecul tău.

Lynn aruncă spre el cu o cană de plastic, iar el parează. Apa se împrăştie peste masă, stropindu-l în ochi.

— Oricum, după cum ziceam, spune Zeke, frecându-se la ochi, în cea mai mare parte mă ocupam cu scoaterea în siguranţă a dezertorilor Erudiţi. De aceea există aici un grup mare şi unul mai mic la sediul Prieteniei. Dar Tori... habar n-am ce făcea. Se tot furişa ore-n şir, şi ori de câte ori se afla prin zonă, părea pe punctul de-a exploda. Nu e de mirare că ne-a dat în vileag.

— *Cum* ai căpătat slujba? întreabă Lynn. Nu eşti chiar aşa de deosebit.

— A fost mai mult datorită locului în care m-am aflat după atacul simulat. Drept în mijlocul unui grup de trădători Neînfricaţi. M-am hotărât să merg cu ei, spune. Despre Tori nu ştiu exact.

— Ea s-a transferat de la Erudiţi, îi spun eu.

Ceea ce nu spun, deoarece sunt convinsă că ea n-ar vrea să ştie toată lumea, e că Tori probabil părea pe punctul de a exploda în sediul Erudiţiei întrucât aceştia îl omorâseră pe fratele ei pentru că era Divergent.

Cândva îmi spusese că aştepta oportunitatea pentru a se răzbuna.

— O! zice Zeke. Cum de ştii asta?

— Păi, toţi transferaţii din facţiuni au un club secret, spun eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Ne întâlnim în fiecare a treia joi.

Zeke pufneşte.

— Unde-i Four? întreabă Uriah, uitându-se la ceas. Ar trebui oare să începem fără el?

— Nu putem, zice Zeke. El primeşte Informaţiile.

Uriah dă din cap ca şi când asta înseamnă ceva. Apoi se opreşte şi întreabă:

— Poftim? Care informaţii?

— Informaţiile legate de micuţa întâlnire de pace a lui Kang cu Jeanine, răspunde Zeke.

— Evident.

De cealaltă parte a încăperii, o văd pe Christina stând la masă, alături de sora ei. Amândouă citesc ceva.

Mă încordez toată. Cara, sora mai mare a lui Will, traversează încăperea spre masa Christinei. Îmi plec capul.

— Ce e? întreabă Uriah, privind peste umăr.

Îmi vine să-l pocnesc.

— Termină! îi spun. N-ai vrea să faci în aşa fel încât să ştie toată lumea?

Mă aplec în faţă, sprijinindu-mă de masă.

— Sora lui Will e acolo.

— Da, am vorbit odată cu ea despre cum să o ajut să iasă de la Erudiţi, când mă aflam acolo, zice Zeke. A zis că a văzut o femeie din Abnegaţie omorâtă în timp ce se afla într-o misiune pentru Jeanine şi nu mai putea suporta.

— Suntem siguri că nu e doar un spion Erudit? întreabă Lynn.

— Lynn, ea a salvat jumătate din facţiunea noastră de la chestia *asta*, zice Marlene, lovind cu degetul pansamentul de pe braţ, acolo unde o împuşcaseră trădătorii Neînfricaţi. Mă rog, jumătate din jumătatea facţiunii noastre.

— Mar, în anumite cercuri, asta se cheamă sfert, îi zice Lynn.

— Oricum, cui îi pasă dacă e trădătoare? întreabă Zeke. Noi nu plănuim nimic despre care ea i-ar putea informa. Şi cu siguranţă n-am include-o şi pe ea dacă am face treaba asta.

— Există multe informaţii aici pe care ea le poate strânge, zice Lynn. Câţi suntem, de exemplu, sau câţi dintre noi nu sunt conectaţi pentru simulări.

— Tu n-ai văzut-o când îmi povestea de ce a plecat, zice Zeke. Eu o cred.

Cara şi Christina s-au ridicat şi ies din încăpere.

— Mă întorc imediat, spun eu. Trebuie să merg la baie.

Aştept până ce Cara şi Christina ies pe uşă, şi apoi pe jumătate merg, pe jumătate alerg în aceeaşi direcţie. Deschid uşa încet, astfel încât să nu scoată niciun zgomot, şi apoi o închid lent în urma mea. Mă aflu într-un hol în penumbră, care miroase a gunoi — aici trebuie să fie platforma de gunoi a Candorii.

Aud două voci de femeie dincolo de colţ, şi mă furişez spre capătul holului, pentru a auzi mai bine.

— ...pur şi simplu nu pot să suport faptul că ea e aici, suspină una dintre ele.

Christina.

— Nu pot să-mi imaginez întruna... ce a făcut ea... nu pot să înţeleg cum de-a făcut una ca asta!

Suspinele Christinei mă termină.

Cara nu se grăbeşte cu răspunsul.

— Ei bine, eu înţeleg, spune ea.

— Poftim? rosteşte Christina, sughiţând.

— Trebuie să înţelegi, suntem antrenate să vedem lucrurile cât mai logic posibil, zice Cara. Aşa încât să nu crezi că sunt dură. Dar fata asta a fost probabil speriată de şi-a ieşit din minţi, cu siguranţă incapabilă să evalueze limpede situaţia la vremea aceea, asta dacă a fost vreodată capabilă să o facă.

Deschid ochii mirată. *Ce*... Parcurg în gând o listă scurtă de insulte, înainte să o ascult continuând.

— Iar simularea a făcut-o incapabilă să rezoneze cu el. Deci când el a ameninţat-o cu moartea, ea a reacţionat aşa cum fusese instruită de către Neînfricaţi: să împuşte pentru a omorî.

— Deci, ce insinuezi? întreabă Christina pe un ton aspru. Că ar trebui s-o lăsăm baltă pentru că are logică?

— Sigur că nu, zice Cara. Vocea îi este puţin nesigură, şi repetă, de data aceasta liniştită. *Sigur* că nu.

Îşi drege vocea.

— Doar că tu trebuie să te afli în preajma ei, iar eu vreau să fac ca totul să fie mai uşor pentru tine. Nu trebuie să o ierţi. De fapt, nici măcar nu ştiu de ce aţi fost prietene — ea întotdeauna mi s-a părut puţin excentrică.

Mă încordez aşteptând acordul Christinei, dar, spre surprinderea — şi uşurarea — mea, acesta nu vine.

Cara continuă.

— În orice caz. Tu nu trebuie s-o ierţi, dar ar trebui să încerci să înţelegi că ceea ce a făcut n-a fost din răutate, ci a fost de frică. În felul acesta, poţi să o priveşti fără să-ţi vină să-i tragi un pumn în nasul ei îngrozitor de lung.

Duc automat mâna la nas. Christina râde, şi percep râsul ei ca pe o lovitură în stomac. Mă întorc cu spatele şi intru din nou în Locul Adunării.

Deşi Cara a fost nepoliticoasă — iar comentariul legat de nas a fost o lovitură sub centură —, îi sunt recunoscătoare pentru cele spuse.

* * *

Tobias apare pe o uşă ascunsă în spatele unei bucăţi de material alb. Enervat, îl dă la o parte din calea lui înainte de a veni către noi şi de a se aşeza lângă mine la masa din Locul Adunării.

— Kang se va întâlni cu un reprezentant al lui Jeanine Matthews la şapte dimineaţă, zice el.

— Un reprezentant? Nu vine chiar ea?

— Da, şi să stea în mijlocul unui grup de oameni nervoşi şi înarmaţi care pot să tragă în ea?

Uriah zâmbeşte uşor.

— Aş vrea s-o văd încercând să facă asta. Nu, zău, chiar aş vrea.

— Cel puţin Kang Genialul îşi va lua o escortă de Neînfricaţi? întreabă Lynn.

— Da, răspunde Tobias. Câţiva dintre membrii mai vechi s-au oferit voluntari. Bud a spus că va asculta cu atenţie şi va raporta imediat.

Mă încrunt spre el. Cum de are atâtea informaţii? Şi de ce, după doi ani în care a evitat cu orice preţ să devină un lider Neînfricat, brusc se comportă astfel?

— Deci bănuiesc că întrebarea care se pune, zice Zeke, punându-şi palmele pe masă, este: dacă aţi fi Erudiţi, *voi* ce aţi spune la această întrunire?

Mă privesc cu toţii. Plini de aşteptare.

— Ce e? întreb eu.

— Eşti Divergentă, răspunde Zeke.

— Şi Tobias e.

— Dar, dar el n-are aptitudini pentru Erudiţie.

— Şi tu de unde ştii că eu am?

Zeke îşi îndreaptă umerii.

— Pare probabil. Nu-i aşa că pare probabil?

Uriah şi Lynn încuviinţează. Tobias îşi mişcă buzele ca şi când ar zâmbi, dar dacă aşa a fost, el şi-a reprimat imediat gestul. Mă simt de parcă aş fi înghiţit un bolovan.

— Ultima dată când am verificat, cu toţii aveaţi creiere care funcţionau, spun. Şi voi puteţi gândi ca Erudiţii.

— Dar noi nu avem minţi Divergente speciale! zice Marlene. Îşi pune degetele pe capul meu şi apasă uşor. Haide, fă-ţi numărul de magie!

— Mar, nu există magie Divergentă, zice Lynn.

— Şi dacă totuşi există, n-ar trebui să o consultăm, zice Shauna.

Este pentru prima dată când vorbeşte de când ne-am aşezat. Nici măcar nu mă priveşte când spune asta, ci pur şi simplu se încruntă spre sora ei mai mică.

— Shauna…, începe Zeke.

— Slăbeşte-mă cu *Shauna*! zice ea, încruntându-se în schimb spre el. Nu crezi că cineva care are aptitudini pentru multiple facţiuni ar putea avea o problemă de loialitate? Dacă are aptitudini pentru Erudiţie, cum putem fi siguri că nu *lucrează* pentru Erudiţi?

— Nu fi caraghioasă, zice Tobias, pe un ton scăzut.

— Nu sunt caraghioasă, spune ea, lovind masa. Ştiu că aparţin Neînfricării deoarece tot ce am făcut la acel test de aptitudini mi-a confirmat acest lucru. Şi din acest motiv îi sunt loială facţiunii mele — deoarece n-aş putea fi în altă parte. Dar ea? Şi tu?

Clatină din cap.

— Habar n-am cui îi sunteţi voi loiali. Şi n-am de gând să mă prefac că totul e OK.

Se ridică, iar când Zeke întinde mâna spre ea, fata îi împinge mâna la o parte, pornind grăbită spre una dintre uşi. O urmăresc cu privirea până când se închide uşa în urma ei, iar materialul negru care atârnă în faţa acesteia nu se mai mişcă.

Mă simt rănită, într-atât încât aş putea să ţip, numai că Shauna nu mai este aici să pot ţipa la ea.

— Nu e *magie*, spun eu enervată. Trebuie doar să vă întrebaţi care ar fi cel mai logic răspuns într-o anumită situaţie.

Vorbele mele sunt întâmpinate de chipuri lipsite de expresie.

— Serios, zic eu. Dac-aş fi în această situaţie, privind la un grup de paznici Neînfricaţi şi la Jack Kang, probabil că n-aş recurge la violenţă, bine?

— Păi, tu s-ar putea să n-o faci, dacă ai avea propriii tăi paznici Neînfricaţi. Şi apoi nu e nevoie decât de un singur foc — bum! el a murit, şi Erudiţia o duce mult mai bine, zice Zeke.

— Pe oricine ar trimite ei să discute cu Jack Kang, n-o să fie vreun puşti oarecare din Erudiţie, ci o persoană importantă. Ar fi o mişcare prostească să tragi în Jack Kang şi să rişti să pierzi pe oricine ar trimite ei drept reprezentantul lui Jeanine.

— Vedeţi? De asta trebuie să analizăm situaţia, zice Zeke. Dacă ar fi după mine, eu l-aş împuşca; ar merita riscul.

Mă ciupesc de nas. Deja mă doare capul.

— Bine.

Încerc să mă pun în locul lui Jeanine Matthews. Ştiu deja că ea nu va negocia cu Jack Kang. De ce ar trebui s-o facă? El n-are nimic să-i ofere ei. Ea va folosi situaţia în avantajul ei.

— Consider, zic eu, că Jeanine Matthews îl va manipula. Şi că el va face orice pentru a-şi proteja facţiunea, chiar dacă asta înseamnă să-i sacrifice pe Divergenţi.

Mă opresc un moment, amintindu-mi cum a obţinut influenţa facţiunii sale, peste capetele noastre, la întrunire.

— Sau să-i sacrifice pe Neînfricaţi. Aşa că *trebuie* să auzim ce vor spune la acea întâlnire.

Uriah şi Zeke schimbă priviri. Lynn zâmbeşte, dar nu este zâmbetul ei obişnuit. Nu zâmbeşte şi cu ochii, care acum par mult mai aurii decât au fost vreodată, cu acea răceală în ei.

— Deci să ascultăm, spune ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Mă uit la ceas. E şapte seara. Doar douăsprezece ore până când vom auzi ce are de spus Jeanine lui Jack Kang. Mi-am verificat ceasul cel puţin de zece ori în ultima oră, de parcă aşa aş determina timpul să treacă mai repede. Ard de nerăbdare să fac ceva — *orice* altceva în afară de a sta în cantină cu Lynn, Tobias şi Lauren, ciugulind din mâncare şi aruncându-i priviri furişe Christinei, care stă cu familia ei din Candoare la una dintre mese.

— Mă întreb dacă vom putea să ne întoarcem la ce-a fost, după ce toate astea se vor fi terminat, zice Lauren.

Ea şi Tobias vorbesc încontinuu, de cel puţin cinci minute, despre metodele de pregătire a novicilor Neînfricaţi. Probabil că e singurul lucru pe care îl au în comun.

— Dacă va mai *rămâne* vreo facţiune după ce toate astea se vor fi terminat, zice Lynn, clădindu-şi piureul de cartofi pe o chiflă.

— Să nu-mi spui că ai de gând să mănânci un sandviş cu piure de cartofi, îi zic.

— De ce nu?

Un grup de Neînfricaţi se strecoară printre masa noastră şi următoarea. Sunt mai mari decât Tobias, dar nu cu mult. Una dintre fete are cinci culori diferite în păr, şi braţele acoperite cu tatuaje, astfel încât aproape că nu i se mai zăreşte niciun centimetru liber de piele. Unul dintre băieţi se apleacă spre Tobias, care stă cu spatele spre ei, şi îi şopteşte în timp ce trece:

— Laşule!

Şi alţi câţiva procedează la fel, suflându-i „laşule” la ureche şi apoi continuându-şi drumul. El îşi propteşte cuţitul de o bucată de pâine, unde un cocoloş de unt aşteaptă să fie întins, şi priveşte lung masa.

Încordată, mă aştept să explodeze.

— Ce idioţi! zice Lauren. Şi la fel şi ăştia din Candoare, că te fac să-ţi deşerţi toată povestea vieţii în faţa lor... şi ei sunt nişte idioţi.

Tobias nu răspunde. Îşi lasă jos cuţitul şi bucata de pâine şi se ridică de la masă. Priveşte concentrat spre ceva aflat în cealaltă parte a încăperii.

— Asta trebuie să-nceteze, rosteşte el, şi porneşte spre locul în care privea, înainte ca eu să-mi dau seama ce este.

Asta nu-i a bine.

Se strecoară printre mese şi oameni, ca şi când ar fi mai mult lichid decât solid, iar eu merg împleticindu-mă după el, murmurând scuze în timp ce împing oamenii.

Şi atunci văd exact spre ce se îndreaptă Tobias. Marcus. Stă aşezat cu câţiva dintre membrii mai în vârstă din Candoare.

Tobias ajunge la el şi-l înşfacă de ceafă, smulgându-l de pe scaun. Marcus deschide gura pentru a spune ceva, iar asta e o greşeală, căci Tobias îl pocneşte peste gură. Cineva ţipă, dar nimeni nu se grăbeşte să-i vină în ajutor lui Marcus. La urma urmelor, suntem într-o sală plină de Neînfricaţi.

Tobias îl împinge pe Marcus spre mijlocul încăperii, unde există un spaţiu liber între mese pentru a lăsa la vedere simbolul Candorii. Marcus se împleticeşte deasupra unuia dintre braţele balanţei, acoperindu-şi faţa cu mâinile, astfel încât nu văd urmările loviturii lui Tobias.

Tobias îl trânteşte la podea şi îşi pune tocul pantofului pe gâtul lui. Marcus îi trage una peste picior, în timp ce sângele îi curge pe buze, dar chiar dacă a fost cu toată forţa, el tot nu poate fi la fel de puternic precum fiul lui. Tobias îşi desface catarama curelei şi şi-o trage din găici.

Îşi ia piciorul de pe gâtul lui Marcus şi dă cureaua spre spate.

— E pentru binele tău, îi spune el.

Asta, îmi amintesc, e ceea ce Marcus, şi multiplele lui manifestări, i-au spus întotdeauna lui Tobias în peisajul fricii lui.

Apoi cureaua zboară prin aer şi-l loveşte pe Marcus peste braţ. Faţa lui Marcus e de un roşu aprins şi îşi acoperă capul când cade următoarea lovitură, aceasta lovindu-l peste spate. În jurul meu se aud hohote de râs care vin dinspre mesele Neînfricaţilor, dar eu nu râd. Pur şi simplu nu pot să râd când văd aşa ceva.

În sfârşit, îmi vin în fire. Mă reped înainte şi-l apuc pe Tobias de mână.

— Opreşte-te! îi spun. Tobias, opreşte-te *chiar acum*!

Mă aştept să văd o privire sălbatică în ochii lui. Însă când mă priveşte, nu e aşa. Nu e roşu la faţă, şi respiră calm. Acesta n-a fost un act săvârşit cu patimă. A fost un act calculat.

Lasă cureaua să cadă şi duce mâna la buzunar. Scoate de acolo un lanţ de argint pe care atârnă un inel. Marcus stă pe o parte şi gâfâie. Tobias lasă inelul să cadă lângă faţa tatălui său. Este făcut dintr-un metal simplu, lipsit de strălucire, o verighetă din Abnegaţie.

— Mama mea, zice Tobias, îţi transmite salutări.

Tobias se îndepărtează, iar mie îmi trebuie câteva secunde să pot respira din nou. Când reuşesc, îl las pe Marcus crispându-se pe podea şi alerg după el. Durează până ce îl ajung din urmă pe hol.

— Ce-a *fost* asta? îl întreb.

Tobias apasă butonul liftului şi nu mă priveşte.

— A fost necesar, zice el.

— Necesar pentru ce? îl întreb eu.

— Poftim? Acum îţi pare rău *pentru el*? mă întreabă Tobias, întorcându-se încruntat spre mine. Ai idee de câte ori mi-a făcut el asta mie? Cum crezi c-am învăţat mişcările?

Mă simt fragilă, de parcă m-aş putea frânge. Chiar părea că făcuse repetiţii, ca şi când Tobias revăzuse în minte paşii, recitase cuvintele în faţa unei oglinzi. Le ştia pe de rost; numai că, de data aceasta, juca celălalt rol.

— Nu, spun încet. Nu. Nu-mi pare rău pentru el, câtuşi de puţin.

— Atunci, *ce e*, Tris?

Vocea lui e aspră. Ar putea fi lucrul care să mă frângă.

— În ultima săptămână, nu ţi-a păsat de ceea ce am făcut sau am spus, aşa că ce-i atât de diferit acum?

Aproape că mă tem de el. Nu ştiu ce să spun sau să fac când vine vorba de partea lui ciudată, şi iat-o, mocnind sub suprafaţa lucrurilor pe care le face, exact ca partea crudă din mine. Amândoi purtăm în noi înşine războiul. Uneori, ne ţine în viaţă. Alteori, ameninţă să ne distrugă.

— Nimic, îi răspund.

Liftul îşi anunţă sonor sosirea. El intră în lift şi apasă butonul de închidere, astfel încât uşile se închid între noi. Privesc lung la metalul lustruit şi încerc să rememorez ultimele zece minute. „Asta trebuie să-nceteze”, a spus el. „Asta” a fost partea ridicolă, rezultat al interogatoriului, când el a recunoscut că s-a alăturat Neînfricaţilor pentru a scăpa de tatăl lui. Iar apoi l-a bătut pe Marcus — în public, unde toţi Neînfricaţii au putut să privească.

De ce? Pentru a-şi recupera mândria? Nu poate fi asta. A fost mult prea voit pentru asta.

* * *

În drumul meu înapoi spre cantină, văd un bărbat din Candoare, care îl însoţeşte pe Marcus la baie. El merge încet, dar nu e chircit, ceea ce mă face să cred că Tobias nu l-a lovit prea rău. Văd cum se închide uşa în urma lui.

N-am uitat deloc ce-am auzit la sediul Prieteniei despre informaţiile pentru care tatăl meu şi-a riscat viaţa. *Aşa se presupune*, îmi reamintesc eu. S-ar putea să nu fie înţelept să ai încredere în Marcus. Şi mi-am promis că n-am să-l mai întreb niciodată despre aşa ceva.

Pierd vremea lângă uşa băii până ce iese bărbatul din Candoare, şi apoi intru eu, înainte ca uşa să se închidă de tot. Marcus e aşezat pe jos în faţa unei chiuvete, cu un ghemotoc de prosoape din hârtie apăsat pe buze. Nu pare fericit să mă vadă.

— Ce e, ai venit să te desfeţi? întreabă el. Ieşi afară!

— Ba nu, îi răspund eu.

De fapt, de ce sunt aici?

Mă priveşte şi aşteaptă.

— Ei?

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să-ţi reamintesc ceva, îi spun. Orice ai vrea să obţii de la Jeanine, n-ai să poţi s-o faci de unul singur, şi nici n-ai să poţi să o faci numai cu ajutorul Abnegaţiei.

— Credeam c-am depăşit momentul ăsta.

Vocea îi este înăbuşită de prosoapele de hârtie.

— Ideea că *tu* ai putea să m-ajuţi...

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că sunt nefolositoare, dar asta e! i-o trântesc eu. Şi nu mă interesează s-aud ce părere ai. Nu vreau decât să-ţi spun că, atunci când n-ai să-ţi mai faci iluzii şi ai să-ncepi să te simţi disperat, căci eşti prea prost să-ţi dai seama singur, ai să ştii la cine să apelezi.

Plec din baie exact când bărbatul din Candoare se întoarce cu o pungă cu gheaţă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Stau în faţa chiuvetelor din baia femeilor, pe podeaua recent revendicată a Neînfricaţilor, cu un pistol în palmă. Lynn mi l-a strecurat acum câteva minute; părea încurcată că nu l-am strâns imediat în mână şi nu l-am pus undeva, într-un toc sau la betelia jeanşilor. Pur şi simplu l-am lăsat acolo şi m-am dus la baie înainte să intru în panică.

Nu fi proastă! Nu pot să trec la treabă fără o armă. Ar fi o nebunie. Prin urmare, va trebui să rezolv în următoarele cinci minute această problemă pe care o am. Mai întâi îmi îndoi degetul mic în jurul patului, apoi degetul inelar, apoi pe celelalte. Greutatea îmi este cunoscută. Arătătorul îmi alunecă înspre trăgaci. Respir. Încep să-l ridic, ducându-mi mâna stângă spre dreapta, pentru a o stabiliza. Îndepărtez pistolul de corp, cu braţele întinse, aşa cum m-a învăţat Four, atunci când acesta era singurul lui nume. Am folosit un pistol ca acesta pentru a-mi apăra tatăl şi fratele de Neînfricaţii aflaţi sub simulare. L-am folosit pentru a-l împiedica pe Eric să-l împuşte pe Tobias în cap. Nu este un rău inerent. Este doar o unealtă.

Zăresc un licăr de mişcare în oglindă, şi înainte să mă pot opri, îmi privesc imaginea. *Aşa m-a văzut el*, mă gândesc. *Aşa m-a văzut când l-am împuşcat*. Gemând ca un animal rănit, las pistolul să-mi cadă din mână şi-mi pun mâinile încrucişate la piept. Vreau să plâng, fiindcă ştiu că mă va face să mă simt mai bine, dar lacrimile nu-mi vin. Mă las pe vine şi privesc lung spre plăcile de gresie albă. Nu pot s-o fac. Nu pot să iau pistolul cu mine.

Nici măcar n-ar trebui să mă duc; şi totuşi, am de gând s-o fac.

— Tris?

Cineva bate la uşă. Mă ridic în timp ce uşa se deschide câţiva centimetri scârţâind. Tobias păşeşte înăuntru.

— Zeke şi Uriah mi-au spus că ai de gând să tragi cu urechea la Jack, îmi spune el.

— Ah!

— Aşa este?

— De ce ţi-aş spune? Tu nu-mi spui despre planurile *tale*.

Ridică din sprâncene.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre faptul că l-ai bătut măr pe Marcus în faţa tuturor Neînfricaţilor fără niciun motiv aparent. Păşesc spre el. Dar există totuşi un motiv, nu-i aşa? Deoarece nu e ca şi când ţi-ai pierdut controlul, nu e ca şi când el a făcut ceva pentru a te provoca, ca atare, trebuie să existe un motiv!

— Am fost nevoit să le demonstrez Neînfricaţilor că nu sunt laş, spune el. Asta-i tot. Ăsta a fost singurul motiv.

— De ce ai avea nevoie să…, încep eu.

De ce are nevoie Tobias să le arate Neînfricaţilor de ce e în stare? Numai dacă ar vrea ca ei să îl stimeze. Doar dacă ar vrea să devină lider Neînfricat. Îmi amintesc vocea lui Evelyn vorbind din întunericul adăpostului celor fără facţiune: „Ceea ce sugerez e ca tu să *devii* important.”

El vrea ca Neînfricaţii să se alieze cu cei fără facţiune, şi ştie că singurul mod prin care asta se poate întâmpla e să o facă el însuşi.

De ce n-a simţit nevoia să-mi împărtăşească şi mie planul lui e cu totul alt mister. Înainte să pot să-l întreb, el spune:

— Deci, ai de gând să tragi cu urechea sau nu?

— Ce importanţă are?

— Iar te bagi în belele fără niciun motiv, spune el. Exact ca atunci când te-ai repezit să lupţi cu Eruditii, având numai un… *briceag* pentru a te apăra.

— Există un motiv. Unul bun. Nu vom şti ce se întâmplă dacă nu tragem cu urechea, şi trebuie să ştim ce se petrece.

Îşi încrucişează braţele. Nu e masiv, aşa cum sunt unii băieţi Neînfricaţi. Iar unele fete ar fi deranjate de urechile lui uşor clăpăuge sau de nasul lui puţin acvilin, dar pentru mine…

Îmi înăbuş restul gândului. El e aici pentru a ţipa la mine. Ascunde anumite chestii de mine. Orice suntem acum, nu-

mi pot permite să nutresc gânduri despre cât de atrăgător este. Nu va face decât să-mi fie mai greu să îndeplinesc ceea ce trebuie. Iar acum, asta înseamnă să merg să trag cu urechea la ceea ce Jack Kang are de gând să le spună Erudiţilor.

— Nu-ţi mai tunzi părul cum o fac cei din Abnegaţie, îi spun. Asta pentru că vrei să pari şi mai Neînfricat?

— Nu schimba subiectul! îmi spune el. Deja există patru oameni care au de gând să tragă cu urechea. Nu e nevoie să fii şi tu acolo.

— De ce insişti aşa de mult ca eu să rămân acasă? Ridic vocea. Nu sunt genul de persoană care doar stă şi-i lasă pe alţii să-şi asume toate riscurile.

— Atâta timp cât tu eşti cineva care nu pare să pună preţ pe propria-i viaţă… Cineva care nici măcar nu poate ţine şi trage cu un *pistol*…

Se apleacă spre mine.

— Ar trebui să stai şi să-i laşi pe alţii să-şi asume riscurile.

Vocea lui liniştită pulsează în jurul meu asemenea unei bătăi de inimă. Aud vorbele „care nu pare să pună preţ pe propria-i viaţă”, iar şi iar, şi stau nemişcată, pentru a nu mă înfuria.

— Ce ai de gând să faci? îl întreb. Să mă încui în baie? Pentru că e singura modalitate prin care mă vei putea împiedica să merg.

Îşi atinge fruntea şi apoi îşi trece mâinile peste obraji. Nu i-am văzut niciodată faţa atât de contorsionată.

— Nu vreau să te opresc. Vreau ca tu însăţi să te opreşti, spune el. Dar dacă ai de gând să fii nesăbuită, nu mă poţi împiedica să vin şi eu.

* * *

Încă e întuneric, dar nu atât de dens, atunci când ajungem la pod, care e structurat pe două niveluri, cu stâlpi de piatră în fiecare colţ. Coborâm scările de lângă unul din stâlpii de piatră şi ne strecurăm în tăcere la nivelul râului.

Băltoace de apă stătută strălucesc când sunt atinse de primele petice de lumină. Soarele răsare; trebuie să ne ocupăm locurile.

Uriah şi Zeke se află în clădirile situate de o parte şi de alta a podului, astfel încât să aibă o privelişte mai bună şi să ne acopere de la distanţă. Pot ochi mai bine decât Lynn sau Shauna, care a venit, rugată fiind de către Lynn, în pofida descărcării ei nervoase de la Locul Adunării.

Lynn merge prima, cu spatele lipit de piatră, în timp ce înaintează centimetru cu centimetru pe muchia inferioară a cadrelor de susţinere a podului. Eu o urmez, cu Shauna şi cu Tobias în urma mea. Podul este susţinut de patru structuri curbate din metal care îl fixează de peretele de piatră, şi de un labirint de grinzi înguste sub nivelul lui inferior. Lynn se strecoară sub una dintre structurile din metal şi se caţără repejor, lăsând în urma ei grinzile înguste, în timp ce-şi croieşte drum spre mijlocul podului. O las pe Shauna să treacă în faţa mea, pentru că nu mă pot căţăra şi eu. Braţul stâng îmi tremură în timp ce încerc să-mi capăt echilibrul în vârful structurii din metal. Simt pe talie mâna rece a lui Tobias, care mă ajută să mă stabilizez.

Mă ghemuiesc pentru a încăpea în spaţiul dintre partea inferioară a podului şi grinzile de sub mine. Nu ajung prea departe înainte să trebuiască să mă opresc, cu picioarele pe o grindă şi cu braţul stâng pe alta. Şi va trebui să stau aşa mult timp.

Tobias se strecoară de-a lungul uneia dintre grinzi şi-şi pune piciorul sub mine. E suficient de lung încât să se întindă sub mine şi să ajungă pe o a doua grindă. Expir şi îi zâmbesc, în chip de mulţumire. Este prima dată când ne mulţumim unul altuia de când am plecat de la Merciless Mart.

Îmi zâmbeşte şi el, dar nu prea vesel.

Ne petrecem timpul în tăcere. Respir pe gură şi încerc să ţin sub control tremuratul braţelor şi al picioarelor. Shauna şi Lynn par să comunice fără să vorbească. Amândouă fac grimase, pe care eu nu le pot descifra, şi încuviinţează, şi îşi zâmbesc una alteia când ajung la o înţelegere. Niciodată

nu m-am gândit cum ar fi să am o soră. Oare eu şi Caleb am fi fost mai apropiaţi dacă el ar fi fost fată?

Dimineaţa oraşul este foarte tăcut, astfel încât sunetul paşilor reverberează pe măsură ce se apropie de pod. Deoarece sunetul paşilor vine din spatele meu, sunt sigură că îi aparţin lui Jack Kang şi escortei lui Neînfricate. Neînfricaţii ştiu că suntem aici, deşi Jack Kang nu ştie. Dacă s-ar uita fix în jos timp de mai mult de două secunde, ar putea să ne vadă prin hăţişul de metal de sub picioarele lui. Încerc să respir cât de liniştit pot.

Tobias se uită la ceas şi apoi îşi întinde braţul să văd şi eu cât e ora. Şapte fix.

Arunc o privire prin păienjenişul de oţel de deasupra mea. Deasupra capului meu trec nişte paşi. Apoi îl aud.

— Bună, Jack, spune el.

E Max, cel care l-a numit pe Eric la conducerea Neînfricării la porunca lui Jeanine, care a implementat politicile de cruzime şi brutalitate din iniţierea Neînfricaţilor. N-am vorbit niciodată faţă-n faţă cu el, dar sunetul vocii lui mă face să tremur.

— Max! spune Jack. Unde-i Jeanine? Am crezut că va avea măcar politeţea să apară ea în persoană.

— Jeanine şi cu mine ne împărţim responsabilităţile conform puterii noastre, spune el. Asta înseamnă că eu iau toate hotărârile militare. Consider că asta include şi ceea ce facem noi azi.

Mă încrunt. Nu l-am auzit pe Max vorbind mult, dar ceva în legătură cu vorbele pe care le foloseşte, şi ritmul lor, pare… *deplasat*.

— Bine, zice Jack. Am venit să…

— E cazul să te informez că nu va fi o negociere, zice Max. Pentru a negocia, trebuie să te afli pe picior de egalitate, iar tu, Jack, nu eşti.

— La ce te referi?

— Sunteţi singura facţiune de care ne putem dispensa. Candoarea nu ne furnizează protecţie, susţinere sau inovaţii tehnologice. Prin urmare, putem să sărim peste voi. Şi nici n-aţi făcut mare lucru pentru a le câştiga bunăvoinţa

oaspeţilor voştri Neînfricaţi, spune Max, deci sunteţi complet vulnerabili şi complet nefolositori. Ca atare, îţi recomand să faci exact ce-ţi spun.

— Nemernicule! îi spune Jack printre dinţii încleştaţi. Cum *îndrăzneşti*...

— Hai să nu ne aprindem! zice Max.

Îmi muşc buza. Ar trebui să am încredere în instinctul meu, iar instinctul îmi spune că ceva e în neregulă aici. Niciun bărbat Neînfricat care se respectă n-ar folosi cuvântul „aprindem”. Nici n-ar reacţiona atât de calm la o insultă. El vorbeşte ca altcineva. Vorbeşte ca Jeanine. Mi se face pielea de găină. Are noimă. Jeanine n-ar avea încredere în nimeni, mai ales într-un Neînfricat nestatornic, pentru a vorbi în numele ei. Cea mai bună soluţie pentru această problemă este să-i pună lui Max o cască în ureche. Şi semnalul dintr-o cască se întinde pe cel mult cinci sute de metri.

Mă uit la Tobias, iar apoi îmi mişc uşor mâna pentru a-i arăta spre urechea mea. Apoi îi arăt în sus, deasupra mea, unde stă Max cu aproximaţie.

Tobias se încruntă pentru o clipă, apoi dă din cap, dar nu sunt convinsă că m-a înţeles.

— Am trei doleanţe, zice Max. Prima, să te întorci la liderul Neînfricaţilor pe care îl ţii acum captiv şi nevătămat. A doua, ca tu să îngădui ca sediul tău să fie percheziţionat de către soldaţii noştri pentru ca astfel să putem să-i scoatem pe Divergenţi, şi a treia, ca tu să ne furnizezi numele celor care n-au fost injectaţi cu serul simulării.

— De ce? întreabă Jack pe un ton amar. Ce cauţi? Şi la ce-ţi trebuie numele alea? Ce vrei să faci cu ei?

— Scopul căutării noastre va fi să-i localizăm şi să-i îndepărtăm pe toţi Divergenţii din incintă. Cât despre nume, nu e treaba ta.

— Nu e treaba mea!

Aud paşi scârţâind deasupra mea şi privesc lung printre barele de metal. Din câte văd, Jack l-a prins de guler pe Max.

— Dă-mi drumul! îi spune Max, sau le voi ordona paznicilor mei să tragă.

Mă încrunt. Dacă Jeanine vorbeşte prin intermediul lui Max, ea trebuie să poată să-l vadă pentru a şti că a fost prins. Mă aplec înainte pentru a privi clădirile de pe cealaltă parte a podului. La stânga, râul coteşte, iar pe mal există o clădire masivă din sticlă. Acolo trebuie să fie ea.

Pornesc să urc înapoi, spre structura din metal care susţine podul, spre scările care mă vor conduce spre Wacker Drive. Tobias mă urmează imediat, iar Shauna o bate pe Lynn pe umăr. Dar Lynn face altceva.

Am fost prea ocupată să mă gândesc la Jeanine. N-am observat că Lynn şi-a scos arma şi că a început să urce spre marginea podului. Shauna cască gura şi ochii când Lynn se leagănă spre înainte, apucându-se de marginea podului şi îşi aruncă un braţ peste. Degetul ei apasă trăgaciul. Max icneşte, duce mâna la piept şi se clatină îndărăt. Când îşi dă mâna deoparte, aceasta e plină de sânge.

Nu-mi mai bat capul să urc. Mă las să cad în mâl, urmată îndeaproape de Tobias, Lynn şi Shauna. Picioarele mi se afundă în noroi. Pantofii îmi alunecă, dar continui să merg, până când ajung pe beton. Se aud focuri de armă, şi gloanţele se înfig în noroiul de lângă mine. Mă arunc la peretele de sub pod, astfel încât să nu poată să mă nimerească.

Tobias se lipeşte de perete în spatele meu, atât de aproape de mine, încât bărbia lui se află deasupra capului meu şi se lipeşte cu pieptul de umerii mei. Ocrotindu-mă.

Pot să alerg înapoi la sediul Candorii, şi spre o siguranţă temporară. Sau pot s-o găsesc pe Jeanine în probabil cea mai vulnerabilă stare în care se va afla vreodată.

Asta nu e nici măcar o alegere.

— Haide! îi spun eu.

O iau la fugă spre scări, cu ceilalţi pe urmele mele. La nivelul inferior al podului, Neînfricaţii noştri trag în trădătorii Neînfricaţi. Jack e teafăr, stă aplecat, cu o armă de-a Neînfricaţilor atârnându-i pe spate. Alerg şi mai repede. Traversez în fugă podul şi nu mă uit în urmă. Deja pot să-i

aud paşii lui Tobias. El e singurul care poate să ţină ritmul cu mine.

Clădirea de sticlă se află în faţa mea. Şi atunci aud şi mai mulţi paşi, şi mai multe focuri de armă. Alerg în zigzag pentru a le îngreuna sarcina trădătorilor Neînfricaţi de a mă nimeri.

Sunt aproape de clădirea din sticlă. Sunt la câţiva metri. Scrâşnesc din dinţi şi mă forţez. Picioarele îmi sunt amorţite; de-abia mai simt pământul de sub mine. Dar înainte să ajung la uşă, văd mişcare pe aleea din dreapta mea. Mă întorc şi o iau într-acolo.

Pe alee aleargă trei siluete. Una e blondă. Alta e înaltă. Şi cealaltă e Peter.

Mă împiedic şi aproape cad.

— Peter! strig.

El ridică arma, şi în spatele meu o ridică şi Tobias pe a lui, şi stăm la câţiva metri unii de ceilalţi, aidoma unor statui. În spatele lui, femeia blondă — probabil Jeanine — şi trădătorul Neînfricat, înalt, dau colţul. Deşi nu am o armă şi nu am niciun plan, vreau să fug după ei, şi poate că aş face-o, dacă Tobias nu m-ar apuca cu mâna de umăr şi nu m-ar ţine pe loc.

— Trădătorule! îi spun lui Peter. Ştiam eu! *Ştiam!*

Un ţipăt spintecă aerul. E mânios şi este al unei femei.

— Se pare că prietenii tăi au nevoie de tine, spune Peter, cu o urmă de zâmbet — sau rânjind, nu-mi dau seama. Ţine arma nemişcată. Deci, ai de-ales. Fie ne laşi să plecăm, şi îi ajuţi, fie mori încercând să ne urmăreşti.

Aproape că urlu. Amândoi ştim ce am eu de gând să fac.

— Sper să mori! îi spun.

Merg cu spatele spre Tobias, care la rândul lui merge cu spatele alături de mine, până ce ajungem la capătul aleii, şi acolo ne răsucim pe călcâie şi o luăm la goană.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Shauna zace pe pământ, cu faţa în jos, şi pata de sânge i se întinde pe cămaşă. Lynn îngenunchează lângă ea. Privind în gol. Nefăcând nimic.

— E vina mea, murmură Lynn. N-ar fi trebuit să-l împuşc. N-ar fi trebuit…

Mă uit atent la pata de sânge. A fost lovită de un glonţ în spate. Nu-mi dau seama dacă mai respiră sau nu. Tobias pune două degete pe partea laterală a gâtului ei şi dă din cap a încuviinţare.

— Trebuie să plecăm de-aici, spune el. Lynn! Uită-te la mine! Eu o s-o car, şi-o s-o doară îngrozitor, dar n-avem de ales.

Lynn încuviinţează. Tobias se lasă pe vine lângă Shauna şi îşi petrece mâinile pe sub braţele ei. O ridică, iar ea geme. Mă reped să-l ajut să-şi ridice pe umeri trupul ei lipsit de vlagă. Simt că am un nod în gât şi tuşesc pentru a înlătura apăsarea.

Tobias se ridică icnind din cauza efortului, şi pornim împreună spre Merciless Mart — Lynn în faţă cu arma în mână, iar eu în urma lor. Merg cu spatele, pentru a privi în urma noastră, dar nu văd pe nimeni. Cred că trădătorii Neînfricaţi s-au retras. Dar trebuie să mă asigur.

— Hei! strigă cineva. E Uriah, care vine în fugă spre noi. Zeke a trebuit să-i ajute să-l ia pe Jack… o, nu!

Se opreşte.

— O, nu! Shauna?

— N-avem timp acum, zice Tobias pe un ton aspru. Du-te repede la Merciless Mart şi adu un doctor!

Dar Uriah nu face altceva decât să privească lung.

— Uriah! Du-te, *acum*!

Strigătul se propagă fără ca nimic de pe stradă să-l împiedice.

Într-un târziu, Uriah se răsuceşte pe călcâie şi o ia la goană spre Merciless Mart.

Nu sunt decât vreo opt sute de metri, dar cu Tobias icnind şi cu Lynn respirând precipitat, şi ştiind că Shauna sângerează de moarte, drumul pare să nu se mai termine. Văd cum muşchii de pe spatele lui Tobias se întind şi se contractă cu fiecare respiraţie chinuită, şi nu aud zgomotul paşilor noştri; n-aud decât bătăile propriei mele inimi. Când ajungem în cele din urmă la uşă, am senzaţia că s-ar putea să vomit, sau să leşin, sau să urlu din toţi rărunchii.

Uriah, un bărbat Erudit, pieptănat cu cărare, şi Cara ne întâmpină chiar la intrare. Ei întind un cearşaf pe care să o punem pe Shauna. Tobias o lasă jos, şi doctorul se apucă de lucru imediat, tăind şi îndepărtând cămaşa de pe spatele Shaunei. Eu mă întorc. Nu vreau să văd rana de glonţ.

Tobias stă în faţa mea, roşu la faţă din pricina efortului. Vreau ca el să mă cuprindă din nou în braţe, aşa cum a făcut-o după primul atac, dar n-o face, şi ştiu că nu e cazul să fiu eu cea care să aibă iniţiativa.

— N-am de gând să pretind că înţeleg ce se-ntâmplă cu tine, îmi spune el. Dar dacă ai să-ţi rişti din nou viaţa aşa, fără nicio noimă…

— Nu-mi risc viaţa fără noimă. Încerc să fac *sacrificii*, aşa cum ar fi făcut şi părinţii mei, aşa cum…

— Tu *nu* eşti părinţii tăi. Tu eşti o fată de şaisprezece ani…

Scrâşnesc din dinţi.

— Cum *îndrăzneşti*…

— …care nu înţelege că valoarea unui sacrificiu stă în *necesitatea* acestuia, nu în pierderea vieţii! Şi dacă ai să mai faci asta iar, între noi totul s-a terminat.

Nu mă aşteptam ca el să spună asta.

— Îmi dai un ultimatum?

Încerc să nu ridic tonul, pentru ca ceilalţi să nu ne audă. El clatină din cap.

— Nu, îţi spun un lucru concret.

Strânge puternic din buze.

— Dacă te mai pui vreodată, fără niciun motiv, în pericol, tu n-ai să fii nimic altceva decât o Neînfricată ahtiată după adrenalină, în căutarea unei doze, iar eu n-o să te mai ajut!

Scuipă cuvintele cu amărăciune.

— Eu o iubesc pe Tris Divergenta, care ia decizii fără să ţină cont de loialitatea faţă de facţiune, şi care nu e niciun arhetip facţionar. Dar Tris care încearcă din răsputeri să se distrugă… pe aceasta n-o pot iubi.

Îmi vine să ţip. Nu fiindcă sunt supărată, ci fiindcă mă tem că are dreptate. Îmi tremură mâinile şi îmi apuc tivul tricoului pentru a le linişti.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi închide ochii.

— Cred că încă eşti acolo, spune el, lipindu-şi gura de a mea. Vino înapoi!

Mă sărută uşor, iar eu sunt prea şocată pentru a-l opri.

Se întoarce lângă Shauna, iar eu, fără cuvinte, stau pe treptele unei scări din holul sediului Candorii.

* * *

— A trecut ceva timp.

Mă prăbuşesc pe patul de vizavi de Tori. Ea e ridicată în şezut, cu piciorul proptit pe un morman de perne.

— Da, aşa e, îi spun. Cum te simţi?

— Ca şi când aş fi fost împuşcată.

Pe buze îi joacă un zâmbet.

— Am auzit că eşti obişnuită cu senzaţia.

— Da. E grozav, nu-i aşa?

Nu mă pot gândi decât la glonţul din spatele Shaunei. Cel puţin, rănile lui Tori şi ale mele se vor vindeca.

— Ai descoperit ceva interesant la întrunirea lui Jack? mă întreabă ea.

— Câteva lucruri. Ştii cumva cum am putea convoca o întrunire a Neînfricaţilor?

— Da, ştiu. Un lucru bun când eşti artist de tatuaje în Neînfricare este… că îi cunoşti aproape pe toţi.

— Corect, îi răspund. De asemenea, te bucuri de prestigiul de a fi o fostă spioană.

Tori schiţează un zâmbet.

— Aproape că uitasem.

— *Tu* ai descoperit ceva interesant? Ca spion, vreau să spun.

— Scopul misiunii mele a fost, în principal, Jeanine Matthews.

Îşi priveşte mâinile.

— Cum îşi petrece zilele. Şi, mai important, *unde* şi le petrece.

— Adică nu în biroul ei?

La început, Tori nu răspunde.

— Cred că pot să am încredere în tine, Divergento. Mă priveşte cu coada ochiului. Are un laborator particular la ultimul etaj. Protejat cu cele mai nebuneşti măsuri de securitate. Încercam să ajung acolo când ei şi-au dat seama ce sunt.

— Încercai să ajungi acolo, spun eu.

Îşi ia ochii de la mine.

— Înţeleg că nu pentru a spiona.

— Consideram că ar fi mult mai… *expeditiv* dacă Jeanine Matthews nu ar mai fi supravieţuit mult timp.

În privirea ei remarc un soi de sete, aceeaşi pe care am văzut-o când mi-a povestit despre fratele ei, în camera din spatele salonului de tatuaje. Înaintea atacului simulat i-aş fi spus sete de justiţie, sau chiar de răzbunare, dar acum pot să o identific drept o sete de sânge. Şi, în pofida faptului că mă înspăimântă, o înţeleg.

Ceea ce ar trebui, probabil, să mă înspăimânte şi mai tare.

Tori îmi spune:

— Am să mă ocup de convocarea acestei întruniri.

* * *

Neînfricaţii sunt adunaţi în spaţiul dintre şirurile de paturi suprapuse şi uşă, care este ţinută închisă cu ajutorul unui cearşaf legat strâns, cea mai bună metodă de a le bloca, pe care au putut-o găsi Neînfricaţii. N-am nicio îndoială că Jack Kang va fi de acord cu solicitările lui Jeanine. Nu mai sunt în siguranţă aici.

— Care erau termenii? întreabă Tori.

Ea stă pe un scaun aflat între două paturi etajate, cu piciorul rănit întins în faţă. Întrebarea îi este adresată lui Tobias, dar el nu pare să fie atent. Stă sprijinit de unul din paturi, cu braţele încrucişate, privind în gol spre podea.

Îmi dreg vocea.

— Erau trei. Să-l înapoiem pe Eric Erudiţiei. Să raportăm numele tuturor oamenilor care n-au fost împuşcaţi cu ace ultima dată. Şi să-i predăm pe Divergenţi Erudiţiei.

Mă uit la Marlene. Îmi zâmbeşte puţin tristă. Este probabil îngrijorată în legătură cu Shauna, care încă este cu doctorul Erudit. Lynn, Hector, părinţii lor şi Zeke sunt cu ea.

— Nu mai putem rămâne aici, zice Tori. Deci, unde putem să ne ducem?

Eu mă gândesc la sângele de pe cămaşa Shaunei, şi tânjesc după livezile Prieteniei, după sunetul vântului printre frunze, după senzaţia pe care mi-o dă scoarţa copacului. N-am crezut nicicând că o să-mi placă locul ăla. N-am crezut că există aşa ceva în mine.

Închid pentru scurt timp ochii, şi când îi redeschid, mă aflu în plină realitate, iar Prietenia e un vis.

— Acasă, zice Tobias, ridicându-şi în cele din urmă capul.

Toată lumea ascultă.

— Ar trebui să luăm înapoi ce este al nostru. Putem distruge camerele de securitate din sediul Neînfricării, astfel încât Erudiţii să nu ne poată vedea. Ar trebui să mergem acasă.

Cineva aprobă cu un strigăt, iar altcineva i se alătură. Aşa se decid lucrurile în Neînfricare: cu aprobări din cap şi cu strigăte. În astfel de momente, nu mai părem să fim personalităţi separate. Suntem cu toţii parte din aceeaşi minte.

— Dar înainte să facem asta, zice Bud, care a lucrat cândva cu Tori la salonul de tatuaje, şi care acum stă în picioare cu mâna pe spătarul scaunului lui Tori, trebuie să hotărâm ce să facem în legătură cu Eric. Să-l lăsăm să rămână aici cu Erudiţii, sau să-l executăm.

— Eric este Neînfricat, spune Lauren, răsucindu-şi inelul din buză cu vârful degetelor. Asta înseamnă că *noi* hotărâm ce se-ntâmplă cu el. Nu Candoarea.

De data aceasta, un strigăt se desprinde din trupul meu, din proprie voinţă, alăturându-se celorlalte aprobări.

— Conform legii Neînfricaţilor, numai liderii Neînfricaţi pot duce la îndeplinire o execuţie. Toţi cei cinci foşti lideri ai noştri sunt trădători Neînfricaţi, zice Tori. Deci consider că e timpul să ne alegem alţii. Legea spune că ne trebuie mai mulţi de unul şi că avem nevoie de un număr impar. Dacă aveţi sugestii, strigaţi-le acum, iar noi vom vota dacă va fi necesar.

— Tu! strigă cineva.

— OK, zice Tori. Altcineva?

Marlene duce mâinile la gură şi strigă:

— Tris!

Inima îmi bubuie. Dar, spre surprinderea mea, nimeni nu protestează şi nici nu râde. În loc de asta, câţiva oameni dau din cap a încuviinţare, aşa cum au făcut şi când a fost menţionat numele lui Tori. Scrutez mulţimea şi o descopăr pe Christina. Ea stă cu braţele încrucişate şi nu pare să reacţioneze deloc la nominalizarea mea.

Mă întreb cum le par eu. Probabil că ei văd o persoană pe care eu nu o văd. Pe cineva capabil şi puternic. Aşa cum eu n-aş putea fi; aşa cum pot fi.

Tori aprobă propunerea lui Marlene, scrutând mulţimea în căutarea unei alte recomandări.

— Harrison, zice altcineva.

Nu ştiu cine este Harrison până când cineva nu loveşte cu palma pe umăr un bărbat blond, de vârstă mijlocie, cu părul legat în coadă de cal, care zâmbeşte. Îl recunosc — e Neînfricatul care mi-a spus „fato” când Zeke şi Tori s-au întors de la sediul Erudiţiei.

Pentru o clipă, Neînfricaţii rămân tăcuţi.

— Am de gând să-l nominalizez pe Four, spune Tori.

În afară de câteva murmure supărate în fundul încăperii, ceilalţi sunt de acord. Nimeni nu-i mai spune laş acum,

după ce l-a bătut pe Marcus în cantină. Mă întreb cum ar reacţiona ei dacă ar şti cât de calculată a fost acea mişcare.

Acum, el ar putea primi exact ceea ce a intenţionat să primească. Numai dacă nu cumva îi stau eu în cale.

— Avem nevoie doar de trei lideri, zice Tori. Va trebui să votăm.

Pe mine nu m-ar fi luat niciodată în considerare dacă nu aş fi oprit atacul simulat. Şi poate că nu m-ar fi luat în considerare dacă nu l-aş fi înjunghiat pe Eric, sau dacă nu m-aş fi dus sub pod. Cu cât mai nechibzuită sunt, cu atât mai populară devin printre Neînfricaţi.

Tobias mă priveşte. Nu pot fi populară printre Neînfricaţi, deoarece Tobias are dreptate — nu sunt Neînfricată, ci Divergentă. Sunt orice aleg eu să fiu. Iar eu nu pot alege să fiu *asta*. Trebuie să rămân separată de ei.

— Nu, spun eu. Îmi dreg vocea, şi o spun şi mai tare. Nu, nu trebuie să votaţi. Refuz nominalizarea mea.

Uitându-se spre mine, Tori ridică din sprâncene.

— Tris, eşti sigură?

— Da, îi răspund. Nu vreau. Sunt sigură.

Iar apoi, fără discuţii şi fără vreo ceremonie, Tobias este ales lider al Neînfricării. Iar eu nu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

La nici zece secunde după ce ne-am ales noii lideri, sună ceva — o dată lung, de două ori scurt. Mă îndrept spre sursa sunetului şi descopăr un difuzor care atârnă din tavan. Mai există unul şi în cealaltă parte a încăperii.

Şi apoi, în jurul nostru se revarsă vocea lui Jack Kang.

— Atenţie, locuitori din sediul Candorii! Cu câteva ore în urmă, m-am întâlnit cu un reprezentant al lui Jeanine Matthews. El mi-a reamintit că noi, cei din Candoare, ne aflăm pe o poziţie inferioară, depinzând de Erudiţi pentru a supravieţui, şi mi-a zis că, dacă intenţionez ca facţiunea mea să fie liberă, va trebui să îndeplinesc câteva cerinţe.

Privesc lung la difuzor, uimită. N-ar trebui să fiu surprinsă că liderul Candorii este atât de sincer, dar nu mă aşteptam la un anunţ public.

— Pentru a satisface aceste cereri, cer ca toată lumea să vină în Locul Adunării, pentru a raporta dacă are sau nu un implant, continuă el. De asemenea, Erudiţii au cerut ca toţi Divergenţii să le fie predaţi. Nu ştiu în ce scop.

El pare indiferent. Înfrânt. *Păi,* este *înfrânt*, gândesc eu. *Căci a fost prea slab pentru a riposta*.

Singurul lucru pe care Neînfricaţii îl ştiu, iar cei din Candoare nu, este cum să lupţi chiar şi atunci când lupta pare inutilă.

Uneori am impresia că adun lecţiile pe care fiecare facţiune mi le-a predat, şi mi le înmagazinez în minte sub forma unui ghid care să mă ajute să mă mişc prin lume. Mereu există ceva de învăţat, mereu ceva important de înţeles.

Anunţul lui Jack Kang se încheie cu aceleaşi trei sunete cu care a şi început. Neînfricaţii se precipită prin încăpere, aruncându-şi lucrurile în bagaje. Câţiva bărbaţi Neînfricaţi tineri taie cearşaful legat la uşă, strigând ceva legat de Eric. Cotul cuiva mă împinge în perete, iar eu rămân în picioare, privind pandemoniul care creşte în intensitate.

Pe de altă parte, un lucru pe care cei din Candoare îl ştiu, dar Neînfricaţii nu, este cum să nu se lase luaţi de val.

* * *

Neînfricaţii stau în picioare într-un semicerc, în jurul scaunului de interogatoriu, pe care stă Eric. Pare mai mult mort decât viu. E chircit, fruntea palidă îi străluceşte de transpiraţie. Se uită lung la Tobias, cu capul puţin lăsat pe spate. Încerc să stau cu ochii pe el, dar zâmbetul lui — modul în care piercingurile i se lăţesc când îşi întinde buzele — e aproape prea dificil de suportat.

— Ai vrea să-ţi spun eu ce infracţiuni ai comis? îl întreabă Tori. Sau ai vrea să le enumeri tu singur?

Ploaia loveşte pieziş clădirea şi se scurge pe pereţi. Stăm în camera de interogatoriu, aflată la ultimul nivel al lui Merciless Mart. Aici, furtuna din această după-amiază e mai puternică. Fiecare tunet şi fulger îmi fac pielea de găină, de parcă electricitatea mi-ar dansa pe piele.

Îmi place mirosul de trotuar umed. Aici e mai slab, dar, odată ce asta se va fi terminat, toţi Neînfricaţii se vor repezi în jos pe scări şi vor lăsa în urmă Merciless Mart, şi mirosul de pavaj umed va fi singurul lucru pe care îl voi simţi.

Avem bagajele cu noi. Al meu e un sac făcut dintr-un cearşaf şi o funie. Conţine haine şi o pereche de pantofi. Port jacheta pe care am furat-o de la trădătorul Neînfricat — vreau ca Eric s-o vadă când se va uita la mine.

Eric scrutează mulţimea timp de câteva secunde, apoi îşi fixează privirea asupra mea. Îşi împleteşte degetele şi le pune — delicat — pe burtă.

— Aş vrea ca *ea* să le enumere. De vreme ce ea este cea care m-a înjunghiat, în mod clar este familiarizată cu ele.

Nu ştiu ce joc face el, sau ce scop urmăreşte luându-se de mine, mai ales acum, înainte de execuţia lui. Pare arogant, dar observ că degetele îi tremură când le mişcă. Probabil că până şi Eric se teme de moarte.

— Pe ea las-o-n pace, zice Tobias.

— De ce? Pentru că i-o tragi? zâmbeşte Eric superior. Ah, aşteaptă, am uitat! Băţoşii nu *fac* astfel de lucruri. Ei doar îşi leagă unii altora şireturile şi se tund reciproc.

Expresia lui Tobias nu se schimbă. Cred că înţeleg: lui Eric nu-i pasă cu adevărat de mine, dar el ştie exact unde să-l lovească pe Tobias, şi cât de tare să o facă. Şi pe Tobias îl doare cel mai tare când cineva se ia de mine.

Cel mai mult mi-am dorit să evit ca suişurile şi coborâşurile mele să devină suişurile şi coborâşurile lui Tobias. De asta nu pot să-l las pe el să-mi sară în apărare acum.

— Vreau ca ea să le enumere, repetă Eric.

Spun pe un ton cât se poate de egal:

— Ai conspirat cu Erudiţii. Eşti responsabil de moartea a sute de membri ai Abnegaţiei.

Continuând, nu îmi mai pot păstra echilibrat tonul vocii. Încep să scuip cuvintele, de parcă ar fi veninoase.

— I-ai trădat pe Neînfricaţi. Ai împuşcat un copil în cap. Eşti jucăria caraghioasă a lui Jeanine Matthews.

Zâmbetul îi păleşte.

— Merit să mor? întreabă el.

Tobias deschide gura să-l întrerupă. Dar răspund eu înainte ca el să o poată face.

— Da.

— Corect.

Ochii îi sunt lipsiţi de orice expresie, negri ca smoala, ca nopţile fără stele.

— Dar tu, Beatrice Prior, ai dreptul să decizi asta? Aşa cum ai hotărât soarta celuilalt băiat — cum îl chema? Will?

Nu-i răspund. Îl aud pe tatăl meu întrebându-mă „Ce te face să crezi că ai avea dreptul să împuşti pe cineva?” în timp ce ne croiam drumul spre camera de control din sediul Neînfricaţilor. Mi-a spus că există un mod corect de a face ceva, şi că trebuia să-mi dau singură seama care era acela. Simt ceva în gât, asemănător unui bulgăre de ceară, atât de mare, încât de-abia pot să înghit, de-abia pot să respir.

— Ai comis toate infracţiunile care, în cadrul Neînfricării, îţi garantează execuţia, îi spune Tobias. *Noi* avem dreptul să te executăm, în numele legilor Neînfricării.

Se lasă pe vine lângă cele trei arme de pe podea de lângă picioarele lui Eric. Goleşte încărcătoarele unul câte unul. Gloanţele aproape că zdrăngăne când ating podeaua, apoi se rostogolesc, oprindu-se lângă vârfurile pantofilor lui Tobias. Ridică arma din mijloc şi vâră un glonţ în ea.

Apoi mişcă cele trei arme de pe podea, învârtindu-le, până când ochii mei nu mai ştiu care e cea din mijloc. Nu mai ştiu care din ele e încărcată. Ridică armele de jos şi-i dă una lui Tori şi una lui Harrison. Încerc să mă gândesc la atacul simulat şi ce efect a avut acesta asupra Abnegaţiei. Toţi nevinovaţii îmbrăcaţi în haine cenuşii, zăcând morţi pe stradă. Nici n-au mai existat suficienţi membri în Abnegaţie pentru a căra trupurile, astfel că probabil cea mai mare parte dintre ele încă zac acolo. Iar asta n-ar fi fost posibil fără Eric. Mă gândesc la băiatul din Candoare, împuşcat fără nicio secundă de ezitare, la cât de rigid era când a căzut la pământ lângă mine.

Poate că nu noi suntem cei care decid dacă Eric trăieşte sau moare. Poate că el este cel care a hotărât asta, atunci când a făcut acele lucruri îngrozitoare.

Dar încă mi-e dificil să respir.

Îl privesc fără răutate, fără ură şi fără teamă. Inelele de pe faţa lui strălucesc, şi o şuviţă murdară de păr îi intră în ochi.

— Aşteptaţi, spune el. Am o cerere.

— Nu primim cereri de la criminali, îi zice Tori.

Ea stă într-un picior, şi aşa a stat în ultimele câteva minute. Pare obosită — probabil vrea ca asta să se termine, astfel încât să se poată aşeza. Pentru ea, această execuţie nu e decât un inconvenient.

— Sunt un lider al Neînfricaţilor, spune el, şi nu vreau decât ca Four să fie cel care mă împuşcă.

— *De ce?* întreabă Tobias.

— Ca tu să poţi trăi cu vina, îi răspunde Eric. De a şti că mi-ai uzurpat poziţia şi că m-ai împuşcat în cap.

Cred că înţeleg. Vrea să vadă cum oamenii suferă — întotdeauna şi-a dorit asta, încă de când a pus camera de luat vederi în sala mea de execuţie, când aproape că m-am înecat, şi posibil chiar cu mai mult timp înainte. Iar el crede că dacă Tobias trebuie să-l ucidă, va avea parte de asta înainte să moară. Greţos.

— Nu va exista nicio vină, îi spune Tobias.

— Atunci nu vei avea nicio problemă să o faci.

Eric zâmbeşte din nou.

Tobias ia unul dintre gloanţe.

— Spune-mi, zice Eric liniştit, căci m-am întrebat mereu. Tăticul tău este cel care apare în toate peisajele fricii prin care ai trecut?

Tobias introduce glonţul în încărcător, fără să-şi ridice privirea.

— Nu ţi-a plăcut întrebarea? spune Eric. Ce este? Te temi că Neînfricaţii se vor răzgândi în privinţa ta? Să-şi dea seama că, în ciuda faptului că ai doar patru temeri, eşti în continuare un laş?

Se îndreaptă în scaun şi îşi sprijină braţele pe mânere.

Tobias duce arma la umărul stâng.

— Eric, îi spune el, fii curajos!

Apasă pe trăgaci.

Închid ochii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Sângele are o culoare ciudată. E mai închisă decât te-ai aştepta să fie.

Privesc lung la mâna lui Marlene, cu care ea mă ţine de braţ. Are unghiile scurte şi urâte — mereu şi le roade. Mă împinge înainte, şi eu trebuie să merg, deoarece simt că mă mişc, dar în mintea mea stau în faţa lui Eric, iar el este încă viu. A murit aşa cum a murit Will. S-a prăbuşit aşa cum a făcut-o Will.

Am crezut că senzaţia de sufocare din gât îmi va dispărea când el va muri, dar nu s-a întâmplat aşa. Trebuie să inspir adânc, puternic, pentru a avea aer suficient. E un lucru bun că mulţimea din jurul meu este atât de zgomotoasă, încât nimeni nu mă poate auzi. Mărşăluim spre uşă. În fruntea grupului se află Harrison, care o duce pe Tori în spinare ca pe un copil. Ea râde, ţinându-se cu braţele de gâtul lui.

Tobias îşi pune mâna pe spatele meu. Ştiu, întrucât îl văd când se apropie şi face asta, nu fiindcă aş simţi atingerea. Nu simt nimic.

Uşa se deschide din exterior. Ne oprim înainte să ne ciocnim de Jack Kang şi grupul de membri ai Candorii care l-a urmat aici.

— Ce-aţi făcut? ne întreabă el. Tocmai mi s-a spus că Eric nu mai este în celulă.

— El se afla sub jurisdicţia noastră, îi răspunde Tori. L-am judecat şi l-am executat. Ar trebui să ne mulţumeşti.

— De ce…

Jack se înroşeşte la faţă. Sângele e mai închis la culoare decât îmbujorarea lui, cu toate că cea din urmă este alcătuită din cel dintâi.

— De ce ar trebui să vă mulţumesc?

— Deoarece şi tu ai vrut ca el să fie executat, nu-i aşa? Deoarece l-a omorât pe unul dintre copiii voştri?

Tori îşi lasă capul într-o parte, nevinovată, cu ochii larg deschişi.

— Ei bine, am făcut-o noi în locul tău. Iar acum, scuză-ne, noi plecăm.

— Pof... *Plecaţi*? bolboroseşte Jack.

Dacă plecăm, el va fi incapabil să îndeplinească două dintre cele trei cerinţe pe care i le-a impus Max. Gândul îl îngrozeşte, iar asta se vede cu ochiul liber.

— Nu vă pot lăsa să faceţi una ca asta, spune el.

— Tu nu trebuie să ne *laşi* să facem nimic, zice Tobias. Dacă nu te dai la o parte, vom fi obligaţi să trecem peste tine în loc să trecem pe lângă tine.

— Dar n-aţi venit voi aici ca să găsiţi aliaţi? spune Jack, încruntându-se. Dacă faceţi asta, le vom lua partea Erudiţilor, vă jur, şi niciodată nu veţi mai găsi un aliat în noi. Voi...

— Nu avem nevoie de tine ca aliat, îi spune Tori. Noi suntem Neînfricaţi.

Cu toţii strigă, şi, cumva, ţipetele lor străpung ceaţa din mintea mea. Tot grupul se împinge în faţă în acelaşi timp. Membrii Candorii aflaţi pe coridor se lamentează şi se dau la o parte din calea noastră când ne revărsăm pe hol asemenea apei dintr-o ţeavă spartă, Neînfricaţii împrăştiindu-se pentru a umple spaţiul gol.

Marlene îmi dă drumul la mână. Alerg în jos pe scări, pe urmele Neînfricaţilor din faţa mea, ignorând loviturile de coate şi toate strigătele din jurul meu. Am senzaţia că sunt din nou novice şi alerg pe scările Butucului imediat după Ceremonia Alegerii. Mă usturăpicioarele, dar e în regulă.

Ajungem în hol. Un grup format din membri ai Candorii şi ai Erudiţiei ne aşteaptă acolo, inclusiv blonda Divergentă care a fost târâtă de păr până la lifturi, fata pe care am ajutat-o să scape, şi Cara. Urmăresc cum Neînfricaţii trec pe lângă ei, pe chip având priviri neajutorate.

Cara mă zăreşte şi mă apucă de braţ, trăgându-mă înapoi.

— Unde vă duceţi cu toţii?

— La sediul Neînfricării.

Încerc să-mi eliberez braţul, dar ea nu-mi dă drumul. N-o privesc în ochi. Nu mă pot uita acum la ea.

— Duceţi-vă la Prietenie, îi zic eu. Ei le-au promis protecţie tuturor celor care o doresc. Aici nu veţi mai fi în siguranţă.

Ea îmi dă drumul, aproape împingându-mă. Afară, terenul pare alunecos, iar desaga de haine mi se izbeşte de spate în timp ce reduc viteza cu care alerg. Ploaia mă stropeşte pe cap şi pe spate. Picioarele împroaşcă apa din băltoace, udându-mi pantalonii.

Simt mirosul de pavaj umed şi mă prefac că asta-i tot.

* * *

Stau lângă balustrada care dă spre prăpastie. Sub mine, apa izbeşte peretele, dar nu ajunge suficient de sus cât să-mi ude încălţările.

La cincizeci de metri distanţă, Bud împarte puşti de paintball. Altcineva împarte bile de vopsea. Curând, colţurile ascunse din sediul Neînfricării vor fi acoperite de vopsea multicoloră, blocând astfel obiectivele camerelor de supraveghere.

— Hei, Tris! mă salută Zeke, venind alături de mine lângă balustradă.

Are ochii roşii şi umflaţi, dar schiţează un zâmbet.

— Hei! Ai reuşit.

— Da. Am aşteptat până ce starea Shaunei s-a stabilizat, şi apoi am adus-o încoace. Îşi freacă un ochi cu degetul mare. N-am vrut să o mut, dar... nu mai era în siguranţă cu cei din Candoare. În mod evident.

— Cum se simte?

— Nu ştiu. O să supravieţuiască, dar asistenta crede că ar putea rămâne paralizată de la brâu în jos. Iar asta nu m-ar deranja, dar... Ridică un umăr. Cum ar putea fi o Neînfricată dacă nu poate să meargă?

Privesc dincolo de Carieră, unde nişte copii Neînfricaţi se fugăresc pe cărare, aruncând bile de vopsea în pereţi. Una dintre acestea se sparge şi împroaşcă piatra cu galben.

Mă gândesc la ce mi-a spus Tobias când am petrecut noaptea împreună cu cei fără facţiune, despre Neînfricaţii mai în vârstă care părăsesc facţiunea întrucât nu mai sunt capabili din punct de vedere fizic să rămână în cadrul ei. Mă gândesc la cântecul de copii din Candoare, care spune că suntem cea mai crudă facţiune.

— Ea poate, îi spun eu.

— Tris! Ea n-o să mai poată nici măcar să se mişte.

— Ba sigur c-o să poată.

Mă uit la el.

— Poate să-şi ia un scaun cu rotile, şi cineva o poate împinge în sus, pe cărările din Carieră, şi în clădirea de *acolo* există un lift. Arăt spre un punct aflat deasupra capetelor noastre. Ea nu trebuie să poată să meargă pentru a se arunca de pe linia de zbor sau pentru a trage cu puşca.

— N-o să vrea s-o împing eu.

Vocea lui cedează puţin.

— N-o să vrea s-o ridic sau s-o car.

— Va trebui să treacă peste asta. Ai de gând s-o laşi să plece de la sediul Neînfricării pentru un motiv prostesc, cum ar fi faptul că nu va mai putea merge?

Zeke tace câteva secunde. Se întoarce şi mă priveşte, mijindu-şi ochii, ca şi când m-ar cântări şi m-ar măsura.

Apoi se întoarce, se apleacă, şi mă cuprinde în braţe. A trecut mult timp de când nu m-a mai îmbrăţişat cineva, aşa că mă încordez. Apoi mă relaxez, lăsând căldura gestului să-mi încălzească trupul, care este rece din pricina hainelor umede.

— Mă duc să trag şi eu cu puşca, spune el, în timp ce se îndepărtează de mine. Vrei să vii?

Ridic din umeri şi-l urmez de-a lungul Carierei. Bud ne înmânează fiecăruia câte o puşcă pentru paintball, iar eu mi-o încarc pe a mea. Greutatea, forma şi materialul din care este făcută diferă de cele ale unui revolver, astfel că nu am nicio problemă să o mânuiesc.

— Aproape c-am acoperit Cariera şi caverna, spune Bud. Dar ar trebui să vă ocupaţi de Turlă.

— Turlă?

Bud arată spre clădirea de sticlă de deasupra noastră. Imaginea mă înţeapă de parcă ar fi un ac. Ultima dată când am stat în acest loc şi am privit lung tavanul, mă aflam într-o misiune pentru a distruge simularea. Eram cu tata.

Zeke a pornit deja pe cărare. Mă forţez să-l urmez, un picior, şi apoi celălalt. Mi-e greu să merg, întrucât mi-e greu şi să respir, dar, cumva, reuşesc. Când ajung la scări, apăsarea din piept aproape că mi-a dispărut.

Odată ce ne aflăm în Turlă, Zeke ridică arma şi ţinteşte spre una dintre camerele de supraveghere, aflate aproape pe tavan. Trage, şi vopseaua verde se împrăştie pe unul dintre geamuri, ratând obiectivul camerei.

— Ooo, îi spun, făcându-i cu ochiul. Au!

— Zău? Aş vrea să te văd pe tine reuşind perfect din prima.

— Chiar ai vrea?

Ridic arma şi o proptesc de umărul stâng în loc de cel drept. Arma ţinută cu mâna stângă îmi dă o senzaţie de ceva nefamiliar, dar nu pot încă să o ţin cu dreapta. Privesc prin cătare camera de supraveghere, apoi închid un ochi pentru a vedea mai bine obiectivul. O voce îmi şopteşte în minte: *Inspiră! Ţinteşte! Expiră! Trage!* Durează câteva secunde până să-mi dau seama că e vocea lui Tobias, deoarece el este cel care m-a învăţat să trag. Apăs pe trăgaci, şi bila de vopsea loveşte camera de supraveghere, împrăştiind vopsea albastră pe obiectiv.

— Poftim! Acum ai văzut. Şi cu stânga!

Zeke mormăie ceva în barbă, ceva care nu sună prea plăcut.

— Hei! strigă o voce voioasă.

Capul lui Marlene se iveşte deasupra podelei de sticlă. E murdară de vopsea pe frunte, care îi dă o tentă purpurie. Cu un zâmbet viclean, ţinteşte spre Zeke, lovindu-l în picior, şi apoi spre mine. Bila de vopsea mă loveşte în braţ, şi mă ustură. Marlene râde şi se fereşte, ascunzându-de sub sticlă. Zeke şi cu mine ne privim, apoi fugim după Marlene. Ea râde în timp ce o ia la goană pe cărare, făcându-şi loc printr-o mulţime de copii. Trag spre ea, dar nimeresc

peretele. Marlene trage spre un băiat de lângă balustradă — Hector, fratele mai mic al lui Lynn. La început, el pare şocat, dar apoi trage şi el, lovind persoana aflată lângă Marlene.

Pocnetele umplu aerul în timp ce toţi din Carieră trag unii într-alţii, tineri şi bătrâni, camerele de supraveghere fiind pentru moment uitate. O iau la goană pe Cărare, înconjurată de râsete şi ţipete. Ne adunăm în echipe, şi apoi ne atacăm reciproc. Când lupta încetează, hainele mele sunt mai mult colorate decât negre. Mă decid să păstrez tricoul pentru a-mi reaminti de ce am ales Neînfricarea din capul locului: nu pentru că ei ar fi perfecţi, ci pentru că sunt vii. Pentru că sunt liberi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Cineva dă o raită prin bucătăriile din sediu şi încălzeşte neperisabilele păstrate acolo, aşa că, în seara aceasta, avem o cină caldă. Mă aşez la aceeaşi masă la care stăteam cu Christina, Al şi Will. Din clipa în care mă aşez, simt un nod în gât. Cum se face că am rămas numai jumătate?

Mă simt responsabilă de asta. Iertarea mea l-ar fi putut salva pe Al, dar i-am refuzat-o. Dacă aş fi avut mintea limpede, l-aş fi putut cruţa pe Will, dar n-am reuşit să mă adun.

Înainte ca eu să mă scufund şi mai tare în sentimentul de vinovăţie, Uriah îşi lasă tava lângă a mea. E încărcată cu tocană de vită şi cu prăjituri de ciocolată. Mă holbez la movila de prăjituri.

— Au fost prăjituri? întreb, privindu-mi farfuria, care e mult mai goală decât a lui Uriah.

— Da, tocmai a adus cineva. A găsit vreo două cutii de amestec undeva în spate şi le-a copt, spune el. Poţi să iei două guri de la mine.

— *Două* guri? Deci ai de gând să mănânci un munte de prăjituri de unul singur?

— Da. Pare încurcat. De ce?

— Nu contează.

Christina se aşază vizavi, cât mai departe de mine. Zeke îşi pune tava lângă a ei. Curând ni se alătură Lynn, Hector şi Marlene. Zăresc o mişcare pe sub masă, şi văd cum Marlene şi Uriah se iau de mână peste genunchiul lui. Îşi împletesc degetele. Amândoi încearcă să pară normali, dar îşi aruncă pe furiş priviri unul altuia.

Lynn, aflată în stânga lui Marlene, arată de parcă ar fi gustat ceva acru. Îşi îndeasă mâncare în gură.

— Unde arde? o întreabă Uriah. O să vomiţi dacă mănânci aşa de repede.

Lynn se încruntă spre el.

— Oricum o să vomit, cu voi doi care vă sorbiţi din priviri tot timpul.

Lui Uriah i se înroşesc urechile.

— Ce tot spui acolo?

— Nu sunt proastă, şi niciunul dintre noi nu e. Aşa că de ce n-o pupi şi să trecem mai departe?

Uriah pare uimit. În schimb, Marlene se uită urât la Lynn, se apleacă şi-l sărută pe Uriah ferm pe gură, degetele ei alunecând pe după gâtul lui, pe sub gulerul cămăşii. Observ că toate boabele de mazăre mi-au căzut de pe furculiţa pe care tocmai o duceam la gură.

Lynn îşi înşfacă tava şi pleacă în viteză de la masa noastră.

— Ce-a fost toată chestia asta? întreabă Zeke.

— Nu mă-ntreba, zice Hector. Ea mereu e supărată de ceva. Am încetat să mai ţin socoteala.

Uriah şi Marlene stau încă lipiţi unul de altul, şi continuă să zâmbească.

Mă forţez să privesc în farfuria mea. E atât de ciudat să vezi doi oameni pe care i-ai cunoscut separat, cum formează un cuplu, cu toate că am mai văzut acest lucru întâmplându-se şi altă dată. Aud un scârţâit când Christina zgârie nepăsătoare farfuria cu furculiţa.

— Four! strigă Zeke, făcându-i semn. Pare uşurat. Vino-ncoa’, e destul loc!

Tobias îşi lasă mâna pe umărul meu teafăr. Are răni pe câteva încheieturi ale degetelor, iar sângele pare proaspăt.

— Îmi pare rău, nu pot să stau.

Se apleacă şi spune:

— Pot să te răpesc puţin?

Mă ridic, făcând din mână tuturor celor aflaţi la masă care sunt atenţi — adică numai lui Zeke, zău, căci Christina şi Hector îşi privesc lung farfuriile, iar Uriah şi Marlene vorbesc în şoaptă. Tobias şi cu mine ieşim din cantină.

— Unde mergem?

— Spre tren, spune el. Am o întâlnire, şi vreau ca tu să fii acolo să mă ajuţi să înţeleg mai bine situaţia.

Urcăm pe una dintre cărările care mărginesc pereţii Carierei spre scările care ne conduc în Turlă.

— De ce ai nevoie de *mine* să...

— Fiindcă tu eşti mai bună la asta decât mine.

N-am ce să-i răspund. Urcăm scările şi traversăm podeaua din sticlă. În drumul nostru spre ieşire, trecem prin încăperea umedă în care am avut de-a face cu peisajul fricii mele. Judecând după seringa de pe podea, cineva a fost aici de curând.

— Astăzi ai trecut prin peisajul fricii tale? îl întreb.

— Ce te face să spui asta?

Ochii lui, închişi la culoare, îi privesc pe ai mei. Împinge uşa de la intrare pentru a o deschide, şi, deodată, sunt învăluită de căldura verii. Nu adie nicio boare de vânt.

— Ai încheieturile degetelor rănite, şi cineva a folosit această încăpere.

— Exact la asta mă refeream. Percepi lucrurile mai uşor decât cei mai mulţi.

Se uită la ceas.

— Mi-au zis să-l iau pe cel care pleacă la opt şi cinci minute. Vino!

Simt o undă de speranţă. Poate că de data asta nu ne vom mai certa. Poate în cele din urmă lucrurile vor sta mai bine între noi.

Mergem spre şine. Ultima dată când am făcut asta, el a vrut să-mi arate că luminile erau aprinse la sediul Erudiţiei, a vrut să-mi spună că Erudiţii plănuiau un atac asupra Abnegaţiei. Acum am senzaţia că suntem pe cale să ne întâlnim cu cei fără facţiune.

— Percep destul cât să înţeleg că tu te faci că n-ai auzit întrebarea, îi spun.

El oftează.

— Da, am trecut prin peisajul fricii mele. Am vrut să văd dacă s-a schimbat.

— Şi s-a schimbat. Nu-i aşa?

Îşi dă deoparte o şuviţă de păr de pe faţă şi îmi evită privirea. N-am ştiut că părul lui este atât de des — era greu să-ţi dai seama când îl avea tuns foarte scurt, tunsoare ca a

celor din Abnegaţie, dar acum e lung de câţiva centimetri, şi aproape că-i atârnă peste frunte. Îl face să pară mai puţin ameninţător, să semene mai mult cu persoana pe care am ajuns să o cunosc în particular.

— Da, spune el. Dar numărul e încă acelaşi.

Aud sirena trenului în stânga mea, dar lumina de la primul vagon nu e aprinsă. În schimb, alunecă pe şine asemenea unui lucru care se ascunde furişându-se.

— Al cincilea vagon de la coadă! strigă el.

O luăm la goană amândoi. Găsesc cel de-al cincilea vagon şi mă apuc cu mâna stângă de mânerul lateral, trăgând cu putere. Încerc să mă legăn pentru a intra cu picioarele înăuntru, dar nu prea reuşesc; picioarele îmi sunt periculos de aproape de roţi — ţip şi mă lovesc cu genunchii de podea când mă trag înăuntru.

Tobias urcă după mine şi se ghemuieşte alături. Mă ţin de genunchi şi strâng din dinţi.

— Hai, lasă-mă să văd, îmi spune el.

Îmi ridică încet cracul jeanşilor deasupra genunchiului. Degetele lui lasă dâre de răceală pe pielea mea, care nu pot fi văzute cu ochiul liber, iar eu mă gândesc să-l apuc de tricou şi să-l trag mai aproape să mă sărute; mă gândesc să mă lipesc de el, dar nu pot, deoarece toate secretele noastre ar păstra distanţa dintre noi.

Genunchiul meu e roşu de la sânge.

— E o rană superficială. O să se vindece repede, îmi spune el.

Încuviinţez. Durerea deja cedează. Îmi răsuceşte cracul jeanşilor, astfel încât să rămână ridicat. Mă las pe spate, privind ţintă la tavan.

— Deci *el* încă e prezent în peisajul fricii tale? îl întreb.

Arată de parcă cineva i-ar fi aprins un chibrit în spatele ochilor.

— Da. Dar nu în acelaşi fel.

Cândva mi-a spus că peisajul fricii nu i se schimbase de când trecuse prima oară prin el în timpul iniţierii. Aşa că dacă i s-a schimbat, câtuşi de puţin, asta e ceva.

— Totuşi, tu apari în el.

Se încruntă privindu-şi mâinile.

— În loc s-o împuşc pe femeia aia, aşa cum obişnuiam să o fac, trebuie să te privesc murind. Iar eu nu pot să fac nimic să împiedic asta.

Mâinile îi tremură. Încerc să mă gândesc la ceva folositor de spus. *N-am de gând să mor* — dar asta n-am cum s-o ştiu. Trăim într-o lume plină de pericole, iar eu nu ţin atât de mult la viaţa mea încât să fac orice pentru a supravieţui. N-am cum să-l alin.

Îşi priveşte ceasul.

— Vor ajunge imediat.

Mă ridic şi îi văd pe Evelyn şi Edward stând lângă şine. Aleargă înainte ca trenul să treacă pe lângă ei şi sar la fel de uşor ca Tobias. Probabil că au exersat.

Edward rânjeşte spre mine. Astăzi, peticul de pe ochiul lui are un *X* mare albastru cusut pe el.

— Bună, spune Evelyn.

În timp ce salută, se uită numai la Tobias, ca şi când eu nici măcar n-aş fi de faţă.

— Drăguţ loc de întâlnire, spune Tobias.

E aproape întuneric acum, aşa încât văd numai umbrele unor clădiri profilate pe cerul albastru şi câteva lumini care strălucesc lângă lac şi care probabil că aparţin sediului Erudiţiei.

Trenul ia un viraj pe care de obicei nu-l face — la stânga, îndepărtându-se de strălucirea Erudiţiei şi intrând în partea părăsită a oraşului. Îmi dau seama după liniştea tot mai profundă din vagon că încetineşte.

— Părea cel mai sigur, zice Evelyn. Aşadar ai vrut să ne întâlnim.

— Da. Aş vrea să discutăm despre o alianţă.

— O alianţă, repetă Edward. Şi cine ţi-a dat autoritatea să faci asta?

— El este unul dintre liderii Neînfricării, spun eu. Are autoritate.

Edward ridică din sprâncene, părând impresionat. În cele din urmă, ochii lui Evelyn privesc şi spre mine, dar numai

pentru o secundă, înainte să-i zâmbească din nou lui Tobias.

— Interesant, spune ea. Şi este şi *ea* lider al Neînfricaţilor?

— Nu, îi răspunde el. Ea se află aici pentru a mă ajuta să hotărăsc dacă să mă încred sau nu în voi.

Evelyn strânge din buze. O parte din mine ar vrea să scoată limba la ea şi să-i spună „Ha!”. Însă doar îi zâmbesc.

— Desigur, vom fi de acord cu o alianţă... în anumite condiţii, spune Evelyn. Un loc garantat — şi egal — în orice guvern s-ar forma după ce Erudiţia este distrusă şi controlul deplin asupra datelor Erudiţiei după atac. În mod clar...

— Ce ai de gând să faci cu datele Erudiţiei? o întrerup eu.

— Evident că le vom distruge. Singura modalitate de a-i priva pe Erudiţi de putere este să-i lipseşti de cunoştinţe.

Instinctul meu vrea să-i spun că e o proastă. Dar ceva mă opreşte. Fără tehnologia simulării — fără datele pe care le aveau despre celelalte facţiuni — fără concentrarea lor asupra progresului tehnologic — atacul asupra Abnegaţiei n-ar fi avut loc. Părinţii mei ar fi în viaţă.

Chiar dacă reuşim s-o ucidem pe Jeanine, am putea fi siguri că Erudiţii n-or să atace şi n-or să ne controleze din nou? Eu una nu sunt sigură.

— Noi ce vom primi în schimb, dacă acceptăm aceşti termeni? întreabă Tobias.

— Resursa umană de care aveţi atât de mare nevoie pentru a prelua sediul Erudiţiei, şi un loc egal la guvernare, alături de noi.

— Sunt convins că Tori ar cere şi dreptul de a se debarasa de lumea lui Jeanine Matthews, spune el pe un ton scăzut.

Ridic din sprâncene. Nu ştiam că toată lumea era la curent cu ura lui Tori faţă de Jeanine — sau poate că nu e aşa. Probabil că el ştie lucruri despre ea pe care ceilalţi nu le ştiu, acum că el şi Tori sunt lideri.

— Sunt convinsă că asta se poate aranja, îi răspunde Evelyn. Nu-mi pasă cine o omoară, o vreau doar moartă.

Tobias îmi aruncă o privire. Aş vrea să-i pot spune de ce mă simt atât de încurcată… să-i explic de ce eu, dintre toţi, am rezerve în legătură cu arderea Erudiţiei din temelii, ca să zic aşa. Dar nici n-aş şti cum să o spun, chiar dacă aş avea timpul să o fac. Mă întorc spre Evelyn.

— Deci ne-am înţeles, spune el.

El întinde mâna, iar ea i-o strânge.

— Ar trebui să ne întâlnim într-o săptămână, spune ea. Pe un teritoriu neutru. Cea mai mare parte din Abnegaţie a fost de acord în mod plin de graţie să ne permită să rămânem în sectorul lor de oraş pentru a plănui, în timp ce ei curăţă rămăşiţele atacului.

— Cea mai mare parte dintre ei, zice el.

Expresia lui Evelyn se schimbă.

— Mă tem că tatăl tău conduce încă loialitatea multora dintre ei, şi el i-a sfătuit să ne evite când a venit să ne viziteze acum câteva zile. Zâmbeşte cu amărăciune. Iar ei au fost de acord, exact cum s-a întâmplat când i-a convins să mă exileze.

— Te-au exilat? întreabă Tobias. Am crezut că tu ai *plecat*.

— Nu, cei din Abnegaţie erau înclinaţi spre iertare şi reconciliere, aşa după cum e de aşteptat. Dar tatăl tău are, şi întotdeauna a avut, multă influenţă asupra lor. M-am hotărât să plec decât să fac faţă umilinţei exilului public.

Tobias pare uimit.

Edward, care se aplecase în afara vagonului timp de câteva secunde, spune:

— E timpul!

— Ne vedem într-o săptămână, zice Evelyn.

În timp ce trenul ajunge la nivelul străzii, Edward sare. Câteva secunde mai târziu, Evelyn îl urmează. Eu şi Tobias rămânem în tren, fără să vorbim, ascultând cum acesta şuieră pe şine.

— De ce m-ai mai adus, dacă oricum aveai de gând să închei o alianţă? spun eu enervată.

— Nu m-ai împiedicat.

— Ce voiai să fac? Să-mi flutur mâinile în aer? Mă încrunt spre el. Nu-mi place asta.

— Trebuie să se facă.

— Nu cred că se face, spun eu. Trebuie să existe o altă cale…

— Ce altă cale? mă întreabă el, împreunându-şi braţele la piept. Ţie pur şi simplu nu-ţi place de ea. Nu ţi-a plăcut de când ai văzut-o prima dată.

— Evident că n-o plac! Te-a părăsit!

— Au *exilat-o*. Şi dacă eu mă hotărăsc s-o iert, ai face mai bine să încerci s-o faci şi tu! Eu sunt cel care a fost abandonat, nu tu.

— Nu e vorba numai despre asta. N-am încredere în ea. Cred că încearcă să te folosească.

— Ei bine, nu e treaba ta să hotărăşti.

— Repet, de ce m-ai adus? îi spun eu, imitându-l şi împreunându-mi şi eu braţele la piept. A, da — ca să te ajut să înţelegi mai bine situaţia. Păi, am înţeles-o. Şi fiindcă ţie nu-ţi place ce am hotărât, nu înseamnă că…

— Am uitat felul în care prejudecăţile tale îţi întunecă raţionamentul. Dacă mi-aş fi amintit, poate că nu te-aş mai fi adus.

— Prejudecăţile *mele*. Dar ce zici despre prejudecăţile *tale*? Cum rămâne cu faptul că tu crezi că toţi care-l urăsc pe tatăl tău la fel de mult ca tine îţi sunt aliaţi?

— Nu e vorba despre el!

— Ba sigur că este! El ştie anumite lucruri, Tobias. Iar noi ar trebui să încercăm să aflăm care sunt acestea.

— Iar chestia asta? Credeam c-am rezolvat-o. Tris, el e un *mincinos*.

— Nu zău? Ridic din sprâncene. Păi, şi mama ta e. Chiar crezi că Abnegaţia ar exila cu adevărat pe cineva? Fiindcă eu nu cred.

— Nu vorbi aşa despre mama!

În faţă se zăresc lumini. Aparţin Turlei.

— Bine.

Merg spre ieşirea din vagon.

— N-o s-o mai fac.

Sar, alergând câţiva paşi pentru a-mi menţine echilibrul. Sare şi Tobias după mine, dar eu nu-i dau şansa să mă ajungă — intru direct în clădire, o iau în jos pe scări, şi înapoi în Carieră pentru a-mi găsi un loc de dormit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Ceva mă trezeşte zgâlţâindu-mă.

— Tris! Scoală-te!

Un strigăt. Nu-l pun la îndoială. Îmi arunc picioarele peste marginea patului şi las ca o mână să mă tragă spre uşă. Sunt desculţă, şi aici pământul nu e neted. Îmi zgârie degetele şi călcâiele. Mijesc ochii pentru a vedea cine mă târăşte. Christina. Aproape că îmi dislocă braţul stâng din încheietură.

— Ce s-a întâmplat? o întreb. Ce se întâmplă?

— Taci şi fugi!

Alergăm spre Carieră, şi mugetul râului mă urmăreşte pe cărări. Ultima dată când Christina m-a tras din pat a fost pentru a vedea trupul lui Al scos din prăpastie. Strâng din dinţi şi încerc să nu mă gândesc la asta. Nu se poate să se fi întâmplat iar. Nu se poate.

Icnesc — ea aleargă mai repede decât mine — în timp ce sprintăm traversând podeaua de sticlă din Turlă.

Christina izbeşte cu palma butonul unui lift şi se strecoară înăuntru înainte ca uşile să se deschidă complet, trăgându-mă în spatele ei. Pocneşte butonul de închidere a uşilor şi apoi butonul pentru ultimul etaj.

— Simulare, zice ea. Are loc o simulare. Nu sunt toţi, sunt numai… numai câţiva.

Îşi pune palmele pe genunchi şi inspiră adânc.

— Unul dintre ei a spus ceva despre Divergenţi, zice ea.

— Ce a spus? întreb eu. În timp ce se afla sub efectul unei simulări?

Ea încuviinţează.

— Marlene. Totuşi, nu părea să fie ea. Prea… monotonă.

Uşile se deschid şi o urmez spre hol, spre uşa pe care scrie ACCES SPRE ACOPERIŞ.

— Christina, spun eu, de ce mergem pe acoperiş?

Nu-mi răspunde. Scările spre acoperiş miros a vopsea veche. Pe pereţii făcuţi din blocuri de ciment se văd urme

de graffiti de-ale Neînfricaţilor, făcute cu vopsea neagră. Simbolul Neînfricării. Iniţiale împerecheate cu semne de plus: RG + NT, BR + FH. Cupluri care probabil sunt în vârstă acum, sau care poate s-au despărţit. Îmi ating pieptul pentru a simţi bătăile inimii. Sunt atât de rapide, încât e o minune că mai respir.

Aerul nopţii este rece; îmi face pielea de găină pe braţe. Ochii mi s-au adaptat la întuneric, iar pe acoperiş văd trei siluete care stau pe margine, cu faţa spre mine. Una este Marlene. Cealaltă este Hector. Pe cea de a treia nu o recunosc — o Neînfricată foarte tânără, căreia de-abia îi dai opt ani, cu o şuviţă verde în păr.

Stau pe margine, cu toate că vântul suflă tare, dându-le părul peste frunte, în ochi, în gură. Hainele le flutură în vânt, dar continuă să stea nemişcaţi.

— Coborâţi de pe margine, acum! le zice Christina. Nu faceţi nimic prostesc! Haideţi, acum…

— Nu te pot auzi, îi spun eu în şoaptă în timp ce mergem spre ei. Şi nici nu te pot vedea.

— Ar trebui să ne năpustim amândouă deodată spre ei. Eu îl iau pe Hec, tu…

— Riscăm să-i împingem de pe acoperiş dacă facem asta. Stai aproape de fată, pentru orice eventualitate.

E prea tânără pentru asta, gândesc eu, dar n-am puterea să o spun, căci ar însemna că Marlene e suficient de în vârstă.

Mă uit lung la Marlene, ai cărei ochi sunt imobili asemenea unor pietre colorate, ca nişte sfere de sticlă. Am senzaţia că pietrele alea se rostogolesc şi-mi intră în gât, se opresc în stomac, trăgându-mă spre pământ. N-avem cum să o luăm de pe margine.

În cele din urmă, deschide gura şi vorbeşte.

— Am un mesaj pentru Divergenţi.

Vocea ei e monotonă. Simularea îi foloseşte corzile vocale, dar îi răpeşte fluctuaţiile naturale ale emoţiilor umane.

Privesc de la Marlene la Hector. Hector, care se teme atât de mult de ceea ce sunt eu, fiindcă aşa i-a spus mama lui.

Probabil că Lynn încă e la căpătâiul Shaunei, sperând că ea îşi va putea mişca picioarele din nou când se va trezi. Nu se poate ca Lynn să-l piardă pe Hector.

Fac un pas în faţă pentru a primi mesajul.

— Asta nu este o negociere. Este un avertisment, spune simularea prin intermediul lui Marlene, mişcându-i buzele şi vibrând în gâtul ei. Din două în două zile, până când unul dintre voi se va preda la sediul Erudiţiei, asta se va întâmpla din nou.

Asta.

Marlene face un pas înapoi, iar eu mă arunc în faţă, dar nu spre ea. Nu spre Marlene, care cândva, ca provocare, l-a lăsat pe Uriah să tragă într-o brioşă aflată pe capul ei. Care a adunat un morman de haine pentru ca eu să am ce îmbrăca. Care mereu, mereu m-a salutat cu un zâmbet. Nu, nu spre Marlene.

În timp ce Marlene şi cealaltă fată Neînfricată păşesc peste marginea acoperişului, eu mă arunc spre Hector.

Înşfac tot ceea ce mâinile mele întâlnesc în cale. Un braţ. O bucată de tricou. Suprafaţa aspră a acoperişului îmi zgârie genunchii, în timp ce greutatea lui mă trage înainte. Nu sunt destul de puternică să-l ridic.

— Ajutor, şoptesc, căci nu pot vorbi mai tare de atât.

Christina e deja lângă umărul meu. Mă ajută să ridic trupul nemişcat al lui Hector pe acoperiş. Braţele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. La câţiva metri, fetiţa zace pe spate pe acoperiş.

Atunci, simularea se opreşte. Hector deschide ochii, şi aceştia nu mai sunt goi.

— Au, zice el. Ce se întâmplă?

Fetiţa scânceşte, iar Christina se duce la ea, murmurând ceva pe un ton liniştitor.

Mă ridic în picioare, cu tot corpul tremurând. Mă apropii de marginea acoperişului şi privesc în jos. Strada de dedesubt nu e foarte bine luminată, dar pe pavaj văd conturul neclar al trupului lui Marlene.

Respirând — cui îi pasă de respiraţie?

Mă întorc cu spatele la această imagine, ascultându-mi bătăile inimii din urechi. Gura Christinei se mişcă. O ignor şi mă duc spre uşă, şi cobor pe scări, şi parcurg holul, şi intru în lift.

Uşile se închid, şi în timp ce cobor spre pământ, aşa cum a făcut-o Marlene după ce am hotărât să n-o salvez, urlu, sfâşiindu-mi hainele cu mâinile. Gâtul mă ustură după câteva secunde şi am zgârieturi pe braţe, acolo unde n-am nimerit materialul, dar continui să urlu.

Cu un *ding*, liftul se opreşte. Uşile se deschid.

Îmi îndrept cămaşa, îmi netezesc părul, şi ies.

* * *

Am un mesaj pentru Divergenţi.

Eu sunt Divergentă.

Asta nu este o negociere.

Nu, nu este.

E un avertisment.

Înţeleg.

Din două în două zile, până când unul dintre voi se va preda la sediul Erudiţiei…

Eu o s-o fac.

…asta se va întâmpla din nou.

Nu se va mai întâmpla niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Mă strecor prin mulţimea de lângă prăpastie. În Carieră e gălăgie, şi nu numai din pricina vuietului râului. Vreau să-mi găsesc liniştea, aşa că evadez în holul care duce spre dormitoare. Nu vreau să ascult cuvântarea pe care o va ţine Tori pentru Marlene şi nici să fiu prin zonă pentru toast şi strigăte atunci când Neînfricaţii îi vor celebra viaţa şi curajul.

Dimineaţă, Lauren a raportat că am ratat câteva dintre camerele de supraveghere din dormitoarele novicilor, unde dormeau Christina, Zeke, Lauren, Marlene, Hector şi Kee, fata cu părul verde. Aşa şi-a dat seama Jeanine pe cine controla simularea. Nu mă îndoiesc că Jeanine a ales Neînfricaţi tineri deoarece ea ştia că moartea lor ne va afecta mai mult.

Mă opresc pe un hol necunoscut şi îmi apăs fruntea de perete. Simt piatra rugoasă şi rece. Aud strigătele Neînfricaţilor în urma mea, vocile înăbuşite de straturile de stâncă.

Aud cum se apropie cineva, şi privesc într-o parte. Christina, care poartă hainele de noaptea trecută, stă la câţiva metri distanţă.

— Hei, spune ea.

— N-am chef acum să mă simt şi mai vinovată. Aşa că te rog, pleacă.

— Vreau să-ţi spun un singur lucru şi apoi plec.

Are ochii umflaţi şi vocea îi pare puţin somnoroasă, fie din cauza epuizării, fie a unei mici cantităţi de alcool, ori poate amândouă. Dar priveşte suficient de direct, astfel încât probabil ştie ce spune. Mă îndepărtez de perete.

— N-am mai văzut niciodată acest fel de simulare. Ştii tu, din exterior. Dar ieri... Clatină din cap. Ai avut dreptate. Nu te-au putut auzi, nu te-au putut vedea. Exact ca Will...

Se îneacă rostindu-i numele. Se opreşte, inspiră, înghite cu greu. Clipeşte de câteva ori. Şi apoi se uită din nou la mine.

— Mi-ai spus că a trebuit să o faci, altminteri el te-ar fi împuşcat, şi nu te-am crezut. Acum te cred, şi… am să încerc să te iert. Asta-i… tot ce-am vrut să-ţi spun.

O parte din mine se simte uşurată. Mă crede, încearcă să mă ierte, dar nu va fi uşor.

Dar cea mai mare parte din mine se simte mânioasă. Ce-a crezut înainte de asta? Că am *vrut* să-l împuşc pe Will, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei? Ar fi trebuit să aibă încredere în mine de la început, ar fi trebuit să *ştie* că n-aş fi făcut-o dacă aş fi avut de ales.

— Cât de norocoasă sunt că, în sfârşit, ai *dovada* că nu sunt o ucigaşă cu sânge rece. Ştii tu, alta decât cuvântul meu. Adică, ce motiv ai fi avut să crezi asta?

Mă forţez să râd, încercând să par nonşalantă. Ea dă să deschidă gura, iar eu continui să vorbesc, incapabilă să mă opresc.

— Mai bine te-ai grăbi cu chestia aia cu iertarea, deoarece nu prea mai este timp…

Vocea mi se frânge şi nu pot să mă mai abţin. Încep să suspin. Mă reazem de perete pentru a mă sprijini şi simt cum alunec la vale, căci picioarele îmi cedează.

Ochii îmi sunt prea înceţoşaţi pentru a o vedea, dar o simt când mă cuprinde în braţe şi mă strânge atât de tare, încât mă doare. Miroase a ulei de nucă de cocos şi o simt puternică, exact cum era în timpul iniţierii în Neînfricare, când a atârnat deasupra prăpastiei, ţinându-se cu vârfurile degetelor. Atunci — nu cu mult timp în urmă — m-a făcut să mă simt slabă, dar acum puterea ei mă face să mă simt ca şi cum aş putea fi şi eu mai puternică.

Îngenunchem împreună pe podeaua de piatră, şi mă agăţ strâns de ea, aşa cum se agaţă şi ea de mine.

— S-a făcut deja, spune ea. Asta am vrut să spun. Că iertarea a fost deja acordată.

* * *

Când intru seara în cantină, toţi Neînfricaţii se opresc din vorbit. Nu-i învinuiesc. Fiind una dintre Divergenţi, la mine e puterea de a-i permite lui Jeanine să-l ucidă pe vreunul dintre ei. Probabil că majoritatea vor ca eu să mă sacrific. Sau sunt îngroziţi că n-o voi face.

Dacă ne-am fi aflat în Abnegaţie, niciun Divergent n-ar mai fi stat acum aici.

Pentru o clipă, nu ştiu unde să merg sau cum să ajung acolo. Dar apoi, Zeke, părând trist, îmi face semn cu mâna să vin la masa lui, şi îmi îndrept picioarele într-acolo. Dar înainte să ajung, Lynn se apropie de mine.

Este o altă Lynn faţă de cea pe care am ştiut-o dintotdeauna. Nu mai are acea privire cruntă în ochi. În schimb este palidă şi îşi muşcă buza, pentru a-şi ascunde tremuratul.

— Ăăă..., începe ea.

Priveşte spre stânga, apoi spre dreapta, oriunde, numai nu în ochii mei.

— Mie, zău... Mi-e dor de Marlene. Ne ştiam de mult timp, iar eu...

Clatină din cap.

— Vreau să zic, să nu crezi că dacă-ţi spun asta, poate însemna *orice* în legătură cu Marlene, spune ea, de parcă m-ar certa, dar... îţi mulţumesc că l-ai salvat pe Hec.

Lynn îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, privind în jurul ei. Apoi mă îmbrăţişează cu un braţ, ţinându-mă de tricou cu cealaltă mână. Durerea mă săgetează în umăr. Dar nu spun nimic în legătură cu asta.

Ea îmi dă drumul, îşi trage nasul şi se întoarce la masa ei de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Timp de câteva secunde o privesc lung cum se retrage, şi apoi mă aşez.

Zeke şi Uriah stau doar ei, unul lângă celălalt, la o masă. Chipul lui Uriah e cam răvăşit, de parcă nu s-ar fi trezit complet. În faţă are o sticlă maro-închis din care soarbe la fiecare câteva secunde.

Sunt precaută în preajma lui. L-am salvat pe Hec — ceea ce înseamnă că n-am reuşit s-o salvez pe Marlene. Dar

Uriah nu se uită la mine. Îmi trag scaunul din faţa lui şi mă aşez pe margine.
— Unde e Shauna? întreb. E încă la spital?
— Nu, e acolo, zice Zeke, indicând cu o mişcare a capului masa spre care s-a îndreptat Lynn.
O văd acolo, atât de palidă, încât ar putea la fel de bine să fie şi transparentă, stând într-un scaun cu rotile.
— Shauna n-ar fi trebuit să se dea jos din pat, dar Lynn e cam distrusă, aşa încât îi ţine companie.
— Dar dacă te întrebi de ce sunt acolo… Shauna a descoperit că sunt Divergent, explică Uriah fără vlagă. Şi nu vrea să se molipsească.
— Oh!
— Şi cu mine se poartă ciudat, spune Zeke, oftând. „De unde ştii că fratele tău nu lucrează împotriva noastră? L-ai urmărit?” Ce n-aş da să-i trântesc un pumn celui care i-a otrăvit mintea.
— Nu trebuie să dai nimic nimănui, îi zice Uriah. Mama ei stă chiar acolo. Du-te şi dă-i una!
Îi urmăresc privirea îndreptată spre o femeie de vârstă mijlocie, cu şuviţe albastre în păr şi cu cercei pe tot lobul urechii. E drăguţă, aşa cum este şi Lynn.
O clipă mai târziu intră Tobias, urmat de Tori şi de Harrison. L-am tot evitat. Nu i-am vorbit de când ne-am certat, înainte ca Marlene…
— Bună, Tris, mă salută Tobias când e destul de aproape pentru a fi auzit.
Are o voce profundă, aspră. Mă transportă spre locuri liniştite.
— Bună, îi spun, cu un glas uşor strangulat, care nu îmi aparţine.
Se aşază lângă mine şi-şi pune braţul pe spătarul scaunului meu, aplecându-se pentru a fi mai aproape. Eu nu-l privesc — *refuz* să-l privesc.
Îl privesc.
Ochi de culoare închisă — o anumită nuanţă de albastru, capabilă cumva de a separa restul cantinei, de a mă

mângâia şi de a-mi reaminti că suntem mai departe unul de celălalt decât aş fi vrut eu să fim.

— N-ai de gând să mă întrebi dacă sunt bine? îl întreb eu în şoaptă.

— Nu, sunt aproape sigur că nu eşti bine. Clatină din cap. Am de gând să te rog să nu iei nicio hotărâre până când nu vorbim.

E prea târziu, gândesc eu. *Hotărârea a fost luată.*

— Până când nu vom fi vorbit cu toţii despre asta, vrei să spui, de vreme ce ne implică pe toţi, îi spune Uriah. Eu sunt de părere că nimeni n-ar trebui să se predea.

— Nimeni? îl întreb.

— Nu! Uriah se uită urât. Cred că ar trebui să ripostăm.

— Da, spun, fără convingere, haideţi s-o provocăm pe femeia care poate obliga jumătate dintre ocupanţii acestui sediu să se sinucidă. Pare să fie o idee grozavă.

Am fost prea aspră. Uriah dă peste cap conţinutul sticlei. Apoi izbeşte sticla atât de tare pe masă, încât mă tem că o să se spargă.

— Nu vorbi aşa despre asta, spune el, mârâind.

— Îmi cer scuze, zic eu. Dar ştii că am dreptate. Cea mai bună cale de a ne asigura că jumătate din facţiune nu moare e să sacrificăm o viaţă.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Poate ca Uriah, care ştie prea bine ce se va întâmpla dacă nu se predă unul dintre noi, să se ofere voluntar. Dar priveşte în jos. Nedoritor.

— Tori, Harrison şi cu mine am hotărât să sporim măsurile de securitate. Să sperăm că dacă toată lumea e conştientă în legătură cu aceste atacuri, noi vom putea să le oprim, spune Tobias. Dacă nu va funcţiona, atunci ne vom gândi la o altă discuţie. Punct. Dar nimeni nu va face nimic încă, bine?

Când pune întrebarea, mă priveşte şi ridică din sprâncene.

— Bine, îi răspund, evitând să-l privesc în ochi.

* * *

După cină, încerc să mă întorc în dormitor, dar nu prea pot să intru pe uşă. În loc de asta, mă plimb pe coridoare, atingând pereţii de piatră cu degetele, ascultând ecoul paşilor mei.

Fără să intenţionez, trec pe lângă ţâşnitoarea unde m-au atacat Peter, Drew şi Al. Am ştiut că a fost Al după miros — încă mai păstrez în minte mirosul de lămâiţă. Acum îl asociez nu cu prietenul meu, ci cu lipsa de putere pe care am simţit-o când m-au târât spre prăpastie.

Merg mai repede, ţinând ochii larg deschişi, astfel încât îmi va fi mai dificil să-mi imaginez atacul în minte. Trebuie să plec de aici, departe de locul unde m-a atacat prietenul meu, unde Peter l-a înjunghiat pe Edward, unde armata prietenilor mei care păreau să nu mai vadă şi-a început marşul spre sectorul Abnegaţiei, şi de unde a pornit nebunia.

Mă duc drept spre ultimul loc unde m-am simţit în siguranţă: micul apartament al lui Tobias. În clipa în care ajung la uşă, mă simt mai calmă.

Uşa nu e închisă de tot. O deschid împingând-o cu piciorul. El nu e aici, dar nu plec. Mă aşez pe pat şi iau în braţe pătura, îngropându-mi faţa în materialul acesteia şi inspirând adânc. Mirosul pe care îl avea aproape că a dispărut, el n-a mai dormit de mult aici.

Uşa se deschide, şi Tobias se strecoară înăuntru. Înlemnesc şi scap pătura în poală. Cum îi voi explica prezenţa mea aici? Se presupune că sunt supărată pe el.

El nu se încruntă, dar buzele îi sunt atât de strânse, încât ştiu că e supărat pe *mine*.

— Nu fi proastă, îmi spune.

— Proastă?

Se referă la pătură?

— M-ai minţit. Mi-ai spus că n-ai să te duci la Erudiţi, şi minţeai, iar faptul că te duci la Erudiţi te face să fii proastă. Aşa că nu te duce.

Ah! Las pătura jos şi mă ridic.

— Nu încerca să faci asta să pară ceva simplu, îi spun eu, căci nu este. Ştii la fel de bine ca şi mine că ăsta e lucrul care trebuie făcut.

— Ai ales *acest* moment, să te porţi ca membrii Abnegaţiei?

Glasul lui umple încăperea şi îmi stârneşte un sentiment de frică în piept. Supărarea lui pare prea bruscă. Prea ciudată.

— Tot timpul pe care l-ai petrecut insistând că erai prea egoistă pentru ei, iar acum, când *viaţa* îţi este scoasă la mezat, trebuie să te comporţi ca un erou? Ce-i cu tine?

— Ce-i cu *tine*? Au murit oameni. Au păşit dincolo de marginea acoperişului unei clădiri! Iar eu pot să împiedic ca acest lucru să se mai întâmple!

— Tu eşti prea importantă pentru ca pur şi simplu... să mori.

Clatină din cap. Refuză să mă privească — ochii lui rătăcesc dincolo de chipul meu, la peretele din spate, sau la tavanul de deasupra mea, oriunde, dar nu la mine. Eu sunt prea uimită pentru a fi supărată.

— Nu sunt importantă. Cu toţii se vor descurca foarte bine fără mine, îi spun.

— Cu îi pasă de toţi? Cum rămâne cu *mine*?

Îşi lasă capul pe mână, acoperindu-şi ochii. Degetele îi tremură.

Apoi traversează din doi paşi încăperea şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Apăsarea lor uşoară şterge ultimele luni, şi sunt fata care stătea pe stânci lângă prăpastie, cu râul care îi stropea gleznele, şi care l-a sărutat pentru prima dată. Sunt fata care l-a luat de mână în hol numai pentru că aşa a vrut.

Mă retrag, punându-mi mâna pe pieptul lui pentru a-l ţine la distanţă. Problema este că sunt şi fata care l-a împuşcat pe Will şi a minţit în legătură cu asta, şi care a ales între Hector şi Marlene, şi încă vreo o mie de lucruri în plus. Şi nu pot şterge lucrurile astea.

— Tu *vei fi* bine.

Nu-l privesc. Mă uit lung la tricoul lui, printre degetele mele, şi la tuşul negru care descrie linii curbe în jurul gâtului său, dar nu-l privesc în ochi.

— Nu la început. Dar ai să mergi mai departe şi ai să faci ce va trebui să faci.

Mă apucă de talie cu un braţ şi mă lipeşte de el.

— Asta e o *minciună*, spune el, înainte să mă sărute iar.

Asta-i greşit. E greşit să uit cine am devenit şi să-l las să mă sărute când ştiu ce am de gând să fac.

Dar vreau. Oh, vreau!

Mă ridic în vârful degetelor şi îl cuprind cu braţele pe după gât. Îl apăs cu o mână între omoplaţi şi cu cealaltă îl cuprind pe după ceafă. Îi simt respiraţiile în palmă, felul cum trupul lui se întinde şi se contractă, şi ştiu că e puternic, ferm, de neoprit. Aşa cum ar trebui să fiu şi eu, dar nu sunt, nu sunt.

Face un pas înapoi, trăgându-mă cu el, aşa că mă împiedic, pantofii îmi ies din picioare. El se aşază pe marginea patului, iar eu stau în picioare în faţa lui, privindu-ne în cele din urmă ochi în ochi. Mă mângâie pe faţă, acoperindu-mi obrajii cu palmele lui, trecându-şi buricele degetelor pe gâtul meu în jos, potrivindu-şi degetele pe curbura mică a şoldurilor mele.

Nu mă pot abţine. Îmi potrivesc gura peste a lui, iar el are gust de apă şi miros de aer proaspăt. Îmi trec mâna de la gât spre ceafă şi o strecor pe sub tricou. El mă sărută mai apăsat. Ştiam că e puternic; n-am ştiut cât de puternic până când nu i-am simţit eu însămi muşchii spatelui încordându-se sub degetele mele.

Stop! îmi spun în gând.

Deodată, ca şi când ne-am grăbi, degetele lui îmi mângâie pielea sub bluză, mâinile mele se agaţă de el, luptându-se pentru a fi şi mai aproape, dar nu există mai aproape. N-am tânjit niciodată după cineva în felul acesta, sau atât de mult.

Se trage puţin înapoi cât să mă privească în ochi, cu pleoapele coborâte.

— Promite-mi, îmi şopteşte, că nu te vei duce. Pentru mine. Fă acest lucru pentru mine.

Aş putea face asta? Aş putea rămâne aici, dregând lucrurile împreună cu el? Lăsând pe altcineva să moară în locul meu?

Uitându-mă la el, pentru o clipă cred că aş putea. Apoi îl văd pe Will. Cuta dintre sprâncenele lui. Ochii goi, aflaţi sub efectul simulării. Trupul prăbuşit.

Fă acest lucru pentru mine. Ochii întunecaţi ai lui Tobias mă imploră.

Dar dacă eu nu mă duc la Erudiţi, cine se va duce? Tobias? Este genul de lucru pe care el l-ar face.

Simt un junghi de durere în piept când îl mint.

— Bine.

— Promite-mi, îmi spune el, încruntându-se.

Durerea se intensifică, radiază pretutindeni — toate laolaltă amestecate, vinovăţie şi groază şi dor.

— Îţi promit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Când e gata să adoarmă, mă ţine strâns în braţe, o închisoare menită să-mi salveze viaţa. Dar aştept, trează la gândul trupurilor care cădeau pe pavaj, până când strânsoarea cedează, iar el respiră regulat.

N-am să-l las pe Tobias să meargă la Erudiţi când se va întâmpla iar, când altcineva va muri. N-o voi face.

Mă strecor ieşind din braţele lui. Arunc pe mine unul dintre hanoracele lui, astfel încât să-i pot lua cu mine mirosul. Mă încalţ cu pantofii. Nu iau niciun fel de armă sau suveniruri.

Mă opresc la uşă şi-l privesc, pe jumătate acoperit de pătură, paşnic şi puternic.

— Te iubesc, îi spun în şoaptă, încercând cuvintele.

Las uşa să se închidă în urma mea.

E timpul să pun totul în ordine.

Mă îndrept spre dormitorul unde cândva dormeau novicii născuţi Neînfricaţi. Camera seamănă cu cea în care am dormit şi eu când am fost novice: e lungă şi îngustă, cu paturi etajate pe fiecare parte şi cu o tablă pe un perete. Zăresc la lumina lămpii de veghe dintr-un colţ că nimeni nu s-a deranjat să şteargă ce era scris acolo — numele lui Uriah se vede încă în partea de sus.

Christina doarme în patul de jos, sub cel în care se află Lynn. Nu vreau să o sperii, dar n-am cum să o trezesc altfel, aşa încât îi acopăr gura cu mâna. Se trezeşte tresărind, cu ochii măriţi de groază până când îşi dă seama că sunt eu. Îmi duc degetul la buze şi-i fac semn să mă urmeze.

Merg spre capătul holului şi cotesc. Coridorul este luminat de o lampă de urgenţă, pătată de vopsea, care atârna deasupra uneia dintre ieşiri. Christina e desculţă; îşi strânge degetele de la picioare pentru a se proteja de frig.

— Ce este? mă întreabă ea. Pleci undeva?

— Da, eu...

Trebuie să mint, altminteri va încerca să mă oprească.

— Mă duc să-l văd pe fratele meu. Ţii minte? E la Abnegaţie.

Îşi mijeşte ochii.

— Regret că te-am trezit, dar am nevoie ca tu să faci ceva. Este foarte important.

— Bine. Tris, te porţi ciudat. Eşti sigură că nu…

— Nu. Ascultă-mă. Coordonarea atacului simulat n-a fost la întâmplare. Motivul pentru care s-a întâmplat când s-a întâmplat este acela că membrii Abnegaţiei erau pe punctul de a face ceva — nu ştiu ce, dar trebuie să aibă legătură cu nişte informaţii importante, iar acum Jeanine *are* acele informaţii.

— Poftim? întreabă ea, încruntându-se. Nu ştii ce aveau de gând să facă? Ştii care sunt acele informaţii?

— Nu.

Probabil că ceea ce spun sună nebuneşte.

— Chestia este că n-am putut să aflu prea multe despre asta, deoarece Marcus Eaton este singura persoană care ştie totul, iar el nu vrea să-mi spună. Doar că… ăsta este motivul atacului. *Motivul*. Şi trebuie să-l aflăm.

Nu ştiu ce altceva să-i spun. Dar Christina deja aprobă.

— Motivul pentru care Jeanine ne-a forţat să atacăm oameni nevinovaţi, spune ea pe un ton amar. Da. Trebuie să-l aflăm.

Aproape că uitasem — *ea* s-a aflat sub efectul simulării. Pe câţi din Abnegaţie i-a omorât ea, ghidată de simulare? Cum s-a simţit când s-a trezit din acel vis o criminală? N-am întrebat niciodată, şi nici n-o voi face vreodată.

— Am nevoie de ajutorul tău, şi încă repede. Am nevoie ca o persoană să-l convingă pe Marcus să coopereze, şi cred că tu poţi să o faci.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi priveşte fix la mine timp de câteva secunde.

— Tris! Să nu faci nimic prostesc!

Mă forţez să zâmbesc.

— De ce tot spun oamenii treaba asta?

Mă apucă de braţ.

— Eu nu glumesc.

— Ţi-am spus, mă duc să-l vizitez pe Caleb. Mă întorc în câteva zile, şi atunci putem pune la cale o strategie. M-am gândit doar că ar fi mai bine ca să mai ştie şi altcineva de toate astea înainte ca eu să plec. Pentru orice eventualitate, bine?

Mă ţine de braţ câteva secunde, apoi îmi dă drumul.

— Bine, spune ea.

Mă îndrept spre ieşire. Mă abţin până ce trec de uşă, şi apoi simt lacrimile curgând.

Ultima conversaţie pe care am purtat-o vreodată cu ea, şi a fost plină de minciuni.

* * *

Odată ieşită, ridic gluga hanoracului lui Tobias. Când ajung la capătul străzii, privesc în sus şi-n jos, în căutare de semne de viaţă. Nu se vede nimic.

Aerul rece îmi înţeapă plămânii atunci când îl inspir şi când îl expir, transformându-se în aburi. Curând va veni iarna. Mă întreb dacă Eruditţii şi Neînfricaţii vor fi în continuare în impas aşteptând ca un grup să-l desfiinţeze pe celălalt. Mă bucur că nu va trebui să văd asta.

Înainte să aleg Neînfricarea, nu-mi treceau asemenea gânduri prin cap. Cel puţin gândul la durata vieţii mă mângâia, dacă altceva n-o făcea. Acum nu mai există niciun soi de alinări, cu excepţia faptului că acolo unde mă duc, mă duc fiindcă asta mi-a fost alegerea.

Mă ţin în umbra clădirilor, sperând că paşii mei nu vor atrage atenţia nimănui. În această zonă nu există iluminat public stradal, dar luna este suficient de strălucitoare încât pot merge în lumina ei fără prea multă bătaie de cap.

Trec pe sub liniile suspendate. Acestea tremură din pricina unui tren care se apropie. Trebuie să merg repede dacă vreau să ajung acolo înainte să-şi dea seama cineva că am plecat. Ocolesc o groapă de pe stradă şi sar peste un stâlp de electricitate căzut.

Când am pornit, nu m-am gândit cât de departe trebuie să ajung. Nu durează mult până când mă încălzesc de la

mers şi de la privitul peste umăr şi de la evitarea obstacolelor de pe drum. Aleg un pas între mers normal şi alergare.

Curând, ajung într-o parte a oraşului pe care o recunosc. Aici, străzile sunt într-o stare mai bună, măturate, având doar câteva gropi. În depărtare zăresc strălucirea sediului Erudiţiei, luminile lor încălcând legile conservării energiei. Nu ştiu ce voi face când voi ajunge acolo. Voi cere s-o văd pe Jeanine? Sau voi sta pur şi simplu acolo până când cineva mă va băga în seamă? Ating uşor vitrina unei clădiri pe lângă care trec. Nu mai e mult. Acum că mă apropii mă trec fiorii, făcând să-mi fie dificil să merg. Şi respiraţia îmi este îngreunată; mă opresc încercând să mă liniştesc, şi inspir şi expir zgomotos. Ce-mi vor face când voi ajunge acolo? Ce planuri vor avea pentru mine înainte ca eu să supravieţuiesc datorită caracterului meu folositor, iar ei să mă omoare ulterior? Nu mă îndoiesc că nu mă vor omorî. Mă concentrez pe mersul înainte, pe mişcarea picioarelor, cu toate că acestea nu par dispuse să-mi suporte greutatea.

Şi iată-mă stând în faţa sediului Erudiţiei.

Înăuntru, mulţimi de oameni îmbrăcaţi cu cămăşi albastre stau în jurul meselor, tastând la calculatoare, sau aplecaţi asupra cărţilor, sau trecându-şi unii altora foi de hârtie. Unii dintre ei sunt oameni decenţi, care nu înţeleg ce a făcut facţiunea lor, dar dacă s-ar prăbuşi toată clădirea peste ei, în faţa mea, s-ar putea ca mie să nu-mi pese.

Acesta este ultimul moment în care m-aş putea întoarce. Aerul rece îmi înţeapă obrajii şi mâinile în timp ce eu şovăi. Acum aş putea să plec. Să mă refugiez în sediul Neînfricaţilor. Să sper şi să mă rog şi să-mi doresc să nu mai moară nimeni din cauza egoismului meu.

Dar nu pot să plec, altminteri vinovăţia, greutatea vieţii lui Will şi a vieţilor părinţilor, şi acum şi a vieţii lui Marlene îmi va frânge oasele, va face să-mi fie imposibil să respir.

Merg încet spre clădire şi deschid uşa. E singura modalitate să nu mă sufoc.

* * *

La o secundă după ce picioarele mele au călcat pe podeaua din lemn iar eu stau în faţa portretului gigantic al lui Jeanine Matthews, atârnat pe peretele de vizavi, nimeni nu mă bagă în seamă, nici măcar cei doi paznici trădători Neînfricaţi care mărşăluiesc la intrare. Merg spre biroul din faţă, unde stă un bărbat de vârstă mijlocie, cu chelie în creştet, sortând un teanc de hârtii. Pun mâinile pe birou.

— Iertaţi-mă, spun eu.

— O clipă, spune el, fără să mă privească.

— Ba nu.

Auzind *asta*, priveşte în sus, cu ochelarii într-o parte, încruntându-se de parcă ar fi gata să-mi dea o bătaie bună. Indiferent de ce cuvinte ar fi vrut să rostească, acestea par să-i fi rămas în gât. Mă priveşte lung, cu gura căscată, ochii lui trecând de la chipul meu la hanoracul negru pe care îl port.

Cu toată groaza mea, expresia lui pare amuzantă. Zâmbesc uşor şi-mi ascund mâinile care tremură.

— Cred că Jeanine Matthews doreşte să mă vadă. Aşa că v-aş fi recunoscătoare dacă aţi contacta-o.

El le face semn trădătorilor Neînfricaţi de lângă uşă, dar nu e nevoie. Paznicii s-au prins în cele din urmă. Au pornit şi alţi soldaţi Neînfricaţi din celelalte părţi ale încăperii, şi mă înconjoară cu toţii, dar nu mă ating şi nu-mi vorbesc. Le examinez chipurile, încercând să par cât mai liniştită cu putinţă.

— Divergentă? întreabă în cele din urmă unul dintre ei, în timp ce bărbatul de la birou ridică receptorul sistemului de comunicaţie din clădire.

Dacă strâng pumnii, pot să-mi opresc tremuratul mâinilor. Dau din cap a încuviinţare.

Îmi mut privirea spre Neînfricatul care iese din liftul din partea stângă a încăperii, iar muşchii feţei mi se destind. Spre noi vine Peter.

Prin minte îmi trec deodată o mie de reacţii posibile, mergând de la a mă arunca la gâtul lui Peter, la a plânge şi

la a face glume. Nu mă pot hotărî asupra niciuneia, aşa încât rămân liniştită şi îl privesc. Probabil că Jeanine ştia că eu voi veni, aşa încât trebuie să-l fi ales dinadins pe Peter pentru a mă aduce. Cu siguranţă că aşa a făcut.

— Am primit ordin să te ducem sus, spune Peter.

Aş vrea să spun ceva dur sau ceva nonşalant, dar singurul sunet care-mi scapă e o interjecţie de consimţământ, strangulată de gâtul meu inflamat. Peter porneşte spre lifturi, iar eu îl urmez.

Parcurgem o serie de coridoare întortocheate. În pofida faptului că urcăm câteva şiruri de trepte, continui să am senzaţia că plonjez în adâncul pământului.

Mă aştept să mă ducă la Jeanine, dar ei n-o fac. Se opresc într-un hol mic, unde se află o serie de uşi din metal pe fiecare latură. Peter tastează un cod pentru a deschide una dintre uşi, apoi trădătorii Neînfricaţi mă înconjoară, umăr la umăr, alcătuind un tunel îngust prin care să trec în drumul meu spre încăpere.

Încăperea e mică, cam de un metru lungime şi unul lăţime. Podeaua, pereţii şi tavanul sunt făcute din aceleaşi panouri luminoase, acum luminând cu o intensitate scăzută, care străluceau în încăperea pentru testul de aptitudini. În fiecare colţ există câte o minicameră de supraveghere neagră.

În cele din urmă, mă cuprinde panica.

Privesc dintr-un colţ într-altul, la camere, şi lupt cu urletul care creşte în stomacul, în pieptul şi în gâtul meu, ţipătul care-mi umple fiecare părticică din mine. Din nou simt cum mă cuprind vinovăţia şi mâhnirea, luptându-se între ele pentru dominaţie, dar groaza e mai puternică decât amândouă. Inspir, dar nu expir. Tata mi-a spus cândva că ăsta e leacul contra sughiţului. L-am întrebat dacă aş putea muri ţinându-mi respiraţia. „Nu”, a spus el. „Instinctele sunt mai puternice şi te vor obliga să respiri.”

Ruşinos, zău. Mi-ar fi prins bine o cale de scăpare. Gândul mă face să vreau să râd. Şi apoi să ţip.

Mă ghemuiesc, astfel încât să-mi pot lipi faţa de genunchi. Trebuie să-mi fac un plan. Dacă pot să-mi fac un plan, n-o să mă mai tem aşa de tare.

Dar nu există niciun plan. Nicio scăpare din adâncul sediului Eruditţilor, nicio scăpare de Jeanine şi nicio altă scăpare din ceea ce am făcut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Mi-am uitat ceasul.

Câteva minute sau ore mai târziu, când panica cedează, asta e ceea ce regret cel mai mult. Nu faptul că am venit aici — asta părea să fie o alegere firească — ci încheietura mea goală, ceea ce face imposibil pentru mine să ştiu de când stau în această încăpere. Mă doare spatele, ceea ce ar constitui un oarecare indiciu, dar nu e suficient de bine definit.

După un timp, mă ridic şi fac paşi, întinzându-mi braţele deasupra capului. Şovăi să fac orice în timp ce sunt urmărită de camere, dar ei nu au cum să afle nimic dacă mă privesc în timp ce-mi întind degetele de la picioare.

Gândul face să-mi tremure mâinile, dar nu încerc să mi-l scot din minte. În loc de asta, îmi spun că sunt Neînfricată şi nu mă tem de nimeni. Voi muri în acest loc. Probabil curând. Acestea sunt faptele.

Dar există şi alte moduri în care să mă gândesc la asta. În curând îmi voi onora părinţii, murind aşa cum au murit şi ei. Şi dacă tot ceea ce ei credeau referitor la moarte se dovedeşte a fi adevărat, în curând mă voi alătura lor în orice urmează după.

În timp ce merg, îmi scutur mâinile. Încă îmi tremură. Vreau să ştiu cât e ceasul. Am sosit în jurul orei 1:00 a.m. Acum probabil că e dimineaţă devreme, poate 4:00 sau 5:00. Sau poate că n-a trecut atât de mult timp, şi numai mi se pare, pentru că n-am făcut nimic.

Uşa se deschide şi, în sfârşit, stau faţă-n faţă cu duşmanul meu şi ale sale gărzi Neînfricate.

— Bună, Beatrice, spune Jeanine.

Poartă albastrul Erudiţilor şi ochelarii specifici Erudiţiei şi are o înfăţişare Erudită de superioritate, pe care am învăţat de la tata să o urăsc.

— M-am gândit eu că s-ar putea ca tu să fii cea care va veni.

Dar, când o privesc, nu simt ură. Nu simt nimic, cu toate că ştiu că ea este responsabilă pentru nenumăratele pierderi de vieţi, inclusiv cea a lui Marlene. Morţile există în mintea mea asemenea unui şir de ecuaţii fără sens, şi rămân împietrită, incapabilă să le rezolv.

— Bună, Jeanine, îi răspund, căci este singurul lucru care îmi vine în minte.

Privesc de la ochii apoşi, cenuşii ai lui Jeanine la Neînfricaţii care o flanchează. În dreapta ei stă Peter, iar în stânga văd o femeie cu riduri în jurul gurii. În spatele ei e un bărbat chel, cu ţeasta ascuţită. Mă încrunt.

Cum de se găseşte Peter într-o asemenea poziţie prestigioasă, cea de gardă de corp a lui Jeanine Matthews? Ce logică are?

— Aş vrea să ştiu cât e ceasul, spun eu.

— Ai vrea, zice ea. Interesant.

Ar fi trebuit să ştiu că ea nu-mi va spune. Fiecare informaţie pe care o primeşte o descompune în factori în cadrul strategiei ei, şi ea nu-mi va spune cât e ceasul decât dacă va decide că furnizarea informaţiei e mai de folos decât ascunderea acesteia.

— Sunt convinsă că însoţitorii mei Neînfricaţi sunt dezamăgiţi, spune ea, că n-ai încercat să-mi scoţi ochii încă.

— Ar fi o prostie.

— Adevărat. Dar în ton cu tendinţa ta comportamentală de „acţionează mai întâi, gândeşte după aceea”.

— Am şaisprezece ani. Strâng din buze. Mă schimb.

— Cât de reconfortant!

Are un mod de a vorbi prin care aplatizează chiar şi acele propoziţii care ar trebui să conţină inflexiuni.

— Hai să facem un mic tur, vrei?

Face un pas înapoi şi gesticulează spre uşă. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ies din această încăpere şi să merg spre o destinaţie necunoscută, dar nu ezit. Pornesc, cu femeia Neînfricată, cu o înfăţişare severă, mergând în faţa mea. Peter iese imediat după mine.

Holul este lung şi alb. Cotim şi coborâm spre un al doilea hol, aidoma primului.

Încă două holuri. Sunt atât de dezorientată, încât n-aş putea să-mi găsesc drumul înapoi. Dar apoi, ambientul se schimbă — culoarul se deschide spre o încăpere mare, unde bărbaţi şi femei din Erudiţie, îmbrăcaţi cu jachete lungi, albastre stau la mese, unii având diverse ustensile, alţii amestecând lichide multicolore, câţiva privind ecranele calculatoarelor. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că amestecă serul simulării, dar ezit să consider că munca Erudiţilor se rezumă doar la simulări.

Cei mai mulţi se opresc să ne privească în timp ce ne îndreptăm spre culoarul din centru. Sau, mai degrabă, mă urmăresc cu privirea pe *mine*. Unii dintre ei vorbesc în şoaptă, dar cei mai mulţi rămân tăcuţi. E atâta linişte aici!

O urmez pe femeia Neînfricată şi intrăm pe o uşă, dar mă opresc atât de brusc, încât Peter se ciocneşte de mine.

Această încăpere e la fel de mare ca precedenta, dar aici există doar un singur lucru: o masă mare din metal şi un aparat lângă ea. Un aparat pe care îl recunosc cumva a fi un monitor cardiac. Şi, atârnând deasupra lui, o cameră de supraveghere. Tremur fără să vreau, deoarece ştiu ce este asta.

— Sunt foarte încântată că *tu*, în mod special, eşti aici, zice Jeanine.

Trece pe lângă mine şi se aşază pe masă, ţinându-se cu degetele de marginea acesteia.

— Sunt încântată, desigur, datorită rezultatelor tale de la testul de aptitudini.

Părul ei blond, legat strâns, reflectă lumina, atrăgându-mi atenţia.

— Chiar şi printre Divergenţi eşti cumva o ciudăţenie, întrucât ai aptitudini pentru trei facţiuni. Abnegaţie, Neînfricare şi Erudiţie.

— De... Vocea îmi sună răguşit. Forţez întrebarea să iasă. De unde ştii asta?

— Toate la timpul lor, răspunde ea. După rezultatele tale, am stabilit că tu eşti una dintre cei mai puternici

Divergenţi, şi spun asta nu ca să te complimentez, ci ca să-ţi explic scopul meu. Dacă e să creez o simulare care să nu poată fi respinsă de mintea Divergentă, trebuie să studiez cea mai puternică minte Divergentă pentru a contracara toate neajunsurile tehnologiei. Înţelegi?

Nu-i răspund. Continui să privesc ţintă la monitorul cardiac de lângă masă.

— Prin urmare, colegii mei oameni de ştiinţă şi cu mine te vom studia cât timp va fi posibil. Îmi zâmbeşte uşor. Şi apoi, la încheierea studiului meu, vei fi executată.

Ştiam asta. Ştiam. Deci, de ce îmi simt genunchii slabi, de ce mi se strânge stomacul, de ce?

— Execuţia va avea loc aici.

Îşi trece buricele degetelor peste masa pe care stă.

— Pe această masă. Am crezut c-ar fi interesant să ţi-o arăt.

Ea vrea să-mi studieze răspunsul. De-abia mai respir. Obişnuiam să cred că cruzimea necesită răutate. Dar nu e adevărat. Jeanine n-are niciun motiv să acţioneze din răutate. Dar ea este crudă, căci nu-i pasă ce face, atâta timp cât o fascinează. Aş putea la fel de bine să fiu un puzzle sau o maşinărie stricată pe care ea vrea să o repare. Mi-ar despica ţeasta doar să vadă cum funcţionează creierul meu; voi muri aici, şi asta va fi singura îndurare.

— Când am venit aici, ştiam ce avea să urmeze, spun eu. E doar o masă. Iar acum aş vrea să mă-ntorc în camera mea.

* * *

Chiar nu percep trecerea timpului, cel puţin nu în felul în care eram obişnuită să o fac, când timpul îmi era disponibil. Aşadar, când uşa se deschide iar şi intră Peter în celula mea, nu ştiu cât timp a trecut, ci doar că sunt epuizată.

— Să mergem, Băţoaso, spune el.

— Nu fac parte din Abnegaţie.

Îmi întind braţele deasupra capului, aşa încât ele ating peretele.

— Iar acum că tu eşti un lacheu Erudit, nu poţi să-mi mai spui „Băţoaso”. Este inexact.

— Să mergem, am zis!

— Ce, nu faci niciun comentariu meschin? Privesc în sus spre el cu o surprindere mimată. Nicio remarcă de genul „Eşti o proastă c-ai venit aici, creierul tău trebuie să fie defect, nu numai Divergent”?

— Asta se înţelege de la sine, nu-i aşa? spune el. Ori te ridici, ori te târăsc eu pe hol. Alegerea îţi aparţine.

Mă simt mai calmă. Peter este întotdeauna rău cu mine; asta e ceva cunoscut.

Mă ridic şi ies din încăpere. Mergând, remarc că braţul lui Peter, cel în care l-am împuşcat, nu mai e prins cu o eşarfă.

— Ţi-au rezolvat rana de glonţ?

— Da, răspunde el. Acum va trebui să găseşti o altă slăbiciune de exploatat. Păcat că nu mai am niciunele.

Mă înşfacă de braţul meu teafăr şi merge mai repede, trăgându-mă pe lângă el.

— Am întârziat.

În ciudat lungimii şi pustietăţii holului, paşii noştri nu au ecou. Am senzaţia că cineva şi-a pus mâinile peste urechile mele, iar eu de-abia acum mi-am dat seama. Încerc să număr holurile prin care trecem, dar, după o vreme, pierd şirul. Ajungem la capătul unuia dintre ele şi cotim la stânga, într-o încăpere slab luminată care îmi aminteşte de un acvariu. Unul dintre pereţi este făcut dintr-o oglindă cu o singură faţă, reflectorizantă doar pe partea mea, dar sunt convinsă că e transparentă pe cealaltă parte.

În partea cealaltă se găseşte o maşinărie mare, din care iese un platou de mărimea unui om. Îl recunosc din manualul meu de Istoria Facţiunilor,CAPITOLUL despre Erudiţie şi medicină. Un aparat de rezonanţă magnetică nucleară. Îmi va fotografia creierul.

În mine se aprinde ceva. A trecut mult timp de când am mai simţit aşa ceva, şi de-abia o recunosc la început. Curiozitatea.

O voce — cea a lui Jeanine — vorbeşte printr-un interfon.

— Beatrice, întinde-te!

Privesc la platoul de mărimea unui om, care mă va introduce în aparat.

— Nu!

Ea oftează.

— Dacă nu vrei s-o faci de bunăvoie, avem căi de a te determina să te supui.

Peter stă în spatele meu. Chiar şi cu un braţ rănit, el era mai puternic decât mine. Îmi imaginez mâinile lui pe mine, împingându-mă spre platou, lipindu-mă de metal, legându-mă mult prea strâns cu chingile care atârnă de acesta.

— Hai să facem un târg, îi spun eu. Dacă cooperez, voi avea dreptul să văd imaginile scanate.

— Vei coopera, fie că vrei sau nu!

Ridic un deget.

— Nu e adevărat.

Mă uit spre oglindă. Nu e greu să mă prefac că-i vorbesc lui Jeanine, când vorbesc cu propria mea imagine reflectată. Părul meu este blond la fel ca al ei; ambele suntem cu tenul palid şi părem rigide. Ideea este atât de tulburătoare, încât îmi pierd şirul gândurilor şi rămân în tăcere, cu degetul ridicat.

Am tenul de culoare deschisă, părul de culoare deschisă, şi sunt dură. Sunt curioasă în legătură cu imaginile creierului meu. Sunt asemenea lui Jeanine. Şi pot fie să o dispreţuiesc, să o atac, să o elimin… fie să o folosesc.

— Nu e adevărat, repet eu. Indiferent de câte constrângeri vei folosi, nu mă poţi obliga să fiu atât de liniştită pe cât e nevoie pentru ca imaginile să fie clare. Îmi dreg vocea. Vreau să văd acele imagini. Oricum ai de gând să mă omori, deci chiar contează cât de multe voi şti despre propriul meu creier înainte ca tu să o faci?

Tăcere.

— De ce îţi doreşti cu atâta disperare să le vezi? mă întreabă ea.

— Dintre toţi oamenii, cu siguranţă tu poţi să înţelegi. La urma urmelor, am aptitudini egale pentru Erudiţie, aşa cum am pentru Neînfricare şi Abnegaţie.

— Bine. Poţi să le vezi. Întinde-te!

Mă duc spre platou şi mă întind. Metalul e rece ca gheaţa. Platoul alunecă înapoi, iar eu mă aflu înăuntrul aparatului. Privesc fix la albeaţa din jur. Când eram mică, am crezut că aşa ar arăta raiul, totul alb şi nimic altceva. Acum ştiu că nu poate fi adevărat, căci lumina albă este ameninţătoare.

Aud o bufnitură, şi închid ochii în timp ce-mi amintesc unul dintre obstacolele din peisajul fricii mele, pumnii care băteau la fereastra mea şi orbul care încerca să mă răpească.

Mă prefac că bubuitul e bătaia inimii sau bătaia unei tobe. Râul zbuciumându-se pe pereţii prăpastiei de la sediul Neînfricării. Picioare călcând apăsat la sfârşitul ceremoniei de încheiere a iniţierii. Picioare bubuind pe scări după Ceremonia Alegerii.

Când bufniturile încetează şi platoul alunecă înapoi, nu ştiu cât timp a trecut. Mă ridic în şezut şi îmi masez gâtul cu degetele.

Uşa se deschide, şi îl văd pe Peter în hol. Îmi face semn.

— Vino! Acum poţi să vezi imaginile.

Sar de pe platou şi merg spre el. Când suntem în hol, el clatină din cap spre mine.

— Ce e?

— Nu ştiu cum reuşeşti întotdeauna să capeţi ceea ce vrei.

— Da, căci am vrut să ajung într-o celulă din sediul Erudiţiei. Am vrut să fiu executată.

Asta sună cavalereşte, de parcă execuţiile sunt ceva cu care eu am de-a face în mod regulat. Dar când buzele mele se mişcă pentru a alcătui cuvântul „executată”, mă cutremur. Mă prefac că mi-e frig, îmi frec braţele cu mâinile.

— Şi nu aşa ai făcut? întreabă el. Adică, ai venit aici din proprie voinţă. Asta nu-i ceva ce aş putea numi un bun instinct de supravieţuire.

Tastează o serie de cifre pe o tastatură de lângă următoarea uşă, iar aceasta se deschide. Intru în încăperea aflată de cealaltă parte a oglinzii. E plină de ecrane şi de

lumină, care se reflectă în ochelarii Erudiţilor. În cealaltă parte a încăperii se închide cu un clinchet o altă uşă. În faţa unuia dintre ecrane există un scaun gol, care încă se mai roteşte. Cineva tocmai a plecat.

Peter stă prea aproape în spatele meu — gata să mă înşface dacă mă hotărăsc să atac pe cineva. Dar nu voi ataca pe nimeni. Cât de departe aş ajunge dacă aş face-o? Aş trece de un hol, sau două, şi apoi m-aş rătăci. N-aş reuşi să ies de aici nici dacă n-ar exista paznici care să mă împiedice să plec.

— Pune-le aici, spune Jeanine, arătând spre unul dintre monitoarele mari de pe peretele din stânga.

Unul dintre oamenii de ştiinţă Erudiţi apasă cu degetul pe monitorul calculatorului său, şi pe peretele din stânga apare o imagine. O imagine a creierului meu.

Nu ştiu cu exactitate la ce mă uit. Ştiu cum arată un creier, şi în general cam ce face fiecare porţiune a acestuia, dar nu ştiu cum se deosebeşte al meu de altele. Jeanine îşi ciocăneşte bărbia cu degetele şi priveşte în gol, multă vreme după părerea mea.

În cele din urmă, spune:

— Cineva să-i explice domnişoarei Prior ce face cortexul cerebral prefrontal.

— Este zona creierului aflată în dosul frunţii, ca să spun aşa, zice unul dintre oamenii de ştiinţă, o femeie.

Ea nu pare cu mult mai în vârstă decât mine, şi poartă ochelari rotunzi, mari, care fac ca ochii să-i pară şi mai mari.

— E responsabilă cu organizarea gândurilor şi acţiunilor tale pentru a-ţi îndeplini obiectivele.

— Corect, spune Jeanine. Acum să-mi spună cineva ce observă în legătură cu cortexul cerebral prefrontal lateral al domnişoarei Prior.

— E mare, spune un alt om de ştiinţă — de data asta un bărbat cu părul rar.

— Fii mai explicit, îi cere Jeanine. De parcă l-ar pedepsi.

Sunt într-o sală de clasă, îmi dau seama, întrucât oricare încăpere în care se află mai mult de un Erudit e o sală de

clasă. Şi printre ei, Jeanine este cea mai valoroasă profesoară a lor. Cu toţii o privesc lung, cu ochii larg deschişi, şi sunt nerăbdători, cu gurile căscate, vrând să o impresioneze.

— E mult mai mare decât media, se corectează bărbatul cu părul rar.

— Mai bine! Jeanine îşi lasă capul într-o parte. De fapt, este unul dintre cele mai mari cortexuri prefrontale laterale pe care le-am văzut vreodată. Şi cu toate acestea, cortexul orbitofrontal e incredibil de mic. Ce indică aceste două fapte?

— Cortexul orbitofrontal este centrul recompensei din creier. Cei care manifestă un comportament ahtiat după recompense prezintă un cortex orbitofrontal mare, spune cineva. Asta înseamnă că domnişoara Prior nu prezintă un comportament ahtiat după recompense.

— Nu numai asta.

Jeanine zâmbeşte puţin. Lumina albastră a ecranelor face ca pometţii şi fruntea ei să fie mai strălucitoare, dar îi umbreşte orbitele.

— Nu indică numai ceva legat de comportament, ci şi legat de dorinţele ei. Nu este motivată de recompense. Şi totuşi, este extrem de pricepută la a-şi direcţiona gândurile şi acţiunile spre scopurile ei. Aceasta explică atât tendinţa ei spre un comportament dăunător, dar altruist, cât şi, probabil, abilitatea ei de a se eschiva de sub simulări. Cum schimbă asta abordarea problemei referitoare la serul simulării?

— Ar trebui să suprime parţial, şi nu total, activitatea din cortexul prefrontal, spune femeia cu ochelari rotunzi.

— Întocmai, spune Jeanine. În cele din urmă, mă priveşte cu ochii strălucindu-i de încântare. Atunci, aşa vom proceda. Mi-am îndeplinit partea de înţelegere, domnişoară Prior?

Gura îmi este uscată şi mi-e greu să înghit.

Şi ce se va întâmpla dacă-mi vor suprima activitatea din cortexul prefrontal — dacă-mi vor vătăma abilitatea de a lua decizii? Ce se va întâmpla dacă serul va funcţiona, iar

eu voi deveni sclava simulărilor, la fel ca toată lumea? Ce-ar fi dacă aş uita complet realitatea?

N-am ştiut că întreaga mea personalitate, întreaga mea fiinţă ar putea fi înlăturate ca nişte produse secundare ale anatomiei mele. Ce-ar fi dacă eu aş fi cu adevărat cineva cu un cortex prefrontal mare… şi nimic mai mult?

— Da, îi răspund. Ţi-ai îndeplinit-o.

* * *

Eu şi Peter pornim în tăcere spre camera mea. Cotim la stânga, iar la celălalt capăt al holului se află un grup de oameni. Este cel mai lung dintre coridoarele pe care trebuie să-l traversăm, dar distanţa pare să scadă când îl văd.

Ţinut de fiecare braţ de câte un trădător Neînfricat, cu o puşcă lipită de ceafă. Tobias, cu sângele curgându-i de pe faţă şi mânjindu-i cu roşu cămaşa albă; Tobias, tovarăşul Divergent, stând în gura acestui furnal în care eu voi arde. Peter mă prinde cu mâinile de umeri, ţinându-mă locului.

— Tobias, spun eu, şi sună ca un geamăt.

Trădătorul Neînfricat care are arma îl împinge pe Tobias spre mine. Peter încearcă să mă împingă şi pe mine în faţă, dar picioarele nu mi se urnesc. Am venit aici astfel încât să nu mai moară nimeni. Am venit să protejez cât mai mulţi oameni. Şi îmi pasă cel mai mult de siguranţa lui Tobias decât a oricui altcuiva. Deci, de ce sunt eu aici dacă şi el e aici? Ce rost are?

— Ce-ai făcut? murmur eu.

El e doar la câţiva metri de mine acum, dar nu suficient de aproape să mă audă. Când trece pe lângă mine, întinde mâna. Mă ia de mână şi mă strânge. Mă strânge şi apoi îmi dă drumul. Are ochii injectaţi; e palid.

— Ce-ai făcut?

De data asta, întrebarea iese din gâtlejul meu asemenea unui mârâit.

Mă arunc spre el, luptându-mă să mă eliberez de strânsoarea lui Peter, cu toate că mâinile lui mă apasă cu putere.

— Ce-ai făcut? strig eu.

— Dacă tu mori, mor şi eu.

Tobias mă priveşte peste umăr.

— Te-am rugat să nu faci asta. Ai luat o hotărâre. Acestea sunt repercusiunile.

Dispare după colţ. Tot ce mai văd din el şi din trădătorii Neînfricaţi care-l conduc sunt strălucirea armei şi sângele din dosul lobului urechii, provenind de la o rană pe care n-am mai văzut-o până atunci.

Când nu-l mai văd, toată viaţa din mine se scurge. Nu mă mai zbat, şi las ca mâinile lui Peter să mă împingă în celulă. Mă prăbuşesc la pământ imediat după ce intru, aşteptând ca uşa să se închidă, semnalând plecarea lui Peter, dar asta nu se întâmplă.

— El de ce a venit aici? mă întreabă Peter.

Mă uit urât la el.

— Fiindcă e un idiot.

— Păi, asta cam aşa e.

Îmi sprijin capul de perete.

— A crezut că te poate salva? pufneşte Peter. Sună ca un lucru pe care l-ar face cineva născut Băţos.

— Nu prea cred, îi răspund eu.

Dacă Tobias a intenţionat să mă salveze, ar fi plănuit ceva; i-ar fi adus pe ceilalţi. Nu s-ar fi năpustit de unul singur în sediul Erudiţiei.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji şi nu încerc să clipesc pentru a le opri. În loc de asta, privesc printre ele şi văd tot ce mă înconjoară în ceaţă. Cu câteva zile în urmă, n-aş fi plâns niciodată în faţa lui Peter, dar acum nu-mi mai pasă. Este cel mai neînsemnat dintre toţi duşmanii mei.

— Cred că a venit să moară cu mine, îi spun eu.

Îmi pun mâna la gură pentru a-mi înăbuşi un suspin. Dacă pot să-mi ţin respiraţia, pot să mă opresc din plâns. N-am avut nevoie şi nici n-am vrut ca el să moară cu mine. Am vrut să-l ştiu în siguranţă. *Ce idiot*, gândesc, dar n-o spun din suflet.

— E ridicol, zice el. N-are nicio noimă. Are optsprezece ani; îşi va găsi o altă prietenă când tu vei muri. Şi e prost dacă nu ştie asta.

Lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji. Fierbinţi la început, iar apoi reci. Închid ochii.

— Dacă tu crezi că despre asta-i vorba…

Îmi înghit un alt suspin.

— …tu eşti cel prost.

— Mda. Mă rog.

Când se răsuceşte pe călcâie, pantofii îi scârţâie. Gata să plece.

— Aşteaptă!

Privesc spre silueta lui înceţoşată, incapabilă să-i văd chipul.

— Ce-or să-i facă? Acelaşi lucru pe care mi-l fac mie?

— Nu ştiu.

— Şi nu poţi să afli?

Frustrată, îmi şterg obrajii cu dosul palmelor.

— Poţi măcar să afli dacă e bine?

— De ce-aş face ceva pentru tine? îmi răspunde.

O clipă mai târziu, aud uşa închizându-se.

CAPITOLUL TREIZECI

Cândva, am citit undeva că plânsul sfidează orice explicaţie ştiinţifică. Lacrimile sunt menite numai pentru a lubrifia ochii. Nu există niciun motiv real pentru glandele lacrimale să producă în exces lacrimi la comanda sentimentelor.

Cred că plângem pentru a elibera componentele animalice din noi fără să ne pierdem umanitatea, deoarece în mine există o bestie care mârâie şi mormăie şi se încordează spre libertate, spre Tobias şi, mai presus de orice, spre viaţă. Şi oricât de mult aş încerca, n-o pot ucide.

Aşa că, în loc de asta, continui să suspin în palme.

* * *

Stânga, dreapta, dreapta. Stânga, dreapta, stânga. Dreapta, dreapta. Cotiturile noastre, în ordine, de la punctul nostru de pornire — celula mea — spre destinaţia noastră.

O altă încăpere. Aici există un scaun parţial înclinat, ca la dentist. Într-un colţ se află un ecran şi un birou. Jeanine stă la birou.

— El unde este? o întreb.

Am aşteptat ore în şir să-i pun această întrebare. Am adormit şi am visat că-l fugăream pe Tobias prin sediul Neînfricării. Indiferent de cât de repede aş fi alergat, el era mereu cu mult înaintea mea, iar eu îl urmăream dispărând după colţuri, zărindu-i doar o mânecă sau tocul pantofului.

Jeanine mă priveşte încurcată. Dar ea nu e încurcată. Ea se joacă cu mine.

— Tobias, spun. Îmi tremură mâinile, dar de data asta nu de teamă — ci de furie. Unde este? Ce-i faceţi?

— Nu văd niciun motiv pentru care să-ţi furnizez această informaţie, îmi spune Jeanine. Şi de vreme ce nu mai ai nicio modalitate de a mă şantaja, nu văd cum ai putea să-

mi oferi un motiv, numai dacă nu cumva ai vrea să schimbi termenii înţelegerii noastre.

Aş vrea să-i strig în faţă că desigur, *desigur*, mai degrabă aş vrea să ştiu de Tobias decât despre Divergenţa mea, dar n-o fac. Nu pot să iau decizii pripite. Orice ar avea ea de gând să-i facă lui Tobias, îi va face, fie că eu ştiu sau nu despre asta. Este mult mai important să înţeleg pe deplin ce mi se întâmplă mie. Inspir şi expir pe nas. Îmi scutur mâinile. Mă aşez pe scaun.

— Interesant, spune ea.

— Dar tu n-ar trebui să conduci o facţiune şi să pui la cale un război? o întreb. Ce faci aici, conduci teste efectuate asupra unei fete de şaisprezece ani?

— Tu alegi modalităţi diferite de a te referi la tine însăţi în funcţie de ce-ţi convine, spune ea, lăsându-se pe spate în scaunul ei. Uneori insişti că nu eşti o fetiţă, iar alteori insişti că eşti. Sunt curioasă să ştiu: cum te vezi tu în realitate? Ca una, sau ca cealaltă? Ca amândouă? Ca niciuna?

Îmi prefac vocea pentru a fi lipsită de inflexiuni şi la obiect, ca a ei.

— Nu văd niciun motiv pentru care să-ţi furnizez această informaţie.

Aud cum cineva pufneşte uşor. Peter îşi acoperă gura. Jeanine se uită urât la el, iar râsul lui se transformă fără efort într-un acces de tuse.

— Beatrice, imitatul e o chestie copilărească, spune ea. Nu ţi se potriveşte.

— *Beatrice, imitatul e o chestie copilărească*, repet eu, imitându-i vocea pe cât de bine pot. *Nu ţi se potriveşte.*

— Serul, spune Jeanine, uitându-se fix la Peter.

El face un pas înainte şi cotrobăie într-o cutie neagră de pe birou, scoţând o seringă cu acul deja ataşat.

Peter porneşte spre mine, iar eu întind mâna.

— Lasă-mă pe mine! îi cer.

El priveşte spre Jeanine, aşteptând permisiunea, iar ea spune:

— Bine, atunci.

Peter îmi înmânează seringa şi-mi introduc acul într-o parte a gâtului, apoi apăs pistonul. Jeanine loveşte unul dintre butoane cu degetul, şi totul se întunecă.

* * *

Mama stă în picioare pe culoar, cu braţul ridicat deasupra capului, astfel încât să se poată ţine de bară. Stă cu faţa întoarsă, nu spre oamenii care stau aşezaţi pe scaune în jurul nostru, ci spre oraşul care defilează pe lângă noi în timp ce autobuzul înaintează. Când se încruntă, îi văd ridurile de pe frunte şi din jurul gurii.

— Ce este? o întreb.

— Sunt atâtea de făcut, răspunde ea arătând cu un mic gest spre ferestrele autobuzului. Şi atât de puţini dintre noi au mai rămas să le facă.

Este limpede la ce se referă. Dincolo de geamurile autobuzului există numai dărâmături, din câte văd eu. Pe partea cealaltă a străzii, o clădire zace în ruine. Cioburi de sticlă sunt împrăştiate pe toate aleile. Mă întreb ce anume a produs o asemenea distrugere.

— Unde mergem? întreb eu.

Ea îmi zâmbeşte, şi acum, la colţurile ochilor văd alte riduri decât înainte.

— Mergem la sediul Erudiţiei.

Mă încrunt. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii evitând sediul Erudiţiei. Tata obişnuia să spună că nu-i place nici măcar să inspire aerul de acolo.

— De ce mergem acolo?

— Ei ne vor ajuta.

De ce simt un junghi în stomac când mă gândesc la tata? Îmi imaginez chipul lui, ridat din pricina unei vieţi pline de frustrare şi din cauza lumii din jurul lui, şi părul, tuns scurt după practica standard din Abnegaţie, şi simt acelaşi tip de durere în stomac pe care o simt când n-am mâncat de multă vreme — o durere surdă.

— I s-a întâmplat ceva tatei? o întreb.

Ea clatină din cap.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Nu ştiu.

Când o privesc pe mama, nu simt durere. Dar am senzaţia că fiecare secundă pe care o petrecem stând la câţiva centimetri una de cealaltă este cea pe care trebuie să mi-o imprim în minte până când întreaga mea memorie se va obişnui cu forma acesteia. Dar dacă nu este permanentă, atunci ce este ea?

Autobuzul se opreşte, iar uşile se deschid. Mama porneşte pe culoar, iar eu o urmez. Ea e mai înaltă decât mine, aşa că privesc fix între umerii ei, în capătul şirei spinării. Pare fragilă, dar nu e.

Coborâm pe trotuar. Cioburile de sticlă scârţâie sub picioare. Sunt albastre şi, judecând după golurile din clădirea aflată în dreapta mea, au făcut parte din ferestre.

— Ce s-a întâmplat?

— Războiul, îmi spune mama. Asta e ceea ce am încercat din răsputeri să evităm.

— Şi Erudiţii ne vor ajuta… făcând ce?

— Mă tem că toate comentariile impetuoase ale tatălui tău în legătură cu Erudiţia au fost în detrimentul tău, spune ea pe un ton blând. Sigur că au făcut şi ei greşeli, dar ei, ca toţi ceilalţi, sunt un amestec de buni şi de răi, nu doar de-un fel sau de altul. Ce ne-am face fără doctori, fără oameni de ştiinţă, fără profesori?

Mă mângâie pe păr.

— Beatrice, ai grijă să-ţi aminteşti asta.

— Îmi voi aminti, îi promit eu.

Continuăm să mergem. Dar ceva în legătură cu cele spuse de ea mă nelinişteşte. O fi ceea ce a spus despre tata? Nu — tatăl meu se plânge întotdeauna în legătură cu Erudiţia. Oare o fi ceea ce-a spus despre Erudiţi? Sar peste un ciob mare de sticlă. Nu, nu se poate. Avea dreptate în ceea ce priveşte Erudiţia. Toţi profesorii mei au fost Erudiţi, şi la fel doctorul care i-a vindecat mamei braţul atunci când ea şi l-a rupt, în urmă cu câţiva ani.

E ultima parte. „Ai grijă să-ţi aminteşti asta.” Ca şi când ea nu va mai avea şansa să-mi amintească mai târziu.

Simt că se schimbă ceva în mintea mea, ca şi cum ceva care a fost închis tocmai s-a deschis.

— Mamă? spun eu.

Ea se uită la mine. O şuviţă blondă îi iese din coc şi îi atinge obrazul.

— Te iubesc!

Arăt spre o fereastră din stânga, şi aceasta explodează. Cioburi de sticlă cad peste noi.

Nu vreau să mă trezesc într-o încăpere din sediul Erudiţiei, aşa că nu deschid ochii imediat, nici măcar când simularea trece. Încerc să păstrez cât mai mult timp posibil imaginea mamei şi părul care i se lipise de obraz. Dar când tot ceea ce văd este roşeaţa propriilor mele pleoape, deschid ochii.

— Va trebui să te descurci mai bine decât atât, îi spun lui Jeanine.

— Ăsta a fost doar începutul, îmi zice ea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Noaptea nu-l visez pe Tobias, nici pe Will, ci pe mama. Stăm în livada Prieteniei, unde merele sunt coapte şi atârnă la câţiva centimetri deasupra capetelor noastre. Umbrele frunzelor alcătuiesc un model pe faţa ei, iar ea e îmbrăcată în negru, deşi n-am văzut-o niciodată purtând negru, atunci când era în viaţă. Mă învaţă să împletesc cosiţe, demonstrând pe o şuviţă din părul ei, râzând când degetele mi se încurcă.

Mă trezesc întrebându-mă cum de n-am observat în fiecare zi în care stăteam vizavi de ea la micul dejun că era plină până la a revărsa de energie Neînfricată. Să fi fost datorită faptului că o ascundea bine? Sau fiindcă eu nu mă uitam?

Îmi îngrop faţa în salteaua subţire pe care am dormit. N-am s-o cunosc niciodată. Dar cel puţin nici ea nu va şti ce i-am făcut eu lui Will. Acum cred că n-aş putea suporta dacă ea ar şti. Încă mai clipesc alungând ceaţa somnului din ochi, când îl urmez pe Peter pe coridor, câteva minute sau secunde mai târziu, nu-mi dau seama.

— Peter!

Mă ustură gâtul; probabil că am ţipat în somn.

— Cât e ceasul?

El are ceas, dar cadranul este acoperit, aşa că nu-l văd. Nici măcar nu se deranjează să se uite la el.

— De ce în mod constant mă însoţeşti în diferite locuri? îl întreb. Nu cumva e o activitate degradantă la care iei tu parte? Să loveşti cu piciorul căţeluşi sau să spionezi fete în timp ce se schimbă sau chestii de genul ăsta?

— Vezi tu, ştiu ce i-ai făcut lui Will. Aşa că nu te preface că eşti mai bună decât mine, deoarece noi doi suntem exact la fel.

Singurul lucru care distinge un hol de celălalt, aici, e lungimea lor. Mă decid să le etichetez conform numărului de paşi pe care-i fac înainte să cotesc. 10. 47. 29.

— Te înşeli, îi spun. Poate că amândoi suntem răi, dar între noi există o diferenţă uriaşă — eu nu sunt mulţumită că sunt aşa.

Peter pufneşte uşor, şi trecem printre mesele din laboratorul Erudiţilor. Atunci îmi dau seama unde mă aflu şi unde mergem: din nou în încăperea pe care mi-a arătat-o Jeanine. Încăperea unde voi fi executată. Tremur atât de tare, încât dinţii îmi clănţăne, şi e dificil să continui să merg, dificil să gândesc limpede. *E doar o încăpere*, îmi spun în gând. *Doar o încăpere ca oricare alta*.

Sunt aşa o mincinoasă!

De data asta, încăperea pentru execuţie nu e goală. Patru trădători Neînfricaţi se foiesc într-un colţ, iar doi dintre Erudiţi, o femeie cu tenul măsliniu şi un bărbat mai în vârstă, ambii purtând halate de laborator, stau cu Jeanine lângă masa de metal din centru. În jurul acesteia sunt aşezate mai multe aparate, şi pretutindeni există fire.

Nu ştiu ce fac cea mai mare parte dintre aceste aparate, dar printre ele există un monitor cardiac. Ce plănuieşte Jeanine să facă de are nevoie de un monitor cardiac?

— Puneţi-o pe masă, spune Jeanine, părând plictisită.

Timp de o secundă privesc lung la stratul de oţel care mă aşteaptă. Dacă s-a răzgândit şi nu mai aşteaptă să mă execute? Dacă mor acum? Peter mă apucă de braţe, iar eu mă contorsionez, zbătându-mă din răsputeri.

Dar el mă ridică pur şi simplu, evitând loviturile picioarelor mele, şi mă trânteşte pe masa metalică, lăsându-mă fără suflare. Icnesc şi dau cu pumnul în orice pot nimeri, ceea ce se întâmplă a fi încheietura lui Peter. El tresare, dar deja ceilalţi trădători Neînfricaţi i-au sărit în ajutor.

Unul dintre ei mă ţine de glezne, iar celălalt îmi propteşte umerii în timp ce Peter mă fixează în chingi. Tresar din pricina durerii din umărul rănit, şi încetez să mă mai zbat.

— Ce naiba se întâmplă? cer să aflu, ridicând capul pentru a o privi pe Jeanine. Am căzut de acord — să cooperez în schimbul rezultatelor! Am *căzut de acord*…

— Asta e cu totul separat de înţelegerea noastră, zice Jeanine, uitându-se la ceasul ei. Nu e vorba de tine, Beatrice.

Uşa se deschide iar.

Tobias intră — *şchiopătând* — flancat de către trădătorii Neînfricaţi. Faţa îi este vânătă şi are o tăietură deasupra sprâncenei. Nu se mişcă cu obişnuita lui grijă; se ţine perfect drept. Probabil că e rănit. Încerc să nu mă gândesc cum a ajuns aşa.

— Ce este? întreabă el, cu o voce aspră şi răguşită.

De la ţipat, probabil.

Îmi simt gâtul inflamat.

— Tris, spune el, şi vine spre mine, dar trădătorii Neînfricaţi sunt mai iuţi.

Îl înşfacă înainte ca el să poată face câţiva paşi.

— Tris, eşti bine?

— Da, îi spun. Tu eşti?

El dă din cap. Nu-l cred.

— Să nu mai pierdem timpul, domnule Eaton, deoarece m-am gândit că voi alege cea mai logică abordare. Sigur că serul adevărului ar fi de preferat, dar ar dura câteva zile să-l obligăm pe Jack Kang să ne dea şi nouă, aşa cum este păzit cu gelozie de către cei din Candoare, şi n-aş vrea să mai pierd câteva zile.

Păşeşte în faţă, cu o seringă în mână. Serul e de culoare cenuşie. Ar putea fi o nouă versiune a serului simulării, dar mă îndoiesc.

Mă întreb ce face. Nu poate fi a bine, dacă ea pare atât de mulţumită de ea însăşi.

— În câteva secunde, am să-i injectez lui Tris acest lichid. În acest moment, sunt încredinţată că instinctele tale altruiste vor ieşi la suprafaţă şi îmi vei spune exact ceea ce trebuie să ştiu.

— Ce trebuie ea să ştie? îl întreb, întrerupând-o.

— Informaţii despre adăposturile celor fără facţiune, răspunde el, fără să se uite la mine.

Fac ochii mari de uimire. Cei fără facţiune sunt ultima noastră speranţă, acum că jumătate dintre Neînfricaţii loiali

şi toţi cei din Candoare sunt pregătiţi pentru simulare, iar jumătate dintre cei din Abnegaţie sunt morţi.

— Nu i-l administra! Eu oricum voi muri. Nu-i administra nimic!

— Domnule Eaton, te rog să-mi aminteşti, zice Jeanine. Ce fac simulările Neînfricate?

— Asta nu e o sală de clasă, răspunde el printre dinţii încleştaţi. Spune-mi ce ai de gând să faci!

— O să-ţi spun dacă răspunzi la întrebarea mea foarte simplă.

— Bine. Tobias îşi mută privirea asupra mea. Simulările stimulează amigdala cerebrală care este responsabilă de procesarea fricii, inducând o halucinaţie bazată pe acea temere, şi apoi transmiţând datele unui calculator pentru a fi procesate şi observate.

Sună de parcă el a memorat asta cu mult timp în urmă. Poate că aşa a făcut — a petrecut mult timp conducând simulări.

— Foarte bine, spune ea. Cu ani în urmă, când am creat simulările Neînfricaţilor, am descoperit că anumite niveluri de putere copleşeau creierul şi-l făceau mult prea insensibil la teroare pentru a inventa alte ambiente, şi atunci am diluat soluţia, astfel încât simulările să fie mai instructive. Dar încă îmi mai amintesc cum să o fac.

Bate cu unghia în seringă.

— Teama, zice ea, e mai puternică decât durerea. Deci, e ceva ce ai vrea să spui înainte să o injectez pe domnişoara Prior?

Tobias îşi ţine buzele lipite.

Iar Jeanine introduce acul.

* * *

Începe liniştit, cu bubuitul unei inimi. La început nu sunt sigură a cui inimă se aude, căci e mult prea puternică pentru a fi a mea. Apoi îmi dau seama că este a mea şi că bate din ce în ce mai repede.

Transpiraţia mi se adună în palme şi în dosul genunchilor.

Şi atunci trebuie să icnesc pentru a respira.
Atunci încep ţipetele
Şi eu
Nu mai pot
Gândi.

* * *

Tobias se luptă cu trădătorii Neînfricaţi de lângă uşă.

Aud lângă mine ceva ce pare a fi ţipătul unui copil, şi îmi întorc capul într-o parte şi într-alta să văd de unde vine, dar nu e decât monitorul cardiac. Deasupra mea, liniile dintre plăcile de pe tavan se răsucesc şi se transformă în creaturi monstruoase. Mirosul de carne putredă umple aerul, iar eu icnesc. Creaturile monstruoase capătă o formă mai clară — sunt păsări, ciori, cu ciocuri lungi cât antebraţul meu şi cu aripi atât de negre, încât par să înghită toată lumina.

— Tris! spune Tobias.

Îmi iau privirea de la ciori.

El stă lângă uşă, acolo unde era înainte ca eu să fiu injectată, dar acum are un cuţit. Îl ţine la distanţă de corp şi-l întoarce, astfel încât lama e îndreptată spre burta lui. Apoi se împinge înainte, lipind vârful cuţitului de burtă.

— Ce faci? Opreşte-te!

El zâmbeşte şi spune:

— Fac asta pentru tine.

Împinge cuţitul şi mai tare, lent, iar sângele îi pătează tivul tricoului. Icnesc şi încerc să mă ridic în pofida legăturilor care mă ţin fixată de masă.

— Nu, opreşte-te!

Mă zvârcolesc, iar într-o simulare, până acum m-aş fi eliberat, deci asta înseamnă că e pe bune, e reală. Ţip, iar el îşi vâră cuţitul până la plăsele. Se prăbuşeşte pe podea, şi sângele ţâşneşte cu repeziciune, înconjurându-l. Păsările negre îşi întorc ochii ca mărgelele spre el şi roiesc într-o tornadă de aripi şi gheare, ciugulindu-i pielea. Îi văd ochii prin vârtejul de pene, şi el încă e treaz.

O pasăre aterizează pe degetele care ţin cuţitul. El îl scoate iar şi cade cu un zăngănit pe podea, iar eu ar trebui să sper că el a murit, dar sunt egoistă, aşa că nu pot. Spatele mi se desprinde de masă, şi toţi muşchii mi se încordează, iar gâtul mă doare din pricina acestui ţipăt care nu se mai transformă în cuvinte şi care nu vrea să înceteze.

* * *

— Sedativ, comandă o voce fermă.

Un alt ac în gâtul meu, şi inima începe să-şi reducă ritmul. Suspin uşurată. Secunde în şir nu fac decât să respir uşurată.

Dar asta n-a fost teamă. A fost altceva; un sentiment care n-ar trebui să existe.

— Dă-mi drumul! spune Tobias, şi vocea lui îmi zgârie şi mai tare auzul.

Clipesc repede pentru a-l putea vedea printre lacrimi. Pe braţe are urme roşii acolo unde l-au ţinut trădătorii Neînfricaţi, dar nu e pe moarte; e bine.

— Numai aşa am să vă spun, dacă-mi daţi drumul.

Jeanine dă din cap a încuviinţare, iar el aleargă spre mine. Mă cuprinde cu o mână şi mă mângâie pe păr cu cealaltă. Degetele i se umezesc din pricina lacrimilor. Nu şi le şterge. Se apleacă şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Adăposturile celor fără facţiune, spune el plictisit, chiar lângă obrazul meu. Adu-mi o hartă, şi am să le marchez pentru tine.

Îi simt fruntea rece şi uscată. Mă dor muşchii, probabil pentru că s-au încordat pentru cine ştie cât timp m-a lăsat Jeanine cu acel ser pulsând prin mine.

El se trage puţin înapoi, cu degetele împletite de ale mele, cât timp se poate, până când trădătorii Neînfricaţi îl smulg din strânsoarea mea pentru a-l duce în altă parte. Mâna îmi cade greu pe masă. Nu vreau să mă mai opun constrângerilor. Tot ce vreau este să dorm.

— De vreme ce eşti aici..., zice Jeanine, odată ce Tobias şi însoţitorii lui au ieşit. Îşi ridică privirea şi îşi fixează ochii

apoşi asupra unuia dintre Erudiţi. Du-te după el şi adu-l aici! A sosit timpul.

Se uită din nou la mine.

— Cât timp vei dormi, noi vom executa o procedură de scurtă durată, pentru a observa anumite chestiuni legate de creierul tău. Nu va fi una invazivă. Dar înainte de asta… Ţi-am promis transparenţă totală în ceea ce priveşte procedurile pe care le vom derula. Aşa că mi se pare corect să ştii cu exactitate cine m-a asistat în timpul strădaniilor mele.

Zâmbeşte.

— Cine mi-a spus de cele trei facţiuni pentru care aveai aptitudini şi care ar fi fost cea mai bună şansă a noastră de a te face să vii, şi de a o pune pe mama ta în ultima simulare pentru a o face mai eficientă.

Priveşte înspre uşă în timp ce sedativul îşi face efectul, făcând totul din jur să pară înceţoşat pe margini. Privesc peste umăr, şi prin aburul drogurilor îl văd.

Caleb.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Mă trezesc cu o durere de cap. Încerc să adorm din nou — cel puţin când dorm, sunt calmă —, dar imaginea lui Caleb în cadrul uşii mi se derulează prin minte, iar şi iar, însoţită de senzaţia unor pene alunecoase pe braţe şi pe gât.

De ce nu m-am întrebat niciodată cum de ştiau Eric şi Jeanine că aveam aptitudini pentru trei facţiuni?

De ce niciodată nu mi-a trecut prin minte că numai trei oameni din lume ştiau acest amănunt: Tori, Caleb şi Tobias?

Îmi bubuie capul. Nu are nicio noimă. Nu ştiu de ce m-ar trăda Caleb. Mă întreb când s-a întâmplat — înaintea atacului simulat? Sau după fuga de la sediul Prieteniei? Sau a fost mai devreme — oare a fost atunci când tata încă trăia? Caleb ne-a spus că a părăsit Erudiţia când a aflat ce plănuiau — oare minţea?

Probabil că da. Îmi apăs fruntea cu dosul palmei. Fratele meu a ales facţiunea în locul legăturilor de sânge. Trebuie să fie un motiv. Probabil că ea l-a ameninţat. Sau l-a obligat în vreun fel.

Uşa se deschide. Nu ridic capul şi nici nu deschid ochii.

— Băţoaso!

E Peter. Desigur.

— Da.

Când îmi iau mâna de pe faţă, odată cu ea se ridică o şuviţă de păr. O privesc cu coada ochiului. Părul meu n-a fost niciodată mai unsuros.

Peter pune o sticlă de apă şi un sandviş lângă pat. Gândul la mâncare mă îngreţoşează.

— Ai intrat în moarte clinică? mă întreabă.

— Nu prea cred.

— Nu fi aşa de sigură.

— Ha, ha, îi spun. De când dorm?

— Cam de-o zi. Ar trebui să te-nsoţesc la duşuri.

— Dacă zici ceva despre cât de tare am nevoie de un duş, îi spun eu obosită, o să-ţi *trag* una peste ochi.

Când îmi ridic capul, camera se învârte, dar reuşesc să-mi pun picioarele dincolo de marginea patului şi să mă ridic. Pornesc cu Peter pe hol. Când dăm colţul pentru a ajunge la baie, în capătul holului văd nişte oameni.

Unul dintre ei este Tobias. Văd unde ni se încrucişează drumurile, undeva între locul în care stau acum şi uşa celulei mele. Privesc lung, nu la el, ci la locul unde va fi când îşi va întinde mâna pentru a mă prinde, aşa cum a făcut ultima dată când am trecut unul pe lângă celălalt. Mă furnică pielea de nerăbdare. Pentru o singură clipă îl voi atinge din nou.

Şase paşi până când vom trece unul pe lângă celălalt. Cinci paşi.

Totuşi, când mai sunt patru paşi, Tobias se opreşte. Rămâne nemişcat, luându-l prin surprindere pe paznicul Neînfricat. Pentru o clipă, paznicul slăbeşte strânsoarea, iar Tobias se prăbuşeşte la podea.

Apoi se răsuceşte. Se aruncă înainte. Şi înşfacă un pistol din tocul trădătorului Neînfricat mai scund.

Se aude un foc de armă. Peter se aruncă la dreapta, trăgându-mă după el. Ating cu capul peretele. Paznicul deschide gura — probabil că ţipă. Nu-l aud. Tobias îl pocneşte dur în stomac. Neînfricata din mine îi admira forma — perfectă — şi viteza — incredibilă. Apoi se întoarce, îndreptând arma spre Peter. Dar deja mi-a dat drumul.

Tobias mă apucă de braţul stâng, mă ajută să mă ridic în picioare, şi o ia la goană. Eu alerg împleticindu-mă după el. De fiecare dată când pun piciorul în pământ, durerea îmi sfredeleşte creierul, dar nu mă opresc. Clipesc pentru a-mi înlătura lacrimile. *Aleargă!* îmi spun în gând, ca şi când asta ar face să fie mai uşor. Mâna lui Tobias e aspră şi puternică. Îl las să mă conducă după un colţ.

— Tobias! scâncesc eu.

Se opreşte şi se uită înapoi spre mine.

— O, nu! spune el, ştergându-mi obrajii cu degetele. Vino! Urcă în spinarea mea!

Se apleacă, iar eu îl apuc cu braţele de gât, îngropându-mi faţa între omoplaţi. Mă ridică fără dificultate şi mă ţine de piciorul stâng cu mâna stângă. În mâna dreaptă încă are pistolul.

Aleargă, şi chiar cu mine în spinare, el aleargă iute. *Cum a putut să facă vreodată parte din Abnegaţie?* gândesc eu alene. Pare plămădit special pentru viteză şi pentru exactitate perfectă. Dar nu pentru forţă, nu în mod special — e isteţ, dar nu e puternic. Doar suficient de puternic pentru a mă căra pe mine.

Holurile sunt pustii acum, dar nu pentru mult timp. Curând, toţi Neînfricaţii din clădire vor alerga spre noi din toate părţile, iar noi vom fi prinşi în acest labirint alb. Mă întreb cum plănuieşte Tobias să trecem de ei.

Îmi înalţ capul suficient cât să observ că tocmai am trecut de o ieşire.

— Tobias, tocmai ai ratat-o.

— Am ratat… ce? întreabă el, respirând sacadat.

— O ieşire.

— Nu încerc să evadez. Ne-ar împuşca dacă aş încerca, spune el. Încerc să… găsesc ceva.

Aş bănui că visez, dacă durerea de cap n-ar fi atât de intensă. De obicei, numai în vise nu prea are noimă. De ce m-a luat cu el, dacă nu încearcă să evadeze? Şi ce face dacă nu evadează?

Se opreşte brusc, aproape să mă scape, când ajunge într-un hol larg, cu panouri de sticlă pe ambele părţi, dezvăluind privirii birourile. Erudiţii stau înlemniţi la birouri, privind fix la noi. Tobias nu le dă atenţie; din câte îmi dau seama, ochii lui sunt aţintiţi asupra uşii de la capătul coridorului. Pe o plăcuţă de lângă uşă scrie CONTROL-A.

Tobias cercetează fiecare colţ al încăperii, apoi trage în camera de supraveghere fixată pe tavan în dreapta noastră. Camera cade. Trage şi în camera fixată pe tavan în stânga noastră. Obiectivul acesteia se sparge.

— E timpul să cobori, spune el. Nu mai alergăm, îţi promit.

Alunec de pe spatele lui şi îl iau de mână. El se îndreaptă către o uşă închisă pe lângă care am trecut, şi apoi spre o debara cu materiale. Închide uşa şi blochează mânerul cu un scaun. Sunt cu faţa spre el, având în spatele meu un raft înţesat de hârtii. Deasupra noastră clipeşte o lumină albastră. Privirea lui aproape înfometată se plimbă pe faţa mea.

— Nu am prea mult timp, aşa că am de gând să fiu direct, îmi spune el.

Eu încuviinţez dând din cap.

— Nu am venit aici într-o misiune de sinucidere, îmi spune el. Am venit din două motive. Primul a fost să găsesc cele două camere principale de control ale Erudiţilor, astfel încât atunci când îi vom invada vom şti ce anume să distrugem mai întâi pentru a ne descotorosi de toate datele simulărilor, şi ca atare ea să nu poată activa transmiţătorii aplicaţi Neînfricaţilor.

Asta explică fuga fără să evadăm. Şi am găsit o cameră de control, la capătul acestui culoar.

Mă uit la el, încă ameţită din pricina ultimelor minute.

— Cel de-al doilea, zice el, dregându-şi vocea, este să mă asigur că tu rezişti, căci avem un plan.

— Ce plan?

— Conform spuselor unuia dintre oamenii noştri infiltraţi aici, execuţia ta este programată cu titlu informativ, peste două săptămâni începând de astăzi, zice el. Cel puţin, aceasta este data fixată de Jeanine pentru noua simulare care îi include şi pe Divergenţi. Deci, peste paisprezece zile, cei fără facţiune, Neînfricaţii loiali şi cei din Abnegaţie, care sunt dispuşi să lupte, vor năpădi sediul Erudiţiei şi le vor înlătura cea mai bună armă — sistemul computerizat. Asta înseamnă că-i vom depăşi numeric pe trădătorii Neînfricaţi şi, ca atare, şi pe Erudiţi.

— Dar i-ai spus lui Jeanine unde se află adăposturile celor fără facţiune.

— Da. Se încruntă uşor. Asta ar fi o problemă. Dar după cum ştim şi tu şi eu, mulţi dintre cei fără facţiune sunt Divergenţi, şi cei mai mulţi dintre ei deja se îndreptau spre sectorul Abnegaţiei când am plecat eu, prin urmare numai câteva dintre adăposturi vor fi afectate. Aşa încât încă vor constitui o populaţie suficient de numeroasă pentru a contribui la invazie.

Două săptămâni. Oare voi fi capabilă să mai rezist încă două săptămâni? Sunt deja atât de obosită, încât găsesc că e dificil să rezist de una singură. Până şi salvarea pe care mi-o propune Tobias nu prea mă convinge. Nu vreau libertate. Vreau să dorm. Vreau ca asta să se termine.

— Eu nu... Mă înec în cuvinte şi încep să plâng. Nu pot... să reuşesc... atâta timp.

— Tris! spune el ferm.

El niciodată nu mă menajează. Mi-aş dori ca măcar de data asta să fie altfel.

— Trebuie. Trebuie să supravieţuieşti.

— De ce?

Întrebarea ia naştere în stomac şi urcă pe gât asemenea unui geamăt. Mă simt de parcă l-aş lovi cu pumnii în piept, ca un copil pe care-l apucă pandaliile. Lacrimile îmi udă obrajii şi ştiu că mă port caraghios, dar nu mă pot opri.

— De ce trebuie s-o fac? De ce nu se poate, măcar o dată, să o facă altcineva în locul meu? Dacă nu mai vreau să fac asta?

Iar *acest* lucru, îmi dau seama, e viaţa. N-o vreau. Vreau ceea ce eu şi părinţii mei am avut timp de câteva săptămâni. Am încercat să ajung înapoi la ei, iar acum, când sunt atât de aproape, el îmi spune nu.

— Ştiu.

Niciodată nu i-am auzit vocea mai blândă ca acum.

— Ştiu că e greu. Cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l faci.

Clatin din cap.

— Nu te pot forţa. Nu te pot obliga să vrei să supravieţuieşti.

Mă trage şi mă lipeşte de el, apoi îşi trece mâna prin părul meu, dându-mi-l după ureche. Degetele lui trasează o dungă pe gâtul meu şi pe umăr, şi îmi spune:

— Dar o vei face. Nu contează dacă tu crezi că poţi sau nu. O vei face, pentru că eşti cine eşti.

Mă trag înapoi şi-mi lipesc gura de a lui, nu blând, fără să şovăi. Îl sărut aşa cum obişnuiam să o fac când eram sigură de noi, şi-mi trec mâinile pe spatele lui, pe braţe, aşa cum o făceam şi altădată. Nu vreau să-i spun adevărul: că n-are dreptate şi că nu vreau să supravieţuiesc. Uşa se deschide. Trădători Neînfricaţi umplu debaraua. Tobias se dă înapoi, răsuceşte pistolul în mână şi îl oferă, cu mânerul înainte, celui mai apropiat dintre trădătorii Neînfricaţi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

— Beatrice!

Mă trezesc tresărind. Încăperea în care sunt acum — pentru orice experiment ar vrea ei să desfăşoare asupra mea — e largă, cu ecrane pe tot peretele din spate şi cu lumini albastre care strălucesc deasupra podelei, şi pe mijloc cu şiruri de bănci tapisate. Stau pe cea mai îndepărtată, cu Peter în stânga mea, sprijinindu-mi capul de perete. Încă mi se pare că nu dorm destul.

Acum îmi doresc să nu mă fi trezit. La câţiva metri de mine stă Caleb în picioare, lăsându-şi toată greutatea pe un singur picior, într-o postură nesigură.

— Tu chiar ai părăsit *vreodată* Erudiţia? îl întreb eu.

— Nu e aşa de simplu, începe el. Eu…

— Ba e chiar foarte simplu.

Vreau să urlu, dar, în schimb, vocea îmi iese slabă.

— Când ţi-ai trădat familia? Înainte sau după ce au murit părinţii noştri?

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Beatrice, tu crezi că înţelegi asta, dar nu e aşa. Toată situaţia asta… e cu mult mai importantă decât crezi tu că este.

Ochii lui mă imploră să înţeleg, dar îi recunosc tonul — e cel pe care-l folosea când eram mai mici pentru a mă mustra. E condescendent.

Aroganţa este unul dintre neajunsurile din inima Erudiţilor — ştiu asta. Şi în mine se găseşte adesea.

Dar lăcomia este celălalt. Iar eu n-am aşa ceva. Deci, ca întotdeauna, eu sunt pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afară.

Mă ridic în picioare.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Caleb se dă înapoi.

— Nu e vorba despre Erudiţi, ci despre toată lumea. Despre toate facţiunile, zice el, şi despre oraş. Şi despre ce e dincolo de îngrăditură.

— Nu-mi pasă, îi spun, dar asta nu e adevărat.

Sintagma „dincolo de îngrăditură” mă furnică pe creier. Dincolo de? Cum ar putea toate astea să aibă de-a face cu ce e dincolo?

În minte îmi vine un gând. Marcus a zis că informaţiile pe care le posedă cei din Abnegaţie au constituit motivul atacului lui Jeanine asupra Abnegaţiei. Oare informaţiile au de-a face şi cu ce e dincolo?

Deocamdată îmi reprim gândul.

— Credeam că tu eşti în favoarea faptelor concrete. Cum rămâne cu libertatea informaţiilor? Ei bine, ce părere ai de *acest fapt*, Caleb? Când...

Vocea îmi tremură.

— *Când* ţi-ai trădat părinţii?

— Am fost întotdeauna Erudit, spune el blând. Chiar şi când s-a presupus că făceam parte din Abnegaţie.

— Dacă eşti de partea lui Jeanine, atunci te urăsc. Aşa cum ar fi făcut-o şi tata.

— Tata, pufneşte Caleb. Beatrice, tata *a fost* Erudit. Jeanine mi-a zis — la şcoală au fost colegi de an.

— Ba n-a fost Erudit, îi spun după câteva secunde. A ales să-i părăsească. A ales o identitate diferită, aşa ca tine, şi a devenit altceva. Numai tu ai ales acest... acest *rău*.

— Vorbeşti ca o adevărată Neînfricată, spune Caleb pe un ton aspru. Nu poate fi decât ori aşa, ori aşa. Nu există nuanţe. Beatrice, lumea nu *funcţionează* aşa. Răul depinde de poziţia în care te afli.

— Indiferent unde stau, continui să cred că a controla minţile unui întreg oraş de oameni e un lucru rău.

Simt că buzele îmi tremură.

— Şi încă mai cred că a-ţi oferi propria soră pentru a se face experimente pe ea şi apoi pentru a fi executată e rău!

E fratele meu, dar aş vrea să-l sfâşii în bucăţi.

Totuşi, în loc să încerc să fac asta, mă trezesc aşezată din nou pe bancă. N-aş putea niciodată să-i fac suficient rău pentru ca trădarea lui să nu mă mai doară. Şi mă *doare*, peste tot. Îmi apăs degetele pe piept pentru a mă masa şi a elimina ceva din tensiunea acumulată.

Jeanine şi armata ei de oameni de ştiinţă Erudiţi şi de trădători Neînfricaţi intră exact când eu îmi şterg lacrimile de pe obraji. Clipesc repede, astfel încât ea să nu observe. Însă ea de-abia îmi aruncă o privire.

— Haideţi să vedem rezultatele, vreţi? anunţă ea.

Caleb, acum în picioare în faţa ecranelor, apasă pe ceva din faţa încăperii, iar ecranele pornesc, umplându-se de cuvinte şi cifre pe care nu le înţeleg.

— Am descoperit ceva extrem de interesant, domnişoară Prior.

N-am văzut-o niciodată atât de veselă. Aproape că zâmbeşte — dar nu chiar.

— Deţii o abundenţă de un anume tip de neuron, numit, destul de simplu, neuron-oglindă. Ar vrea să-i explice cineva domnişoarei Prior ce anume fac neuronii-oglindă?

Oamenii de ştiinţă ridică mâinile la unison. Ea arată spre o femeie mai în vârstă, din faţă.

— Neuronii-oglindă reacţionează atât când cineva execută o acţiune, cât şi când cineva vede o altă persoană executând acea acţiune. Ei ne permit să imităm comportamente.

— Şi pentru ce mai sunt responsabili?

Jeanine îşi scrutează „clasa” în acelaşi fel cum o făceau profesorii mei la Nivelurile Superioare. Un alt Erudit ridică mâna.

— Învăţarea limbii, înţelegerea intenţiilor altor oameni pe baza comportamentului, ăăă... Se încruntă. Şi empatia.

— Mai exact, spune Jeanine, şi de data asta chiar îmi zâmbeşte, larg, făcând gropiţe în obraji, cineva cu mulţi neuroni-oglindă puternici ar putea avea o personalitate flexibilă — capabilă de a-i imita pe alţii când situaţia o cere, în loc să rămână neschimbat.

Înţeleg de ce zâmbeşte. Am senzaţia că mintea mea e larg deschisă şi secretele ei se revarsă pe podea pentru ca în sfârşit eu să le înţeleg.

— O personalitatea flexibilă, spune ea, probabil că ar avea aptitudini pentru mai mult decât o facţiune, nu eşti de aceeaşi părere, domnişoară Prior?

— Probabil, îi spun. Acum, dacă ai putea obţine o simulare care să suprime această anumită abilitate, am putea termina cu asta.

— Fiecare lucru la timpul lui. Se opreşte. Trebuie să recunosc că mă zăpăceşte faptul că eşti atât de nerăbdătoare să fii executată.

— Ba nu. Închid ochii. Nu te zăpăceşte deloc. Oftez. Pot să mă-ntorc în celula mea acum?

Probabil că par nonşalantă, dar nu sunt. Vreau să mă întorc în camera mea ca să pot plânge în voie. Dar nu vreau ca ea să ştie asta.

— Să nu te faci prea comodă, ciripeşte ea. În curând vom avea un ser al simulării de încercat.

— Da, îi spun. Mă rog.

* * *

Cineva mă scutură de umăr. Mă trezesc speriată, cu ochii larg deschişi, şi caut şi-l văd pe Tobias îngenunchind lângă mine. E îmbrăcat cu o jachetă a trădătorilor Neînfricaţi, şi o parte a capului îi e plină de sânge. Sângele se scurge dintr-o rană de la ureche — vârful urechii îi lipseşte. Tresar.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întreb.

— Ridică-te! Trebuie să fugim.

— E prea curând. N-au trecut două săptămâni.

— N-am timp să-ţi explic. Vino!

— O, Dumnezeule, Tobias!

Mă ridic în şezut şi-l cuprind cu braţele, lipindu-mi faţa de gâtul lui. El mă îmbrăţişează. Căldura mă învăluie şi mă mângâie. Dacă el e aici, înseamnă că sunt în siguranţă. Lacrimile mele îi fac pielea alunecoasă.

El stă în picioare şi mă ridică şi pe mine, ceea ce face ca umărul meu rănit să-mi pulseze.

— În curând vor ajunge aici întăririle. Haide!

Îl las să mă scoată din cameră. Reuşim să ajungem la primul hol fără dificultate, dar, în cel de-al doilea, întâlnim doi paznici Neînfricaţi, un bărbat tânăr şi o femeie între două vârste. Tobias trage de două ori în decurs de câteva

secunde, îi nimereşte pe ambii, pe unul în cap şi pe celălalt în piept. Femeia, care a fost împuşcată în piept, se izbeşte de perete, dar nu moare.

Continuăm să mergem. Un hol, apoi altul, toate părând la fel. Tobias nu-mi dă drumul la mână. Ştiu că dacă aruncă un cuţit astfel încât numai să-mi atingă vârful urechii, la fel de bine poate să tragă în soldaţii Neînfricaţi care ne înconjoară. Păşim peste trupuri căzute — probabil oamenii pe care i-a omorât Tobias venind încoace, şi ajungem în cele din urmă la o ieşire de incendiu. Tobias îmi dă drumul la mână pentru a deschide uşa, şi alarma de incendiu îmi zgârie timpanele, dar continuăm să alergăm. Respir sacadat, dar nu-mi pasă, nu când în cele din urmă evadez, nu când acest coşmar în sfârşit se termină. Încep să văd negru în faţa ochilor, aşa că îl apuc pe Tobias de braţ şi-l ţin strâns, având încredere în el că mă va conduce în siguranţă la capătul de jos al scărilor. Când nu mai simt trepte pe care să cobor şi deschid ochii, Tobias e pe cale să deschidă uşa de ieşire, dar îl trag înapoi.

— Trebuie să... îmi recapăt răsuflarea.

El se opreşte, iar eu pun mâinile pe genunchi, aplecându-mă în faţă. Umărul încă îmi zvâcneşte. Mă încrunt şi mă uit la el.

— Haide, să ieşim de-aici! spune el insistent.

Stomacul mi se face ghem. Privesc adânc în ochii lui. Sunt de culoare albastru-închis, cu un petic de albastru-deschis pe irisul drept.

Îl apuc cu mâna de bărbie şi îl trag spre mine, sărutându-l uşor, oftând când el se îndepărtează.

— Nu putem ieşi de-aici, îi spun, deoarece asta este o simulare.

El mă ridică în picioare cu mâna dreaptă. Adevăratul Tobias şi-ar fi amintit de rana din umărul meu.

— Poftim? Se încruntă la mine. Nu crezi că aş şti dacă m-aş afla sub efectul unei simulări?

— Nu eşti sub efectul unei simulări. Tu *eşti* simularea.

Mă uit în sus şi spun cu voce tare:

— Jeanine, va trebui să te străduieşti mai mult, îi zic eu.

Tot ce trebuie să fac acum este să mă trezesc, şi ştiu cum anume — am mai făcut-o înainte, în peisajul fricii mele, când am spart bazinul de sticlă doar lipindu-mi palma de el, sau când am făcut să apară o armă în iarbă pentru a împuşca păsările care coborau. Scot un cuţit din buzunar — un cuţit care acum o clipă nu era acolo — şi-mi impun voinţa pentru ca piciorul meu să devină dur ca diamantul.

Arunc cuţitul spre coapsa mea, iar lama se îndoaie.

* * *

Mă trezesc cu lacrimi în ochi. Mă trezesc la auzul ţipătului plin de frustrare al lui Jeanine.

— Ce e?

Ea înşfacă arma din mâna lui Peter şi traversează încăperea, lipind ţeava de fruntea mea. Înţepenesc şi mă înfior. N-o să mă împuşte. Sunt o problemă pe care ea n-o poate rezolva. N-o să mă împuşte.

— Ce anume a constituit indiciul pentru tine? Spune-mi! Spune-mi, sau te omor!

Mă ridic încet din scaun, astfel încât ţeava pistolului se lipeşte şi mai bine de fruntea mea.

— Crezi că am să-ţi spun? o întreb. Consideri cumva că eu cred c-ai să mă omori fără să descoperi răspunsul la această întrebare?

— Fată proastă, spune ea. Crezi că totul se învârte în jurul tău şi al creierului tău anormal? Nu e vorba de tine. Nu e vorba de mine. E vorba de a păzi acest oraş de oamenii care intenţionează să-l scufunde în iad!

Îmi adun ultimele puteri şi mă arunc asupra ei, înfigându-mi unghiile în orice bucată de piele găsesc, cât mai adânc pot. Ea ţipă din toţi rărunchii, un sunet care mă face să iau foc. Îi trag un pumn în faţă.

O pereche de braţe mă înconjoară, trăgându-mă de pe ea, şi primesc un pumn în coaste. Gem şi mă arunc din nou spre ea, trasă înapoi de Peter.

— Durerea nu mă poate face să-ţi spun. Serul adevărului nu mă poate face să-ţi spun. Simulările nu mă pot face să-ţi spun. Sunt imună la toate trei.

Nasul îi sângerează, şi văd dâre de zgârieturi pe obraji, pe gât, devenind din ce în ce mai roşii pe măsură ce sângele iese la suprafaţă. Se uită urât la mine, ţinându-se de nas, cu părul în dezordine, cu mâna liberă tremurându-i.

— Ai *eşuat*. Nu mă poţi controla! urlu eu, atât de tare, încât gâtul mă doare.

Nu mă mai zbat, şi mă las moale la pieptul lui Peter.

— Nu vei fi *niciodată* capabilă să mă controlezi.

Râd, un râs ciudat, un râs nebun. Savurez încruntarea de pe chipul ei, ura din ochii ei. Era asemenea unei maşinării; rece şi lipsită de sentimente, condusă doar de logică. Iar eu am stricat-o.

Am stricat-o.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Odată ieşită pe hol, nu mă mai agit înspre Jeanine. O durere îmi pulsează în coaste, acolo unde m-a pocnit Peter, dar asta nu e nimic în comparaţie cu pulsul triumfului din obrajii mei.

Peter mă conduce înapoi în celulă fără vreo vorbă. Stau în picioare în mijlocul încăperii timp îndelungat, privind fix la camera de supraveghere din colţul din stânga-spate. Cine mă urmăreşte în tot acest timp? Or fi trădătorii Neînfricaţi cei care mă supraveghează, sau Erudiţii?

De îndată ce nu-mi mai simt obrajii în flăcări şi când durerea mă lasă, mă întind.

În clipa în care închid ochii, în minte mi se iveşte o imagine a părinţilor mei. Odată, cam pe la unsprezece ani, m-am oprit în cadrul uşii dormitorului părinţilor mei, să-i văd cum fac patul împreună. Tata îi zâmbea mamei în timp ce trăgeau cearşafurile şi le netezeau într-o sincronizare perfectă. Am ştiut după felul în care o privea că o preţuia mai mult decât pe el însuşi.

Nici egoismul şi nici sentimentul de nesiguranţă nu-l împiedica să o vadă în toată bunătatea ei, aşa cum adesea se întâmplă cu noi ceilalţi. Acel fel de iubire poate fi posibil numai în Abnegaţie. Nu ştiu.

Tata: născut în Erudiţie, crescut în Abnegaţie. Adesea considera că e dificil să trăiască conform cerinţelor facţiunii alese de el, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie. Dar a încercat şi a recunoscut adevăratul altruism atunci când l-a întâlnit.

Strâng perna la piept şi-mi îngrop faţa în ea. Nu plâng. Doar mă doare.

Mâhnirea nu e la fel de profundă ca vina, dar te solicită mai mult.

* * *

— Băţoaso!

Mă trezesc tresărind, încă strângând perna în mâini. Pe saltea, sub faţa mea, există o porţiune umedă. Mă ridic în şezut, ştergându-mă la ochi cu degetele.

Sprâncenele lui Peter, care de obicei se împreunează la mijloc, sunt încruntate.

— Ce s-a-ntâmplat?

Orice o fi, nu e de bine.

— Execuţia ta a fost programată pentru mâine-dimineaţă la ora opt.

— Execuţia mea? Dar ea… n-a găsit încă simularea bună, aşa că *nu se poate să*…

— A zis că va continua experimentele pe Tobias în locul tău, spune el.

Tot ce pot să spun este:

— Oh!

Apuc salteaua şi mă tot legăn înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Mâine, viaţa mea se va sfârşi. Tobias poate că va supravieţui destul timp pentru a fugi în timpul invaziei celor fără facţiune. Neînfricaţii îşi vor alege un alt lider. Toate lucrurile neînfăptuite de mine vor fi cu uşurinţă duse la bun sfârşit.

Încuviinţez. Nu mai am familie, nu mai am treburi nerezolvate, nicio pagubă.

— Ştii, te-aş fi putut ierta, îi spun eu. Pentru c-ai încercat să mă omori în timpul iniţierii. Probabil c-aş fi putut.

O vreme rămânem tăcuţi amândoi. Nu ştiu de ce îi spun asta. Poate fiindcă e adevărat, şi în seara asta, dintre toate serile, e timpul pentru sinceritate. În seara aceasta voi fi sinceră şi altruistă şi curajoasă. Divergentă.

— Nici nu ţi-am cerut să o faci vreodată, spune el, şi dă să plece. Dar apoi se opreşte la uşă şi spune: e 9:24.

Faptul că mi-a spus ora e un mic act de trădare — şi, prin urmare, un act obişnuit de curaj. Este poate pentru prima dată când îl văd pe Peter ca pe un adevărat Neînfricat.

* * *

Mâine voi muri. A trecut mult timp de când am simţit certitudine în legătură cu ceva, aşa că am impresia unui dar. În seara asta, nimic. Mâine, orice urmează după viaţă. Iar Jeanine încă nu ştie cum să-i controleze pe Divergenţi.

Când încep să plâng, strâng perna la piept şi las să se întâmple. Plâng tare, aşa cum plânge un copil, până când îmi arde faţa şi simt că mi se face greaţă. Pot să mă prefac că sunt curajoasă, dar nu sunt.

Presupun că acum ar fi timpul să cer iertare pentru toate lucrurile pe care le-am făcut, dar sunt sigură că lista mea n-ar fi niciodată completă. La fel cum nu cred că orice urmează după viaţă depinde de modul corect în care recit lista greşelilor mele — ceea ce sună prea ca o viaţă de apoi Erudită, toată numai exactitate şi lipsită de sentimente. Nu cred că ceea ce urmează după viaţă depinde câtuşi de puţin de orice aş face eu.

Mi-e mult mai bine dacă procedez aşa cum am fost învăţată în Abnegaţie: să mă desprind de mine, proiectându-mă mereu în afară şi sperând că în orice urmează voi fi mai bine decât sunt acum.

Zâmbesc. Aş vrea să le pot spune părinţilor mei că voi muri aşa cum o fac cei din Abnegaţie. Cred că ei ar fi mândri.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

În dimineaţa aceasta, mă îmbrac cu hainele curate care mi s-au dat: pantaloni negri — prea largi, dar cui îi pasă? — şi o cămaşă neagră, cu mâneci lungi. Fără pantofi.

Încă n-a sosit timpul. Mă trezesc împreunându-mi degetele şi plecându-mi capul. Uneori, tata făcea aşa dimineaţa, înainte să se aşeze la micul dejun, dar niciodată nu l-am întrebat ce făcea. Totuşi, mi-ar plăcea să simt că-i aparţin din nou tatei înainte să… ei bine, înainte să se termine.

După alte câteva minute de tăcere, Peter îmi spune că e timpul să mergem. De-abia mă priveşte, dar în schimb se încruntă la peretele din spate. Presupun că ar fi prea mult să-i cer să văd un chip prietenos în această dimineaţă. Mă ridic şi pornim pe hol împreună.

Degetele de la picioare îmi sunt reci. Picioarele mi se lipesc de gresie. Cotim, şi aud ţipete înăbuşite. La început nu-mi dau seama ce spune vocea, dar, când ne apropiem, încep să o desluşesc.

— Vreau să… la ea!

Tobias.

— Eu… să o *văd*!

Arunc o privire spre Peter.

— Nu pot să vorbesc cu el pentru ultima dată, nu-i aşa?

Peter clatină din cap.

— Totuşi, există o fereastră. Poate dacă te vede, în cele din urmă o să tacă.

Mă conduce într-un coridor care se înfundă, lung de numai doi metri. În capăt există o uşă, şi Peter are dreptate. Sus are o fereastră, cam la treizeci de centimetri deasupra capului meu.

— Tris!

Aici, vocea lui Tobias este şi mai clară.

— Vreau să o văd!

Întind mâna şi-mi lipesc palma de sticlă. Ţipetele încetează, şi în spatele sticlei apare chipul lui. Are ochii roşii; faţa îi e pătată. Chipeş. Priveşte lung la mine timp de câteva secunde, apoi îşi lipeşte mâna de sticlă, astfel încât se suprapune peste a mea. Mă prefac că pot să-i simt căldura prin fereastră.

El îşi lipeşte fruntea de uşă şi îşi închide ochii strâns.

Îmi iau mâna şi mă întorc înainte ca el să poată deschide ochii. Simt o durere în piept, mai rea decât cea pe care am simţit-o când am fost împuşcată în umăr. Mă apuc de cămaşă, clipesc pentru a-mi îndepărta lacrimile şi mă alătur din nou lui Peter în holul principal.

— Mulţumesc, îi spun în şoaptă.

Am vrut s-o spun mai tare.

— Mă rog. Peter se încruntă din nou. Hai să mergem!

Undeva deasupra noastră aud zgomote — sunetul unei mulţimi. Următorul hol este înţesat de trădători Neînfricaţi, înalţi şi scunzi, tineri şi bătrâni, înarmaţi şi neînarmaţi. Cu toţii poartă banderola albastră a trădării.

— Hei! strigă Peter. Faceţi loc!

Trădătorii Neînfricaţi aflaţi cel mai aproape de noi îl aud şi se lipesc de pereţi pentru a ne lăsa să trecem. Ceilalţi trădători Neînfricaţi îi imită la scurt timp, şi cu toţii tac. Peter se dă înapoi pentru a-mi face loc să trec în faţa lui. De aici cunosc drumul.

Nu ştiu unde începe bubuitul, dar cineva bate cu pumnii în perete, altcineva i se alătură, şi eu parcurg culoarul printre trădătorii Neînfricaţi solemni, dar severi, mâinile mişcându-li-se pe lângă corp. Bătaia este atât de rapidă, încât inima mea încearcă să ţină pasul cu ea.

Unii dintre trădătorii Neînfricaţi îşi înclină capetele spre mine — nu ştiu de ce. Nu contează.

Ajung la capătul holului şi deschid uşa spre camera de execuţie.

Eu o deschid.

Trădătorii Neînfricaţi umpluseră holul; Eruditţii umplu camera de execuţie, dar acolo, ei deja mi-au făcut loc să trec. Mă studiază în tăcere în timp ce merg spre masa de

metal aflată în centrul încăperii. Jeanine stă la câţiva paşi distanţă. Zgârieturile de pe faţa ei sunt vizibile sub machiajul aplicat la repezeală. Nu se uită la mine.

Din tavan atârnă patru camere de supraveghere, câte una la fiecare colţ al mesei. Mai întâi mă aşez, îmi şterg mâinile de pantaloni, apoi mă întind.

Masa e rece. Glacială, pătrunzându-mi în piele, în oase. Potrivită, poate, deoarece este ceea ce se va întâmpla cu corpul meu când toată viaţa îl va fi părăsit; va deveni rece şi greu, mai greu decât am fost eu vreodată. Cât despre restul, nu sunt prea sigură. Unii oameni cred că nu mă voi duce nicăieri, şi poate că au dreptate, dar poate că nu au. Oricum, asemenea speculaţii nu mai îmi sunt de folos.

Peter strecoară un electrod sub gulerul cămăşii şi mi-l lipeşte de piept, chiar deasupra inimii. Apoi, electrodului îi ataşează un fir şi porneşte monitorul cardiac. Aud bătăile inimii, puternice şi iuţi. Curând, acolo unde va fi fost acest ritm constant, nu va mai fi nimic.

Şi apoi, un singur gând mă mistuie:

Nu vreau să mor.

În toate acele ocazii când Tobias m-a certat pentru mi-am riscat viaţa, eu nu l-am luat niciodată în serios. Am crezut că voiam să fiu cu părinţii mei şi că îmi doream ca toate astea să se fi terminat. Am fost sigură că am vrut să le imit sacrificiul de sine. Dar nu. Nu, nu.

În mine, dorinţa de a trăi arde şi fierbe.

Nu vreau să mor nu vreau să mor nu vreau!

Jeanine păşeşte în faţă, ţinând în mână o seringă plină cu un ser purpuriu. Ochelarii ei reflectă lumina fluorescentă de deasupra noastră, încât de-abia pot să-i văd ochii.

Fiecare părticică din trupul meu cântă la unison. *Trăieşte, trăieşte, trăieşte!* Am crezut că pentru a-mi da viaţa în schimbul celei a lui Will, în schimbul celor ale părinţilor mei, trebuia să mor, dar m-am înşelat; trebuie să trăiesc în lumina morţii lor. Trebuie să trăiesc.

Jeanine îmi ţine capul nemişcat cu o mână şi înfige acul în gât cu cealaltă.

N-am terminat! strig în mintea mea, şi nu la Jeanine. *Nu mi-am terminat treburile pe-aici!*

Ea apasă pistonul. Peter se apleacă şi mă priveşte în ochi.

— Serul îşi va face efectul într-un minut, îmi spune el. Fii curajoasă, Tris!

Cuvintele mă fac să tresar, pentru că sunt exact aceleaşi pe care mi le-a spus Tobias când m-a pus sub efectul primei mele simulări.

Inima mi-o ia la goană.

De ce mi-ar spune Peter să fiu curajoasă? De ce, la urma urmelor, mi-ar adresa cuvinte amabile?

Toţi muşchii din corp mi se relaxează deodată. Un sentiment fluid, greoi îmi umple membrele. Dacă asta e moartea, nu e aşa de rău. Ochii îmi rămân deschişi, dar capul îmi cade într-o parte. Încerc să închid ochii, dar nu pot — nu pot să mă mişc.

Apoi, monitorul cardiac nu mai scoate niciun sunet.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Dar încă respir. Nu profund; nu suficient pentru a fi satisfăcător, dar *respir*. Peter îmi închide ochii. Ştie că nu am murit? Jeanine oare ştie? Ea poate să vadă că respir?

— Du trupul în laborator, zice Jeanine. Autopsia este programată pentru după-amiază.

— În regulă, răspunde Peter.

Peter împinge masa înainte. Pretutindeni în jurul meu aud murmure în timp ce depăşim un grup de spectatori Erudiţi. Mâna îmi cade peste muchia mesei când cotim, şi se izbeşte de perete. Simt un junghi de durere în buricele degetelor, dar nu-mi pot mişca mâna, oricât aş încerca.

De data asta, când parcurgem holul plin de trădători Neînfricaţi, liniştea este deplină. La început, Peter merge încet, dar când cotim din nou, iuţeşte pasul. Pe următorul coridor aproape că aleargă, iar apoi se opreşte brusc. Unde mă aflu? Nu se poate să fi ajuns deja în laborator. De ce s-a oprit?

Peter îşi strecoară braţele pe sub genunchii şi umerii mei, şi mă ridică. Capul îmi cade pe umărul lui.

— Băţoaso, pentru cineva atât de mic, eşti *grea*, murmură el.

Ştie că sunt trează. *Ştie*.

Aud o serie de bipuri şi o uşă glisantă deschizându-se.

— Ce...

Vocea lui Tobias. *Tobias!*

— O, Dumnezeule! Oh...

— Scuteşte-mă de smiorcăiala ta, bine? îi cere Peter. N-a murit; e doar paralizată. Va dura cam un minut. Acum pregăteşte-te să fugi.

Nu înţeleg.

Cum de ştie Peter?

— Lasă-mă pe mine s-o duc, zice Tobias.

— Nu! Tu ţinteşti mai bine decât mine. Ia arma mea! O car eu.

Aud cum pistolul iese din toc. Tobias mă mângâie pe frunte. Amândoi o iau la goană.

La început nu aud decât tropăitul picioarelor, iar capul mi se lasă pe spate dureros. Simt furnicături în mâini şi picioare. Peter îi strigă lui Tobias:

— Stânga!

Apoi, un strigăt de pe hol.

— Hei, ce…!

Un bum! Şi nimic.

Din nou alergat. Peter strigă:

— Dreapta!

Aud un alt bum! Şi apoi un altul.

— Hoo, mormăie el. Aşteaptă, opreşte-te aici!

Simt furnicături pe şira spinării. Îmi ridic pleoapele, în timp ce Peter deschide o altă uşă. Se năpusteşte pe ea şi, înainte să mă mai izbesc o dată cu capul de tocul uşii, întind braţul şi ne oprim.

— Ai grijă! spun eu, cu o voce piţigăiată.

Încă am senzaţia de gură uscată, aşa cum am avut-o când el mi-a făcut prima injecţie şi m-am trezit că mi-e dificil să respir. Peter se răsuceşte pentru a mă trece peste pragul uşii, apoi o izbeşte cu călcâiul pentru a o închide, şi mă lasă pe podea.

Încăperea este aproape goală, cu excepţia unui şir de tomberoane goale aliniate la perete, şi a unei uşi din metal, suficient de mare cât să încapă tomberoanele.

— Tris! spune Tobias, ghemuindu-se lângă mine.

E palid la faţă, aproape pământiu.

Am multe să-i spun. Primul lucru care-mi iese este:

— Beatrice.

El râde.

— Beatrice, se corectează el, şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

Eu îl apuc cu degetele de cămaşă.

— Dacă nu vreţi să vomit peste voi, mai bine lăsaţi-o pentru mai târziu.

— Unde suntem? întreb eu.

— Ăsta este incineratorul de gunoi, zice Peter, trântind uşa pătrată. L-am oprit. De aici ajungem direct pe alee. Şi atunci, Four, sper că vei ochi perfect, dacă vrei să ieşi viu din sectorul Eruditţilor.

— Nu-ţi face griji în legătură cu felul în care ţintesc eu, îi răspunde Tobias.

Şi el, ca şi mine, e desculţ.

Peter deschide uşa incineratorului.

— Tris, tu prima.

Jgheabul pentru gunoi e cam de un metru lăţime şi un metru şi jumătate înălţime. Bag un picior, şi cu ajutorul lui Tobias mi-l trag şi pe celălalt. Stomacul mi se ridică în gât în timp ce alunec printr-un tub metalic scurt. Apoi, o serie de role mă lovesc pe spate în timp ce trec peste ele.

Simt miros de foc şi cenuşă, dar nu m-am ars. Apoi cad, şi mă lovesc cu braţele de un perete de metal, ceea ce mă face să gem. Aterizez pe o podea din ciment, dură, şi mă dor picioarele de la impact.

— Au!

Mă îndepărtez şchiopătând de deschizătură şi strig:

— Dă-i drumul!

Când Peter aterizează, pe o parte şi nu în picioare, pe mine nu mă mai doare nimic. Mormăie şi se îndepărtează, pentru a-şi reveni.

Privesc în jur. Ne aflăm în interiorul incineratorului, în care ar fi complet întuneric, dacă n-ar exista dungile de lumină care strălucesc pe lângă conturul unei uşiţe pe cealaltă parte. Pe alocuri, podeaua e din metal solid, iar în alte părţi e din gratii de metal. Totul miroase a gunoi putrezit şi a foc.

— Să nu spui că nu te-am dus niciodată într-un loc drăguţ, zice Peter.

— Nici n-aş îndrăzni, îi răspund.

Tobias cade pe podea, aterizând mai întâi în picioare şi apoi căzând în genunchi, înfiorându-se. Îl ajut să se ridice şi apoi rămân lângă el. Am senzaţia că toate mirosurile şi priveliştile şi sentimentele din lume sunt amplificate. Aproape murisem, dar de fapt sunt vie.

Datorită lui Peter.

Dintre toţi oamenii.

Peter traversează grătarul şi deschide uşiţa. Lumina pătrunde în incinerator. Eu şi Tobias ieşim din furnalul metalic, lăsând în urmă mirosul de foc, şi intrăm în încăperea cu pereţi de ciment în care se află incineratorul.

— Ai luat pistolul? îl întreabă Peter pe Tobias.

— Nu, îi răspunde Tobias. M-am gândit că aş putea trage gloanţele cu nările, aşa că l-am lăsat sus.

— Oh, taci!

Peter ţine alt pistol pregătit să tragă şi părăseşte încăperea incineratorului. Ne întâmpină un coridor umed cu ţevile din tavan la vedere, dar e lung doar de trei metri. Pe plăcuţa de lângă uşa aflată la capătul acestuia scrie IEŞIRE. Trăiesc, şi tocmai plec.

* * *

Întinderea de teren dintre sediul Neînfricării şi cel al Erudiţiei nu arată la fel parcursă în sens invers. Presupun că totul arată diferit când nu eşti în drumul spre moarte.

Când ajungem la capătul aleii, Tobias se sprijină cu umărul într-unul din pereţi şi se apleacă în faţă, suficient cât să poată privi după colţ. Cu chipul fără nicio expresie, se apucă de perete pentru a-şi stabiliza braţul, şi trage de două ori. Eu îmi bag degetele în urechi şi încerc să nu dau atenţie împuşcăturilor şi nici la ceea ce ele îmi reamintesc.

— Grăbiţi-vă! zice Tobias.

O luăm la goană pe Wabash Avenue, mai întâi Peter, apoi eu, şi Tobias ultimul. Privesc peste umăr să văd în ce a tras Tobias şi îi văd pe cei doi bărbaţi căzuţi la pământ în spatele sediului Erudiţiei. Unul nu se mai mişcă, iar celălalt îşi ţine braţul cu mâna şi aleargă spre uşă. Îi va trimite pe alţii după noi.

Îmi simt capul greu, probabil de la oboseală, dar adrenalina mă ajută să continui să alerg.

— Ia-o pe drumul cel mai puţin logic! strigă Tobias.

— Cum? întreabă Peter.

— Drumul cel mai puţin logic, spune Tobias. Astfel, ei n-or să ne găsească!

Peter coteşte la stânga pe o altă alee, plină de cutii din carton care conţin pături zdrenţuite şi perne murdare — lucruri vechi ale celor fără facţiune, bănuiesc. Sare peste o cutie prin care eu trec de-a binelea, dându-i apoi un şut, aruncând-o în urma mea.

La capătul aleii, el face din nou stânga, spre mlaştină. Suntem din nou pe Michigan Avenue. Chiar în faţa sediului Erudiţiei, asta dacă ar binevoi cineva să se uite pe stradă.

— Proastă idee! strig eu.

Peter o ia imediat la dreapta. Cel puţin aici toate străzile sunt pustii — niciun indicator de circulaţie căzut, sub care să te strecori, şi nici găuri peste care să sari. Plămânii mă ustură de parcă aş fi inhalat otravă. Picioarele, care la început mă dureau, acum sunt amorţite, ceea ce e mai bine. Undeva, departe, aud strigăte.

Apoi îmi trece prin minte: cel mai puţin logic lucru de făcut este să nu mai alergăm.

Îl apuc pe Peter de mânecă şi îl trag spre clădirea cea mai apropiată. Aceasta are şase etaje, cu ferestre largi, separate de şiruri de cărămizi. Prima uşă pe care o încerc e încuiată, dar Tobias trage în geamul de lângă ea până când acesta se sparge, şi descuie uşa din interior.

Clădirea este complet goală. Nu există niciun scaun şi nicio masă. Şi are prea multe ferestre. Ne îndreptăm spre scara de incendiu, iar eu mă târăsc sub podestul primului etaj, astfel încât suntem ascunşi de scări. Tobias se aşază lângă mine, iar Peter vizavi de amândoi, cu genunchii la piept.

Încerc să-mi recapăt suflul şi să mă calmez, dar nu e uşor. Am fost moartă. Am fost *moartă*, şi apoi n-am mai fost, şi asta de ce? Datorită lui Peter? *Peter?*

Îl privesc lung. Încă pare nevinovat, în ciuda a tot ceea ce a făcut pentru a dovedi că nu e. Are părul neted, strălucitor şi negru, ca şi când n-am fi alergat de curând un kilometru şi jumătate. Ochii lui rotunzi scrutează scara şi apoi se opresc pe chipul meu.

— Ce este? mă întreabă el. De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum ai făcut-o? îl întreb.

— N-a fost aşa de greu, spune el. Am colorat în purpuriu serul paralitic şi am înlocuit serul morţii. Am înlocuit firul care trebuia să îţi citească bătăile inimii cu unul nefuncţional. Partea cu monitorul cardiac a fost mai dificilă, căci a trebuit să cer unui Erudit să mă ajute cu o telecomandă şi alte chestii de genul ăsta — oricum n-ai înţelege dacă ţi-aş explica.

— *De ce* ai făcut-o? îl întreb. Tu mă *vrei* moartă. Chiar erai dispus să o faci tu însuţi! Ce s-a schimbat?

Îşi ţine buzele lipite şi, pentru puţin timp, continuă să mă privească. Apoi deschide gura, ezită, dar în cele din urmă spune:

— Nu-i pot rămâne nimănui dator, bine? Ideea că-ţi datoram ceva îmi făcea greaţă. Mă trezeam în toiul nopţii având senzaţia că sunt pe punctul de a vomita. Dator unei Băţoase? Asta-i caraghios. Absolut caraghios. Şi n-am putut suporta.

— Ce tot spui acolo? Îmi datorai ceva mie?

Îşi dă ochii peste cap.

— Sediul Prieteniei. Cineva m-a împuşcat — glonţul era la nivelul capului, şi m-ar fi lovit drept între ochi. Iar tu m-ai îmbrâncit. Înainte de asta eram chit — aproape că te-am omorât în timpul iniţierii, iar tu aproape că m-ai omorât în timpul atacului simulat. Eram chit, OK? Dar după asta…

— Eşti nebun, îi spune Tobias. Nu aşa stau lucrurile în lume… toată lumea să ţină socoteala.

— Nu? Peter ridică din sprâncene. Nu ştiu pe ce lume trăieşti *tu*, dar în lumea mea, oamenii fac anumite lucruri pentru tine pentru unul din două motive. Primul este că ei vor ceva în schimb, iar cel de-al doilea este că ei au senzaţia că îţi datorează ţie ceva.

— Nu numai astea sunt motivele pentru care oamenii fac ceva pentru tine, îi spun eu. Uneori, ei le fac pentru că te iubesc. Mă rog, poate că nu *pe tine*, dar…

Peter pufneşte.

— E exact genul de prostii pe care mă aştept să-l aud de la o Băţoasă nebună ca tine.

— Bănuiesc că trebuie să ne asigurăm că ne eşti dator, spune Tobias. Sau ai să dai fuga la oricine îţi oferă târgul cel mai bun.

— Da, zice Peter. Cam aşa e.

Clatin din cap. Nu-mi pot imagina să trăiesc aşa cum o face el — ţinând mereu socoteală cine ce mi-a dat şi ce ar trebui să-i dau eu în schimb, incapabilă de iubire sau loialitate sau iertare, un om cu un singur ochi cu un cuţit în mână, căutând pe altcineva pentru a-i scoate ochiul. Asta nu-i viaţă. E o versiune diluată a vieţii. Mă întreb de unde o fi învăţat-o.

— Deci când crezi că putem pleca de-aici? întreabă Peter.

— Peste vreo două ore, răspunde Tobias. Ar trebui să mergem în sectorul Abnegaţiei. Acolo ar trebui să se afle acum cei fără facţiune şi Neînfricaţii care nu sunt conectaţi pentru simulări.

— Fantastic, zice Peter.

Tobias îşi petrece un braţ în jurul meu. Îmi lipesc obrazul de umărul lui şi închid ochii, astfel încât să nu trebuiască să mă uit la Peter. Înţeleg că sunt multe de spus, cu toate că nu ştiu sigur ce anume, dar oricum, nu putem să le spunem aici şi acum.

* * *

În timp ce ne deplasăm pe străzile cărora le spuneam cândva acasă, conversaţia lâncezeşte şi apoi moare, iar privirile se lipesc de faţa şi corpul meu. Din câte ştiu ei — şi sunt sigură că ştiu, căci Jeanine ştie cum să facă să circule veştile — am murit cu mai puţin de şase ore în urmă. Remarc că unii dintre cei fără facţiune pe lângă care trecem sunt marcaţi cu pete de vopsea albastră. Sunt pregătiţi pentru simulare.

Acum că suntem aici, şi teferi, îmi dau seama că am tălpile tăiate din pricina alergatului pe trotuare zgrunţuroase şi din cauza cioburilor de sticlă. Mă ustură la

fiecare pas pe care îl fac. Prefer să mă concentrez asupra acestui fapt decât asupra celor care mă privesc lung.

— Tris? strigă cineva din faţa noastră.

Înalţ capul şi-i văd pe trotuar pe Uriah şi pe Christina, comparându-şi revolverele. Uriah dă drumul pistolului în iarbă şi aleargă spre mine. Christina îl urmează, dar nu aşa de repede.

Uriah întinde mâna spre mine, dar Tobias îşi pune palma pe umărul lui pentru a-l opri. Simt un imbold de recunoştinţă. Nu cred că acum m-aş descurca cu îmbrăţişarea, sau cu întrebările, sau cu surprinderea lui Uriah.

— A trecut prin multe, spune Tobias. Trebuie să doarmă. Va locui pe stradă — la numărul treizeci şi şapte. Vino s-o vezi mâine.

Uriah se încruntă spre mine. De obicei, Neînfricaţii nu prea înţeleg constrângerile, iar Uriah nu i-a cunoscut decât pe Neînfricaţi. Dar el trebuie să-i respecte părerea lui Tobias în ceea ce mă priveşte, aşa că încuviinţează şi spune:

— Bine. Mâine.

Christina întinde mâna spre mine şi mă strânge uşor de umăr. Încerc să stau cât mai dreaptă, dar îmi simt muşchii de parcă ar fi o colivie, obligându-mă să stau cocoşată. Privirile mă urmăresc constant, înţepându-mă în ceafă. Sunt uşurată când Tobias ne conduce pe aleea din faţa casei cenuşii care i-a aparţinut cândva lui Marcus Eaton.

Nu ştiu cu ce putere intră Tobias pe uşă. Pentru el, această casă probabil conţine ecourile strigătelor părinţilor şi ale pocniturilor de curea şi ale orelor petrecute în debarale mici şi întunecate, şi totuşi, el nu pare tulburat în timp ce ne conduce pe mine şi pe Peter la bucătărie. Cel puţin e mândru. Dar poate că ăsta e Tobias — când ar trebui să fie slab, e puternic.

Tori, Harrison şi Evelyn se află în bucătărie. Sunt copleşită de ceea ce văd. Mă sprijin de perete şi închid ochii. Conturul mesei de execuţie îmi este imprimat pe retină. Deschid ochii. Încerc să respir. Ei vorbesc, dar eu nu

aud ce spun. Ce caută Evelyn aici, în casa lui Marcus? Unde e Marcus?

Evelyn îl cuprinde cu un braţ pe Tobias şi îl mângâie pe faţă cu cealaltă mână, lipindu-şi obrazul de al lui. Îi spune ceva. Când se desprinde din îmbrăţişarea ei, îi zâmbeşte. Mamă şi fiu, împăcaţi. Nu sunt convinsă că e un lucru înţelept.

Tobias mă întoarce şi, punându-şi o mână pe braţul meu şi cealaltă pe talia mea pentru a-mi feri rana din umăr, mă împinge spre scări. Urcăm treptele împreună. La etaj se găsesc fostul dormitor al părinţilor lui şi fostul lui dormitor, cu o baie între ele, şi asta-i tot. Mă conduce în dormitorul lui, iar eu rămân în picioare pentru o clipă, privind în jurul meu la încăperea în care el şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă.

Continuă să mă ţină de braţ. De când am părăsit acea clădire m-a atins într-un anume fel, de parcă el crede că m-aş sparge dacă nu m-ar susţine.

— După ce am plecat, Marcus n-a mai intrat în această cameră, sunt convins, zice Tobias. Deoarece, atunci când m-am întors, n-am găsit nimic schimbat.

Membrii Abnegaţiei nu posedă multe decoraţiuni, de vreme ce se consideră că-şi permit prea multe, dar el are acele câteva lucruri care ne erau permise. Un teanc de hârtii de la şcoală. Un raft mic de cărţi. Şi, în mod ciudat, pe scrin, o sculptură din sticlă albastră.

— Mama mi-a strecurat-o când eram mic. Mi-a spus să o ascund, îmi spune el. În ziua ceremoniei am pus-o pe scrin înainte să plec. Ca el să o poată vedea. Un mic act de sfidare.

Încuviinţez. E ciudat să mă aflu într-un loc care poartă o singură amintire într-un mod atât de complet. Această încăpere îl reprezintă pe Tobias cel de şaisprezece ani, pe punctul de a alege Neînfricarea pentru a scăpa de tatăl său.

— Hai să ne ocupăm de picioarele tale! îmi spune el.

Dar nu se mişcă, ci doar îşi schimbă poziţia degetelor pe cotul meu.

— Bine, îi spun.

Intrăm în baie, iar eu mă aşez pe marginea căzii. El vine lângă mine, îşi pune o mână pe genunchiul meu, în timp ce cu cealaltă dă drumul robinetului şi pune dopul la cadă. Apa curge, acoperindu-mi degetele. Sângele meu colorează apa în roz.

Se ghemuieşte în cadă şi îmi ridică piciorul în poala lui, ştergând tăieturile mai adânci cu o cârpă. Eu nu simt nimic. Nu simt nimic nici măcar când le spală cu săpun. Apa devine cenuşie.

Iau săpunul şi-l răsucesc în palme până când pielea mi se acoperă de spumă albă. Îl apuc de mâini şi-mi trec degetele peste mâinile lui, având grijă să ating liniile de pe palme şi spaţiile dintre degetele lui. E o senzaţie plăcută să faci ceva, să cureţi ceva, şi să-l ating din nou.

Împroşcăm cu apă peste tot în timp ce ne clătim de săpun. Tremur din cauza apei reci, dar nu-mi pasă. El aduce un prosop şi începe să-mi usuce mâinile.

— Eu nu…

Sună de parcă aş fi strangulată.

— Toţi membrii familiei mele au *murit*, sau sunt trădători, deci cum pot eu…

Ceea ce spun n-are nicio noimă. Suspinele îmi scutură trupul, mintea, totul. Mă trage spre el, şi apa din cadă îmi udă picioarele. Mă ţine strâns. Ascult bătăile inimii lui şi, după o vreme, descopăr o modalitate de a lăsa ritmul să mă calmeze.

— Eu voi fi familia ta acum, îmi spune el.

— Te iubesc, îi spun.

Am mai spus asta odată, înainte să plec la sediul Erudiţiei, dar el dormea. Nu ştiu de ce nu i-am spus-o când mă putea auzi. Poate că mi-a fost frică să-i încredinţez ceva atât de personal ca devotamentul meu. Sau m-am temut că nu ştiam cum e să iubeşti pe cineva. Dar acum consider că lucrul înspăimântător este să n-o spun. Să n-o spun înainte să fi fost aproape prea târziu pentru mine.

Sunt a lui, iar el este al meu, şi aşa a fost mereu.

Se uită lung la mine. Aştept, agăţându-mă cu mâinile de braţele lui pentru echilibru, în timp ce el se gândeşte la un răspuns.

Se încruntă.

— Spune-o din nou.

— Tobias, îi zic, te iubesc.

Pielea îi este alunecoasă din pricina apei şi miroase a transpiraţie, iar tricoul meu i se lipeşte de braţe când mă cuprinde. Îşi lipeşte faţa de gâtul meu şi mă sărută deasupra claviculei, pe obraji, pe buze.

— Şi eu te iubesc, îmi spune el.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

El stă întins lângă mine în timp ce eu adorm. Mă aştept să am coşmaruri, dar probabil că sunt prea obosită, căci mintea mea rămâne goală. Când deschid din nou ochii, el a plecat, dar pe pat, lângă mine, găsesc un teanc de haine.

Mă ridic şi intru în baie, şi mă simt proaspătă, ca şi când pielea mi-ar fi fost exfoliată şi fiecare palā de aer mă înţeapă puţin, dar îmi face bine. Nu aprind luminile în baie, căci ştiu că acestea ar fi albe şi strălucitoare, exact ca luminile din sediul Erudiţiei. Fac duş pe întuneric, de-abia distingând săpunul de balsam, şi îmi spun că voi ieşi nouă şi puternică, că apa mă va vindeca. Înainte să ies din baie îmi ciupesc obrajii cu putere, pentru a-mi aduce puţină culoare în ei. Ştiu că e o prostie, dar nu vreau să apar slabă şi epuizată în faţa tuturor.

Când revin în camera lui Tobias, Uriah e culcat pe pat, cu faţa în jos, Christina ţine sculptura albastră deasupra biroului lui Tobias, examinând-o, iar Lynn e aplecată deasupra lui Uriah, cu o pernă în mână, având un zâmbet ciudat pe faţă.

Lynn îl pocneşte pe Uriah în ceafă, şi Christina spune:

— Hei, Tris!

Iar Uriah strigă:

— Au! Lynn, cum reuşeşti să faci o *pernă* să doară?

— Excepţionala mea putere, spune ea. Tris, te-ai lovit? Ai un obraz roşu.

Probabil că nu l-am ciupit suficient şi pe celălalt.

— Nu. E doar… strălucirea mea matinală.

Încerc gluma pe limbă, de parcă ar fi un nou limbaj. Christina râde, poate puţin mai tare decât ar fi cazul, dar îi sunt recunoscătoare pentru efort. Uriah se leagănă pe pat de câteva ori, şi pe urmă se aşază pe margine.

— Deci, lucrul despre care nu vorbeşte nimeni, spune el. Arată cu un gest spre mine. Aproape c-ai murit, un tontălău

sadic te-a salvat, şi acum, noi toţi ducem un război serios avându-i aliaţi pe cei fără facţiune.

— Tontălău? întreabă Christina.

— Argou de-al Neînfricaţilor, spune Lynn, zâmbind superior. Se presupune că e o insultă, numai că nimeni n-o mai foloseşte.

— Fiindcă este foarte ofensatoare, spune Uriah, încuviinţând.

— Nu. Deoarece e atât de tâmpită, încât niciun Neînfricat care este cât de cât înzestrat cu raţiune n-ar rosti-o, ba nici măcar n-ar gândi-o. Tontălău. Câţi ani ai, doisprezece?

— Şi jumătate, spune el.

Am senzaţia că pălăvrăgeala lor îmi este benefică, şi nu sunt nevoită să spun nimic, ci doar să râd. Şi asta şi fac, suficient cât să-mi încălzească ghemul din stomac.

— Jos este de mâncare, spune Christina. Tobias a făcut scrob, ceea ce, după cum s-a dovedit, e o mâncare dezgustătoare.

— Hei, îi spun eu. Mie îmi *place* scrobul.

— În cazul ăsta, probabil că e un mic dejun de-al Băţoşilor. Mă apucă de braţ. Hai!

Coborâm împreună scările, tropăind aşa cum niciodată n-ar fi fost permis în casa părinţilor mei. Tata obişnuia să mă certe pentru că alergam pe scări. „Nu atrage atenţia asupra ta”, spunea el. „Nu este politicos pentru cei din jurul tău.”

Aud voci dinspre sufragerie — un cor, de fapt, căruia i se alătură ocazional hohote de râs şi o melodie vagă cântată la un instrument cu coarde, un banjo sau o chitară. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva într-o casă de-a Abnegaţiei, unde toate se petrec în linişte, indiferent de câţi oameni sunt adunaţi acolo. Vocile şi râsul şi muzica insuflă viaţă în pereţii apăsători. Parcă îmi este şi mai cald.

Mă opresc în cadrul uşii sufrageriei. Pe canapeaua de trei locuri sunt îngrămădiţi cinci oameni, care joacă un joc de cărţi pe care-l recunosc de la sediul Candorii. Un bărbat stă pe un fotoliu, şi ţine o femeie în braţe, iar altcineva stă pe braţul fotoliului cu o conservă de supă în mână. Tobias stă pe jos, cu spatele sprijinit de măsuţa de cafea. Postura

corpului său sugerează faptul că se află în largul lui — un picior îndoit, celălalt drept, un braţ lăsat peste genunchi, capul înclinat într-o parte pentru a asculta. Niciodată nu l-am văzut să pară că se simte atât de confortabil fără o armă în mână. N-am crezut că e posibil.

Simt din nou un nod în stomac ca întotdeauna când ştiu că sunt minţită, dar de data asta nu ştiu cine m-a minţit sau cu ce anume. Dar asta nu e ceea ce am fost învăţată să aştept de la cei fără facţiune. Am fost învăţată că e mai rău decât moartea.

Rămân acolo timp de câteva secunde înainte ca oamenii să-şi dea seama că sunt prezentă. Discuţia lor încetează. Îmi şterg palmele de marginea cămăşii. Prea mulţi ochi, prea multă linişte.

Evelyn îşi drege vocea.

— V-o prezint pe Tris Prior. Cred că probabil aţi auzit multe despre ea ieri.

— Şi pe Christina, Uriah şi Lynn, completează Tobias.

Îi sunt recunoscătoare pentru încercarea lui de a le abate tuturor atenţia de la mine, dar nu funcţionează.

Prind rădăcini în cadrul uşii pentru câteva secunde, şi apoi, unul dintre bărbaţii fără facţiune — mai în vârstă, cu tatuaje pe pielea ridată — vorbeşte.

— N-ar trebui să fii moartă?

Unii dintre ceilalţi râd, iar eu încerc să zâmbesc. Îmi iese strâmb şi vag.

— Ar trebui, îi răspund.

— Totuşi, nu ne place să-i dăm lui Jeanine Matthews chiar tot ce vrea, zice Tobias.

Se ridică şi-mi întinde o conservă de mazăre — care nu e plină cu mazăre, ci cu scrob. Aluminiul îmi încălzeşte degetele.

Se aşază, aşa că mă aşez şi eu lângă el, şi bag nişte scrob în gură. Nu mi-e foame, dar ştiu că trebuie să mănânc, deci mestec şi înghit oricum. Sunt obişnuită cu felul în care mănâncă cei fără facţiune, aşa că-i dau Christinei ouăle şi iau de la Tobias o conservă de piersici.

— De ce sunt toţi cazaţi în casa lui Marcus? îl întreb.

— Evelyn l-a dat afară. A spus că e şi casa ei, şi că el o folosise timp de câţiva ani, iar acum e rândul ei. Tobias rânjeşte. Asta a pricinuit o luptă uriaşă pe peluza din faţă, dar în cele din urmă a câştigat Evelyn.

Îi arunc o privire piezişă mamei lui Tobias. Ea se află în colţul îndepărtat al încăperii, vorbeşte cu Peter şi mănâncă ouă din altă conservă. Stomacul mi se strânge. Tobias vorbeşte despre ea aproape cu reverenţă. Dar încă îmi amintesc ce a spus ea despre prezenţa mea vremelnică în viaţa lui Tobias.

— Pe undeva este şi pâine.

Ia un coş de pe măsuţa de cafea şi mi-l dă.

— Ia două felii! Ai nevoie de hrană.

În timp ce mestec coaja pâinii, îi privesc din nou pe Peter şi pe Evelyn.

— Cred că ea încearcă să-l recruteze, zice Tobias. Are o metodă de-a face ca viaţa celor fără facţiune să pară extraordinar de atrăgătoare.

— Orice pentru a-l scoate din Neînfricare. Nu-mi pasă că mi-a salvat viaţa, eu tot nu-l plac.

— Din fericire, nu va trebui să ne mai facem griji în legătură cu împărţirea pe facţiuni atunci când toate astea se vor fi terminat. Cred că va fi drăguţ.

Nu spun nimic. N-am chef să încep să mă cert cu el aici. Sau să-i reamintesc că nu va fi aşa de uşor să-i convingă pe Neînfricaţi şi pe cei din Candoare să li se alăture celor fără facţiune în cruciada lor împotriva sistemului de facţiuni. S-ar putea să fie nevoie de un nou război.

Uşa din faţă se deschide şi intră Edward. Astăzi poartă un petic cu un ochi albastru pictat pe el, completat cu o pleoapă pe jumătate lăsată. Efectul ochiului supradimensionat pe faţa lui de altfel drăguţă e şi grotesc, dar şi amuzant.

— Eddie! strigă cineva în chip de salut.

Dar deja privirea ochiului teafăr al lui Edward s-a fixat asupra lui Peter. Traversează încăperea, aproape răsturnându-i conserva cuiva. Peter se lipeşte de tocul uşii de parcă ar încerca să treacă prin el. Edward se opreşte la

câţiva centimetri de picioarele lui Peter, şi apoi se repede spre el de parcă ar fi pe punctul să-i tragă un pumn. Peter are un recul atât de puternic, încât se loveşte cu capul de perete. Edward rânjeşte, iar în jurul nostru, toţi cei fără facţiune râd.

— Nu-i chiar aşa de curajos în timpul zilei, zice Edward. Apoi adaugă către Evelyn: Asigură-te că nu-i dai niciun fel de ustensile. Niciodată nu ştii ce poate să facă cu ele.

Zicând acestea, îi smulge lui Peter furculiţa din mână.

— Dă-mi-o înapoi! îi spune Peter.

Edward îl apucă pe Peter de gât şi apasă dinţii furculiţei în mărul lui Adam. Peter încremeneşte, sângele îi năvăleşte în obraji.

— Să taci din gură în prezenţa mea, îi spune el, pe un ton scăzut, sau repet figura, numai că data viitoare ţi-o înfig până-n esofag!

— Ajunge, spune Evelyn.

Edward lasă furculiţa să cadă şi îi dă drumul lui Peter. Apoi se îndreaptă spre cealaltă parte a încăperii şi se aşază lângă persoana care l-a strigat „Eddie”.

— Nu ştiu dacă ai aflat, zice Tobias, dar Edward este uşor instabil.

— Asta pricep şi eu, îi răspund.

— Tipul ăla, Drew, care l-a ajutat pe Peter să-şi realizeze manevra cu cuţitul de unt, spune Tobias. Aparent, când a fost dat afară din Neînfricare, a încercat să se alăture aceluiaşi grup de oameni fără facţiune din care făcea parte şi Edward. Ai observat că nu l-ai mai văzut pe Drew.

— L-a omorât Edward? îl întreb.

— Aproape, răspunde Tobias. Evident că, din cauza asta, şi cealaltă persoană transferată — Myra, parcă aşa o cheamă — l-a părăsit pe Edward. Prea blândă să-l suporte.

Mă simt pustiită gândindu-mă la Drew, care aproape că a murit din cauza lui Edward. Drew m-a atacat şi pe mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun.

— OK, spune Tobias. Mă mângâie pe umăr. E greu pentru tine să te afli din nou într-o casă a Abnegaţiei? Am vrut să te-ntreb înainte. Dacă e pe-aşa, putem merge în altă parte.

Termin cea de-a doua felie de pâine. Toate casele Abnegaţiei sunt la fel, aşa că această sufragerie este exact ca a mea, şi îmi stârneşte amintiri, dacă privesc cu atenţie. Lumina strălucind pe sub storuri în fiecare dimineaţă, suficientă cât tata să poată citi. Clinchetul andrelelor mamei în fiecare dimineaţă. Dar n-am senzaţia de sufocare. E un început.

— Da, îi răspund. Dar nu aşa de tare pe cât ai crede tu.

El ridică o sprânceană.

— Zău, simulările de la sediul Erudiţiei... m-au ajutat cumva. Să rezist, poate. Mă încrunt. Sau poate că nu. Poate că m-au ajutat să nu mă mai agăţ aşa de strâns de ceva. Asta mi se pare corect. Într-o bună zi, am să-ţi povestesc.

Vocea mea pare să vină de departe.

El mă mângâie pe obraz, şi cu toate că suntem într-o cameră plină de oameni, în care răsună hohote de râs şi conversaţii, mă sărută apoi uşor.

— Tobias, las-o mai moale, spune bărbatul din stânga mea. Tu n-ai fost educat Băţos? Am crezut că tot ce faceţi voi e... să vă mângâiaţi mâinile sau ceva de genul ăsta.

— Atunci cum îţi explici copiii din Abnegaţie?

Tobias ridică din sprâncene.

— Sunt aduşi pe lume prin simpla forţă a voinţei, intervine femeia de pe braţul fotoliului. Ştiai asta, Tobias?

— Nu, nu eram la curent, spune rânjind. Scuzele mele.

Râd cu toţii. *Râdem* cu toţii. Şi îmi trece prin minte că s-ar putea să fi întâlnit adevărata facţiune a lui Tobias. Nu-i caracterizează o anumită virtute. Poartă toată culorile, desfăşoară toate activităţile şi îşi recunosc toate slăbiciunile ca fiind ale lor.

Nu ştiu ce-i leagă laolaltă. Singura bază comună, din câte îmi dau seama, este eşecul. Orice o fi, pare să fie suficient.

Am senzaţia, privindu-l, că în sfârşit îl văd aşa cum este, în loc de felul în care este în relaţia cu mine. Prin urmare, cât de bine îl cunosc dacă nu mi-am dat seama de asta până acum?

* * *

Soarele stă să apună. În sectorul Abnegaţiei nu s-ar putea spune că e linişte. Neînfricaţii şi cei fără facţiune cutreieră pe străzi, unii numai cu sticle în mâini, ceilalţi şi cu arme.

În faţa mea, Zeke împinge scaunul cu rotile al Shaunei, trecând de casa lui Alice Brewster, fosta lideră a Abnegaţiei. Ei nu mă văd.

— Fă-o din nou! spune ea.

— Eşti sigură?

— Da!

— OK...

Zeke începe să alerge împingând scaunul cu rotile. Apoi, când e aproape prea departe ca eu să-l mai văd, se ridică sprijinindu-se de mânere, astfel încât picioarele nu-i mai ating pământul, şi zboară amândoi în mijlocul străzii, Shauna ţipând şi Zeke râzând.

Cotesc la stânga în următoarea intersecţie, şi o iau în jos, păşind pe trotuarul crăpat spre clădirea unde Abnegaţia îşi ţine întrunirile lunare cu toate facţiunile. Cu toate că pare să fi trecut mult timp de când am fost ultima dată aici, încă îmi amintesc unde e. Prima stradă spre sud, următoarea spre vest.

În timp ce merg, soarele se apropie de orizont. În lumina serii, culoarea clădirilor din jur nu se mai distinge, astfel încât toate par să fie cenuşii. Faţada sediului Abnegaţiei e doar un dreptunghi de ciment, la fel ca toate celelalte clădiri din sectorul Abnegaţiei. Dar când împing uşa de la intrare sunt întâmpinată de cunoscutele podele şi şiruri de bănci din lemn aranjate în formă de pătrat. În centrul încăperii există un luminator care lasă să se strecoare un pătrat portocaliu din lumina soarelui. Este singurul ornament din încăpere.

Mă aşez pe fosta bancă a familiei mele. Obişnuiam să stau lângă tata, iar Caleb alături de mama. Acum am senzaţia că doar eu am mai rămas. Ultima dintre membrii familiei Prior.

— E drăguţ, nu-i aşa?

Marcus intră şi se aşază vizavi de mine, cu braţele împreunate în poală. Între noi se găseşte doar lumina soarelui.

Pe maxilar are o vânătaie mare, acolo unde Tobias l-a lovit, şi părul îi este proaspăt tuns scurt, astfel încât pot să-i văd conturul craniului.

— E bine, îi spun, îndreptându-mă de spate. Ce cauţi aici?

— Te-am văzut intrând. Îşi examinează cu grijă unghiile. Şi aş vrea să vorbesc ceva cu tine în legătură cu informaţiile pe care le-a furat Jeanine Matthews.

— Dar dacă-i prea târziu? Dacă deja ştiu despre ce e vorba?

Marcus îşi ia privirea de la unghii şi îşi mijeşte ochii negri. Înfăţişarea lui e mult mai cumplită decât ar putea s-o aibă Tobias vreodată, cu toate că are ochii tatălui său.

— Nu se poate.

— N-ai de unde să ştii asta.

— De fapt, am, fiindcă am văzut ce li se întâmplă oamenilor când aud adevărul. Arată de parcă au uitat ce căutau şi bântuie prin jur, încercând să-şi amintească.

Simt cum un fior rece îşi face loc pe şira spinării şi coboară prin braţe, făcându-mi pielea ca de găină.

— Ştiu că Jeanine a hotărât să omoare o jumătate din facţiune pentru a le fura, astfel încât probabil că sunt incredibil de importante, îi spun.

Mă opresc. Mai ştiu şi altceva, dar abia acum mi-am dat seama. Chiar înainte să o atac pe Jeanine, ea a spus: „Nu e vorba de tine. Nu e vorba de mine.” Iar *asta* înseamnă că prin ceea ce ea îmi făcea — încerca să descopere o simulare care să funcţioneze şi în cazul meu. Şi în cazul Divergenţilor.

— Ştiu că are legătură cu Divergenţii, izbucnesc eu. Ştiu că informaţiile sunt legate de ceea ce există dincolo de îngrăditură.

— Asta nu e totuna cu a şti ce e dincolo de îngrăditură.

— Păi, ai de gând să-mi spui sau ai de gând să mi-o fluturi pe la nas, aşteptând ca eu să sar şi s-o apuc?

— N-am venit aici pentru o ceartă care dovedeşte slăbiciune. Şi nu, n-am de gând să-ţi spun, dar nu fiindcă nu vreau, ci fiindcă habar n-am cum să ţi-o descriu. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

În timp ce vorbeşte, observ cum lumina soarelui se face din ce în ce mai portocalie şi aruncă umbre întunecate peste chipul lui.

— S-ar putea ca Tobias să aibă dreptate, îi spun. Îţi *place* să fii singurul care ştie. Îţi place că eu nu ştiu. Te face să te simţi important. De asta nu-mi spui, nu pentru că e de nedescris.

— Nu e adevărat.

— Şi eu de ce ar trebui să cred asta?

Marcus se uită lung, iar eu îi întorc privirea.

— Cu o săptămână înainte de atacul simulat, liderii Abnegaţiei au decis că era timpul să dezvăluie informaţiile pentru ca toată lumea să fie la curent. *Toată lumea* din oraş. Ziua în care am intenţionat să le dezvăluim a fost cu aproximaţie la şapte zile după atacul simulat. În mod evident, n-am putut să procedăm aşa.

— Ea n-a vrut ca voi să dezvăluiţi ce era dincolo de îngrăditură? De ce nu? Şi, în primul rând, cum de ea ştia despre asta? Parcă spuneai că numai liderii Abnegaţiei ştiau.

— Noi nu suntem *de-aici*, Beatrice. Cu toţii am fost plasaţi aici cu un anume scop. Cu ceva timp în urmă, am fost obligaţi să ne înrolăm pentru a ajuta Erudiţia să realizeze acel scop, dar până la urmă, toate au luat-o razna din cauza lui Jeanine. Deoarece ea nu doreşte să facă ceea ce ar trebui să facem. Mai curând ar recurge la crimă.

Plasaţi aici.

Îmi simt creierul bâzâind din pricina informaţiilor. Mă apuc de marginea băncii pe care stau.

— Şi ce ar trebui să facem? îl întreb cu o voce aproape şoptită.

— Ţi-am spus destule cât să te conving că nu sunt mincinos. Cât priveşte restul, chiar nu mă simt în stare să-ţi

explic. Ţi-am spus cât ţi-am spus, întrucât situaţia a devenit cumplită.

Cumplită. Brusc, înţeleg problema. Planul celor fără facţiune de a distruge nu numai figurile importante din Erudiţie, ci şi toate datele pe care aceştia le au. Ei vor aduce totul la acelaşi nivel. N-am crezut niciodată că acel plan era bun, dar ştiam că puteam să ne revenim, întrucât Erudiţii încă ar fi *cunoscut* informaţiile importante, chiar dacă n-ar mai fi avut datele. Dar asta e ceva ce nici măcar cei mai inteligenţi Erudiţi nu cunosc; ceva ce, dacă totul este distrus, nu vom putea reproduce.

— Dacă te ajut, îl trădez pe Tobias. Îl voi pierde.

Simt un nod în gât.

— Deci trebuie să-mi dai un bun motiv.

— Altul faţă de binele tuturor celor din societatea noastră? Marcus strâmbă din nas, dezgustat. Nu e suficient pentru tine?

— Societatea noastră este fărâmiţată. Deci nu, nu e.

Marcus oftează.

— E adevărat, părinţii tăi au murit pentru *tine*. Dar motivul pentru care mama ta se afla în sediul Abnegaţiei în seara în care tu aproape că ai fost executată n-a fost salvarea ta. Nu ştia că eşti acolo. Ea încerca să recupereze fişierul de la Jeanine. Şi când a auzit că erai gata să mori, a alergat să te salveze, şi a lăsat fişierul în mâinile lui Jeanine.

— Nu asta mi-a spus ea, îi zic pe un ton aprins.

— Minţea. Pentru c-a fost nevoită s-o facă. Dar, Beatrice, ceea ce vreau să spun… ceea ce vreau să spun e că mama ta ştia că probabil nu va ieşi vie din sediul Abnegaţiei, dar trebuia să încerce. Acest fişier era ceva pentru care ea era dispusă să moară. Pricepi?

Cei din Abnegaţie sunt dispuşi să moară pentru orice persoană, prieten sau duşman, dacă situaţia o cere. De asta probabil că nu li se pare dificil să supravieţuiască în situaţii în care le este ameninţată viaţa. Dar există mult prea puţine *lucruri* pentru care sunt dispuşi să moară. Nu prea pun preţ pe multe lucruri din viaţa reală.

Deci dacă el îmi spune adevărul, şi mama chiar era dispusă să moară pentru ca aceste informaţii să devină publice, aş face aproape orice pentru a atinge scopul pe care ea n-a reuşit să-l atingă.

— Tu încerci să mă manipulezi. Nu-i aşa?

— Presupun, îmi spune el, pe măsură ce întunericul îi cuprinde ochii asemenea unei ape întunecate, că asta e ceva ce tu trebuie să decizi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Nu mă grăbesc să mă întorc la casa familiei Eaton, şi încerc să-mi amintesc ce mi-a spus mama când m-a salvat din bazin în timpul atacului simulat. Ceva despre faptul că urmărise trenurile încă de când începuseră atacurile. „N-am ştiut ce urmează să fac când te-am găsit. Dar în permanenţă intenţia mea a fost să te salvez.”

Însă când încerc să-mi amintesc vocea ei, aceasta sună diferit. „N-am ştiut ce urmează să fac când te-am găsit.” Însemnând: N-am ştiut cum să te salvez şi pe tine şi fişierul. Dar în permanenţă intenţia mea a fost să te salvez.

Clatin din cap. Oare aşa a spus-o? Sau îmi manipulez propriile amintiri din pricina celor spuse de Marcus? N-am cum să aflu. Tot ce pot să fac este să hotărăsc dacă să am încredere în Marcus sau nu.

Şi chiar dacă el a înfăptuit lucruri crude, rele, societatea noastră nu este împărţită în „buni” şi „răi”. Cruzimea nu face ca o persoană să fie nesinceră, în acelaşi fel în care curajul nu face o persoană să fie amabilă. Marcus nu e bun sau rău, ci amândouă.

Ei bine, probabil că e mai mult rău decât bun.

Dar asta nu înseamnă că el minte.

Pe strada din faţa mea văd strălucirea portocalie a unui foc. Alarmată, merg mai repede şi observ că focul se ridică din nişte cazane mari din metal, de înălţimea unui om, puse pe trotuar. Neînfricaţii şi cei fără facţiune s-au adunat printre ele, stând separaţi unii de ceilalţi. Şi în faţa lor stau Evelyn, Harrison, Tori şi Tobias.

Îi zăresc pe Christina, Uriah, Lynn, Zeke şi Shauna în dreapta grupului de Neînfricaţi şi mă duc lângă ei.

— Unde-ai fost? mă întreabă Christina. Te-am căutat peste tot.

— M-am dus să mă plimb. Dar ce se întâmplă?

— Ne vor dezvălui în sfârşit planul atacului, răspunde Uriah, părând nerăbdător.

— Ah! spun eu.

Evelyn ridică mâinile cu palmele în sus, şi cei fără facţiune tac. Sunt mai bine antrenaţi decât Neînfricaţii ale căror voci se mai aud timp de vreo treizeci de secunde.

— În ultimele săptămâni, am încropit un plan pentru a lupta cu Erudiţii, spune Evelyn, vocea ei gravă fiind auzită de toată lumea. Şi acum că am terminat, am vrea să vi-l împărtăşim.

Evelyn dă din cap spre Tori, care începe expunerea.

— Strategia noastră nu e amănunţită, ci e în linii mari. N-avem cum să ştim care dintre Erudiţi o sprijină pe Jeanine şi care nu. Prin urmare, e mai sigur să presupunem că toţi cei care n-o sprijină au părăsit deja sediul Erudiţiei.

— Cu toţii ştim că puterea Erudiţiei nu stă în oameni, ci în informaţie, spune Evelyn. Atâta timp cât ei încă mai posedă acele informaţii, noi nu ne vom fi eliberat niciodată de ei, mai ales când mulţi dintre noi sunt conectaţi pentru simulări. De prea mult timp, ei au folosit informaţiile pentru a ne controla şi pentru a ne avea la degetul mic.

Un strigăt, iscat printre cei fără facţiune şi care se răspândeşte şi printre Neînfricaţi, se ridică din mulţime ca şi când am fi cu toţii părţi ale aceluiaşi organism, urmând comenzile unui singur creier. Dar nu sunt sigură de ceea ce gândesc sau de ceea ce simt. Există o parte din mine care strigă — cerând zgomotos distrugerea tuturor Erudiţilor şi a tot ceea ce le este drag lor. Mă uit la Tobias. Expresia lui e neutră, şi stă în spatele focului, unde e greu de observat. Mă întreb ce părere are despre asta.

— Regret să vă spun că cei dintre voi care au fost împuşcaţi cu transmiţători ai simulării vor trebui să rămână aici, spune Tori, fiindcă în orice moment aţi putea fi activaţi drept armă a Erudiţiei.

Se aud câteva strigăte de protest, dar nimeni nu pare câtuşi de puţin surprins. Probabil că ştiu prea bine ce poate face Jeanine cu simulările ei.

Lynn mârâie şi îl priveşte pe Uriah.

— Noi va trebui să *rămânem*?

— *Voi* veţi rămâne, îi răspunde el.

— Dar şi tu ai fost împuşcat, îi spune ea. Am văzut eu.

— Sunt Divergent, îţi aminteşti? îi spune el.

Lynn îşi dă ochii peste cap, iar el continuă grăbit, probabil evitând să audă iar teoria conspiraţiei Divergente.

— Oricum, pariez că nimeni nu va verifica, şi ce şanse sunt ca ea să vă activeze taman pe voi dacă ştie că toţi ceilalţi care au transmiţătorii simulării rămân în urmă?

Lynn se încruntă gândindu-se la asta. Dar pare mult mai veselă — pe cât de veselă poate fi Lynn — când Tori îşi reia cuvântarea.

— Restul ne vom împărţi în grupe mixte de Neînfricaţi şi de fără facţiune, spune Tori. Un singur grup mare va încerca să pătrundă în sediul Erudiţiei, croindu-şi drum prin clădire, eliminând influenţa Erudită. Altele, mai mici, vor urca imediat la etajele superioare ale clădirii, pentru a-i elimina pe anumiţi oficiali importanţi ai Erudiţiei. În seara asta veţi primi însărcinările de grup.

— Atacul va avea loc de azi în trei zile, zice Evelyn. Pregătiţi-vă! Va fi periculos şi dificil. Dar cei fără facţiune sunt obişnuiţi cu dificultăţile…

Auzind acestea, cei fără facţiune chiuie şi eu îmi amintesc că noi, Neînfricaţii, suntem aceiaşi oameni care, cu numai câteva săptămâni în urmă, îi criticam pe cei din Abnegaţie pentru că le dădeau alimente şi alte lucruri necesare celor fără facţiune. Cum de am uitat aşa de uşor?

— Iar cei Neînfricaţi sunt familiarizaţi cu pericolul…

În jurul meu, toţi îşi ridică pumnii în aer şi strigă. Le simt vocile în minte şi flacăra triumfului în piept, ceea ce mă face să vreau să mă alătur lor. Expresia de pe chipul lui Evelyn e prea indiferentă pentru cineva care susţine un discurs plin de zel. Chipul ei pare o mască.

— Jos cu Erudiţii! strigă Tori, şi toată lumea repetă, vocile reunind-se, indiferent de facţiunea căreia îi aparţin.

Avem acelaşi duşman, dar asta ne face oare să fim prieteni?

Remarc că Tobias nu se alătură incantaţiei, şi nici Christina.

— Asta nu mi se pare corect, spune ea.

— Ce vrei să spui? o întreabă Lynn, în timp ce în jurul nostru se aud tot mai multe voci. Nu-ţi aminteşti ce ne-au făcut? Că ne-au supus minţile unei simulări şi ne-au obligat să împuşcăm oameni fără ca măcar să fim conştienţi de asta? Să-i omorâm pe toţi liderii Abnegaţiei?

— Da, zice Christina. Doar că... invadarea unui sediu al unei facţiuni şi uciderea tuturor nu e exact ceea ce le-au făcut şi Erudiţii celor din Abnegaţie?

— Asta e altceva. Ăsta nu e un atac din senin, din iarbă verde, neprovocat, zice Lynn, încruntându-se spre ea.

— Da, zice Christina. Da, ştiu.

Se uită la mine. Eu nu spun nimic. Ea are dreptate — nu pare corect.

Pornesc spre casa Eaton în căutare de linişte.

Deschid uşa din faţă şi urc la etaj. Când ajung în fosta cameră a lui Tobias, mă aşez pe pat şi privesc pe fereastră spre locul unde cei fără facţiune şi Neînfricaţii sunt adunaţi în jurul focurilor, râzând şi vorbind. Dar nu sunt amestecaţi laolaltă; există în continuare o separare inconfortabilă între ei, cei fără facţiune de o parte, iar Neînfricaţii de cealaltă.

Lângă unul dintre focuri îi văd pe Lynn, Uriah şi Christina. Uriah îşi trece mâna pe deasupra focului, însă suficient de repede pentru a nu se arde. Cu chipul contorsionat de mâhnire, zâmbetul lui seamănă mai degrabă cu o grimasă.

După câteva minute, aud paşi pe scări, şi Tobias intră în cameră şi se descalţă la uşă.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă el.

— Nimic, zău, îi răspund eu. Pur şi simplu meditam. Sunt surprinsă că cei fără facţiune au fost de acord atât de uşor să colaboreze cu Neînfricaţii. Nu că Neînfricaţii ar fi fost vreodată amabili cu ei.

Stă între mine şi fereastră şi se apleacă spre rama geamului.

— Nu e o alianţă firească, nu-i aşa? spune el. Dar avem acelaşi ţel.

— Deocamdată, îi spun. Dar ce se va întâmpla când ţelurile se vor schimba? Cei fără facţiune vor să se descotorosească de facţiuni, iar Neînfricaţii nu.

Tobias strânge din buze. Deodată, îmi amintesc de Marcus şi Johanna plimbându-se prin livadă — şi Marcus avea aceeaşi expresie când îi ascundea ceva.

Oare Tobias a moştenit expresia de la tatăl lui? Sau înseamnă altceva?

— Tu eşti în grupul meu, îmi spune el. În timpul atacului. Sper că nu te deranjează. Noi va trebui să deschidem drumul spre camerele de control.

Atacul. Dacă iau parte la atac, nu mai pot să mă duc după informaţiile pe care le-a furat Jeanine de la Abnegaţie. Trebuie să aleg una din două.

Tobias a spus că a avea de-a face cu Erudiţii e mai important decât a afla adevărul. Şi dacă nu le-ar fi promis celor fără facţiune controlul asupra tuturor datelor Erudiţilor, poate că ar fi avut dreptate. Dar n-am de-ales. Trebuie să-l ajut pe Marcus, dacă există fie şi măcar o singură şansă ca el să spună adevărul. Trebuie să lucrez împotriva oamenilor pe care îi iubesc cel mai mult.

Iar acum, trebuie să mint.

Îmi împreunez mâinile.

— Ce este? mă întreabă el.

— Încă nu pot trage cu o armă. Mă uit la el. Şi după ce s-a întâmplat în sediul Erudiţiei... Îmi dreg vocea. Nu mi se mai pare atât de atrăgător să-mi risc viaţa.

— Tris! Mă mângâie pe obraji cu vârful degetelor. Nu trebuie să mergi.

— Nu vreau să par laşă.

— Hei! Îşi pune o mână pe gâtul meu. O simt rece pe piele. Mă priveşte hotărât. Tu ai făcut mult mai multe pentru această facţiune decât oricare altă persoană. Tu...

Oftează şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Rămâi aici! Trebuie să te vindeci.

Mă sărută, iar eu simt că mă prăbuşesc din nou, începând cu cele mai profunde părţi din mine. El crede că eu voi fi aici, dar de fapt voi lucra împotriva lui, colaborând cu tatăl său pe care el îl dispreţuieşte. Această minciună...

această minciună e cea mai rea pe care am spus-o vreodată. Nu voi putea niciodată să mi-o retrag.

Când ne despărţim, mă tem că va auzi cum respir tremurat, aşa că mă întorc spre fereastră.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

— O, da! chiar arăţi ca o amărâtă care cântă la banjo, îmi spune Christina.

— Zău?

— Nu. De fapt, câtuşi de puţin. Doar… Dă-mi voie să rezolv eu, bine?

Cotrobăie în geanta ei timp de câteva secunde, şi scoate o cutioară. În ea are tuburi de diferite mărimi şi borcănaşe pe care le recunosc ca fiind pentru machiaj, dar n-aş şti ce să fac cu ele.

Ne aflăm în casa părinţilor mei. A fost singurul loc la care m-am putut gândi potrivit pentru a mă duce să mă pregătesc. Christina n-are rezerve în legătură cu scormonitul — deja a găsit două manuale îndesate între şifonier şi perete, dovada înclinaţiilor Erudite ale lui Caleb.

— Fă-mă să pricep! Ai plecat de la sediul Neînfricaţilor pentru a te pregăti de război… şi ţi-ai luat trusa de machiaj cu tine?

— Da! M-am gândit că le-ar fi mai greu trădătorilor Neînfricaţi să mă împuşte dacă ar vedea cât de mortal de atrăgătoare sunt, spune ea, ridicând o sprânceană. Stai liniştită!

Scoate capacul unui tub negru de mărimea unuia dintre degetele mele, lăsând la vedere un baton roşu. Evident, ruj. Mă dă cu el pe buze până când acestea sunt suficient de colorate.

— Ţi-a povestit cineva vreodată despre miracolul pensetei? mă întreabă ea, ţinând o pensetă în mână.

— Ia asta de lângă mine!

— Bine. Oftează. Aş scoate fardul de obraji, dar sunt aproape sigură că nu e culoarea potrivită pentru tine.

— Şocant, dacă ne gândim că avem aceeaşi culoare a tenului.

— Ha, ha, zice ea.

Când plecăm, am buze roşii şi gene întoarse, şi port o rochie de un roşu strălucitor. Şi în dosul genunchiului am un cuţit prins cu o curea. Toate astea chiar au noimă.

— Unde ne întâlnim cu Marcus, Distrugătorul de Vieţi? întreabă Christina.

Ea e îmbrăcată în galbenul Prieteniei, care străluceşte intens pe pielea ei.

Râd.

— În spatele sediului Abnegaţiei.

Mergem pe trotuar în întuneric. În acest moment, toţi ceilalţi ar trebui să se afle la cină — m-am asigurat că aşa se va întâmpla —, dar în caz că dăm peste cineva, avem jachete negre pentru a ne camufla cea mai mare parte din hainele Prieteniei. Din obişnuinţă, sar peste o crăpătură din mijlocul trotuarului.

— Unde vă duceţi voi două? întreabă vocea lui Peter.

Privesc peste umăr. El stă pe trotuar, în spatele nostru. Mă întreb de când e acolo.

— Tu de ce nu eşti la cină cu grupul tău de atac? îl întreb.

— N-am niciunul.

Îşi atinge braţul în care l-am împuşcat.

— Sunt rănit.

— Da, bine, aşa e! spune Christina.

— Păi, nu vreau să mă duc la luptă cu o grămadă de oameni fără facţiune, spune el, iar ochii verzi îi strălucesc. Deci am de gând să rămân aici.

— Ca un laş, îi spune Christina, cu buzele ţuguiate de dezgust. Lasă-i pe toţi ceilalţi să cureţe mizeria după tine.

— Da! zice el, cu un soi de chicot maliţios. Bate din palme. Moarte plăcută!

Traversează strada fluierând şi se îndreaptă în direcţia opusă.

— Ei bine, i-am distras atenţia, spune ea. Nu ne-a întrebat iar încotro ne ducem.

— Mda. Bine. Îmi dreg vocea. Deci, acest plan. E cam prostesc, nu-i aşa?

— Nu e… *prostesc*.

— Ei, hai. E prostesc să te încrezi în Marcus Eaton. Să încerci să treci de Neînfricaţii de lângă îngrăditură e prostesc. Să fii împotriva Neînfricaţilor şi a celor fără facţiune e prostesc. Toate trei combinate constituie… un gen diferit de prostie despre care omenirea n-a mai auzit.

— Din nefericire, asta constituie de asemenea cel mai bun, şi singurul plan pe care-l avem, pune ea punctul pe i. Dacă vrem ca toată lumea să cunoască adevărul.

Îi încredinţasem Christinei misiunea când urma să mor, aşa încât ar fi părut prostesc să n-am încredere în ea acum. Am fost îngrijorată că ea nu va dori să vină cu mine, dar am uitat de unde venea Christina: din Candoare, unde căutarea adevărului este mai importantă decât orice altceva. O fi ea acum Neînfricată, dar dacă există un lucru pe care l-am învăţat în tot acest răstimp este că niciodată nu ne lăsăm în urmă fostele facţiuni.

— Deci ăsta-i locul unde-ai crescut. Ţi-a plăcut aici? Se încruntă. Cred că nu ţi-a plăcut, de vreme ce ai vrut să pleci.

În timp ce mergem, soarele se apropie de orizont. N-am putut să mă obişnuiesc niciodată cu lumina serii, deoarece făcea ca totul din sectorul Abnegaţiei să pară mult mai palid decât este în realitate, dar acum găsesc cenuşiul ca fiind alinător.

— Mi-au plăcut unele lucruri şi mi-au displăcut altele, îi spun eu. Şi au existat unele lucruri pe care n-am ştiu că le-am avut până când nu le-am pierdut.

Ajungem la sediul Abnegaţiei, şi faţada e doar un dreptunghi de ciment ca al oricărei alte clădiri din sectorul Abnegaţiei. Mi-ar plăcea să intru în sala de întrunire şi să mă bucur de mirosul lemnului vechi, dar n-avem timp. Ne strecurăm pe aleea de lângă clădire şi mergem în spate, unde Marcus ne-a spus că ne va aştepta.

O camionetă de culoare albastră aşteaptă acolo, cu motorul pornit. Marcus e la volan. O las pe Christina să treacă înaintea mea, astfel încât ea să fie cea care să stea pe locul din mijloc. Nu vreau să stau aproape de el, dacă pot să evit acest lucru. Am senzaţia că dacă-l urăsc în timp

ce colaborăm, asta îmi va uşura întrucâtva sentimentul dat de faptul că l-am trădat pe Tobias.

N-ai avut altă opţiune, îmi spun în gând. *Nu există o altă cale*.

Cu asta în minte, închid portiera şi mă uit după centura de siguranţă. Găsesc doar un capăt destrămat al acesteia şi o cataramă stricată.

— Unde-ai găsit gunoiul ăsta? întreabă Christina.

— Am furat-o de la cei fără facţiune. Ei le repară. N-a fost uşor să o fac să pornească. Mai bine ascundeţi jachetele alea, fetelor.

Fac ghem jachetele şi le arunc pe geamul pe jumătate deschis. Marcus introduce schimbătorul în *D*[3], iar maşina cârâie. Într-un fel mă aştept să nu pornească atunci când el apasă pedala de acceleraţie, dar, totuşi, aceasta se pune în mişcare.

Din câte îmi amintesc, de la sectorul Abnegaţiei până la sediul Prieteniei drumul durează o oră, şi e nevoie de un şofer priceput. Marcus o ia pe una dintre arterele principale de circulaţie şi apasă acceleraţia până la fund. Înaintăm cu viteză, evitând în ultima secundă o gaură din carosabil. Mă ţin bine cu mâinile de bord.

— Beatrice, relaxează-te! îmi spune Marcus. Nu e prima maşină pe care o conduc.

— Şi eu am mai făcut o mulţime de lucruri, dar asta nu înseamnă că mă pricep la toate.

Marcus zâmbeşte şi smuceşte camioneta la stânga, astfel încât să nu ne izbim de un semn de circulaţie căzut.

Christina chiuie când trecem peste un alt bolovan, ca şi când s-ar distra de minune.

— Un tip diferit de prostie, da? întreabă ea, pe un ton destul de ridicat pentru a putea acoperi şuieratul vântului din cabină.

Mă prind de scaunul pe care stau şi încerc să nu mă gândesc la ce am mâncat la cină.

---

[3] La cutia de viteze automată, *D* vine de la *drive* (a conduce, a porni) (n. tr.).

* * *

Când ajungem la îngrăditură, îi vedem pe Neînfricaţi stând în lumina farurilor, blocând poarta. Banderolele albastre le strălucesc în contrast cu restul hainelor. Încerc să afişez o expresie plăcută. Nu voi reuşi să-i păcălesc să creadă că sunt din Prietenie dacă stau încruntată.

De portiera lui Marcus se apropie un bărbat cu pielea măslinie, care are în mână o armă. Mai întâi îl luminează cu o lanternă pe Marcus, pe Christina, şi apoi pe mine. Eu mijesc ochii când lumina ajunge pe faţa mea, şi mă forţez să-i zâmbesc, ca şi când faptul că mi-a băgat lumina în ochi nu m-ar deranja, iar arma îndreptată spre capul meu nici atât.

Cei din Prietenie trebuie să fie nebuni dacă aşa gândesc cu adevărat. Sau poate că au mâncat prea mult din pâinea aia.

— Deci, spune-mi, îi cere bărbatul. Ce caută un membru al Abnegaţiei într-o camionetă însoţit de două fete din Prietenie?

— Fetele s-au oferit voluntare să aducă provizii în oraş, spune Marcus, iar eu m-am oferit să le însoţesc, astfel încât să fie în siguranţă.

— De asemenea, noi nu ştim să conducem, spune Christina zâmbind. Tata a încercat să mă înveţe acum câţiva ani, dar tot încurcam pedala de acceleraţie cu cea de frână, şi vă puteţi imagina ce dezastru a fost. Oricum, *chiar* a fost drăguţ din partea lui Joshua că s-a oferit să ne ia, căci altminteri ar fi durat o veşnicie, iar cutiile sunt *atât* de grele…

Bărbatul Neînfricat ridică mâna.

— OK, am priceput.

— A, sigur, îmi pare rău! Christina chicoteşte. Am crezut de cuviinţă să vă explic, căci păreaţi atât de încurcat, şi nu e de mirare, căci de câte ori întâlneşti aşa ceva…

— Bine, bine, spune bărbatul. Şi intenţionaţi să vă întoarceţi în oraş?

— Nu prea curând, spune Marcus.

— Bine. Daţi-i drumul, atunci!

Face un semn din cap spre ceilalţi Neînfricaţi aflaţi lângă poartă. Unul dintre ei apasă câteva taste, iar poartă glisează, deschizându-se pentru ca noi să putem trece. Marcus dă din cap spre paznicul care ne-a lăsat să ieşim şi conduce pe cărarea bătătorită spre sediul Prieteniei. În lumina farurilor se văd urme de cauciucuri şi iarba din prerie şi insectele care zboară peste tot. În întunericul din dreapta văd licurici zburând într-un ritm asemănător bătăii unei inimi.

După câteva secunde, Marcus se uită urât la Christina.

— Ce naiba a fost *asta*?

— Neînfricaţii nu urăsc nimic mai mult decât o pălăvrăgeală veselă a celor din Prietenie, spune Christina, ridicând din umeri. Mi-am imaginat că dacă el se irită, asta îi va distrage atenţia şi ne va lăsa să trecem.

Îi zâmbesc larg.

— Eşti un *geniu*.

— Ştiu.

Îşi dă capul pe spate de parcă şi-ar arunca părul peste umeri, numai că părul ei nu e suficient de lung pentru această mişcare.

— Doar că, zice Marcus, Joshua nu este un nume întâlnit în Abnegaţie.

— Mă rog. De parcă ar şti cineva diferenţa.

În faţă, văd strălucirea sediului Prieteniei, grupul familiar de clădiri din lemn cu sera din centru. Trecem cu maşina prin livada de meri. Aerul miroase a pământ cald.

Îmi amintesc din nou de mama întinzându-se să culeagă un măr din această livadă, cu ani în urmă, când am venit să-i ajutăm pe cei din Prietenie să culeagă recoltele. Simt un junghi de durere în piept, dar amintirea nu mă copleşeşte aşa cum a făcut-o acum câteva săptămâni. Poate fiindcă sunt într-o misiune pentru a o onora. Sau poate că sunt prea temătoare în legătură cu ce urmează pentru a jeli corespunzător. Dar ceva s-a schimbat.

Marcus parchează camioneta în spatele uneia dintre barăcile de dormit. Pentru prima dată observ că în contact nu există nicio cheie.

— Cum ai reuşit s-o porneşti? îl întreb.

— Tata m-a învăţat multe lucruri despre mecanisme şi calculatoare, îmi răspunde el. Cunoştinţe pe care la rândul meu i le-am transmis lui Tobias. Doar n-ai crezut că el aflase toate lucrurile de unul singur, nu-i aşa?

— De fapt, da, aşa am crezut.

Deschid portiera şi cobor din camionetă. Iarba îmi mângâie degetele de la picioare şi gambele. Christina merge în dreapta mea. Îşi ţine capul dat pe spate.

— E aşa de diferit aici, spune ea. Aproape că ai putea uita ce se întâmplă *acolo*.

Arată cu degetul mare spre oraş.

— Şi adesea ei chiar uită, îi spun.

— Şi totuşi, ei ştiu ce e dincolo de oraş, nu-i aşa? întreabă ea.

— Ei ştiu la fel de mult cât ştiu şi patrulele Neînfricate, îi spune Marcus. Şi anume că lumea de dincolo e necunoscută şi că e potenţial periculoasă.

— De unde ştii ce ştiu ei? întreb eu.

— Deoarece asta e ceea ce noi le-am spus, îmi răspunde el, şi se îndreaptă spre seră.

Fac schimb de priviri cu Christina. Apoi alergăm pentru a-l ajunge din urmă.

— Ce înseamnă *asta*?

— Când ţi se încredinţează toate informaţiile, trebuie să hotărăşti cât de mult ar trebui să ştie ceilalţi, spune Marcus. Liderii Abnegaţiei le-au spus ceea ce a trebuit să le spunem noi. Acum, să sperăm că Johanna se ţine de obiceiurile ei fireşti. La ora asta, de regulă, ea e în seră.

El deschide uşa serei. Aerul e la fel de dens cum era şi când am fost eu ultima dată aici, dar acum este şi ceţos. Umezeala îmi răcoreşte obrajii.

— Uau! spune Christina.

Încăperea este luminată de lună, astfel încât e dificil să distingi plantele de copaci şi de structurile făcute de mâna

omului. În timp ce-mi croiesc drum spre marginea exterioară a încăperii, frunzele îmi ating faţa. Şi apoi o văd pe Johanna, ghemuită lângă un tufiş, ţine în mâini un vas, culege ceva ce pare a fi zmeură. Are părul prins la spate, astfel încât îi zăresc cicatricea.

— Domnişoară Prior, n-am crezut c-o să te mai văd vreodată pe-aici, spune ea.

— Asta fiindcă ai presupus că am murit? o întreb.

— Întotdeauna mă aştept ca toţi cei care trăiesc cu arma să moară din pricina ei. Adesea sunt plăcut surprinsă.

Lasă vasul pe genunchi şi mă priveşte.

— Deşi sunt convinsă că nu te-ai întors aici fiindcă ţi-a plăcut.

— Nu, îi spun. Am venit pentru altceva.

— În regulă, spune ea, ridicându-se. Hai să vorbim!

Duce vasul spre centrul încăperii, acolo unde se ţin întrunirile Prieteniei. O urmăm pe rădăcinile de copac, unde ea se aşază şi îmi întinde vasul cu zmeură. Iau o mână plină şi îi dau vasul Christinei.

— Johanna, ea e Christina, spune Marcus. O Neînfricată născută în Candoare.

— Bine ai venit la sediul Prieteniei, Christina!

Johanna zâmbeşte cu subînţeles. Pare ciudat ca două persoane născute în Candoare să ajungă în două locuri atât de diferite: Neînfricare şi Prietenie.

— Spune-mi, Marcus, zice Johanna. De ce ai venit în vizită?

— Cred că Beatrice ar trebui să-ţi răspundă, spune el. Eu am fost doar transportatorul.

Fără să întrebe nimic, îşi mută privirea asupra mea, dar îmi dau seama după atenţia cu care se uită că ar fi preferat mai degrabă să vorbească cu Marcus. Dacă aş întrebat-o, ar nega, dar sunt aproape sigură că Johanna Reyes mă urăşte.

— Ăăă.., încep eu.

N-aş putea spune că e cel mai strălucit cuvânt de deschidere. Îmi şterg palmele de cămaşă.

— Lucrurile s-au înrăutăţit.

Cuvintele se revarsă, fără fineţuri sau sofisticare. Îi explic că Neînfricaţii s-au aliat cu cei fără facţiune şi că ei plănuiesc să-i distrugă pe toţi Erudiţii, lăsându-ne fără una dintre cele două facţiuni esenţiale. Îi spun că există informaţii importante la sediul Erudiţiei, în plus faţă de toate cunoştinţele pe care le posedă, şi că acelea trebuie în mod special recuperate. Când termin, îmi dau seama că nu i-am explicat ce are asta de-a face cu ea sau cu facţiunea ei, dar nu ştiu cum să i-o spun.

— Beatrice, sunt nelămurită, îmi spune ea. Şi mai precis, ce-ai vrea să facem noi?

— N-am venit aici să-ţi cer ajutorul, îi spun. Am crezut că tu ar trebui să ştii că o mulţime de oameni vor muri, şi asta chiar foarte curând. Şi ştiu că nu vei dori să stai aici şi să nu faci nimic în timp ce toate astea se întâmplă, chiar dacă unii din facţiunea ta aşa vor proceda.

Ea priveşte în jos, gura schimonosită trădând faptul că am apreciat corect.

— De asemenea, am vrut să te întreb dacă am putea vorbi cu Erudiţii care sunt aici în siguranţă, îi spun eu. Ştiu că sunt ascunşi, dar am nevoie să ajung la ei.

— Şi ce intenţionezi să faci? mă întreabă ea.

— Să-i împuşc, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Asta nu-i amuzant.

Oftez.

— Iartă-mă! Am nevoie de informaţii. Asta e tot.

— Ei bine, va trebui să aştepţi până mâine, îmi spune Johanna. Puteţi dormi aici.

* * *

Adorm de îndată ce pun capul pe pernă, dar mă trezesc mai devreme decât am plănuit. Îmi pot da seama după strălucirea de lângă linia orizonului că soarele e pe cale să răsară.

Christina doarme în patul de vizavi, cu faţa lipită de saltea şi cu perna pusă peste cap. Între noi se găseşte un scrin cu un lampadar deasupra. Podeaua din scânduri

scârţâie indiferent unde calci. Iar pe peretele din stânga există o oglindă, pusă la întâmplare. Numai cei din Abnegaţie refuză să aibă oglinzi. Încă simt cum mă cuprinde groaza ori de câte ori remarc una la vedere.

Mă îmbrac, fără să-mi bat capul să păstrez liniştea — nici măcar cinci sute de Neînfricaţi care tropăie n-o pot trezi pe Christina când doarme adânc, deşi o şoaptă Erudită ar putea. Are această ciudăţenie.

Ies din clădire în timp ce soarele se strecoară printre două crengi şi văd un mic grup de membri ai Prieteniei adunaţi lângă livadă. Mă apropii să văd ce fac.

Stau în cerc, cu mâinile împreunate. Jumătate dintre ei sunt adolescenţi, iar cealaltă jumătate sunt adulţi. Cea care vorbeşte este o femeie cu părul împletit, care e şi cea mai în vârstă dintre toţi.

— Noi credem într-un Dumnezeu care ne oferă pacea şi care o preţuieşte, spune ea. Aşa că şi noi ne oferim unii altora pacea şi o preţuim.

Eu n-aş considera-o o aluzie, spre deosebire de cei din Prietenie. Încep cu toţii să se mişte deodată, găsind pe cineva dincolo de cerc şi împreunându-şi mâinile cu aceştia. Când şi-au găsit cu toţii o pereche, rămân aşa timp de câteva secunde, privindu-se. Unii dintre ei murmură o frază, alţii zâmbesc, ceilalţi rămân tăcuţi şi liniştiţi. Apoi se despart şi se îndreaptă către altcineva, îndeplinind iarăşi aceeaşi serie de mişcări.

N-am mai văzut niciodată până acum o ceremonie religioasă a Prieteniei. Cunosc doar religia facţiunii părinţilor mei, la care o parte din mine ţine, iar cealaltă o respinge ca fiind o prostie — rugăciunile de dinaintea cinei, întâlnirile săptămânale, actele din timpul ceremoniei religioase, versurile despre un Dumnezeu altruist. Asta este altceva, ceva misterios.

— Vino alături de noi! mă invită femeia cu părul cenuşiu.

Durează câteva secunde până să-mi dau seama că mi se adresează mie. Zâmbind, îmi face semn să vin.

— A, nu, îi spun eu. Eu doar...

— Vino! repetă ea, iar eu am senzaţia că n-am de-ales, şi înaintez, stând printre ei.

Mai întâi ea se apropie de mine, împreunându-şi mâinile cu ale mele. Are degetele uscate şi aspre, iar ochii ei îi caută pe ai mei, insistând, deşi mi se pare ciudat să-i susţin privirea.

Odată ce fac asta, efectul este imediat şi ciudat. Stau liniştită, şi fiecare parte din mine e calmă, ca şi când ar cântări mai mult decât până acum, doar că greutatea nu e neplăcută.

— Fie ca pacea Domnului să fie cu tine! spune ea, cu vocea ei joasă, chiar şi în mijlocul necazurilor.

— De ce ar fi? întreb eu moale, astfel încât nimeni altcineva să nu mă audă. După tot ce-am făcut…

— Nu e vorba de tine, îmi spune ea. Este un dar. Nu-l poţi câştiga, şi nici nu încetează să fie un dar.

Îmi dă drumul şi se duce spre altcineva, dar eu rămân cu mâna întinsă, singură. Vine altcineva şi mă ia de mână, dar mă retrag din grup, la început mergând încet, apoi alergând.

Alerg printre copaci cât de repede pot, şi nu mă opresc decât atunci când am senzaţia că plămânii o să-mi ia foc.

Îmi lipesc fruntea de trunchiul celui mai apropiat copac, cu toate că acesta îmi zgârie pielea, şi mă lupt să-mi opresc lacrimile.

* * *

Mai târziu, merg prin ploaia uşoară spre sera principală. Johanna a convocat o întrunire de urgenţă.

Stau cât de ascunsă pot în capătul încăperii, între două plante mari care sunt suspendate în soluţie minerală. Îmi ia câteva minute să o descopăr pe Christina, îmbrăcată în galbenul Prieteniei, stând în dreapta încăperii, dar e uşor să-l localizez pe Marcus, care stă cu Johanna pe rădăcinile uriaşului copac.

Johanna îşi ţine mâinile împreunate în faţă şi are părul prins la spate. Lovitura în urma căreia s-a ales cu cicatricea

i-a afectat de asemenea şi ochiul — pupila îi este atât de dilatată, încât îi acoperă irisul, iar ochiul stâng nu se mişcă odată cu cel drept. Îl urmăresc cum i se mişcă în timp ce ea scrutează mulţimea membrilor Prieteniei aflată în faţa ei.

Dar nu sunt numai membri ai Prieteniei. Există şi persoane cu păr tuns foarte scurt şi cu cocuri foarte strânse, care probabil că fac parte din Abnegaţie, şi câteva rânduri de oameni cu ochelari, care trebuie să fie Erudiţi. Printre ei se află şi Cara.

— Am primit un mesaj din oraş, zice Johanna, când toţi tac. Şi aş vrea să vi-l comunic şi vouă.

Trage de marginea cămăşii, apoi îşi împreunează mâinile în faţă. Pare emoţionată.

— Neînfricaţii s-au aliat cu cei fără facţiune, spune ea. Ei intenţionează să-i atace în două zile pe Erudiţi. Bătălia se va duce nu împotriva armatei formate din Erudiţi şi Neînfricaţi, ci împotriva nevinovaţilor din Erudiţie şi a cunoştinţelor pe care le-au acumulat muncind din greu.

Ea priveşte în jos, inspiră adânc şi continuă:

— Ştiu că noi nu recunoaştem niciun lider, aşa că n-am niciun drept să mă adresez vouă de parcă aş avea această calitate, spune ea, dar sper că mă veţi ierta, numai de data asta, dacă vă rog să ne reconsiderăm decizia anterioară de a rămâne neimplicaţi.

Se aud murmure. Nu seamănă cu murmurele Neînfricaţilor — sunt mai blânde, de parcă nişte păsări ar zbura din copaci.

— În pofida relaţiei noastre cu Erudiţia, noi ştim mai bine decât oricare altă facţiune cât de important este rolul lor în această societate, spune ea. Ei trebuie să fie apăraţi faţă de un măcel inutil, şi dacă nu pentru simplul motiv că sunt oameni, atunci pentru că nu putem supravieţui fără ei. Propun să intrăm în oraş, fără violenţă, ca apărători imparţiali ai păcii, pentru a combate în orice fel cu putinţă violenţa extremă, care, fără doar şi poate, se va întâmpla. Vă rog să vă spuneţi părerea despre asta.

Deasupra capetelor noastre, ploaia mătură panourile de sticlă. Johanna se aşază pe rădăcina unui copac pentru a

aştepta, dar cei din Prietenie nu încep imediat să discute aprins, aşa cum au făcut ultima dată când am fost aici. Şoapte, aproape imperceptibile din pricina ploii, se transformă în discuţii normale, iar eu aud câteva voci care le acoperă pe altele, aproape strigând, dar nu foarte tare.

Fiecare voce ridicată îmi stârneşte un junghi. Am asistat la multe certuri în viaţa mea, mai ales în ultimele două luni, dar niciuna nu m-a înspăimântat ca asta. Se presupune că cei din Prietenie nu se ceartă.

Mă hotărăsc să nu mai aştept. Mă deplasez de-a lungul marginii zonei de întrunire, strecurându-mă printre membrii Prieteniei care sunt în picioare, şi sărind peste mâinile şi picioarele întinse. Unii dintre ei se uită lung la mine — chiar dacă port o cămaşă roşie, tatuajele înşirate de-a lungul claviculei mele se văd la fel de bine şi de la distanţă.

Mă opresc lângă şirul de Erudiţi. Când mă apropii, Cara se ridică cu braţele încrucişate la piept.

— Ce cauţi aici? mă întreabă.

— Am venit să-i spun Johannei ce se-ntâmplă, îi răspund. Şi să cer ajutorul.

— Mie? mă întreabă ea. De ce…

— Nu *ţie*, îi răspund. Încerc să uit ce-a spus despre nasul meu, dar mi-e greu. Vouă tuturor. Şi am un plan de a salva o parte dintre datele facţiunii voastre, dar am nevoie de ajutorul vostru.

— De fapt, spune Christina, apărând din stânga mea, *noi* avem un plan.

Cara se uită când la mine, când la Christina.

— *Tu* vrei să-i ajuţi pe Erudiţi? întreabă ea. Nu mai înţeleg nimic.

— Tu ai vrut să-i ajuţi pe Neînfricaţi, îi spun. Crezi că eşti singura care nu execută orbeşte ceea ce îi spune facţiunea să facă?

— E vorba de a-ţi urma propriul model comportamental, zice Cara. La urma urmelor, să-i împuşti pe oamenii care-ţi stau în cale e o trăsătură Neînfricată.

Simt un nod în gât. Seamănă atât de mult cu fratele ei, chiar şi la cuta dintre sprâncene şi la şuviţele întunecate din părul ei, altminteri blond.

— Cara! spune Christina. Ne vei ajuta sau nu?

Cara oftează.

— Evident că da. Şi sunt sigură că şi ceilalţi o vor face. Haideţi să ne întâlnim în dormitorul Erudiţilor la sfârşitul întrunirii şi să ne spuneţi care este planul!

* * *

Întrunirea mai durează o oră. Dar ploaia s-a oprit, chiar dacă apa încă mai curge pe panourile de sticlă. Christina şi cu mine am stat aşezate lângă unul dintre pereţi, jucând un joc în care fiecare dintre noi încerca să-i prindă celeilalte degetul mare. Ea întotdeauna câştigă.

În cele din urmă, Johanna şi ceilalţi care au apărut ca lideri de discuţii stau în rând pe trei rădăcini. Acum, Johannei îi atârnă părul peste faţa pe care o ţine plecată. Ea ar trebui să ne spună rezultatul conversaţiei, dar pur şi simplu stă cu braţele încrucişate, tapotând cu degetele pe coate.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Christina.

Într-un sfârşit, Johanna îşi ridică privirea.

— Evident că a fost dificil să ajungem la o înţelegere, zice ea. Dar cei mai mulţi dintre voi doresc să susţină politica noastră de neimplicare.

Nu mă interesează dacă cei din Prietenie se hotărăsc să intre sau nu în oraş. Dar începusem să sper că nu sunt cu toţii laşi, iar pentru mine această decizie seamănă foarte mult cu laşitatea. Mă aşez din nou lângă fereastră.

— Nu este dorinţa mea să încurajez divizarea în această comunitate, care mi-a oferit atâtea, spune Johanna. Dar conştiinţa mea mă obligă să merg împotriva acestei hotărâri. Oricine altcineva, a cărui conştiinţă îl îndeamnă spre oraş, e bine-venit să meargă cu mine.

La început, asemenea tuturor, nu înţeleg ce spune. Johanna îşi înclină capul, şi astfel, cicatricea îi este din nou vizibilă, şi adaugă:

— Înţeleg dacă asta înseamnă că nu mai pot face parte din Prietenie.

Suspină.

— Dar vă rog să fiţi convinşi că, dacă vă părăsesc, vă părăsesc cu iubire şi nu cu răutate.

Johanna face o plecăciune în direcţia mulţimii, îşi dă părul după urechi şi se îndreaptă spre ieşire. Câţiva dintre membrii Prieteniei se reped pe urmele ei, apoi încă alţi câţiva, şi unii dintre ei — nu mulţi, dar destui — ies după ea.

— Nu la asta mă aşteptam, zice Christina.

CAPITOLUL PATRUZECI

Dormitorul eruditţilor este cu adevărat una dintre cele mai mari încăperi pentru dormit din sediul Prieteniei. În total există douăsprezece paturi: un şir de opt, îngrămădite de-a lungul peretelui din fundal, iar alte două lipite unul de celălalt, pe fiecare latură, lăsând un spaţiu uriaş în mijlocul încăperii. O masă mare ocupă acel spaţiu, plină de unelte şi de resturi de metal şi mecanisme, precum şi de părţi componente din foste calculatoare, şi fire.

Eu şi Christina tocmai am terminat de explicat planul nostru, care a părut şi mai tâmpit cu mai mult de doisprezece Erudiţi uitându-se lung la noi în timp ce vorbeam.

— Planul vostru nu e grozav, zice Cara.

Ea a fost prima care să reacţioneze.

— De asta am venit la voi, îi spun. Ca voi să ne puteţi spune cum să-l îmbunătăţim.

— Păi, mai întâi, toate datele astea importante pe care vreţi să le recuperaţi, zice ea. Să le puneţi pe un CD e o idee caraghioasă. CD-urile sfârşesc prin a se sparge sau ajung în mâinile persoanei nepotrivite, asemenea altor obiecte. Vă sugerez să utilizaţi reţeaua de date.

— Re... ce?

Ea le aruncă o privire celorlalţi Erudiţi. Unul dintre aceştia — un tânăr cu pielea cafenie, care poartă ochelari — zice:

— Continuă! Spune-le! N-are rost să mai păstrăm secrete.

Cara se uită din nou la mine.

— Multe dintre calculatoarele din sediul Erudiţiei sunt setate să acceseze date din calculatoarele celorlalte facţiuni. De asta a fost atât de uşor pentru Jeanine să conducă atacul simulat de pe un calculator al Neînfricaţilor în locul unuia de-al Erudiţilor.

— Poftim? întreabă Christina. Vrei să spui că poţi să te plimbi printre datele tuturor facţiunilor ori de câte ori doreşti asta?

— Nu poţi „să te plimbi printre date”, îi spune tânărul. Asta este ilogic.

— E o metaforă, spune Christina. Se încruntă. Bine?

— O metaforă sau pur şi simplu o figură de stil? o întreabă el, aruncându-i o privire urâtă. Sau metafora este o categorie definită sub titlul de „figuri de stil”?

— Fernando! zice Cara. Concentrează-te!

El încuviinţează.

— Adevărul este, continuă Cara, că reţeaua de date există, şi că este o chestiune care poate fi contestată din punct de vedere etic, dar cred că aici poate funcţiona în avantajul nostru. Aşa cum calculatoarele pot accesa datele altor facţiuni, ele pot *trimite* date celorlalte facţiuni. Dacă trimitem tuturor celorlalte facţiuni datele pe care tu doreşti să le recuperezi, ar fi imposibil să le distrugi pe toate.

— Când spui „noi”, îl întreb eu, sugerezi că…

— Că ar trebui să venim cu voi? întreabă el. Evident, nu toţi ar veni, dar unii dintre noi trebuie. Cum vă aşteptaţi să navigaţi prin sediul Erudiţiei pe cont propriu?

— Sper că vă daţi seama că dacă veniţi cu noi aţi putea fi împuşcaţi, le spune Christina, zâmbind. Şi să nu vă ascundeţi în spatele nostru fiindcă nu vreţi să vă spargeţi ochelarii sau mai ştiu eu ce.

Cara îşi scoate ochelarii şi îi rupe în două.

— Ne-am riscat vieţile părăsindu-ne facţiunea, spune Cara, şi ni le vom risca iarăşi pentru a vă salva facţiunea de ea însăşi.

— De asemenea, se aude un fir de voce din spatele Carei.

O fată nu mai mare de zece sau unsprezece ani priveşte pe după cotul Carei. Are părul negru tuns scurt, ca al meu, şi un ciuf de bucle îi înconjoară creştetul.

— Avem gadgeturi utile.

Eu şi Christina ne uităm una la alta.

O întreb:

— Ce fel de gadgeturi?

— Sunt doar prototipuri, răspunde Fernando, aşa că n-are rost să le cercetaţi.

— Cercetarea nu face parte dintre preocupările noastre, îi zice Christina.

— Şi atunci, cum îmbunătăţiţi lucrurile? întreabă fetiţa.

— Dar n-o facem, zău, îi răspunde Christina, oftând. Aş zice mai degrabă că ele continuă să se înrăutăţească.

Fetiţa dă din cap.

— Entropie.

— Poftim?

— Entropie, ciripeşte ea. Este teoria conform căreia toate materiile din univers ajung în mod treptat la aceeaşi temperatură. De asemenea, e cunoscută sub numele de „starea de echilibru energetic al universului”.

— Elia, îi spune Cara, asta este o supersimplificare grosieră.

Elia scoate limba la Cara. Nu mă pot abţine să nu râd. N-am mai văzut până acum vreun Erudit care să scoată limba. Totuşi, n-am interacţionat cu mulţi Erudiţi tineri. Doar cu Jeanine şi cu cei care lucrează pentru ea. Inclusiv fratele meu.

Fernando se lasă pe vine lângă unul dintre paturi şi scoate o cutie. Timp de câteva secunde caută ceva înăuntru, apoi scoate un disc rotund, mic. Este făcut dintr-un metal de culoare deschisă pe care l-am văzut adesea în sediul Erudiţiei, dar pe care nu l-am mai văzut nicăieri în altă parte. Mi-l aduce pe palmă. Când întind mâna spre disc, el şi-o retrage.

— Ai grijă! spune el. Am adus asta de la Erudiţi. Nu e ceva ce inventăm aici. Ai fost acolo când au atacat Candoarea?

— Da, îi spun. *Chiar* acolo.

— Îţi aduci aminte când s-a spart sticla?

— *Tu* ai fost acolo? îl întreb, mijindu-mi ochii.

— Nu. Ei au înregistrat şi ne-au prezentat filmul la sediul Erudiţiei, spune el. Ei bine, aparent sticla s-a spart fiindcă au tras în ea, dar asta nu e adevărat. Unul dintre soldaţii

Neînfricaţi a aruncat una din *astea* în apropierea ferestrelor. Emite un semnal pe care nu-l poţi auzi, dar care va provoca spargerea sticlei.

— OK, îi spun. Şi cum ne va fi asta de folos?

— S-ar putea să descoperi că mai degrabă distrage atenţia oamenilor atunci când toate ferestrele se sparg deodată, spune el zâmbind uşor. Mai ales la sediul Erudiţiei, unde există o mulţime de ferestre.

— Bine, îi spun.

— Ce altceva mai aveţi? întreabă Christina.

— Celor din Prietenie le va fi pe plac asta, zice Cara. Unde e? A! Aici.

Ea ridică o cutiuţă neagră din plastic, destul de mică să o poată ţine între degete. În vârf, cutiuţa are două bucăţi de metal care seamănă cu nişte dinţi. Ea răsuceşte un comutator de la baza cutiei, şi un fir de lumină albastră se întinde între cei doi dinţi.

— Fernando! spune Cara. Vrei să faci tu demonstraţia?

— Glumeşti? o întreabă el, cu ochii larg deschişi. N-am de gând să mai fac niciodată asta. Eşti periculoasă cu chestia aia.

Cara îi zâmbeşte, şi apoi explică:

— Dacă v-aş atinge acum cu acest dispozitiv de paralizare, ar fi extrem de dureros, şi apoi v-ar scoate din uz. Fernando a simţit asta ieri pe propria-i piele. L-am creat astfel încât cei din Prietenie să aibă o modalitate de a se apăra, fără să fie nevoiţi să împuşte pe nimeni.

— Asta-i… Mă încrunt. Daţi dovadă de înţelegere.

— Ei bine, tehnologia se presupune să ne facă viaţa mai bună, spune ea. Indiferent de ceea ce crezi, pentru fiecare există ceva tehnologic.

Ce zicea mama în simularea aia? „Mă tem că toate comentariile impetuoase ale tatălui tău în legătură cu Erudiţia au fost în detrimentul tău.” Dacă avea dreptate, deşi nu era decât o parte din simulare? Tata m-a învăţat să văd Erudiţia într-un anume fel. El nu m-a învăţat niciodată că ei nu emiteau judecăţi în legătură cu ceea ce credeau oamenii, ci creau lucruri pentru ei în limitele acelor

credinţe. Niciodată nu mi-a spus că ei ar putea fi amuzanţi sau că şi-ar putea critica chiar din interior propria facţiune.

Cara întinde spre Fernando dispozitivul de paralizare, râzând când el sare înapoi.

El nu mi-a spus niciodată că un Erudit s-ar putea oferi să mă ajute chiar şi după ce i-am omorât fratele.

* * *

Atacul va începe după-amiază, înainte să fie prea întuneric pentru a vedea banderolele albastre care îi marchează pe unii dintre Neînfricaţi drept trădători. De îndată ce planurile noastre sunt puse la punct, mergem prin livadă spre luminişul unde se ţin camioanele. Când ieşim dintre copaci, vedem că Johanna Reyes este cocoţată pe capota unuia dintre camioane, cu cheile atârnându-i pe degete.

În spatele ei aşteaptă un mic convoi de camioane încărcate cu membri ai Prieteniei — dar nu numai cu ei, deoarece cei din Abnegaţie, tăcuţi şi cu tunsorile lor scurte, se află printre ei. Robert, fratele mai mare al lui Susan, e şi el acolo.

Johanna sare de pe capotă. În partea din spate a camionului, unde ea tocmai stătuse, se află o stivă de lăzi pe care scrie MERE, FĂINĂ şi PORUMB. E un lucru bun că trebuie să încapă acolo doar două persoane.

— Bună, Johanna! spune Marcus.

— Marcus! zice ea. Sper că nu te deranjează dacă vă însoţim în oraş.

— Sigur că nu, spune el. Poţi chiar să porneşti prima.

Johanna îi dă cheile lui Marcus şi se urcă într-unul din celelalte camioane.

Christina porneşte spre cabina camionului, iar eu spre partea din spate, cu Fernando în urma mea.

— Nu vrei să stai în faţă? întreabă Christina. Şi-ţi mai spui Neînfricată…

— Alerg acea parte a camionului în care am cele mai puţine şanse să vomit, îi spun eu.

— Vomitatul face parte din viaţă.

Sunt pe punctul de a o întreba de câte ori exact intenţionează să vomite în viitor, când camionul porneşte. Mă apuc de partea laterală cu ambele mâini, astfel încât să nu cad, dar, după câteva minute, când mă obişnuiesc cu trecutul peste denivelări şi cu aruncatul înainte şi înapoi, îi dau drumul. Celelalte camioane rulează în faţa noastră, în urma celui al Johannei, care deschide drumul.

Mă simt calmă până când ajungem la îngrăditură. Mă aştept să-i întâlnim pe aceiaşi paznici care au încercat să ne oprească la ieşire, dar poarta este abandonată, lăsată deschisă. Încep să tremur. Ocupată fiind să mă întâlnesc cu oamenii şi să fac planuri, uit că planul meu înseamnă să intru într-o luptă în care mi-aş putea pierde viaţa. Imediat după, îmi dau seama că merită să-mi trăiesc viaţa.

Convoiul încetineşte când intrăm pe poartă, ca şi când ei se aşteaptă ca cineva să sară şi să ne oprească. În jur nu se aude nimic în afară de greierii care se află printre copacii îndepărtaţi şi de motoarele camioanelor.

— Crezi că a început deja? îl întreb pe Fernando.

— Poate. Poate că nu, spune el. Jeanine are mulţi informatori. Cineva probabil că i-a spus ce urma să se întâmple, aşa încât ea şi-a chemat toate forţele Neînfricate înapoi la sediul Eruditiei.

Încuviinţez, dar mă gândesc la Caleb. El era unul dintre acei informatori. Mă întreb de ce a crezut el cu atâta tărie că lumea exterioară trebuie să ne rămână necunoscută nouă, astfel încât ar trăda pe oricine se presupune că îi e drag pentru Jeanine, căreia nu-i pasă de nimeni.

— Ai cunoscut vreodată pe cineva pe nume Caleb? îl întreb.

— Caleb, spune Fernando. Da, în clasa mea de novici era un Caleb. Genial, dar el era un... care-i termenul familiar pentru asta? Linguşitor.

Rânjeşte.

— Novicii erau puţin scindaţi. Cei care îmbrăţişau tot ce spunea Jeanine şi cei care nu. Evident, eu făceam parte din ultimul grup. Caleb era membru al primului. De ce întrebi?

— L-am cunoscut când am fost închisă, îi spun, iar vocea mea, chiar şi pentru mine, pare să vină de departe. Eram doar curioasă.

— Nu l-aş judeca prea aspru, spune Fernando. Jeanine poate fi extraordinar de convingătoare cu cei care nu sunt bănuitori din fire. Eu am fost întotdeauna bănuitor din fire.

Privesc lung peste umărul lui stâng, la linia de contur a oraşului, care devine din ce în ce mai clară pe măsură ce ne apropiem. Caut cei doi colţi de pe acoperişul Butucului, şi când îi descopăr, mă simt mai bine şi în acelaşi timp mai rău — mai bine, deoarece clădirea îmi este atât de cunoscută, şi mai rău, deoarece, văzând colţii, înseamnă că ne apropiem.

— Da, îi spun. Şi eu la fel.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Când ajungem în oraş, toate conversaţiile din camion încetează, fiind înlocuite de buze strâns lipite şi de chipuri palide. Marcus evită hârtoapele de mărimea unui om şi resturile de caroserii de autobuze. Conduce mai uşor când ieşim de pe teritoriul celor fără facţiune şi intrăm în părţile mai curate ale oraşului.

Apoi aud focurile de armă. De la distanţă, seamănă cu zgomotul produs de floricelele de porumb când sar.

Pentru o clipă, sunt dezorientată, şi tot ceea ce pot să văd sunt liderii Abnegaţiei în genunchi, pe trotuar, şi Neînfricaţii cu chipurile schimonosite şi cu arme în mâini; n-o văd decât pe mama, întorcându-se pentru a primi gloanţele, şi pe Will căzând la pământ. Îmi muşc pumnul pentru a mă împiedica să plâng, iar durerea mă readuce în prezent.

Mama mi-a spus să fiu curajoasă. Dar dacă ar fi ştiut că moartea ei mă va face să fiu atât de fricoasă, oare ar mai fi fost atât de dispusă să se sacrifice?

Desprinzându-se de convoiul de camioane, Marcus coteşte pe Madison Avenue şi, când suntem la numai două străzi depărtare de Michigan Avenue, unde se duc luptele, trage camionul pe o alee şi opreşte motorul.

Fernando sare din camion şi îmi oferă braţul.

— Haide, Insurgento, spune el, făcându-mi din ochi.

— Poftim? îl întreb.

Îl apuc de braţ şi cobor din camion.

Deschide geanta pe care tocmai stătuse. E plină cu haine de culoare albastră. Le sortează, aruncându-ne mie şi Christinei câteva. Eu primesc un tricou albastru strălucitor şi o pereche de pantaloni din denim.

— Insurgent, spune el. Substantiv. O persoană care acţionează în opoziţie faţă de autoritatea instaurată, şi care nu e în mod necesar privită ca un beligerant.

— Chiar trebuie să dai *tuturor* lucrurilor un nume? întreabă Cara, trecându-şi mâna prin părul blond pentru a-şi scutura firele de paie. Noi tocmai facem ceva şi, întâmplător, facem asta în grup. Aşa că nu e nevoie de o nouă denumire.

— Se întâmplă că îmi place împărţirea pe categorii, îi răspunde Fernando, arcuind o sprânceană neagră.

Mă uit la Fernando. Ultima dată când am pătruns în sediul unei facţiuni am făcut-o ţinând un pistol în mână, şi am lăsat în urma mea cadavre. Vreau ca, de data asta, să fie altfel. Am *nevoie* ca de data asta să fie altfel.

— Mie îmi place, spun. Insurgent. E perfect.

— Vezi? îi spune Fernando Carei. Nu sunt singurul.

— Felicitări, spune ea pe un ton sec.

Privesc lung la hainele mele Erudite, în timp ce alţii îşi scot hainele de dedesubt.

— Băţoaso, nu e timp pentru modestie! spune Christina, aruncându-mi o privire aspră.

Ştiu că are dreptate, aşa încât îmi scot cămaşa roşie pe care o purtam şi mă îmbrac cu cea albastră. Arunc o privire spre Fernando şi Marcus, să mă asigur că nu se uită, şi îmi schimb şi pantalonii. Trebuie să-mi rulez de patru ori marginea jeanşilor, şi când le pun cureaua, se adună asemenea unui sac de hârtie boţită.

— Tocmai ţi-a spus „Băţoaso”? întreabă Fernando.

— Da, îi spun. M-am transferat din Abnegaţie în Neînfricare.

— Ha! Se încruntă. Asta da schimbare. În zilele noastre, saltul acesta în personalitate între generaţii este aproape imposibil din punct de vedere genetic.

— Uneori, personalitatea n-are nimic de-a face cu alegerea facţiunii de către o persoană, îi spun eu, gândindu-mă la mama.

Ea a părăsit Neînfricarea nu fiindcă nu se potrivea, ci pentru că ar fi fost mai în siguranţă să fie Divergentă în Abnegaţie. Şi apoi mai e şi Tobias, care a trecut la Neînfricaţi pentru a scăpa de tatăl lui.

— Sunt prea mulţi factori de care trebuie să ţii cont.

Să scape de bărbatul pe care l-am făcut aliatul meu. Simt un junghi de vinovăţie.

— Continuă să vorbeşti aşa, iar ei n-or să-şi dea niciodată seama că tu nu eşti cu adevărat Erudită, spune Fernando.

Îmi trec un pieptăn prin păr pentru a-l netezi, şi apoi mi-l dau pe după urechi.

— Poftim! spune Cara.

Ea îmi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă şi mi-o prinde la spate cu o agrafă din argint, după moda fetelor din Erudiţie.

Christina ia armele pe care le-am adus cu noi şi mă priveşte.

— Vrei una? mă întreabă. Sau ai prefera să iei dispozitivul paralizant?

Privesc lung la pistolul din mâna ei. Dacă nu iau dispozitivul, rămân complet lipsită de apărare în faţa oamenilor care m-ar împuşca bucuroşi. Dacă-l iau, îmi recunosc slăbiciunea în faţa lui Fernando, a Carei şi a lui Marcus.

— Ştii ce-ar zice Will? întreabă Christina.

— Ce? spun, cu vocea pierdută.

— El ar spune să treci peste asta, îmi răspunde ea. Să încetezi să mai fii atât de iraţională şi să iei tâmpitul ăsta de pistol.

Will n-avea răbdare cu iraţionalii. Probabil că ea are dreptate; presupun că-l cunoştea mai bine decât mine.

Iar ea — care a pierdut pe cineva drag ei în acea zi, exact ca şi mine — a fost capabilă să mă ierte, un act care trebuie să-i fi fost aproape imposibil. Dacă lucrurile ar fi stat invers, mie mi-ar fi fost imposibil. Deci, de ce îmi este atât de greu să mă iert?

Apuc pistolul pe care mi-l oferă Christina. Metalul este cald acolo unde l-a atins ea. Simt cum amintirea împuşcării lui se iscă în mintea mea, şi încerc să mi-o suprim. Dar nu poate fi suprimată. Dau drumul pistolului.

— Dispozitivul paralizant e o alegere extrem de bună, zice Cara, în timp ce îşi îndepărtează un fir de păr de pe

mânecă. Dacă mă întrebi pe mine, Neînfricaţii oricum sunt fericiţi să aibă orice fel de armă.

Fernando îmi dă dispozitivul. Mi-aş dori să-i pot comunica recunoştinţa mea Carei, dar ea nici nu se uită la mine.

— Şi cum am să ascund eu dispozitivul? întreb.

— Nu-ţi bate capul, îmi răspunde Fernando.

— Bine.

— Am face mai bine să mergem, zice Marcus, uitându-se la ceas.

Inima îmi bate atât de puternic, încât marchează pentru mine fiecare secundă, dar restul corpului îmi este amorţit. De-abia simt pământul. Nu mi-a mai fost niciodată atât de frică, şi luând în considerare tot ce-am văzut în simulări şi tot ce-am făcut în timpul atacului simulat, nu prea are sens.

Sau poate că are. Indiferent de ceea ce erau cei din Abnegaţie pe punctul de a arăta tuturor înaintea atacului, a fost destul să o facă pe Jeanine să ia măsuri drastice şi îngrozitoare pentru a-i opri.

Iar acum, eu sunt pe cale să le termin munca, munca pentru care fosta mea facţiune a murit. Deci cu atât mai mult viaţa mea e în joc acum.

Eu şi Christina conducem. Alergăm pe trotuarele curate şi netede de pe Madison Avenue, depăşind State Street, mergând spre Michigan Avenue.

Când mai avem doar o jumătate de stradă până la sediul Erudiţiei, mă opresc brusc.

În faţa noastră, aliniat pe patru rânduri, stă un grup de oameni, cei mai mulţi îmbrăcaţi în negru şi alb, la jumătate de metru unul de celălalt, ţinând armele pregătite. Clipesc, iar ei se transformă în Neînfricaţii care s-au aflat sub controlul simulării în sectorul Abnegaţiei în timpul atacului simulat. *Vino-ţi în fire! Vino-ţi în fire vino-ţi în fire vino-ţi în fire*... Clipesc din nou, iar ei sunt din nou membrii Candorii — cu toate că unii dintre ei, îmbrăcaţi complet în negru, chiar seamănă cu Neînfricaţii. Dacă nu am grijă, n-am să mai ştiu unde mă aflu şi în ce moment.

— O, Doamne! zice Christina. Sora mea, *părinţii* mei... dacă ei...

Se uită la mine, şi cred că îi cunosc gândurile, căci şi eu am trăit aşa ceva. *Unde-mi sunt părinţii? Trebuie să-i găsesc*. Dar dacă părinţii ei sunt asemenea acestor membri ai Candorii, sub efectul simulării şi înarmaţi, ea nu poate să facă nimic pentru ei.

Mă întreb dacă Lynn se găseşte şi ea undeva printre aceştia.

— Ce ne facem? întreabă Fernando.

Păşesc spre cei din Candoare. Poate că nu sunt programaţi să tragă. Privesc în ochii sticloşi ai unei femei îmbrăcate cu bluză albă şi pantaloni negri. Arată de parcă tocmai s-ar fi întors de la lucru. Mai fac un pas.

Bum! Din instinct, mă arunc la pământ, acoperindu-mi capul cu braţele, şi mă târăsc înapoi, la picioarele lui Fernando. El mă ajută să mă ridic.

— Ce părere ai despre hai să nu facem *asta*? mă întreabă el.

Mă aplec în faţă, nu prea tare, şi arunc o privire pe aleea dintre clădirea de lângă noi şi sediul Erudiţilor. Şi pe această alee sunt prezenţi cei din Candoare. N-aş fi surprinsă dacă ar exista un număr mare de membri ai Candorii care să înconjoare întregul complex de clădiri ale Erudiţiei.

— Mai există şi o altă cale de acces spre sediul Erudiţiei? întreb eu.

— Nu vreuna de care să ştiu eu, zice Cara. Numai dacă nu cumva vrei să sari de pe un acoperiş pe altul.

Râde spunând asta, de parcă ar fi o glumă. Eu o privesc cu o sprânceană ridicată.

— Stai! zice ea. Nu cumva te gândeşti…

— La acoperiş? o întreb eu. Nu! La ferestre.

Mă duc în stânga, având grijă să nu avansez nici măcar un centimetru spre zona celor din Candoare. Clădirea din stânga se suprapune cu sediul Erudiţiei pe latura stângă din spate. Trebuie să existe câteva ferestre aflate faţă-n faţă. Cara murmură ceva despre nebunii de cascadori Neînfricaţi, dar aleargă după mine, iar Fernando, Marcus şi Christina ne

urmează. Încerc să deschid uşa din spate a clădirii, dar e încuiată.

Christina face un pas înainte şi spune:

— Daţi-vă înapoi!

Îndreaptă arma spre încuietoare. Îmi acopăr faţa cu un braţ când trage. Se aude un *bum!* şi apoi un alt sunet puternic, efectele secundare ale trasului cu arma într-un spaţiu atât de mic. Încuietoarea e spartă.

Deschid uşa şi intru. Ne aflăm pe un coridor lung, placat cu gresie, cu uşi pe ambele părţi, unele deschise, altele închise. Când privesc în camerele deschise, văd şiruri de pupitre vechi şi table pe pereţi asemănătoare cu cele din sediul Neînfricării. Aerul miroase a mucegai, precum paginile dintr-o carte veche, amestecat cu miros de soluţie de curăţat.

— Asta a fost o clădire de birouri, zice Fernando, dar Erudiţii au transformat-o într-o şcoală, pentru educaţia de după Alegere. După reparaţiile majore de acum zece ani din sediul Erudiţiei — ştii tu, când toate clădirile de vizavi de Millennium au fost unite? —, n-au mai predat aici. Prea vechi, dificil de modernizat.

— Mulţumesc pentru lecţia de istorie, spune Christina.

Când ajung la capătul holului, intru într-una dintre clase, să văd unde mă aflu. Văd spatele sediului Erudiţiei, dar pe partea cealaltă a aleii nu există ferestre la parter.

Chiar în faţa ferestrei, atât de aproape că, dacă aş întinde mâna pe fereastră, aş putea-o atinge, se află o copilă din Candoare, care ţine un pistol lung cât antebraţul ei. Stă atât de nemişcată, încât mă întreb dacă măcar respiră.

Îmi înalţ capul pentru a vedea ferestrele de la primul etaj. Deasupra capului meu, în clădirea şcolii există o mulţime de ferestre. În spatele sediului Erudiţiei există doar una. Şi e la al treilea etaj.

— Veşti bune, spun eu. Am găsit calea de acces în clădirea de vizavi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Ne împrăştiem cu toţii prin clădire în căutarea debaralelor îngrijitorilor, conform indicaţiilor mele, pentru a găsi o scară. Aud tenişi scârţâind pe gresie şi strigăte de „Am găsit una — nu, stai, nu sunt decât găleţi aici, las-o baltă” şi „Cât de lungă trebuie să fie scara? Una cu câteva trepte nu ne e de folos, nu?”.

În timp ce caută, găsesc sala de clasă de la etajul al treilea a cărei fereastră dă spre fereastra Erudiţilor. Am avut nevoie de trei încercări pentru a o deschide pe cea potrivită.

Mă aplec deasupra aleii şi strig:

— Hei!

Apoi mă las în jos pe cât de repede pot. Dar nu aud focuri de armă — *Bun*, gândesc eu. *Asta înseamnă că nu răspund la zgomote.*

Christina intră în clasă cu o scară sub braţ şi cu alta ţinută la spate.

— Am găsit una! Cred că va fi suficient de lungă dacă o extindem.

Încearcă să se întoarcă prea repede, şi scara îl loveşte pe Fernando în umăr.

— Of! Iartă-mă, Nando!

Lovitura i-a strâmbat ochelarii. Îi zâmbeşte Christinei şi şi-i scoate, îndesându-i în buzunar.

— Nando? îl întreb. Am crezut că Erudiţilor nu le plac diminutivele.

— Când o fată frumuşică te strigă folosind un diminutiv, spune el, e de bun-simţ să-i răspunzi.

Christina priveşte în altă parte, şi la început cred că a roşit, dar apoi îi văd faţa strâmbându-i-se, ca şi când ar fi pocnit-o, nu ar fi complimentat-o. E prea curând după moartea lui Will pentru a flirta cu ea.

O ajut să îndrepte capătul scării prin fereastra clasei şi vizavi, peste spaţiul dintre clădiri. Marcus ne ajută să o

stabilizăm. Fernando chiuie când scara atinge fereastra Erudiţilor de dincolo.

— E timpul să spargem geamul, spun eu.

Fernando scoate din buzunar dispozitivul de spargere a sticlei şi mi-l oferă.

— Probabil că ţinteşti cel mai bine.

— N-aş conta pe asta, spun eu. Braţul meu drept este încă nefuncţional. Ar trebui să arunc cu stânga.

— O fac eu, zice Christina.

Apasă butonul din partea laterală a dispozitivului şi-l aruncă pe partea cealaltă. Îmi împreunez mâinile aşteptând ca acesta să aterizeze. Se leagănă pe pervaz şi se rostogoleşte spre geam. O lumină portocalie clipeşte, şi, deodată, fereastra — şi ferestrele de dedesubt, şi cea de lângă ea — se sparg în sute de mici cioburi care cad ca o ploaie peste cei din Candoare, aflaţi dedesubt.

În acelaşi timp, membrii Candorii se răsucesc şi trag în sus. Toţi cei din jurul meu se aruncă la pământ, dar eu rămân în picioare, o parte din mine minunându-se de perfecta sincronizare, cealaltă parte fiind dezgustată de modul în care Jeanine Matthews a mai transformat încă o facţiune, făcându-i pe oameni părţi ale unei maşinării. Nici măcar nu nimeresc ferestrele clasei, şi cu atât mai mult gloanţele nu pătrund în încăpere.

Când cei din Candoare nu mai trag, arunc o ocheadă înspre ei. Au revenit în poziţiile iniţiale, jumătate dintre ei privind spre Maddison Avenue, cealaltă jumătate spre Washington Street.

— Ei reacţionează numai la mişcare, aşa că... să nu cădeţi de pe scară, spun eu. Cel care trece primul va asigura scara şi pe partea cealaltă.

Remarc că Marcus, care se presupune că ar trebui să se ofere într-un mod altruist pentru orice însărcinare, nu doreşte să fie voluntar.

— Marcus, astăzi nu te simţi prea Băţos? îl întreabă Christina.

— Dac-aş fi în locul tău, aş avea grijă pe cine insult, spune el. Sunt în continuare singura persoană care poate găsi ceea ce căutaţi.

— Asta e o *ameninţare*?

— Mă duc eu, spun, înainte ca Marcus să poată răspunde. Şi eu sunt parţial Băţoasă, nu-i aşa?

Îmi vâr dispozitivul paralizant în betelia jeanşilor şi mă urc pe un pupitru pentru a ajunge la fereastră. Christina ţine scara într-o parte, în timp ce eu mă urc pe ea şi pornesc înainte.

Odată ce am trecut de fereastră, îmi poziţionez picioarele pe muchiile înguste ale scării, iar mâinile pe trepte. Scara pare să fie relativ solidă şi stabilă, atât cât poate fi aluminiul. Scârţâie şi se lasă sub greutatea mea. Încerc să nu mă uit în jos la cei din Candoare; încerc să nu mă gândesc la armele lor ridicate care ar putea trage în mine.

Respirând sacadat, privesc spre destinaţia mea, fereastra Erudiţilor. Mai am câteva trepte. Adie un vânt care mă împinge într-o parte şi mă gândesc la căţăratul pe roata din carusel alături de Tobias. Atunci el m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul. Acum nu mai are cine să mă sprijine.

Cu coada ochiului zăresc pământul, trei etaje mai jos, cărămizile mai mici decât ar trebui să fie, şi rândurile celor din Candoare, cei pe care i-a transformat Jeanine în sclavi. Braţele, în special dreptul, mă dor pe măsură ce înaintez.

Scara îşi schimbă centrul de greutate, apropiindu-se de marginea ramei ferestrei de pe cealaltă parte.

Christina ţine unul dintre capete nemişcat, dar ea n-are cum să împiedice scara să nu alunece de pe celălalt pervaz. Scrâşnesc din dinţi şi încerc să n-o clatin prea mult, dar nu-mi pot mişca ambele picioare în acelaşi timp. Trebuie să las scara să se legene puţin. Mai am patru trepte.

Scara se înclină spre stânga, şi apoi, când îmi mişc piciorul drept înainte, ratez marginea treptei.

Ţip când mă răstorn pe-o parte, strângând scara în braţe, iar piciorul mi se leagănă în aer.

— Eşti bine? strigă Christina din spatele meu.

Nu-i răspund. Îmi ridic piciorul şi îl strâng sub mine. Căderea mea a făcut ca scara să alunece şi mai departe de pervaz. Acum se sprijină doar pe un milimetru de beton. Mă hotărăsc să mă mişc mai repede. Mă arunc spre pervazul de vizavi exact când scara alunecă. Mă prind cu mâinile de pervaz, iar betonul îmi zgârie degetele care-mi susţin greutatea corpului. În urma mea se aud mai multe ţipete.

Scrâşnesc din dinţi în timp ce mă ridic, umărul drept zvâcnindu-mi îngrozitor. Lovesc cu piciorul în peretele de cărămidă, sperând că mă va ajuta să mă ridic, dar nu-mi este de folos. Ţip printre dinţi în timp ce mă salt în sus, peste pervaz, jumătate din corp în clădire, iar cealaltă jumătate încă atârnând. Din fericire, Christina n-a lăsat scara să cadă prea mult. N-a tras nimeni din Candoare în mine.

Cu un ultim efort, mă trag în încăpere. E o baie. Cad pe podea pe umărul stâng, şi în ciuda durerii atroce, încerc să respir. De pe frunte îmi picură broboane de sudoare.

O femeie Erudită iese dintr-o cabină de toaletă, iar eu mă ridic în picioare, scot dispozitivul şi-l îndrept spre ea, fără să mă gândesc.

Ea înlemneşte, ridică braţele, are hârtie igienică lipită de papuc.

— Nu trage!

Ochii îi ies din orbite.

Apoi îmi amintesc că sunt îmbrăcată ca Eruditţii. Pun dispozitivul pe marginea unei chiuvete.

— Scuze, îi spun.

Încerc să adopt vorbirea formală comună Erudiţilor.

— Sunt puţin bulversată de tot ceea ce se întâmplă. Am intrat din nou pentru a recupera unele dintre rezultatele testelor noastre din… Laboratorul 4A.

— Ah! spune femeia. Asta pare… mai degrabă lipsit de înţelepciune.

— Datele sunt de importanţă maximă, îi spun, încercând să par la fel de arogantă ca unii dintre Erudiţii pe care i-am cunoscut. Cred că aş prefera să nu le abandonez pentru a fi ciuruite de gloanţe.

— Nu e treaba mea să te împiedic să încerci să le recuperezi, zice ea. Acum te rog să mă scuzi, dar mă duc să mă spăl pe mâini şi să mă adăpostesc.

— Sună bine, îi zic.

Mă hotărăsc să nu-i spun că are hârtie igienică lipită de pantof.

Mă întorc la fereastră. Dincolo de alee, Christina şi Fernando încearcă să ridice din nou scara şi să o pună pe pervaz. Deşi braţele şi mâinile mă dor, mă aplec pe fereastră şi apuc capătul celălalt al scării şi-l aşez pe pervaz. Apoi îl ţin nemişcat în timp ce Christina se târăşte pe scară. De data asta, scara e mai stabilă, iar Christina reuşeşte să traverseze fără probleme.

Mă înlocuieşte şi ţine scara în timp ce eu blochez uşa cu tomberonul de gunoi, astfel încât să nu mai poată intra nimeni. Apoi las să curgă apă rece pe degete pentru a le calma.

— Tris, e destul de inteligent, spune ea.

— Nu trebuie să pari atât de surprinsă.

— Doar că... Se opreşte. Ai avut aptitudini şi pentru Erudiţie, nu-i aşa?

— Contează? o întreb eu cam brutal. Acum toate facţiunile sunt distruse, iar totul a fost de la bun început o prostie.

N-am spus nicicând ceva asemănător. Nici măcar n-am gândit. Dar, spre surprinderea mea, descopăr că şi cred asta — surprinsă să descopăr că sunt de acord cu Tobias.

— Nu încercam să te insult, spune Christina. Să ai aptitudini pentru Erudiţie nu e un lucru rău. Mai ales acum.

— Scuze. Sunt doar... tensionată. Asta-i tot.

Marcus intră pe fereastră şi se lasă la podea. Cara este surprinzător de agilă — trece peste trepte de parcă ar ciupi coardele unui banjo, atingându-le uşor pe fiecare înainte să treacă la următoarea.

Fernando va fi ultimul, iar el se va găsi în aceeaşi situaţie în care am fost şi eu, cu scara asigurată numai într-o parte. Mă apropii de fereastră pentru a-i putea spune să se oprească dacă văd că scara alunecă.

Fernando, despre care n-aş fi crezut să aibă probleme, se mişcă mai ciudat decât oricine altcineva. Probabil că şi-a petrecut toată viaţa în faţa unui computer sau a unei cărţi. Se târăşte înainte, roşu la faţă, şi se ţine atât de strâns de trepte, încât mâinile îi devin purpurii.

La jumătatea distanţei, văd cum îi alunecă ceva din buzunar. Ochelarii.

Strig:

— Fernan...

Dar e prea târziu.

Ochelarii cad, se lovesc de marginea scării, şi apoi ajung pe pământ. La unison, cei din Candoare se răsucesc şi trag în sus. Fernando ţipă şi se prăbuşeşte pe scară. Un glonţ l-a lovit în picior. N-am văzut unde au pătruns celelalte, dar îmi dau seama când văd sângele picurând printre treptele scării că l-au nimerit într-un organ vital.

Fernando priveşte lung la Christina, pământiu la faţă. Christina se năpusteşte pe fereastră, vrând să-l apuce.

— Nu fi proastă! îi zice el, cu vocea slabă. Lasă-mă!

Acesta este ultimul lucru pe care îl mai spune.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Christina se întoarce în încăpere. Noi încă nu ne-am revenit din şoc.

— Nu vreau să fiu lipsit de sensibilitate, zice Marcus, dar trebuie să plecăm înainte ca Neînfricaţii şi cei fără facţiune să intre în această clădire. Dacă nu cumva deja au făcut-o.

Aud bătăi la geam şi întorc capul rapid într-o parte, pentru o fracţiune de secundă crezând că e Fernando care încearcă să intre. Dar e doar ploaia.

O urmăm pe Cara şi ieşim din baie. Acum ea e liderul nostru. Ea cunoaşte cel mai bine sediul Erudiţiei. După ea iese Christina, apoi Marcus, şi eu la urmă. Uşa băii dă spre un hol care seamănă cu toate celelalte holuri ale Erudiţilor: alb, strălucitor, steril.

Dar aici se înregistrează mult mai multă activitate decât am văzut eu vreodată. Oameni îmbrăcaţi în albastrul Erudiţilor trec încoace şi-ncolo, singuri sau în grupuri, strigând unii la alţii lucruri de genul: „Sunt la intrare! Urcaţi cât mai sus puteţi!” şi „Au defectat lifturile! Fugiţi spre scări!” Abia acum, când mă aflu în plin haos, îmi amintesc că am uitat dispozitivul paralizant în baie. Sunt din nou dezarmată.

Pe lângă noi trec şi trădători Neînfricaţi, deşi ei sunt mai puţin agitaţi decât Erudiţii. Mă întreb ce fac în acest haos Johanna, Prietenia şi Abnegaţia. Îngrijesc răniţii? Sau stau între armele Neînfricaţilor şi nevinovaţii Erudiţii, încasând gloanţele de dragul păcii?

Mă cutremur. Cara ne duce spre o scară din spate, şi ne alăturăm unui grup de Erudiţi îngroziţi, urcând unu, două, trei rânduri de trepte. Apoi, Cara se împinge cu umărul într-o uşă aflată pe palier, ţinându-şi pistolul la piept.

Recunosc acest etaj.

Este etajul meu.

Gândurile îmi devin lente. Aproape că am murit aici. Mi-am dorit să mor aici.

Încetinesc şi rămân în urmă. Nu-mi revin din ameţeală, cu toate că pe lângă mine oamenii continuă să alerge, iar Marcus îmi strigă ceva, dar vocea lui sună înăbuşit. Christina se întoarce şi mă înşfacă, târându-mă spre CONTROL-A.

Înăuntrul camerei de control, zăresc ca prin ceaţă şiruri de calculatoare; o peliculă îmi acoperă parcă ochii. Încerc să clipesc pentru a o înlătura. Marcus se aşază în faţa unuia dintre calculatoare, iar Cara în faţa altuia. Ei vor trimite toate datele din calculatoarele Erudiţilor către calculatoarele celorlalte facţiuni.

În spatele meu se deschide uşa.

Şi îl aud pe Caleb spunând:

— Ce faceţi aici?

* * *

Vocea lui mă trezeşte. Mă întorc şi privesc drept la arma lui.

Are ochii mamei — de un verde spălăcit, aproape cenuşiu, deşi cămaşa lui albastră îi face să aibă o culoare mai intensă.

— Caleb! spun eu. Ce vrei?

— Mă aflu aici pentru a vă opri din ceea ce faceţi!

Vocea îi tremură, la fel şi pistolul din mâini.

— Noi am venit să salvăm datele Erudiţilor pe care cei fără facţiune doresc să le distrugă, îi spun. Nu cred că vrei să ne opreşti.

— Asta nu-i adevărat, spune el. Face un gest cu capul spre Marcus. De ce să-l fi adus pe el, dacă nu pentru a încerca să găsiţi altceva? Ceva mult mai important pentru el decât toate datele Erudiţilor laolaltă?

— Ea ţi-a spus *ţie* despre asta? întreabă Marcus. *Ţie*, unui copil?

— La început nu mi-a spus, zice Caleb. Dar n-a vrut ca eu să aleg o tabără fără să cunosc faptele.

— Faptele, zice Marcus, sunt că ea e îngrozită de realitate, şi că cei din Abnegaţie nu sunt. Şi nici sora ta nu e. Spre cinstea ei.

Mă încrunt. Chiar şi când îmi face complimente, îmi vine să-l pocnesc.

— Sora mea, zice Caleb pe un ton blând, uitându-se din nou la mine, nu ştie în ce se bagă. Nu ştie ce este ceea ce tu vrei să le arăţi tuturor… nu ştie că va distruge *totul*!

— Suntem aici cu un anumit scop! Marcus aproape că ţipă acum. Ne-am îndeplinit misiunea, şi acum e timpul ca noi să înfăptuim lucrul pentru care am fost trimişi aici!

Nu cunosc scopul sau misiunea la care se referă Marcus, dar Caleb pare să fie în cunoştinţă de cauză.

— *Noi* n-am fost trimişi aici, zice Caleb. Noi n-avem nicio răspundere faţă de nimeni, ci doar faţă de noi înşine.

— La genul acesta de gândire egoistă am ajuns să mă aştept din partea celor care au petrecut prea mult timp în preajma lui Jeanine Matthews. Eşti atât de puţin dispus să renunţi la confortul adus de egoismul care te stoarce de umanitate!

Nu vreau să mai aud. În timp ce Caleb se uită lung la Marcus, eu mă întorc şi-l pocnesc peste mână. Impactul îl şochează şi scapă arma. O trimit cu un şut în cealaltă parte a încăperii.

— Beatrice, trebuie să ai încredere în mine, spune el, cu bărbia tremurând.

— După ce ai ajutat-o să mă tortureze? După ce aproape că ai lăsat-o să mă *omoare*?

— N-am ajutat-o să te tor…

— Însă cu siguranţă n-ai oprit-o! Erai chiar acolo şi pur şi simplu *priveai*…

— Dar ce-aş fi putut face? Ce…

— Ai fi putut măcar să *încerci*, laşule!

Strig atât de tare, încât mă înroşesc la faţă şi îmi ţâşnesc lacrimi din ochi.

— Să fi încercat, şi să nu fi reuşit, fiindcă mă iubeşti!

Icnesc, doar ca să respir normal. Nu aud decât zgomotul tastelor în timp ce Cara lucrează la ceea ce trebuie. Caleb

nu pare să aibă un răspuns. Privirea imploratoare îi dispare încetul cu încetul, înlocuită de una pustie.

— Nu veţi găsi aici ceea ce căutaţi, spune el. Ea n-ar păstra fişiere atât de importante în nişte calculatoare la care are acces toată lumea. Ar fi ilogic.

— Deci nu le-a distrus? întreabă Marcus.

Caleb scutură din cap.

— Ea nu crede în distrugerea informaţiilor. Numai în ascunderea lor.

— Ei bine, slavă Domnului! zice Marcus. Unde le ţine?

— N-am să vă spun, zice Caleb.

— Cred că ştiu eu, spun.

Caleb a zis că ea n-ar păstra informaţiile într-un calculator la care are acces toată lumea. Aşadar, probabil că el vrea să spună că le ţine într-un calculator personal: fie în cel aflat în biroul ei, fie în cel aflat în laboratorul despre care mi-a povestit Tori.

Caleb nu se uită la mine.

Marcus ridică revolverul lui Caleb şi-l răsuceşte în mână în aşa fel încât patul armei îi iese din pumn. Apoi îl ridică şi-l pocneşte pe Caleb în maxilar. Caleb îşi dă ochii peste cap şi cade la podea.

Nu vreau să ştiu cum şi-a perfecţionat Marcus această mişcare.

— Nu putem să-l lăsăm să alerge să le spună tuturor ce facem, zice Marcus. Să mergem! Cara poate să aibă grijă de restul, bine?

Cara încuviinţează, fără să-şi ridice privirea de la calculator. Cu o senzaţie de greaţă în stomac, îi urmez pe Marcus şi pe Christina. Ieşim din camera de control şi ne îndreptăm spre scări.

* * *

De data asta, holul este pustiu. Pe gresie se văd urme de paşi şi bucăţi de hârtie. Alergăm în şir spre scări. Mă uit lung la ceafa lui, unde i se vede forma craniului prin părul tuns scurt.

Când îl privesc, nu văd decât o curea care se leagănă înspre Tobias şi patul unui pistol care-l loveşte pe Caleb în maxilar. Nu-mi pasă că pe Caleb l-a durut — şi eu aş fi făcut la fel —, dar faptul că el este simultan un bărbat care ştie cum să rănească oameni, şi un bărbat care face paradă de altruismul său de lider al Abnegaţiei, mă face brusc să mă enervez, încât nu mai văd bine.

Mai ales fiindcă eu am fost cea care l-a preferat. L-am preferat *pe el* lui Tobias.

— Fratele tău este un trădător, spune Marcus când cotim. Merita mai mult de-atât. Nu trebuie să mă priveşti aşa.

— Taci! zbier, izbindu-l de perete.

E prea surprins să reacţioneze.

— Te urăsc, ştii asta! Te urăsc pentru ceea ce i-ai făcut lui, şi *nu* mă refer la Caleb. Mă aplec mai aproape de faţa lui şi şoptesc: Şi dacă poate n-am să te-mpuşc cu mâna mea, cu siguranţă n-am să intervin dacă va încerca cineva să te omoare, aşa că mai bine te-ai ruga lui Dumnezeu să n-ajungem în situaţia asta!

Se uită lung la mine, aparent indiferent. Îi dau drumul şi pornesc din nou spre scări, cu Christina urmându-mă îndeaproape şi cu Marcus la câţiva paşi în urmă.

— Încotro ne ducem? întreabă ea.

— Caleb a spus că ceea ce căutăm nu vom găsi pe un calculator la care are acces toată lumea, aşa că trebuie să fie într-unul personal. Din câte ştiu, Jeanine are două calculatoare personale, unul în biroul ei şi altul în laborator, spun eu.

— Deci spre care ne îndreptăm?

— Tori mi-a spus că laboratorul lui Jeanine e protejat cu cele mai nebuneşti măsuri de securitate, îi zic. Iar eu am fost în biroul ei; e camera de alături.

— Deci în cazul ăsta… spre laborator.

— La ultimul etaj.

Ajungem la uşa care dă spre scări şi, când o deschidem, un grup de Erudiţi, care include şi copii, aleargă în jos pe scări. Mă ţin de balustradă şi, dând din coate, îmi fac loc cu forţa printre ei, fără să le privesc feţele, de parcă n-ar fi

oameni, ci doar o masă pe care trebuie să o împing la o parte.

Mă aştept ca şuvoiul să înceteze, dar de pe palierul următor mai coboară şi alţii, un torent constant de oameni îmbrăcaţi în albastru, în lumina albastră slabă, albul ochilor lor fiind strălucitor ca becurile, prin contrast cu orice altceva. Vaietele lor îngrozite reverberează de sute de ori în zidurile de beton, ţipetele demonilor cu ochi strălucitori.

Când ajungem la etajul al şaptelea, mulţimea se răreşte şi apoi dispare. Îmi trec mâinile peste braţe pentru a mă scutura de fantomele părului, mânecilor şi pielii care s-au atins de mine pe drum. De unde ne aflăm văd capătul scărilor.

De asemenea văd şi trupul unui paznic, cu braţul atârnat peste marginea unei trepte, şi stând deasupra lui se află un bărbat fără facţiune, care are un petic peste ochi.

Edward.

* * *

— Ia te uită cine vine! zice Edward.

El stă în capul unui şir scurt de scări, de numai şapte trepte, iar eu stau la baza lor. Paznicul trădător Neînfricat zace între noi, cu ochii sticloşi, având o pată de culoare întunecată pe piept acolo unde cineva — probabil Edward — l-a împuşcat.

— Ciudată ţinută pentru cineva care se presupune că dispreţuieşte Erudiţia, spune el. Am crezut că trebuia să fii acasă, aşteptându-ţi prietenul să se-ntoarcă erou?

— După cum ţi-ai dat seama, îi spun eu, urcând o treaptă, asta n-avea să se întâmple niciodată.

Lumina albastră aruncă umbre pe obrajii lui Edward. Duce mâna la spate.

Dacă el e aici, asta înseamnă că şi Tori e aici. Ceea ce înseamnă că Jeanine ar putea fi deja moartă.

O simt pe Christina în spatele meu; îi aud respiraţia.

— O să trecem de tine, îi spun, urcând încă o treaptă.

— Mă cam îndoiesc, răspunde el.

Îşi înşfacă arma. Eu mă arunc înainte, peste paznicul căzut. El trage, dar mâinile mele îl ţin deja de încheietură, astfel încât ratează. Urechile îmi ţiuie şi încerc să-mi recapăt echilibrul stând pe spatele paznicului mort.

Peste capul meu, Christina îi trage un pumn. Îl nimereşte în nas. Nu-mi pot recăpăta echilibrul, aşa încât cad în genunchi, vârându-mi şi mai adânc unghiile în încheietura lui. Îşi desprinde mâna din strânsoarea mea şi trage din nou, nimerind-o pe Christina în picior.

Gemând, Christina îşi scoate pistolul şi trage. Glonţul îl nimereşte într-o parte. Edward ţipă şi scapă arma, căzând în faţă. Aterizează deasupra mea, iar eu mă lovesc cu capul de una dintre treptele de ciment. Simt în spate arma paznicului mort. Marcus ia pistolul lui Edward şi ne ameninţă pe amândoi cu el.

— Ridică-te, Tris, spune el. Şi lui Edward: Tu! Nu mişca!

Mâna mea caută colţul unei trepte şi mă strecor, ieşind dintre Edward şi paznicul mort. Edward se ridică aşezându-se pe paznic — de parcă acesta ar fi vreo *pernă* —, punându-şi ambele mâini pe rană.

— Eşti bine? o întreb pe Christina.

Faţa i se contorsionează.

— *Ahh!* Da. M-a atins doar, n-a pătruns până la os.

Întind mâna spre ea, să o ajut să se ridice.

— Beatrice! spune Marcus. Trebuie să o lăsăm aici.

— Cum adică să o *lăsăm*? vreau eu să ştiu. Nu putem pleca! S-ar putea întâmpla ceva groaznic!

Marcus mă împunge cu degetul arătător în stern, în spaţiul dintre clavicule, şi se apleacă spre mine.

— Ascultă-mă! îmi spune el. Jeanine Matthews cu siguranţă că s-a retras în laboratorul ei de la primul semn de atac, întrucât este cea mai sigură încăpere din această clădire. În orice clipă, ea poate hotărî că Erudiţia a pierdut şi că e mai bine să şteargă toate datele decât să rişte ca oricine altcineva să le găsească, făcând astfel inutilă misiunea noastră.

Iar eu îi voi fi pierdut pe toţi: pe părinţi, pe Caleb şi, în cele din urmă, pe Tobias, care nu mă va ierta niciodată că

am colaborat cu tatăl lui, mai ales dacă nu voi avea nicio modalitate prin care să-i demonstrez că a meritat să o fac.

— O vom lăsa pe prietena ta aici.

Are o respiraţie urât mirositoare.

— Şi mişcă-te, dacă nu cumva ai prefera să mă duc singur!

— Are dreptate, spune Christina. N-avem timp. Eu rămân aici, să-l împiedic pe Ed să vină după voi.

Încuviinţez. Marcus îşi ia degetul de pe pieptul meu, lăsând în urmă un cerc dureros. Mă frec pentru a înlătura durerea şi deschid uşa din capătul palierului. Privesc în urma mea înainte de a trece dincolo de ea, iar Christina îmi oferă un zâmbet îndurerat, ţinându-şi mâna apăsată pe coapsă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Următoarea încăpere seamănă mai mult a hol: e largă, placată cu gresie albastră, cu tavan şi pereţi albaştri, toate în aceeaşi nuanţă. Totul străluceşte, dar nu-mi dau seama de unde provine lumina.

La început nu văd nicio uşă, dar după ce ochii mi se adaptează la şocul culorii, văd un dreptunghi pe peretele din stânga şi altul pe peretele din dreapta. Doar două uşi.

— Trebuie să ne despărţim, îi spun. Nu avem timp să le încercăm pe fiecare împreună.

— Pe care o preferi? mă întreabă Marcus.

— Pe cea din dreapta, îi spun. Stai, nu! Stânga.

— Bine. Mă duc eu în dreapta.

— Dacă eu găsesc calculatorul, îi spun, ce trebuie să caut?

— Dacă găseşti calculatorul, o să dai de Jeanine. Presupun că ai câteva metode prin care să o convingi să facă ceea ce vrei tu. La urma urmelor, ea nu este obişnuită cu durerea, îmi spune el.

Dau din cap a încuviinţare. Ne îndreptăm cu acelaşi pas, fiecare spre uşa lui. Acum o clipă aş fi spus că ar fi o uşurare să mă despart de Marcus, dar faptul că sunt pe cont propriu constituie partea lui de vină. Dacă nu reuşesc să trec prin măsurile de securitate pe care fără îndoială că Jeanine le-a luat pentru a ţine la distanţă intruşii? Ce se întâmplă dacă reuşesc cumva să trec, dar nu găsesc fişierul care trebuie?

Pun mâna pe clanţă. Nu pare să existe vreo încuietoare. Când Tori mi-a zis de măsurile nebuneşti de securitate, m-am gândit că s-a referit la aparate care scanează retina şi parole şi încuietori, dar până una, alta, totul e deschis.

De ce mă îngrijorează asta?

Deschid uşa mea, iar Marcus o deschide pe a lui. Facem schimb de priviri. Pătrund în încăpere.

* * *

Camera, asemenea holului, e albastră, dar aici e limpede de unde provine lumina. Aceasta străluceşte în centrul fiecărui panou, pe tavan, podea şi pereţi.

Când uşa se închide în urma mea, aud un zgomot ca de încuietoare. Apuc din nou clanţa, şi apăs pe ea cât de tare pot, dar nu se mişcă. Sunt blocată aici.

Luminiţe strălucitoare, penetrante, mă învăluie din toate unghiurile. Pleoapele mele nu ajung pentru a le bloca, astfel încât trebuie să-mi apăs palmele pe ochi.

Aud o voce caldă, de femeie:

— Beatrice Prior, a doua generaţie. Facţiunea de origine: Abnegaţie. Facţiunea aleasă: Neînfricare. Divergent confirmat.

De unde ştie încăperea asta cine sunt?

Şi ce vrea să însemne „a doua generaţie”?

— Statutul: intrusă.

Aud un clic, şi îmi dau la o parte degetele, suficient cât să văd dacă luminile s-au stins. Nu s-au stins, dar din nişte dispozitive montate în tavan încep să iasă vapori coloraţi. Instinctiv, îmi duc mâna la gură. În câteva secunde, privesc uimită printr-o ceaţă albastră. Iar apoi nu mai văd nimic. Acum stau într-un întuneric atât de adânc, încât atunci când îmi ridic mâna la nivelul ochilor, nici măcar n-o văd. Ar trebui să merg înainte şi să caut o uşă pe partea opusă, dar mă tem să mă mişc — cine ştie ce mi s-ar putea întâmpla dacă fac asta?

Dar apoi se aprind luminile, şi eu mă aflu în camera de antrenament a Neînfricaţilor, în cercul în care obişnuiam să ne luptăm — am atât de multe amintiri amestecate legate de acest cerc, unele triumfătoare — învingând-o pe Molly —, iar altele neplăcute — Peter pocnindu-mă până când m-a lăsat lată. Adulmec, iar aerul miroase la fel, a transpiraţie şi a praf.

Pe partea opusă cercului există o uşă care nu aparţine acestui loc. Privesc încruntată spre ea.

— Intruso, spune vocea, iar acum pare a fi a lui Jeanine, dar ar putea fi imaginaţia mea. Ai cinci minute să ajungi la uşă înainte ca otrava să-şi facă efectul.

— *Poftim?*

Dar ştiu ce a spus. Otravă. Cinci minute. N-ar trebui să fiu surprinsă; asta-i lucrătura lui Jeanine, la fel de lipsită de conştiinţă precum este şi ea. Tremur şi mă întreb dacă e otrava, dacă otrava deja a început să-şi facă efectul asupra creierului meu.

Concentrează-te! Nu pot să ies; trebuie să merg înainte, sau...

Sau nimic. Trebuie să merg înainte.

Pornesc spre uşă şi în cale îmi apare cineva. O fată scundă, subţirică şi blondă, cu cearcăne întunecate sub ochi. Ea sunt eu.

O reflexie? Fac cu mâna să văd dacă mă imită. Nu mă imită.

— Bună, îi spun.

Nu-mi răspunde. Nici n-am crezut că o va face.

Ce-i asta? Înghit cu putere pentru a-mi desfunda urechile, în care parcă aş avea vată. Dacă Jeanine a creat asta, probabil că e un test de inteligenţă sau de logică, ceea ce înseamnă că va trebui să gândesc limpede, ceea ce înseamnă că va trebui să mă calmez. Îmi împreunez mâinile la piept, şi apăs, sperând că apăsarea mă va face să mă simt în siguranţă, asemenea unei îmbrăţişări.

Nu se întâmplă aşa.

Fac un pas la dreapta, pentru a vedea mai bine uşa, şi dublura mea sare şi ea în lateral, zgâriind pământul cu pantofii, pentru a-mi bloca din nou calea.

Cred că ştiu ce se va întâmpla dacă pornesc spre uşă, dar trebuie să încerc. O rup la fugă, intenţionând să mă strecor pe lângă ea, dar ea e pregătită: mă apucă de umărul rănit şi mă dă deoparte. Ţip atât de tare, încât mă usturǎ gâtul; am senzaţia că nişte cuţite mă înjunghie din ce în ce mai adânc în partea dreaptă. Când cad în genunchi, ea mă pocneşte în stomac şi mă prăbuşesc la podea, înghiţind praf.

Asta, îmi dau seama, ţinându-mă de stomac, este exact ceea ce aş fi făcut şi eu dacă aş fi fost în poziţia ei. Ceea ce înseamnă că, pentru a o învinge, trebuie să mă gândesc la un mod de a mă învinge pe mine. Şi cum aş putea fi o luptătoare mai bună decât mine, dacă ea cunoaşte aceleaşi strategii pe care le ştiu şi eu şi este la fel de deşteaptă şi are aceleaşi abilităţi pe care le am şi eu?

Porneşte din nou spre mine, aşa că mă ridic în picioare şi încerc să uit de durerea din umăr. Inima îmi bate mai repede. Vreau s-o pocnesc, dar o face ea prima. Evit în ultima secundă, iar pumnul ei mă loveşte în ureche, dezechilibrându-mă.

Dau înapoi câţiva paşi, sperând că nu mă va urmări, dar o face. Vine din nou spre mine, se aruncă din nou asupra mea, de data asta înşfăcându-mă de umeri şi trăgându-mă în jos, spre genunchiul ei îndoit.

Îmi pun mâinile între stomacul meu şi genunchiul ei, şi împing cât de tare pot. Nu se aştepta la asta; se dă înapoi clătinându-se, dar nu cade.

Alerg spre ea, şi îmi dau seama că dorinţa de a-i da un şut este, de asemenea, şi dorinţa *ei*. Mă răsucesc, evitându-i piciorul.

În clipa în care doresc ceva, şi ea doreşte acelaşi lucru. În cel mai bun caz, ea şi cu mine putem fi la egalitate — dar trebuie să o *înving*. Pentru a supravieţui.

Încerc să-mi duc gândul până la capăt, dar ea se aruncă asupra mea din nou, încruntându-se din pricina concentrării. Mă apucă de braţ, şi la fel procedez şi eu, aşa încât suntem antebraţ lângă antebraţ.

Ne smucim în acelaşi timp coatele înapoi, şi apoi le repezim înainte. Mă aplec în ultima clipă, dar cotul meu o pocneşte în gură. Ţipăm amândouă. Sângele care îi ţâşneşte ei din buză îmi curge mie pe antebraţ. Strânge din dinţi şi ţipă, aruncându-se spre mine, mai violent decât m-aş fi aşteptat.

Greutatea ei mă răstoarnă. Mă ţintuieşte la podea cu genunchii şi încearcă să-mi tragă un pumn în faţă, dar îmi

încrucişez braţele în faţă. Pumnii ei se izbesc în braţele mele, cu forţa unui bolovan.

Expirând puternic, o apuc de încheietura mâinii şi observ că văd puncte negre în faţa ochilor. *Otravă*.

Concentrează-te!

În timp ce se zbate să se elibereze, îmi ridic genunchiul la piept. Apoi o împing în spate, gemând de efort, până când pot să-mi lipesc piciorul de stomacul ei. O împing înapoi, cu faţa arzându-mi.

Ghicitoare logică: într-o luptă între două părţi perfect egale, cum poate una să câştige?

Răspunsul: una nu poate.

Se ridică în picioare şi îşi şterge sângele de pe buze.

Prin urmare: trebuie să nu fim perfect egale. Deci ce ne diferenţiază?

Vine din nou spre mine, dar am nevoie de mai mult timp să gândesc, astfel încât la fiecare pas pe care ea îl face înainte, eu fac unul înapoi. Încăperea se clatină, apoi se răsuceşte, iar eu mă arunc într-o parte, încercând să mă echilibrez cu mâinile.

Ce ne diferenţiază? Avem aceeaşi greutate, acelaşi nivel de abilitate, acelaşi mod de gândire…

Văd uşa peste umărul ei şi îmi dau seama: avem scopuri diferite. Eu *trebuie* să ies pe uşa aia. Ea trebuie s-o apere. Dar chiar şi într-o simulare, nu se poate ca ea să fie la fel de disperată pe cât sunt eu. Alerg spre marginea cercului, unde există o masă. Cu o clipă în urmă era goală, dar cunosc regulile simulării şi ştiu cum să le controlez. De îndată ce mă gândesc la asta, apare un pistol.

Mă izbesc de masă, punctele negre împiedicându-mă să o văd bine. Nici măcar nu mă doare când mă lovesc de ea. Am senzaţia că inima îmi bate pe faţă, ca şi când s-ar fi desprins de legăturile ei din piept şi ar fi început să migreze spre creier.

De cealaltă parte a încăperii, în faţa dublurii mele apare o armă pe pământ. Amândouă întindem mâna după arme.

Percep greutatea armei, şi netezimea acesteia, şi uit de ea; uit de otravă; uit de toate.

Am senzaţia că sunt strânsă de gât. Din pricina lipsei de aer, capul îmi bubuie, şi simt bătăile inimii pretutindeni.

Între mine şi ţinta mea nu mai stă dublura mea, ci Will.

Nu, nu! Nu poate fi Will. Mă forţez să respir. Otrava împiedică oxigenul să ajungă la creier. Este doar o halucinaţie în cadrul unei simulări. Expir suspinând.

Pentru o clipă, îmi văd dublura din nou, tremurând vizibil, ţinând pistolul cât mai depărtat de corp. E la fel de slabă ca mine. Nu, nu la fel de slabă, pentru că ea nu orbeşte şi nu rămâne fără aer, dar aproape la fel de slabă, aproape.

Apoi Will se întoarce, cu privirea goală, indusă de simulare, cu părul lui blond ca un halou în jurul capului. Ziduri de cărămidă apar din toate părţile, dar în spatele lui e uşa — uşa care mă separă de tata şi de fratele meu.

Nu, nu, e uşa care mă separă de Jeanine şi de ţelul meu.

Trebuie să trec pe uşa aia. *Trebuie*.

Ridic pistolul, deşi mă doare umărul când o fac, şi îmi prind o mână cu cealaltă pentru a nu-mi tremura.

— Îmi…

Mă înec, şi lacrimile îmi curg pe obraji, îmi intră în gură. Au gust de sare.

— Îmi pare rău.

Şi fac singurul lucru pe care dublura mea este incapabilă să-l facă, deoarece ea nu este suficient de disperată: trag.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

Nu-l văd murind din nou.

Închid ochii în momentul în care trăgaciul revine în poziţia iniţială, şi când îi deschid, printre punctele negre care-mi întunecă privirea o văd pe cealaltă Tris zăcând pe podea; eu sunt.

Dau drumul pistolului şi alerg spre uşă, aproape călcând-o. Mă arunc cu tot corpul în uşă, răsucesc mânerul şi cad pe partea cealaltă. Cu mâinile amorţite, închid uşa în urma mea, şi mi le scutur pentru a-mi repune sângele în mişcare.

Încăperea de alături e de două ori mai mare decât prima, şi, la fel, e şi ea luminată în albastru, însă având o nuanţă mai deschisă. În mijloc există o masă mare, iar pe pereţi sunt prinse fotografii, diagrame şi liste. Respir adânc şi încep să văd mai bine, iar inima începe să-mi bată şi ea în ritmul normal.

Printre fotografiile de pe pereţi îmi recunosc chipul, şi pe al lui Tobias, şi pe al lui Marcus, şi pe al lui Uriah. O listă lungă de ceea ce par a fi substanţe chimice e postată pe perete, lângă pozele noastre. Fiecare poziţie este tăiată cu un marker roşu. Probabil că aici îşi creează Jeanine serurile simulării.

Undeva în faţa mea aud nişte voci şi mă muştruluiesc. *Ce faci? Grăbeşte-te!*

— Numele fratelui meu, aud eu. Vreau să te-aud rostindu-l!

Vocea lui Tori.

Cum de-a trecut prin simulare?

— Nu l-am omorât eu, se aude vocea lui Jeanine.

— Crezi că asta te exonerează cumva? Crezi că asta înseamnă că nu meriţi să mori?

Tori nu ţipă, ci plânge, toată jalea năvălindu-i pe buze. Pornesc spre uşă. Prea iute, totuşi, căci mă lovesc cu şoldul de colţul mesei aflate în mijlocul încăperii, şi trebuie să mă opresc, cutremurată.

— Motivele pentru care am acţionat aşa cum am făcut-o depăşesc nivelul tău de înţelegere, îi spune Jeanine. Am fost dispusă să fac un sacrificiu pentru binele tuturor, ceva ce tu n-ai înţeles niciodată, nici măcar când am fost colege de clasă.

Mă îndrept şchiopătând spre uşă, care e făcută dintr-un panou de sticlă givrată. Se deschide alunecând, şi o văd pe Jeanine lipită de un perete, şi pe Tori stând la câţiva metri, cu pistolul ridicat.

În spatele lor există o masă din sticlă pe care văd o cutie argintie — un calculator — şi o tastatură. Peretele de vizavi e acoperit în întregime de un monitor.

Jeanine mă priveşte lung, dar Tori nu se mişcă niciun centimetru; nu pare să mă audă. E roşie la faţă şi-i curg lacrimile, iar mâna îi tremură.

Nu cred că pot găsi fişierul video de una singură. Dacă Jeanine e aici, pot să o fac să-l găsească ea pentru mine, dar dacă moare…

— Nu! strig eu. Tori, nu!

Dar degetul e deja pe trăgaci. Mă arunc asupra ei cu toată forţa, o lovesc cu braţele. Arma îi sare din mână şi aud un ţipăt.

Mă lovesc cu capul de gresie. Ignor stelele pe care le văd în faţa ochilor şi mă arunc spre Tori. Îi trag un şut pistolului, care zboară departe de noi.

Proasto, de ce nu l-ai înşfăcat tu?!

Mai întâi, Tori mă apucă de gât. Mă înec, iar ea profită de şansă pentru a mă arunca într-o parte, şi se târăşte spre pistol.

Jeanine e chircită la perete, cu sângele curgându-i pe picior. *Picior!* Îmi amintesc, şi o pocnesc pe Tori peste coapsă, aproape de rana produsă de glonţ. Ea ţipă, iar eu mă ridic în picioare.

Păşesc spre pistolul căzut, dar Tori e mai rapidă. Mă apucă cu mâinile de picioare şi mă trage. Mă lovesc cu genunchii de podea, dar încă mă aflu deasupra ei. Îi trag un pumn în coaste.

Ea geme, dar asta n-o opreşte; în timp ce mă târăsc spre pistol, ea mă muşcă de mână. E o durere diferită faţă de cea produsă de loviturile pe care le-am primit vreodată, diferită chiar şi de cea provocată de rana de glonţ. Urlu mai tare decât am crezut c-ar fi posibil, lacrimile înceţoşându-mi vederea.

N-am ajuns până aici să o las pe Tori să o împuşte pe Jeanine înainte să fi căpătat ceea ce-mi trebuie.

Îmi smulg mâna din gura ei, vederea mi se întunecă spre margini, şi, întinzând brusc mâna, apuc patul pistolului. Îl răsucesc şi-l aţintesc asupra lui Tori.

Mâna mea. Mâna mea e plină de sânge, şi la fel este şi bărbia lui Tori. Îmi ascund mâna, astfel încât să-mi fie mai uşor să ignor durerea, şi mă ridic, ţinând în continuare arma îndreptată spre ea.

— Tris, nu te-am ştiut trădătoare, spune ea, iar vorbele îi sună ca un mârâit.

Nu seamănă cu sunetele pe care le pot produce oamenii.

— Nu sunt, îi spun eu. Clipesc pentru ca lacrimile să-mi curgă pe obraji şi astfel să o văd mai bine. Nu-ţi pot explica chiar acum, dar… te rog, nu-ţi cer decât să ai încredere în mine! E ceva important, un lucru a cărui locaţie numai ea o ştie…

— Are dreptate! spune Jeanine. Este în *acel* calculator, Beatrice, şi numai eu îl pot localiza. Dacă nu mă ajuţi să supravieţuiesc, va muri odată cu mine.

— E o mincinoasă, spune Tori. O *mincinoasă*, şi dacă o crezi, atunci eşti o proastă şi o trădătoare, Tris!

— Ba chiar o cred, îi spun. O cred, deoarece este perfect logic! Tori, informaţiile cele mai preţioase care există sunt ascunse în *acel calculator*!

Respir adânc, şi îmi cobor vocea.

— Te rog, ascultă-mă! O urăsc la fel de mult ca şi tine. N-am niciun motiv să o apăr. Îţi spun adevărul. Este important.

Tori tace. Pentru moment, mă gândesc că am câştigat, că am convins-o. Dar apoi, ea spune:

— Nimic nu e mai important decât moartea ei.

— Dacă asta insişti să crezi, spun eu, n-am ce să-ţi fac. Dar nici n-am de gând să te las să o omori.

Tori se ridică în genunchi şi îşi şterge sângele de pe bărbie. Mă priveşte drept în ochi.

— Eu sunt un lider Neînfricat, spune ea. Tu n-ai dreptul să hotărăşti ce să fac eu.

Şi înainte să apuc să gândesc...

Înainte să-mi treacă prin minte să trag cu pistolul pe care îl ţin...

Ea scoate din gheată un cuţit cu lamă lungă, se aruncă şi o înjunghie pe Jeanine în stomac.

Ţip. Jeanine scoate un sunet îngrozitor — un gâlgâit, un ţipăt, un sunet de moarte. O văd pe Tori scrâşnind din dinţi, murmurând numele fratelui ei — „Jonathan Wu” — şi apoi văd cuţitul pătrunzând iarăşi.

Şi ochii lui Jeanine devin sticloşi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Tori e în picioare, cu o privire sălbatică în ochi, şi se întoarce spre mine.

Mă simt amorţită.

Toate riscurile pe care mi le-am asumat pentru a ajunge aici — conspirând cu Marcus, cerând ajutorul Eruditţilor, târându-mă peste o scară aflată la etajul al treilea, împuşcându-mă într-o simulare — şi toate sacrificiile pe care le-am făcut — relaţia mea cu Tobias, viaţa lui Fernando, şederea printre Neînfricaţi — au fost în zadar.

În zadar.

O clipă mai târziu, uşa de sticlă se deschide iarăşi. Tobias, Uriah şi Therese dau năvală ca şi când ar trebui să ducă o bătălie — Uriah tuşind, probabil din pricina otrăvii —, dar bătălia s-a încheiat. Jeanine a murit, Tori e triumfătoare, iar eu sunt o trădătoare Neînfricată.

Când mă vede, Tobias se opreşte în mijlocul unui pas, aproape împiedicându-se. Face ochii mari.

— Ea e o trădătoare, spune Tori. Aproape că m-a împuşcat pentru a o apăra pe Jeanine.

— Cum? întreabă Uriah. Tris, ce se-ntâmplă? Are dreptate? Şi de ce eşti aici?

Dar eu nu mă uit decât la Tobias. O fărâmă de speranţă mă străbate, ciudat de dureroasă, când se combină cu vinovăţia pe care o simt pentru felul în care l-am decepţionat. Tobias este încăpăţânat şi mândru, dar este al meu — poate că mă va asculta, poate că există o şansă ca tot ceea ce am făcut să nu fi fost în van…

— Tu ştii de ce sunt aici, îi spun eu, aproape în şoaptă. Nu-i aşa?

Îi întind pistolul lui Tori. El face un pas înainte, clătinându-se uşor, şi îl ia.

— L-am găsit pe Marcus în încăperea alăturată, prins într-o simulare, spune Tobias. Ai venit aici cu el.

— Da, aşa e, spun eu, sângele din muşcătura lui Tori prelingându-mi-se pe braţ.

— Am avut încredere în tine, îmi spune el, tremurând de furie. Am avut *încredere* în tine, iar tu m-ai abandonat ca să colaborezi cu *el*?

— Nu. Clatin din cap. El mi-a spus ceva, şi tot ceea ce mi-a spus fratele meu, tot ceea ce-a spus Jeanine când m-am aflat în sediul Erudiţiei, s-a potrivit perfect cu ceea ce mi-a zis el. Şi am vrut — *am avut nevoie* să cunosc adevărul.

— Adevărul, pufneşte el. Crezi că ai aflat adevărul de la un mincinos, un trădător şi un psihopat?

Eu şi Tobias ne privim. Ochii lui albaştri, de obicei foarte gânditori, sunt acum duri şi critici, de parcă ar desprinde strat după strat din mine şi l-ar cerceta pe fiecare în parte.

— Aşa cred, îi spun.

Trebuie să mă opresc şi să respir, întrucât nu l-am convins, ci am eşuat, şi probabil că ăsta este ultimul lucru pe care mă vor mai lăsa să-l spun înainte să mă aresteze.

— Cred că *tu* eşti mincinosul! îi spun eu, cu vocea tremurând. Îmi spui că mă iubeşti, că ai încredere în mine, că mă consideri a fi mai perceptivă decât o persoană obişnuită. Şi în prima clipă în care acea credinţă în modul meu de a percepe, acea încredere, acea *iubire* e pusă la încercare, se destramă.

Acum plâng, dar nu mi-e ruşine de lacrimile care-mi strălucesc pe obraji sau de vocea mea răguşită.

— Aşadar, probabil că ai minţit când mi-ai spus toate lucrurile astea... probabil că aşa ai făcut, deoarece nu pot să cred că iubirea ta e chiar atât de slabă.

Fac un pas mai aproape de el, astfel încât între noi nu mai sunt decât câţiva centimetri, şi niciunul dintre ceilalţi nu mă poate auzi.

— Sunt aceeaşi persoană care mai degrabă ar fi murit decât să te omoare pe tine, îi spun, amintindu-mi de atacul simulat şi de felul în care i-am simţit bătaia inimii sub palmă. Sunt exact cine crezi tu că sunt. Şi chiar acum îţi spun că ştiu... că *ştiu* că aceste informaţii vor schimba totul. Tot ce-am făcut, tot ce suntem pe cale să facem.

Îl privesc lung, ca şi când i-aş putea comunica adevărul cu ajutorul ochilor, dar asta e imposibil. El priveşte în altă parte şi nu sunt convinsă că a auzit ce i-am spus.

— Ajunge cu asta! spune Tori. Duceţi-o jos! Va fi judecată împreună cu ceilalţi criminali de război.

Tobias nu se mişcă. Uriah mă ia de braţ şi mă îndepărtează de Tobias, trecând prin laborator, prin încăperea cu lumină, prin holul albastru. Therese cea fără facţiune ni se alătură acolo, curioasă, stând cu ochii pe mine.

Odată ajunşi la scări, simt că ceva mă înghionteşte într-o parte. Când privesc înapoi, văd un tampon de tifon în mâna lui Uriah. Îl iau, încerc să-i zâmbesc recunoscătoare, însă dau greş.

Coborând scările, îmi înfăşor tifonul strâns în jurul mâinii, şi mergem amândoi umăr la umăr, însă fără să ne uităm unul la celălalt. Uriah mă ţine de cot să nu cad. Tifonul nu diminuează durerea muşcăturii, dar mă face să mă simt ceva mai bine, şi la fel faptul că măcar Uriah nu pare să mă urască.

Pentru prima dată, faptul că pentru Neînfricaţi vârsta n-are importanţă, nu constituie un avantaj. Se pare că exact din acest motiv mă vor condamna. Ei nu vor spune: *Dar e tânără şi probabil că a fost zăpăcită*. Ei vor spune: *E adult şi a făcut o alegere*.

Desigur, sunt de acord cu ei. Chiar am făcut o alegere. I-am ales pe mama şi pe tata şi lucrul pentru care ei au luptat.

* * *

E mai uşor să cobori pe scări decât să urci. Ajungem la etajul al cincilea înainte să-mi dau seama că ne îndreptăm spre holul de la intrare.

— Uriah, dă-mi pistolul tău, spune Therese. Cineva trebuie să poată să-i împuşte pe potenţialii beligeranţi, iar tu nu poţi s-o faci dacă continui să o ţii să nu cadă pe scări.

Uriah îşi predă pistolul, fără să pună întrebări. Mă încrunt — Therese deja are un pistol, deci de ce să i-l fi dat şi pe al lui? Dar nu întreb. Sunt destul de vârâtă în bucluc şi fără asta.

Ajungem la parter şi trecem printr-o sală de întruniri mare, plină de oameni îmbrăcaţi în alb şi negru. Mă opresc o clipă să-i privesc. Unii sunt strânşi laolaltă în grupuri mici, rezemându-se unul de celălalt, cu dâre de lacrimi pe obraji. Alţii sunt singuri, sprijinindu-se de pereţi sau stând jos în colţuri, cu priviri pustii, ori uitându-se în gol la ceva aflat foarte departe.

— A trebuit să-i împuşcăm pe mulţi, murmură Uriah, strângându-mă de braţ. A trebuit să facem asta pentru a putea intra în clădire.

— Ştiu, îi spun.

În partea opusă a încăperii le văd îmbrăţişate pe mama şi sora Christinei, şi în stânga, un tânăr cu părul negru care îi străluceşte în lumina fluorescentă — Peter. Ţine de umăr o femeie între două vârste pe care o recunosc a fi mama lui.

— El ce caută aici? întreb.

— Laşul ăsta mic a apărut la sfârşit, după ce s-a terminat toată treaba, spune Uriah. Am auzit că tatăl lui e mort. Totuşi, am auzit că mama lui pare să fie bine.

Peter priveşte peste umăr, iar privirile ni se întâlnesc pentru o secundă. În acea secundă, încerc să adun puţină milă pentru persoana care mi-a salvat viaţa. Dar în vreme ce ura pe care am avut-o pentru el cândva nu mai există, nu mai simt nimic altceva.

— De ce ne-am oprit? întreabă Therese. Haideţi să mergem!

Ieşim din acea încăpere şi pătrundem în holul principal, acolo unde cândva l-am strâns în braţe pe Caleb. Portretul uriaş al lui Jeanine zace făcut bucăţi pe podea. Fumul care se ridică în aer provine de la rafturile pline de cărţi care au fost mistuite de foc. Toate calculatoarele sunt bucăţi, împrăştiate peste tot pe podea.

Câţiva Erudiţi care n-au plecat şi trădătorii Neînfricaţi care au supravieţuit stau aşezaţi în şiruri în centrul

încăperii. Mă uit la feţele lor, căutând un chip cunoscut. Îl descopăr pe Caleb aproape în spate, părând ameţit. Mă uit în altă parte.

— Tris! aud eu.

Christina stă în faţă, lângă Cara, al cărei picior este înfăşurat strâns cu o bucată de pânză. Îmi face semn şi mă aşez lângă ea.

— N-ai avut succes? mă întreabă ea în şoaptă.

Clatin din cap.

Ea oftează şi mă ia în braţe. Gestul este atât de reconfortant, că aproape încep să plâng. Dar eu şi Christina nu suntem genul de oameni care plâng împreună. Suntem genul de oameni care luptă împreună. Aşa că-mi reţin lacrimile.

— Le-am văzut pe mama şi pe sora ta alături, îi spun.

— Da, şi eu, îmi spune ea. Familia mea e bine.

— Bun, îi spun. Piciorul ce-ţi face?

— Bine. Cara a spus că va fi OK şi că nu mai sângerează atât de mult. Una dintre asistentele Erudite şi-a îndesat în buzunare analgezice, antiseptic şi tifon înainte ca ei să o aducă aici, aşa că nici nu mă mai doare prea tare, îmi spune ea. Alături de ea, Cara examinează braţul altui Erudit. Unde-i Marcus?

— Nu ştiu, îi spun. A trebuit să ne despărţim. Ar trebui să fie aici. Numai dacă nu cumva l-au omorât sau mai ştiu eu ce.

— Sinceră să fiu, asta nu m-ar surprinde, îmi spune ea.

Pentru o vreme, în încăpere e haos — oameni intrând şi ieşind grăbiţi, paznicii noştri fără facţiune schimbându-se între ei, şi alţi Erudiţi îmbrăcaţi în albastru fiind aduşi înăuntru şi găsindu-şi loc printre noi —, dar, treptat, totul se linişteşte, şi atunci îl văd: Tobias intră pe uşă.

Îmi muşc buza, tare, şi încerc să nu mă gândesc, să nu mă agăţ de sentimentul rece care-mi cuprinde pieptul şi de greutatea care-mi atârnă deasupra capului. El mă urăşte. Nu mă crede.

Christina mă trage mai aproape în timp ce el trece pe lângă noi fără ca măcar să mă privească. Mă uit după el

peste umăr. Se opreşte lângă Caleb. Îl ia de braţ şi-l ridică brusc în picioare. Caleb se zbate o clipă, dar nu e nici pe jumătate la fel de puternic ca Tobias, şi nu reuşeşte să se elibereze.

— Ce-i? întreabă Caleb, cuprins de panică. Ce vrei?

— Vreau să dezactivezi sistemul de securitate din laboratorul lui Jeanine, spune Tobias, fără să privească înapoi. Astfel încât cei fără facţiune să aibă acces la calculatorul ei.

Şi să-l distrugă, gândesc eu, şi dacă e posibil, inima îmi devine şi mai grea. Tobias şi Caleb dispar pe scări.

Christina se chirceşte lângă mine, iar eu mă ghemuiesc lângă ea, astfel încât stăm lipite una de cealaltă.

— Jeanine a activat toţi transmiţătorii, spune Christina. Unul dintre grupurile celor fără facţiune a fost prins într-o ambuscadă de către Neînfricaţii controlaţi de simulare care au venit mai târziu din sectorul Abnegaţiei, cu circa zece minute în urmă. Bănuiesc că au câştigat cei fără facţiune, cu toate că nu ştiu dacă a împuşca oameni cu creierele spălate se poate numi victorie.

— Mda.

Nu prea mai sunt multe de spus. Ea pare să-şi dea seama de asta.

— Ce s-a întâmplat după ce am fost împuşcată? mă întreabă.

Îi descriu holul albastru cu două uşi, şi simularea care a urmat, din momentul în care am recunoscut încăperea de antrenament a Neînfricaţilor, până în momentul în care m-am împuşcat singură. Însă nu-i spun despre halucinaţiile legate de Will.

— Stai! zice ea. A fost o simulare? Fără transmiţători?

Mă încrunt. Nu mi-am bătut capul cu asta. Cel puţin, nu în acele clipe.

— Dacă laboratorul recunoaşte oamenii, poate că de asemenea cunoaşte şi date despre toată lumea, şi poate prezenta un mediu simulat corespunzător în funcţie de facţiunea din care faci parte.

Acum nu mai contează să înţeleg cum a creat Jeanine sistemul de securitate din laboratorul ei. Dar am o senzaţie plăcută să mă fac folositoare, să mă gândesc la o nouă problemă de rezolvat, acum că am ratat să o rezolv pe cea mai importantă dintre toate.

Christina se îndreaptă de spate. Poate că şi ea are aceeaşi senzaţie.

— Sau poate că otrava conţine transmiţători.

Nu m-am gândit la asta.

— Dar Tori cum a trecut de simulare? Ea nu e Divergentă.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Nu ştiu.

Poate că e, mă gândesc eu. Fratele ei a fost, şi după cele întâmplate lui, se poate ca ea să nu fi recunoscut niciodată asta, indiferent de faptul că Divergenţa începuse să fie acceptată.

Oamenii, tocmai am descoperit, sunt alcătuiţi din straturi şi straturi de secrete. Crezi că-i cunoşti, că-i înţelegi, dar motivele lor îţi sunt întotdeauna ascunse, îngropate adânc în inimile lor. Nu-i vei cunoaşte niciodată cu adevărat, însă, uneori, hotărăşti să ai încredere în ei.

— Ce crezi că ne vor face când ne vor găsi vinovate? mă întreabă ea după câteva minute de tăcere.

— Sincer?

— Ai senzaţia că acum e timpul pentru sinceritate?

O privesc cu coada ochiului.

— Cred că ne vor obliga să mâncăm grămezi de prăjituri şi apoi ne vor obliga să tragem un pui de somn extrem de lung.

Ea râde. Eu încerc să nu râd — dacă râd, am să şi plâng.

* * *

Aud un ţipăt şi arunc o privire în jur, să văd de unde provine.

— Lynn!

Ţipătul vine de la Uriah. El aleargă spre uşă, unde doi Neînfricaţi o cară pe Lynn pe o targă improvizată, făcută din ceea ce pare a fi un raft de bibliotecă. Ea e palidă — prea palidă — şi îşi ţine mâinile peste stomac.

Sar în picioare şi fug spre ea, dar câteva puşti ale celor fără facţiune mă împiedică să ajung prea departe. Ridic mâinile şi rămân nemişcată, privind.

Uriah merge în jurul mulţimii de criminali de război şi arată spre o femeie Erudită cu o înfăţişare severă şi cu păr cenuşiu.

— Tu! Vino aici!

Femeia se ridică în picioare şi îşi scutură pantalonii cu mâna. Merge cu pas uşor spre marginea mulţimii aşezate, şi-l priveşte pe Uriah.

— Tu eşti medic, nu-i aşa? o întreabă el.

— Da, sunt, răspunde ea.

— Atunci, îngrijeşte-o! Se încruntă. E rănită.

Medicul se apropie de Lynn şi le cere celor doi Neînfricaţi să o lase jos. Ei se conformează, iar ea se apleacă peste targă.

— Draga mea, spune ea. Te rog să-ţi iei mâinile de pe rană!

— Nu pot, mormăie Lynn. Mă doare!

— Ştiu că te doare, îi spune doctoriţa. Dar nu voi putea să-ţi examinez rana dacă nu mă laşi să o văd.

Uriah îngenunchează pe partea cealaltă şi o ajută pe Lynn să-şi ia mâinile de pe stomac. Doctoriţa îi îndepărtează tricoul de pe burtă. Rana de glonţ în sine e doar un cerc roşu pe pielea lui Lynn, dar e înconjurat de ceea ce pare a fi o vânătaie, însă eu n-am văzut niciodată o vânătaie atât de închisă la culoare. Doctoriţa strânge din buze, iar eu ştiu că Lynn nu mai poate fi salvată.

— Vindec-o! îi spune Uriah. Poţi s-o vindeci, aşa că fă-o!

— Din contră, spune doctoriţa, privind în sus spre el. Deoarece aţi dat foc aripii spitalului, nu pot să o vindec.

— Există şi alte spitale! spune el, aproape zbierând. Poţi să iei de-acolo ce-ţi trebuie şi să o vindeci!

— Starea ei este mult prea gravă, spune doctoriţa, aproape în şoaptă. Dacă n-aţi fi insistat să daţi foc la tot ce v-a ieşit în cale, aş fi putut să încerc, dar după cum stau lucrurile, nu merită osteneala.

— Taci din gură! îi spune el, îndreptând arma spre pieptul ei. Nu eu sunt cel care ţi-a dat foc la spital! Ea e prietena mea, şi eu... eu doar...

— Uri, spune Lynn. Taci din gură! E prea târziu.

Uriah lasă pistolul să-i cadă şi o apucă pe Lynn de mână, cu buzele tremurând.

— Şi eu sunt prietenă cu ea, le spun celor fără facţiune care au armele îndreptate asupra mea. Nu puteţi să le îndreptaţi asupra mea dacă mă duc acolo?

Mă lasă să trec, şi alerg spre Lynn, ţinând-o de cealaltă mână, care e plină de sânge. Ignor ţevile armelor îndreptate spre capul meu şi mă concentrez asupra chipului lui Lynn, care a devenit pământiu în loc de alb.

Ea pare să nu mă observe. E concentrată asupra lui Uriah.

— Mă bucur că n-am murit cât timp am fost sub efectul simulării, spune ea slab.

— N-ai să mori acum! îi spune el.

— Nu fi prost, zice ea. Uri, ascultă-mă! Şi eu am iubit-o. Cu adevărat.

— Pe cine ai iubit? întreabă el, cu vocea frântă.

— Pe Marlene, spune Lynn.

— Da, cu toţii am iubit-o pe Marlene, spune el.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

Ea clatină din cap şi închide ochii.

Totuşi, mai durează câteva minute până când mâna ei rămâne nemişcată în mâna mea. I-o pun pe piept şi apoi iau şi cealaltă mână din mâna lui Uriah şi fac acelaşi lucru. El îşi şterge ochii înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă. Privirile ni se întâlnesc deasupra trupului ei.

— Ar trebui să-i spui Shaunei, îi zic. Şi lui Hector.

— Da, ai dreptate.

Îşi trage nasul şi îşi lipeşte palma de faţa lui Lynn. Mă întreb dacă obrazul ei mai e cald. Nu vreau să o ating şi să descopăr că nu e.

Mă ridic şi mă întorc lângă Christina.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Mă tot gândesc la Lynn, încercând să mă conving că ea a murit, dar îmi reprim amintirile pe măsură ce ele se ivesc. Într-o bună zi, n-am să mai fac asta, dacă nu voi fi executată ca fiind trădătoare, sau orice altceva ar decide noii lideri în ceea ce mă priveşte. Însă acum mă lupt să-mi alung toate gândurile, prefăcându-mă că nu există nimic altceva decât această încăpere şi asta-i tot ce va fi existat vreodată. N-ar trebui să fie aşa de simplu, dar e. Am învăţat cum să-mi alung durerile sufleteşti.

După un timp, în hol apar Tori şi Harrison, Tori ţopăind spre un scaun — era atât de amorţită când a omorât-o pe Jeanine, încât aproape că am uitat de rana ei —, iar Harrison în spatele ei.

După ei vine unul dintre Neînfricaţi, ducând pe umeri trupul lui Jeanine. Îl trânteşte pe masa din faţa oamenilor de parcă ar fi un bolovan.

În spatele meu aud icnete şi murmure, dar niciun suspin. Jeanine n-a fost genul de lider după care oamenii să plângă. Privesc lung la trupul ei, care pare mult mai mic acum că e moartă, decât atunci când era vie. E numai cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine, iar părul ei e cu câteva nuanţe mai închis. Acum pare calmă, aproape împăcată. Mi-e greu să fac legătura între acest corp şi femeia pe care am cunoscut-o, femeia lipsită de conştiinţă.

Şi chiar dacă a fost mai complicată decât am crezut, păstrând un secret pe care ea îl considera a fi prea îngrozitor pentru a fi dezvăluit, doar dintr-un instinct de conservare hain.

Johanna Reyes păşeşte în hol, udă leoarcă din pricina ploii, hainele ei roşii fiind pătate cu un roşu şi mai închis. Cei fără facţiune o flanchează, dar ea nu pare să-i remarce sau să vadă armele pe care aceştia le au.

— Bună, le spune ea lui Harrison şi lui Tori. Ce vreţi?

— N-am ştiut că liderul Prieteniei ar putea fi atât de nepoliticos, spune Tori zâmbind strâmb. Nu e împotriva proclamaţiei voastre?

— De fapt, dacă ai fi fost informată cu privire la obiceiurile Prieteniei, ai fi ştiut că ei nu au un lider formal, îi spune Johanna, cu o voce blândă, dar fermă. Dar nici măcar nu mai sunt reprezentanta Prieteniei. Am renunţat la asta pentru a veni aici.

— Da, te-am văzut pe tine şi mica ta gaşcă de apărători imparţiali ai păcii băgându-se în calea tuturor, spune Tori.

— Da, asta am făcut-o dinadins, răspunde Johanna. De vreme ce a sta în calea cuiva înseamnă a sta între puşti şi cei nevinovaţi. Şi am salvat un număr mare de vieţi.

Se îmbujorează la faţă, şi eu mă gândesc iar la asta: că Johanna Reyes încă poate fi frumoasă. Cu toate că acum cred că nu e doar frumoasă în pofida cicatricei, ci cumva e frumoasă *cu* ea, asemenea lui Lynn şi părului ei tuns scurt, asemenea lui Tobias cu amintirile despre cruzimea tatălui, pe care le-a purtat ca pe o armură, asemenea mamei îmbrăcată în haine simple gri.

— De vreme ce încă eşti atât de generoasă, spune Tori, mă întreb dacă ai putea să le duci celor din Prietenie un mesaj.

— Nu mă simt bine să vă părăsesc pe voi şi armata voastră şi să vă las să înfăptuiţi actul de justiţie aşa cum vi se pare vouă potrivit, spune Johanna, dar cu siguranţă voi trimite pe altcineva să le ducă celor din Prietenie mesajul.

— Bine, spune Tori. Spune-le, atunci, că în curând se va forma un nou sistem politic, care îi va exclude, neavând dreptul de a fi reprezentaţi. Asta, considerăm noi, constituie pedeapsa justă pentru faptul că n-au fost de partea nimănui în acest conflict. Ei vor fi, desigur, obligaţi să continue să producă şi să livreze alimente în oraş, dar vor fi sub supravegherea uneia dintre facţiunile conducătoare.

Pentru o clipă, mă gândesc că Johanna ar putea să se năpustească asupra lui Tori şi să o strângă de gât. Dar ea se îndreaptă de spate şi întreabă:

— Asta e tot?

— Da.

— Prea bine, spune ea. Mă duc să fac ceva folositor. Presupun că nu veţi îngădui unora dintre noi să vină aici şi să-i îngrijească pe *aceşti* răniţi?

Tori îi aruncă o privire urâtă.

— Nici nu credeam, zice Johanna. Totuşi, nu uita că uneori oamenii pe care îi oprimi ar putea deveni mai puternici decât ţi-ar fi ţie pe plac.

Se întoarce şi iese din hol.

Ceva în legătură cu vorbele ei mă izbeşte. Sunt convinsă că intenţia ei a fost să sune a ameninţare, una slabă, dar îmi sună în cap de parcă ar fi fost ceva mai mult — de parcă ar fi vorbit nu despre prietenie, ci despre un alt grup oprimat. Cei fără facţiune.

Şi în timp ce privesc în jur la toţi soldaţii Neînfricaţi şi la cei fără facţiune, încep să desluşesc un tipar.

— Christina, îi spun eu. Cei fără facţiune deţin toate armele.

Ea priveşte în jur, şi apoi la mine, încruntându-se.

Revăd în minte cum Therese i-a luat arma lui Uriah, cu toate că ea deja avea una. Îl văd pe Tobias strângând din buze atunci când l-am întrebat despre alianţa nefirească dintre Neînfricaţi şi cei fără facţiune, ascunzându-mi ceva.

Apoi apare Evelyn, cu o postură regală, de parcă ar fi o regină care se întoarce în regatul ei. Tobias n-o urmează. *Unde o fi?*

Evelyn stă în spatele mesei unde zace trupul lui Jeanine Matthews. Edward intră şchiopătând în urma ei. Evelyn scoate un pistol, îl îndreaptă spre portretul căzut al lui Jeanine, şi trage.

Încăperea este cuprinsă de un şâşâit care îndeamnă la tăcere. Evelyn îşi lasă pistolul să cadă pe masă, lângă capul lui Jeanine.

— Vă mulţumesc, spune ea. Ştiu că vă întrebaţi cu toţii ce urmează, aşa că am venit să vă spun.

Tori se îndreaptă de spate pe scaun şi se apleacă spre Evelyn, de parcă ar vrea să-i spună ceva. Dar Evelyn nu-i acordă nicio atenţie.

— Sistemul facţiunilor care s-a sprijinit mult timp pe spinarea fiinţelor umane de care toată lumea s-a descotorosit va fi desfiinţat pe loc, spune Evelyn. Noi ştim că această tranziţie va fi dificilă pentru voi, dar...

— *Noi?* intervine Tori, părând scandalizată. Despre ce vorbeşti? Desfiinţată?

— Ceea ce vreau să spun, zice Evelyn, privind-o pentru prima dată pe Tori, este că facţiunea voastră, care până acum câteva săptămâni vocifera împreună cu Eruditii cerând reducerea alimentelor şi bunurilor pentru cei fără facţiune, o solicitare care a avut drept rezultat distrugerea Abnegaţiei, nu va mai exista.

Evelyn zâmbeşte.

— Iar dacă vă hotărâţi să îndreptaţi armele împotriva noastră, spune ea, veţi descoperi că n-aveţi niciun fel de arme pe care să le folosiţi.

Urmăresc cu privirea cum toţi soldaţii fără facţiune îşi ridică armele. Sunt aşezaţi la distanţe egale de jur-împrejurul încăperii, inclusiv pe scări. Suntem cu toţii înconjuraţi.

E atât de elegant, atât de inteligent, încât aproape că îmi vine să râd.

Ştiam eu că nu puteam avea încredere în Evelyn.

— Mi-am instruit jumătatea mea de armată să le ia armele celor din jumătatea voastră de armată de îndată ce misiunile lor se vor fi încheiat, spune Evelyn. Văd acum că au avut succes. Regret duplicitatea, dar ştim că aţi fost condiţionaţi să vă agăţaţi de sistemul de facţiuni de parcă v-ar fi fost mamă şi că vom fi nevoiţi să vă ajutăm să vă acomodaţi mai uşor în această eră nouă.

— *Să ne acomodăm?* întreabă Tori.

Se ridică brusc în picioare şi merge şchiopătând spre Evelyn, care, foarte calmă, îşi ia pistolul şi îl îndreaptă spre Tori.

— N-am făcut foamea timp de mai bine de zece ani doar ca să cedez în faţa unei femei Neînfricate cu un picior rănit, spune Evelyn. Deci, dacă nu vrei să trag în tine, aşază-te lângă tovarăşii tăi foşti membri ai unei facţiuni.

Văd cum lui Evelyn i se încordează muşchii braţelor, arborând o privire diferită de cea a lui Jeanine, trădând faptul că ea evaluează, calculează şi plănuieşte. Nu ştiu cum de această femeie a putut să se supună voinţei lui Marcus. Probabil că pe atunci era o altă femeie, nu ca acum, călită în focul luptei.

Pentru câteva secunde, Tori rămâne în picioare în faţa lui Evelyn. Apoi merge cu spatele, şchiopătând, îndepărtându-se de pistol, îndreptându-se spre capătul opus al încăperii.

— Cei dintre voi care ne-au sprijinit în efortul nostru de a-i doborî pe Erudiţi vor fi recompensaţi, zice Evelyn. Cei dintre voi care s-au împotrivit vor fi judecaţi şi pedepsiţi în funcţie de infracţiunile comise.

Când rosteşte ultima frază, ea ridică tonul, iar eu sunt surprinsă cât de bine se propagă, umplând tot spaţiul.

Uşa dinspre scări se deschide, şi intră Tobias, aproape neobservat, cu Marcus şi cu Caleb în urma lui. Aproape, cu excepţia mea, căci eu m-am antrenat să-l văd. Îi privesc încălţările, pe măsură ce se apropie. Poartă nişte tenişi negri cu găuri cromate pentru şireturi. Se opreşte lângă mine, şi se lasă pe vine lângă umărul meu.

Mă uit la el, aşteptând să-i descopăr ochii reci şi inflexibili.

Dar nu asta e ceea ce văd.

Evelyn continuă să vorbească. Pentru mine, vocea ei se estompează.

— Ai avut dreptate, îmi spune Tobias în şoaptă, legănându-se pe călcâie. Zâmbeşte uşor. Chiar ştiu cine eşti. Aveam doar nevoie să mi se reamintească.

Deschid gura, dar nu am nimic de spus.

Apoi, toate ecranele din holul Erudiţiei — cele care n-au fost distruse în timpul atacului — se aprind, inclusiv un proiector aşezat pe peretele unde fusese portretul lui Jeanine.

Evelyn se opreşte în mijlocul propoziţiei pe care tocmai o rostea. Tobias mă ia de mână şi mă ajută să mă ridic în picioare.

— Ce-i asta? vrea Evelyn să ştie.

— Asta, spune el, numai către mine, reprezintă informaţiile care vor schimba totul.

Picioarele îmi tremură din pricina uşurării şi a faptului că înţeleg.

— Tu ai făcut-o? întreb.

— *Tu* ai făcut-o, spune el. Eu n-am făcut decât să-l oblig pe Caleb să coopereze.

Îl prind de gât şi îmi lipesc buzele de ale lui. El îmi ia faţa în mâini şi îmi răspunde la sărut. Mă apropii şi mai tare până când nu mai există niciun centimetru între noi, zdrobind secretele pe care le-am păstrat şi suspiciunea pe care acestea au iscat-o — sper că pentru totdeauna.

Apoi aud o voce.

Ne despărţim şi mă întorc spre peretele unde este proiectată o femeie cu păr scurt, castaniu. Ea stă aşezată în spatele unui birou din metal, cu mâinile încrucişate, într-o locaţie pe care nu o recunosc. Fundalul e prea întunecat.

— Vă salut! spune ea. Numele meu este Amanda Ritter. În acest fişier vă voi spune numai ceea ce trebuie să ştiţi. Sunt liderul unei organizaţii care luptă pentru dreptate şi pace. Această luptă a devenit din ce în ce mai importantă — şi, pe cale de consecinţă, aproape imposibilă — în ultimele câteva decenii. Iată motivele.

Pe perete se derulează imagini, aproape prea rapid pentru ca eu să le văd. Un bărbat în genunchi, cu o armă lipită de frunte. Femeia care ţine arma are un chip impasibil.

Undeva la distanţă, o persoană scundă, spânzurată de un stâlp de telegraf.

O gaură în pământ, de mărimea unei case, plină de trupuri.

Şi mai sunt şi alte imagini, dar se derulează prea rapid, astfel încât percep doar sânge şi oase şi moarte şi cruzime, chipuri pustii, ochi lipsiţi de viaţă, ochi îngroziţi.

Şi exact când m-am săturat, când am senzaţia că o să ţip dacă mai văd aşa ceva, femeia reapare pe ecran, stând la biroul ei.

— Voi, desigur, nu vă amintiţi nimic din toate astea, spune ea. Dar, dacă vă gândiţi că acestea sunt acţiunile unui grup terorist sau ale unui regim guvernamental tiranic, aveţi doar parţial dreptate. Jumătate dintre oamenii din aceste imagini, care comit acele acte îngrozitoare, v-au fost vecini. Rude. Colegi de muncă. Bătălia pe care o ducem nu e împotriva unui anume grup. Este împotriva naturii umane — sau, cel puţin, împotriva a ceea ce aceasta a devenit.

Pentru asta a fost Jeanine dispusă să subjuge minţi şi să omoare oameni — pentru a ne împiedica să ştim. Pentru a ne ţine pe toţi în ignoranţă şi în siguranţă şi *în interiorul îngrăditurii*.

Există o parte din mine care înţelege.

— De asta sunteţi voi atât de importanţi, zice Amanda. Lupta noastră împotriva violenţei şi a cruzimii seamănă cu tratarea simptomelor unei boli şi nu cu vindecarea ei. *Voi* sunteţi leacul. Pentru ca voi să fiţi în siguranţă, noi am inventat o modalitate de a ne separa de voi. De resursele noastre de apă. De tehnologia noastră. De structura noastră socială. Noi am alcătuit societatea voastră într-un anume fel în speranţa că veţi redescoperi simţul moral pe care cei mai mulţi dintre noi l-au pierdut. Cu timpul sperăm că veţi începe să vă schimbaţi aşa cum cei mai mulţi dintre noi nu pot. Motivul pentru care vă las această înregistrare este că voi veţi şti când va sosi timpul să ne ajutaţi. Veţi şti că e timpul, atunci când printre voi vor exista mulţi ale căror minţi par să fie mai flexibile decât ale celorlalţi. Numele pe care ar trebui să li-l daţi acelor oameni este Divergenţi. Odată ce numărul lor va creşte, liderii voştri vor trebui să le ordone celor din Prietenie să descuie poarta pentru totdeauna, astfel încât să puteţi ieşi din izolare.

Şi asta e ceea ce au vrut părinţii mei să facă: să ia ceea ce noi am învăţat şi să folosească aceste lucruri pentru a-i ajuta pe alţii. Abnegaţie până la capăt.

— Informaţiile din acest video trebuie să fie văzute numai de cei aflaţi la guvernare, spune Amanda. Trebuie să începeţi o viaţă nouă. Dar vă rugăm să nu ne uitaţi.

Zâmbeşte uşor.

— Şi eu sunt pe cale să mă alătur vouă, spune ea. Ca voi toţi, îmi voi uita în mod deliberat numele, familia şi casa. Voi lua o altă identitate, cu amintiri false şi cu un trecut fals. Dar, ca să fiţi siguri că informaţiile pe care vi le-am furnizat sunt exacte, vă voi spune numele pe care am de gând să-l adopt.

Zâmbetul i se accentuează şi, pentru o clipă, am senzaţia că o recunosc.

— Numele meu va fi Edith Prior, spune ea. Şi există multe lucruri pe care sunt fericită să le uit.

Prior.

Înregistrarea se opreşte. Proiectorul luminează albastru pe perete. Îl apuc pe Tobias de mână şi urmează un moment de tăcere asemănător unei respiraţii ţinute.

Şi apoi încep ţipetele.

MULŢUMIRI

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru că ţi-ai ţinut promisiunile.

Mulţumesc:

Nelson, cititor beta, sprijin neostenit, fotograf, prieten şi, mai presus de toate, soţ… Cred că The Beach Boys au spus-o cel mai bine: numai Dumnezeu ştie ce m-aş face fără tine.

Joanna Volpe, nu mi-aş fi putut dori un agent sau un prieten mai bun. Molly O'Neill, Redactorul Minune, pentru munca ta neobosită, pe toate fronturile, la această carte. Katherine Tegen, pentru amabilitatea şi profunzimea ta, şi întregii echipe de la Katherine Tegen Books, pentru sprijin.

Susan Jeffers, Andrea Curley şi ilustra Brenna Franzitta, pentru că aţi avut grijă de cuvintele mele; Joel Tippie şi Amy Ryan, pentru că aţi făcut această carte atât de frumoasă; şi Jean McGinley şi Alpha Wong, pentru că aţi făcut mult mai cunoscute aceste cărţi decât aş fi putut eu spera. Jessica Berg, Suzanne Daghlian, Barb Fitzsimmons, Lauren Flower, Kate Jackson, Susan Katz, Alison Lisnow, Casey McIntyre, Diane Naughton, Colleen O'Connell, Aubrey Parks-Fried, Andrea Pappenheimer, Shayna Ramos, Patty Rosati, Sandee Roston, Jenny Sheridan, Megan Sugrue, Molly Thomas şi Allison Verost, şi, de asemenea, tuturor celor de la audio, design, financiar, vânzări internaţionale, inventar, juridic, departamentul administrativ editorial, marketing, marketing online, publicitate, producţie, vânzări, marketing pentru şcoli şi biblioteci, vânzări speciale şi drepturi de traducere de la HarperCollins, pentru că faceţi o treabă minunată în lumea cărţilor, şi la fel şi în lumea cărţilor *mele*.

Tuturor profesorilor, bibliotecarilor şi librarilor care mi-au promovat cărţile cu mult entuziasm. Bloggerilor de carte, criticilor şi cititorilor de toate vârstele şi de toate felurile şi din toate ţările de origine. Probabil că sunt subiectivă, dar am cei mai grozavi cititori.

Lara Ehrlich, pentru multă înţelepciune în ale scrisului. Prietenii mei scriitori — dacă i-aş înşirui pe toţi cei din comunitatea scriitorilor care au fost amabili cu mine, mi-ar lua multe pagini, dar să ştiţi că n-aş fi putut cere nişte colegi mai buni. Alice, Mary Katherine, Mallory şi Danielle — ce prieteni minunaţi am!

Nancy Coffey, pentru ochii şi înţelepciunea ta. Pouya Shahbazian şi Steve Younger, fantastica mea echipă de film; şi Summit Entertainment, Red Wagon şi Evan Daugherty, pentru că îşi doresc să locuiască în această lume creată de mine.

Familia mea: incredibila mea mamă/ psiholog/ susţinătoare, Frank Sr., Karl, Ingrid, Frank Jr., Candice, McCall şi Dave. Sunteţi nişte oameni incredibili şi mă bucur enorm că vă am.

Beth şi Darby, care, prin farmec şi determinare, mi-au făcut rost de mai mulţi cititori decât aş putea eu număra; şi Chase-baci şi Sha-neni, care au avut multă grijă de noi în România. De asemenea, Roger, Trevor, Tyler, Rachel, Fred, Billie şi Granny, pentru că m-aţi considerat cu atâta naturaleţe ca fiind una de-a voastră.

Mulţumesc/Köszönöm oraşului Cluj-Napoca/Kolozsvár, pentru toată inspiraţia şi pentru prietenii dragi pe care i-am lăsat acolo — dar nu pentru totdeauna.

---- Sfârşit ----